

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οι περιφημότεροι νάνοι

Γάμοι και μονομαχίες... σε μικρογραφία

Ίσως νάχετε τη γνώμη σήμερα, ότι είναι κακοτυχία το να γεννηθεί κανείς νάνος. Κι' όμως, ένα καιρό, οι νάνοι ήταν τα «χαϊδεμένα παιδιά» σε βασιλικά παλάτια και σε αρχοντικούς πύργους. Ήπειδη μάλιστα δεν υπήρχαν τότε αρκετοί φυσικοί νάνοι, προσπαθούσαν να φτιάσουν και τεχνητούς! Η πιο συνηθισμένη «συνταγή» γι' αυτό, ήταν ν' αλείφουν τη ραχοκοκκαλιά των νεογέννητων παιδιών μ' ένα λίπος καμωμένο από τυφλοπόντικους και νυχτερίδες, γι' να μείνουν κοντά!

Ένα άσπετο περιστατικό, που δείχνει το δύστροπο χαρακτήρα των νάνων, συνέβη στην Αυστρία τον 18ο αιώνα: Για να ικανοποιηθεί μια ιδιοτροπία της αυτοκρατορείας, όλοι οι νάνοι κι' όλοι οι γίγαντες της χώρας, συγκεντρώθηκαν στη Βιέννη και στεγάστηκαν στο ίδιο κτίριο. Πολύ γρήγορα, λοιπόν, οι γίγαντες, με δάκρυα στα μάτια, ζήτησαν να τους μεταφέρουν αλλού. Γιατί δεν μπορούσαν — είπαν — να αβέξουν περισσότερο στην κακομεταχείρισή τους από τους νάνους!

Περίφημος έμεινε ο 'Αμερικανός νάνος Τσαρλ Στράτον, που αποτελούσε ένα απ' τα «νούμερα» του τσίρκου Μπάρνμν, με το ψευδώνυμο «Στράτηγος Τόμ Τούμπ». Είχε ύψος 62 πόντους και βάρος 7 κιλά. 'Αφού σημείωσε θριαμβικούς στην 'Αμερική, έφθασε και στην 'Αγγλία, όπου εμφανίσθηκε ως πρωταγωνιστής σε σκηνές της Παλαιάς Διαθήκης και της ελληνικής μυθολογίας, στους ρόλους δηλαδή του Δαυίδ, του Σαμφών, του 'Ηρακλη, κλπ. Όταν παρίστανε «τον 'Ηρακλή με το λέοντα της Νεμέας», έπαιζε το ρόλο του λεονταριού... μιά γάτα!

Έγινε δε δεκτός επανειλημμένως από τη βασιλίσσα Βικτωρία, που του εξέδωλεσε και «εμπράκτως» τη βασιλική εύνοιά της.

Το 1862, εμφανίσθηκε στη Ν. 'Υόρκη η μίς Λαβίνα Γουάρν. Είχε πλούσια κατσαρά μαλλιά, μεγάλα και λαμπρά μάτια και τέλεια χαρακτηριστικά. Θά ήταν μία από τις ωραιότερες γυναίκες του κόσμου, αν δεν είχε αναστήσει μόνο 60 πόντους!

Ώστόσο, οι γονείς της ήταν πανύψηλοι, καθώς και έξη άλλα απ' τα παιδιά τους. Μόνον η Λαβίνα και μια αδελφή της έγιναν νάνοι.

Πριν αρχίσει να εμφανίζεται στα θέατρα, η Λαβίνα, ήταν δασκάλα. φαίνεται δε, ότι κατάφερε περίφημα να διατηρήσει αυστηρή πειθαρχία στην τάση της!

Ένας από τους πολλούς θαυμαστές της στη Ν. 'Υόρκη, ήταν κι' ο στρατηγός Τόμ Τούμπ. 'Αφού την κοτάρισε συστηματικά, ζήτησε το χέρι της. 'Αλλά η μητέρα της αρνήθηκε να δώσει τη συγκατάθεσή της, γιατί... δεν της άρεσαν τα μυστάκια του μέλλοντος γαμπρού της! Ο Τόμ Τούμπ ξυρίστηκε τότε, κι' έτσι μπόρεσε ν' αποκτήσει τη γυναίκα που ποθούσε.

Ο γάμος τους έγινε στις 10 Φεβρουαρίου 1863, μ' επισημότητα και με πολλούς προσκεκλημένους. Οι μελλοντικοί είχαν ανεθεί σε μία ειδική μικρή εξέδρα, γι' να βρίσκονται στο ίδιο ύψος με τον παπά!

Στην αγγλική ιστορία, αναφέρεται ένας νάνος, ονόματι Χούντσον, που γεννήθηκε το 1619 και είχε ύψος 90 πόντους. Πέρασε ζωή πολυτάραχη. Μονομαχίες δυο φορές, τη μία μ' ένα... διάνο και την άλλη με κάποιον ευγενή της βασιλικής Αύλης. Τη δεύτερη φορά, του είχε επιτραπεί νάνοι πάνω σ' ένα αλόγο, γι' να βρίσκεται στο ίδιο ύψος με τον αντίπαλό του. Και η σφαίρα του άφησε αυτόν τον τελευταίο στον τόπο!

Ανέλαβε επανειλημμένως εμπιστευτικές κρατικές αποστολές. Στο τέλος, όμως, κατηγορήθηκε πως είχε συμμετάσχει σε μία συνωμοσία, και πέθανε στη φυλακή, σε ηλικία 63 ετών.

Την ίδια περίπου εποχή, υπήρχαν στην 'Αγγλία και δυο άλλοι νάνοι, άντρας και γυναίκα. Είχαν κι οι δυο μαζί, ύψος 2,15. Η βασίλισσα τους επέβαλε να παντρευτούν, ίσως με την ελπίδα να γεννήσουν και άλλους νάνους. 'Αλλ' απογοητεύθηκε, γιατί τα έννα παιδιά τους είχαν όλα αναστήματα κανονικά.

Το 1858, πέθανε στο Παρίσι, σε ηλικία 90 ετών, ο νάνος Ρισεμπόρ, που είχε ύψος 58 πόντους. Είχε περάσει τα νεύματα του στην αλλη του δουκός της 'Ορλεάνης. Στη Γαλλική 'Επανάσταση, ο νάνος αυτός δραπέτευσε απ' το Παρίσι, μεταμφιεσμένος... σε μωρό, που το κρατούσε στην αγκαλιά της μια παρμιάνα!

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Ντιούκ Λάνσον, κατεβαίνοντας έπειτα από το μεσημεριανό ύπνο του, στο μεγάλο λιβινγκ-ρούμ του Ισογείου, είδε εκπληκτός πως δεν ήταν πια άδειο και κρύο, όπως τό είχε αφήσει πριν από δυο περίπου ώρες. Η φωτιά έκαιγε στο τζάκι και δίπλα ήταν καθισμένη μια νεαρή γυναίκα, που φορούσε ένα μαύρο φόρεμα.

Ποιά να ήταν άραγε; Και πώς είχε μπει εκεί μέσα;

Ο Ντιούκ Λάνσον είχε άρρωστήσει τελευταία κι' επειδή αισθανόταν την ανάγκη να ξεκουραστεί, είχε νοικιάσει αυτό το εξοχικό σπίτι, όπου σκόπευε να περάσει ένα ως δυο μήνες. Μία ηλικιωμένη γυναίκα πήγαινε κάθε πρωί, γι' να τον περιποιηθεί και να ετοιμάσει το φαγητό του. 'Επειτα έφευγε, και τον άφηνε μόνο ως το άλλο πρωί. 'Εκτός απ' αυτήν, δεν έβλεπε κανένα άλλον. Κι' ούτε το έπιθυμούσε.

Η άγνωστη, ακούγοντας τα βήματά του, γύρισε το κεφάλι της κι' αμέσως το πρόσωπό της έλαμψε από χαρά. 'Επειτα, σπρώχθηκε από τη θέσι της κι' έτρεξε στην αγκαλιά του.

— 'Αγαπη μου, χύρισε; του είπε με τρυφερότητα.

Ο Ντιούκ Λάνσον είχε την εντύπωση πως ζούσε σε όνειρο. Αυτή η άγνωστη με τα όλοξανα μαλλιά και το γοητευτικό πρόσωπο του φαινόταν σαν σταλμένη από την καλή του μοίρα. Γιατί, στ' αλήθεια, είχε αρχίσει να πληττει μέσα σ' αυτό το σπίτι, όπου κάθε ώρα του φαινόταν σωστός αιώνας. Αυτή τη γυναίκα δεν την είχε ξαναδεί ποτέ άλλοτε. Ούτε μπορούσε ν' εξηγήσει πως είχε βρεθεί μέσα στο σπίτι του. 'Αλλά τί σημασία είχαν όλα αυτά; Το γεγονός, αν πως η άγνωστη, με το όμορφο άλλο τόσο συμπαθητικό πρόσωπο, βρισκόταν στην αγκαλιά του και του μιλούσε με τρυφερότητα και στοργή.

— 'Αγαπη μου, του ξαναείπε, πόσο μου ελειψες δλο αυτό τον καιρό!..

Ο Ντιούκ Λάνσον της χαμογέλασε και την έδαλε να καθίσει στην πολυθρόνα πλάι στο τζάκι. 'Επειτα, κάθισε κι' αυτός σε μία άλλη πολυθρόνα κοντά της.

— Λοιπόν; είπε, χαμογελώντας στην άγνωστη.

— 'Αλλά το πρόσωπό της δεν ήταν πια ήρεμο όπως πριν. Τα μάτια της υψώθηκαν παράξενα κι' ο Ντιούκ Λάνσον διάβασε στο βλέμμα της έναν απερίγραπτο τρόμο.

— Γιατί δεν κλείνεις τα παράθυρα; τον ρώτησε η άγνωστη. Μπορεί να μάρς ιδούν απ' έξω... Και θα ζητήσουν τότε να με πάρουν μαζί τους. 'Αλλ' εγώ θέλω να μείνω εδώ... κοντά σου, αγαπημένε μου!

Ο Ντιούκ Λάνσον σηκώθηκε από τη θέσι του κι' έκλεισε τα παράθυρα. 'Επειτα ξαναγύρισε κοντά της.

— Ποιοι είναι αυτοί που θέλουν να σε πάρουν από δω; της ρώτησε με τρυφερότητα.

— Οι άνθρωποι που θέλουν να με καταστρέψουν, απάντησε η άγνωστη. Μου έλεγαν πως είχες πεθάνει... 'Αλλά, εγώ δεν τώπο πείστηκε... 'Ηξερα πως είχες πάει μακριά κι' ότι θα γύριζες. Και να που γύρισες... 'Εφωνα λοιπόν, απ' αυτούς κι' ήρθα εδώ, στο σπίτι της αγάτης μας... Θυμάσαι;

Οι ώρες κυλούσαν άργα. Μιλούσαν κάπου-κάπου.

Σε μία στιγμή, η νεαρή γυναίκα έκλεισε τα μάτια της και το κεφάλι της έγρεινε πάνω στη ράχη της πολυθρόνας. Κοιμόταν... Κι' ήταν τώρα πιο όμορφη από πριν.

Ο Ντιούκ Λάνσον την κύνταξε με τρυφερότητα. Δεν την είχε ξαναδεί ποτέ άλλοτε. Κι' ωστόσο, ένιωθε μία μεγάλη συμπάθεια γι' αυτήν, σχεδόν αγάπη!.. Δεν είχε πιστέψει ποτέ ως τότε στον κεραυνοβόλο έρωτα. 'Αλλ' έβλεπε τώρα πως δεν υπήρχε μόνο μέσα στη φαντασία των ποιητών και των μυθιστοριογράφων. 'Η γυναίκα αυτή ήταν βέβαια, τρυφερό μαζί του. νομίζοντας τον γι' κάποιον άλλον που του έμοιαζε, αλλά, με τον καιρό, θα την έκανε να ξεχάσει αυτόν τον άλλον και να τον αγαπήσει για τον ίδιο, τον εαυτό του!..

Η άγνωστη άνοιξε, ξαφνικά, τα μάτια και τινάχθηκε όρθια.

— 'Ερχονται! είπε.

— 'Ερχονται! ξαναείπε η άγνωστη.

Το πρόσωπό της είχε γίνει τώρα κατακίτρινο και τα χείλη της έτρεμαν.

— 'Αγάπη μου, της ψιθύρισε ο Ντιούκ, σκύβοντας πάνω στον ώμο της, δεν θα τους άφισω να σε πάρουν... Μην φοβάσαι!..

— 'Ερχονται! ξαναφώναξε η νεαρή γυναίκα.

Τα μάτια της είχαν γίνει πελώρια κι' είχαν μια έκφραση απερίγραπτου τρόμου.

— 'Επειτα από μερικές στιγμές, ακούστηκαν βίαια γτυπήματα στην πόρτα.

Ο Ντιούκ Λάνσον πήγε ν' ανοίξει. Μερικοί άνθρωποι μπήκαν μέσα στο χάλ. Τα πρόσωπά τους ήταν σκληρά και τα μάτια τους στηλωθήκαν απειλητικά πάνω στην άγνωστη.

Ο Ντιούκ Λάνσον πήγε κοντά τους.

— 'Η γυναίκα αυτή δεν είναι καλά στο μυαλό της, τους είπε σιγά. 'Αλλά, πιστέμετέ με, δεν είναι επικίνδυνη... Είμαι γίαιρός και μπορώ να σας βεβαιώσω γι' αυτό... Νομίζω, μάλιστα, πως θα μωρέσω να την κάμω καλά... Δεν ξέρετε πόσο ήρεμη και πόσο καλή είναι!... Σωστός άγγελος!..

— Τι λέτε; είπε με ειρωνικό τόνο ο ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους. Την ξέρετε;

— Την είδα σήμερα, για πρώτη φορά... Δεν ξέρω πως έφτασε ως εδώ, ούτε πως μπήκε στο σπίτι μου... Την τραβούσε το αίμα, απάντησε ο συνομιλητής του.

— Ποιά είναι;

— Δεν έχετε ακούσει πως οι δολοφόνοι ξαναγυρίζουν στον τόπο, όπου έγκλημάτησαν;.. 'Η γυναίκα αυτή σκότωσε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο τον άντρα της, εδώ και δυο χρόνια... Τον ζήλευε τρομερά!..

— 'Αλλά δεν είναι καλά στο μυαλό της...

— Ναί, νομίζει πως ο άντρας της ζή και πως έμεις δεν την αφήνουμε ναρθή κοντά του... 'Η τρέλλα της την έκαμε να γλυτώσει από τη φυλακή... Την έχωμε τώρα σ' ένα φρενοκομείο... 'Αλλά χτες κατάφερε να φύγει... Καταλάβαμε, εύτυχώς, πως θα έρχόταν εδώ!..

Γύρισε κατόπι προς το μέρος της νεαρής γυναίκας.

— 'Εμπρός! της είπε, με αυστηρό τόνο. 'Ελάτε!..

Ο Ντιούκ Λάνσον είχε και πάλι μόνος. Το έρωτικό όνειρό του έσβυσε προτού ακόμη γεννηθ... Το μόνο που σκέφτεται τώρα είναι να φύγει μακριά απ' αυτό το σπίτι, που του φαίνεται άταίσιον σαν τάφος.

MARK PARNIE

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ: 27 135—29 967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΕΔΩ ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ...

Αποθέσει του θορύβου. Σ' όλο τον κόσμο με θορύβους γιορτάζουν την Πρωτοχρονιά. Ίσως γι' να ξεχαστούν μέσα σ' αυτούς και να μη σκέπτονται την έννοια που έχει η γιορτή. 'Αν μπορεί να ονομασθεί γιορτή ο θάνατος ενός χρόνου.

Αλλά το ίδιο γίνεται με τους θανάτους του χρόνου και με τους θανάτους των βασιλέων. Δεν υπάρχουν περιθώρια γι' αμείνους. Ο βασιλεύς απέθανε. Ζήτη ο βασιλεύς. Το 1952 απέθανε. Ζήτη το 1953.

Κάθε λαός έχει τους πρωτοχρονιάτικους θορύβους του. Στους δικούς μας θα μείνουμε έμει. Στις ροκάδες και στις καρναούδες μας. Στους θορύβους, των λαϊκών αρτηριών της πόλεως, που αρχίζουν πριν από την Πρωτοχρονιά και δεν κοπάζουν παρά την επόμενη των Θεοφανείων.

Ένας περιπατώνς άναμεσα από τα καροτσάκια της οδού Αιόλου, όπου οι θορύβοι φτάνουν στη μεγίστη τους ένταση. Μη βαδίζετε με τον τρόπο των αυτοκινήτων. 'Η βοή και η συρροή τα έτρεφαν σε φυγή.

Προχωρείτε με δλη σας την άνεσι, με το θραύ ήμα του παρατηρητή, που αναζητεί το σφυγμό της πολιτείας. Μόνο στους λαϊκούς δρόμους θα ψάψετε αυτό το σφυγμό. Οι άλλες αρτηρίες, με καταστήματα του «καλού» κόσμου, είναι παγερές. 'Εδώ σας τραβούν από το μανίκι, σας καλούν με κραυγές, φουσκώνουν οι φλέβες, σχηματίζονται χωνιά με τις παλάμες κι' όλοι μαζί φωνάζουν:

— Έδώ οι μποναμάδες.

Ροδώνισαν από τους συνοικισμούς και τα τέμματα ή εργατιά, ή μαστοράντζα, ο μικρός μισθός, τα στενά οικονομικά, τα δάσανα της φτώχειας. 'Η φτώχεια, μαζί όμως μ' αυτήν και το φιλότιμο, και ο σεβασμός στην παράδοση, και η στοργή στα παιδιά, που δεν πρέπει να μείνουν παραπονεμένα.

Την ατμόσφαιρα της γιορτής, τη χαρά των φωτών, των χρωμάτων, της ζωηρότητας, αναζητούν οι άνθρωποι των μικρών μισθών και των σπασμένων μεροκάματων.

Η οδός Αιόλου προσφέρει, όσο-όσο το χαιρετισμό της τελευταίας μέρας του χρόνου. Ζαλίζει τους επισκέπτες της μέσα στην ποικιλία των ειδών της. Πάρε, κόψε. Και τί να μην πάρη; 'Ολα τ' αγαθά του Δημιουργού.

Όλα τα περιττά και τα χρήσιμα: Βάτραχοι, ημεροδίσκες, αεροπλάνα, κλουδιά, καρδιά, φάκες, αυτοκίνητα, και καθαρεύουσα!

Τι αγαπά η μανδά; Μανδά! Από πέρσις τέτοιες μέρες είχε ν' ακούση την προσφώνησι η αγαθή γυναίκα του συνοικισμού. Η λαράμεται το βασανισμένο της πρόσωπο και μια που άπεκτισε αυτή τον τίτλο της, άπονεμει χίτους και στο νήπιό της, με τις περμένες κάλτσες, γού μισοβόλα το κουλούρι του.

— Μπέμπη!

Τα δράματα και οι κομωδίες της ζωής. Άδυναμίες, επιθυμίες, λαχτάρες παιδιών, όλα μαζί έχουν περικυκλώσει τα καροτσάκια και διαλαλούν από ένα κακοβασμένο ντενέκ που θα φέρη τη λαμπρότητα της γιορτής στα σπίτια των φτωχών ανθρώπων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΥΧΕΤΑΙ

στοις αναγνώστας του

εύτυχές το Νέον Έτος

1953

Χωρίς λόγια... (Το Π. Παυλίδη)

Πρωτοχρονιάτικοι στίχοι

Δώρα

Είπες πως κάποιον δώρο θα μου κάνης και σκέπτεσαι σαν τί μ' ευχαριστεί, με κάποιον δώρο θες να με γλυκάνης, αλλά δεν είναι ή σκέψι σου σωστή... Γιατί, σαν τί μπορείς να μου χαρίσης, που θέλεις νάναι κι' εξαιρετικό; Τι θάβωρε τάχα να μ' ευχαριστήσης άθώω μου κορίτσι και γλυκό;

Τί θέλεις να μου δώσεις; Μία γραβάτα; Φτιαγμένη από μετάξι παραδόλο; Αυτά τα δώρα είναι γι' τα νειάτα, τα νειάτα που δεν έχουνε μυαλό... 'Η θα μου πάρης ένα πορτοφόλι γι' α δώρο που, κορίτσι μου καλό, ή μήπως ή προτίμησι σου δλη θα βοή κανένα άμορφο στυλό;

Κι' εγώ; Θα πρέπει έτσι να σ' άφισω; Κι' εγώ δεν πρέπει κάτι να σου δώσω με κάποιον δώρο να σ' ευχαριστήσης; Την ίδια ευχαριστία να μοίρασ; Κι' αυτή να ή δυσκολία; Τι σ' άρέσει; Τί θέλεις; Σαν τί δώρο προτιμάς; Τί τάχα την άνάπη σου θα δέση; Ποιός είναι ο ποθητός σου μποναμάς;

Πραχτές, που ήγουν άκείος λιγάκι μ' έτρωγε ή ενοφία αυτή, όπως και τώρα, θα σου άρεσε κανένα ρολογάκι, γι' να βλέπες πως χάνεται ή ώρα; Μία τσάντα ποτιμυα; Ένα βραχιόλι;

— Ένα άρωμα άκριβό απ' το Παρίσι; 'Η σκέψι μου είναι αυτή κι' ή έννοια μου δλη σαν τί μπορεί κανείς να σου χαρίση...

Μά δχι... 'Ον δώρα σαν κι' αυτά, μου φαίνονται πολύ συνηθισμένα. 'Υπάρχουν άλλα δώρα ζητητά, που ίσως δεν τα δίνουν στον καθένα...

Κι' αν θες πικ' καθαρά να σου μιλήσω κοπέλα μου γλυκεία και ντροπαλή, εγώ έχω μία καρδιά να σου χαρίσω και χάρισε μου έσύ! Ένα φίλι!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΜΕ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

«Ανοιξε την κασσετίνα κι' έβγαλε ένα-ένα τα λίγα στολίδια που είχαν κάποια αξία και τα τοποθέτησε με τη σειρά πάνω στο τραπέζι: την καρφίτσα της μητέρας της, με τα μικρά διαμάντια που σχημάτιζαν ένα μωσαϊκό, το παλιό χρυσό ρολόι του παππού, μια λεπτή χρυσή αλυσίδα του πατέρα της, τα σκουλαρίκια με τους άμethystους της γιαγιάς, όλα τα παλιά κοσμήματα, όλα της την περιουσία που ποτέ της δεν ήθελε να την πουλήσει. Μά τώρα δεν ήταν καιρός για αισθηματισμούς...

Στο βάθος της κασσετίνας ήταν το κολλίε με τα μαργαριτάρια: Το πήρε με χέρια τρεμμένα, σαν να όνειρευόταν, και το κύτταξε. Τα μαργαριτάρια, μεγάλα και καθαρά, έμοιαζαν πραγματικά αληθινά. Θυμόταν καλά όταν «έκείνος» της τα χάρισε, την ημέρα που θάψανε...

—Τί ωραία που είναι! τούνε πη η Μαρία συνκινημένη. Είπε τόσο ωραία σαν να είναι αληθινά!...

Ο Φρανσουά την κύτταξε τότε με γλύκα και μ' ένα χαμόγελο κάπως ειρωνικό. Μετόνοιασε η Μαρία για τα λόγια της. Δεν ήθελε να τον θίξει. Θα μπορούσε να πιτσιλήσει πώς ποθούσε τα ωραία πράγματα και πώς θα του γύρευε τα πιο ακριβά κοσμήματα, όταν θα την παντρευόταν, νικώντας την αντίδραση της αριστοκρατικής...

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

1953

«Ας ακουστούν διθύραμβοι και «Ζήτω!» ούρανομήνη ή γκίνα εις το παρελθόν δι' εμεινών ανήκει κι' ερώτων ούν ελευσεται απύθμενος σωρεία έν έτει έννεακόσια πενήκοντα και τρία. Φθάνει τούτέστιν δι' έμέ πρὸς σκανδαλώδη ρόλον τὸ έτος τὸ περιλαβρόν και σφόδρα φλογόβολον, καθ' ὃ μετὰ έξάρσεως και πολλαπλῶν ελπίδων, θα δράσω μετὰ μανδαρίων, ζωηδογηρῶν και δίδων!

«Εφ' ὃ, καλῶς έστολισθείς και χείρων σὺν τοῖς ἄλλοις και ἔχων την γραμματικήν βεβαίως ὑπὸ μᾶλιν έξῆλθον την παραμονήν, παραληρῶν εὐρέως, ἔχων τὸ ὕφος Δὸν-Ζουάν σὺ μὴν κι' ερωτιδέως Κι' ἰδὼν Ἀθίδια στρουμβουλὴν έξαίφνης καθ' ὃδὸν κι' επιθυμῶν την δόσιν μου ν' ἀορίσω ἀναφανδόν, πρὸς δέ ελπίζων σθεναρῶς εις ἀλλαγὴν γουριού, έν τάνει έσταμάτησον πρὸ τοῦ... κελεπουριού.

— Ω Μις! της εἶπον ὑπερφάνως (σφόδρα ὑπερφάνως) τὸ έτος τοῦτο τὸ λαμβρόν θα δράσω (περιτράγως) και εξ ὧδων ποιούμενος την έναρξιν (ερώτων) προσμένω γαργαλιστικῶς τὸν μῶνονα (μᾶν τὸν πρῶτον!...

Κι' ένῶ, ὦ Ζεῦ, ἀνέμενον μεθ' ὅλας (τάς τιμάς, εκείνη ἀνεβόησεν: — Ἰδοὺ δ...μπο- (ναῖα!)

Και ράπισμα μοι έδωσε δυνάμειος έν- (τόνου) και φεύγουσα — ὦ Ἀπολὸν! — μοι (ηὸχθή και τοῦ... χρόνον!

της του οικογενείας, που δεν την ήθελε για νόνη της. έπειδή ήταν φτωχή. Αυτή του τα είχε δώσει όλα, δίχως να γυρέψει κανένα αντίλλαγμα, μ' όλη τη δύναμη της αγάπης της, άδελφική για ένα γάμο, που θα τον περίμενε, όταν θα τελείωνε ο πόλεμος.

Τότε, ίσως να μην τα είχε σκεφθί δ' αυτά, μα τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, η σκέψη ξεκαθάρισε στο μυαλό της Μαρίας. Θυμήθηκε ακόμα πώς ο Φρανσουά της χαιδεψε τα μαλλιά και τη φίλησε, ένῶ αυτή του έπτε:

— Θα φορέσω το κολλίε όταν θαρθώ να σε πάρω στο γυρισμό σου...

Μά εκείνος δεν είχε γυρίσει. Τώρα, η Μαρία σκεφτόταν με πίκρα πώς καλύτερα θα ήτα νανε πεθάνει ο Φρανσουά. Οι νεκροί ζουν πιο πολύ στις αναμνήσεις μας! Μά είχε μάθει πώς ήταν άγνωστούμενος! «Ενας άγνωστος μπορεί ν' αντιπροσωπεύη κάπου έναν ξύλινο σταυρό δίχως όνομα, ή κόκαλα πεταμένα σ' ένα βάσθηρο ή ένα άτομο σ' ένα στοατόπεδο αίμαλώτων.

Ποιός ξέρει! Δεν ήθελε να θυμάται η Μαρία. Μάζεσε τα κοσμήματα και τάρριξε στην τσάντα της. Θα τα πουλούσε, ακόμα και το κολλίε, — που ήταν ο μόνος κρίκος που τη συνέδεε ως την ώρα με μία γελοία ελπίδα. Ναι, θα τα πουλούσε όλα, και θα έσκιζε και το γράμμα πουνε λάβει απ' τον...

Χάθηκε στο βάθος του μαγαζιού αρκετή ώρα... Ἀληθινά τα μαργαριτάρια; σκεφτόταν η Μαρία. Ἀδύνατον! Μά αν ήταν αληθινά! Τότε, Ἡ καρδιά της χτυπούσε δυνατά...

Ἐφτασε στη Μαρία να κυττάξη λίγο τὸν κοσμηματοπῶλη γιὰ τὴν έκφρασί του, τὴν τόσο σοβαρή, και να καταλάβη πὼς τα μαργαριτάρια ήταν πραγματικά αληθινά! Τότε, θυμήθηκε τὸν Φρανσουά και τὸ εἰρωνικό του χαμόγελο. Καί ήρθε σὲ μυαλό της ἡ εἰκόνα τοῦ παιδιού της, της μικρῆς της Ρόζας. και της σά- νης πὼς έβλεπε τὸ κολλίε τὸν ἀληθινὸν μαργαριταριῶν σὲ λαϊμὸ της κόρης της... Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της... Τα μαργαριτάρια θά- ταν ἡ προίκα της: είχαν ἔ- να τόσο φτωχὸν ρόδινο χρώ- μα... Ἡ Μαρία πήρε τὸ κολλίε και τάρριξε σὴν τσάν- τα της.

— Δέ θέλω να τὸ που- λήσω, εἶπε ἀπλά.

Καί βγήκε απ' τὸ κατά- στημα. Εἶχε σώσει τὴν κόρη της και τὸν εαυτὸ της απ' τὸν κατήφορο.

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

«Άλλο» την προηγούμενη μέρα.

«Γλυκειά μου Μαρία, της έγραφε, που είσαι ωραίο μου όνειρο της νεότητος; Θα σου στείλω αυτές τις γραμ- μές στην παλιά σου διεύθυν- ση. Έγώ βρίσκομαι στο Πα- ρίσι, έχω πολλές δουλειές, μα σέ σκέπτομαι συχνά... Είμαι τόσο μόνος! Δεν θα σε ξαναδώ λοιπόν πιά, δεν θάοθης να με βρεις. Έλα, σέ περιμένω με λαντάσα!».

«Όχι, δεν ήταν πιά κορι- τσάκι που μπορούσαν δυο λόγια έρωτικά να τη συγκι- νήσουν. Είχε χάσει κάθε πί- στι στον έρωτα, είχε πολύ απογοητευθί απ' τους άν- τρες. Είχε κουραστή να ά- γωνίζεται. Κι' ο ένας κι' ο άλλος την είχαν γελάσει και χούσε στο ύγρο αυτό δωμά- τιο, δίχως να χορταίνει την πείνα της, με τὸ κοριτσάκι της, τη Ρόζα, τὸ παιδί του Φρανσουά. Έρριξε μία μα- τιά στο παιδί της: κοιμό- ταν.

Βγήκε απ' τὸ σπίτι. Μία τέτοια ζωή δεν την ήθελε πιά. «Όταν θα πουλούσε τα «κοσμήματα». Ἡ άγόραζε κάτι, μιὰ πούντσα, ένα κο- ριόν καλῶν, παπούτσια και ίσως ένα φόρεμα. «Ε- πρεπε να είναι ωραία. «Πρέ- πει να είμαι ωραία, πολύ ω- ραία, σκέφτηκε με κυνισμό, οί άντρες θέλουν τις γυναί- κες που τις πληρώνουν να ε- ναι ωραίες!»

Ἡ κοσμηματοπῶλης τὴν κύτταξε με ἀπάθεια να βγά- ζη τὰ κοσμήματα απ' τὴ φθαρμένη τσάντα της. Τε- λευταία, τούδωσε τὸ κολλίε, με τρεμμένα χέρια.

— Θα μοι επιτρέψετε, κυρία, της εἶπε καθώς τὸ κρατούσε, να τὸ εξέτάσω... Δεν ἀμφιβάλλω πὼς τα μαρ- γαριτάρια είναι αληθινά, ἀλλά, ξέρετε, ὑπάγουν ση- μερα τόσες καλές ἀπομιμή- σεις...

Χάθηκε στο βάθος τοῦ μαγαζιού αρκετή ώρα... Ἀληθινά τα μαργαριτάρια; σκεφτόταν η Μαρία. Ἀδύνα- τον! Μά αν ήταν αληθινά! Τότε, Ἡ καρδιά της χτυ- πούσε δυνατά...

Ἐφτασε στη Μαρία να κυττάξη λίγο τὸν κοσμηματοπῶλη γιὰ τὴν έκφρασί του, τὴν τόσο σοβαρή, και να καταλάβη πὼς τα μαργαριτάρια ήταν πραγματικά αληθινά! Τότε, θυμήθηκε τὸν Φρανσουά και τὸ εἰρωνικό του χαμόγελο. Καί ήρθε σὲ μυαλό της ἡ εἰκό- να τοῦ παιδιού της, της μι- κρῆς της Ρόζας. και της σά- νης πὼς έβλεπε τὸ κολλίε τὸν ἀληθινὸν μαργαριταριῶν σὲ λαϊμὸ της κόρης της... Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της... Τα μαργαριτάρια θά- ταν ἡ προίκα της: είχαν ἔ- να τόσο φτωχὸν ρόδινο χρώ- μα... Ἡ Μαρία πήρε τὸ κολλίε και τάρριξε σὴν τσάν- τα της.

— Δέ θέλω να τὸ που- λήσω, εἶπε ἀπλά.

Καί βγήκε απ' τὸ κατά- στημα. Εἶχε σώσει τὴν κόρη της και τὸν εαυτὸ της απ' τὸν κατήφορο.

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιάντιχο ρεπορτάζ

Τὸ θέατρο «Κοτοπούλη» εξακολουθεῖ να έρχεται πρῶτο σὲ εἰσπράξεις με την κα- μωδία «Θανασάκης ὁ πολιτευόμενος». Οἱ τρεῖς συνεργαζόμενοι πρωταγωνιστὰι τοῦ θεάτρου «Κυβέλης», με την καινούργια τους κωμωδία «Ξενοδοχείον ἡ Εὐτυχία», πῆραν τὴ δεύτερη θέσι ἀπὸ τὴν ἀποψὶ αὐτή.

— Ὁ τόσον συμπαθὲς Γιουγκοσλαῦος τενορός, εἶχε σὴν Ἀθῆνα μία πολὺ έν- διαφέρουσα αἰσθηματικὴ περιπέτεια με μία ὑψίφωνο τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

Τὸ εἰδύλλιο ἀνεπτύχθη στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου, συγκεκρίμενα δὲ στὶς πα- ραστάσεις μιᾶς ὀπερας, σὴν ὁποία συν- έπεσε να παίξουν μαζί.

— Ἡ Κούλα Νικολαΐδου εἰτοιμάζεται γιὰ ἕνα μεγάλο τούρνέ στὸ έξωτερικό, πὸ ἦ ἀρχίσει ἀπὸ τὴν Ἱταλία και θα συ- νεχιστῇ σ' ἄλλες χώρες. Καί εἶνε βέβαιον πὸς θα σημειώσῃ κι' αὐτὴ τὴ φορά έξαι- ρετικές ἐπιτυχίες.

— Ὁ τενορός Δελένδας, πὸν ἄδυνά- τισε περισσότερο ἀπὸ 14 κιλά, ὕστερα ἀπὸ συστηματικὴ θεραπεία πὸν ἔκαμε σὲ μία εἰδικὴ κλινικὴ τῆς Βιέννης, θα κάμῃ, τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, τὴν ἐπανεμφάνι- σί του στὴ Λυρικὴ Σκηνή, έντελῶς ἀγνώ- ριστος.

— Στὸ «Κεντρικό» εἰτοιμάζεται έντα- τικά γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα ἡ κωμω- δία τοῦ Ρουσσέν «Αὐξάνσθε και πληθύνε- σθε». Στὸ σπαρταριστὸ αὐτὸ ἔργο ὁ δη- μοφιλὲς θιασέρης ὑποδύεται ἕνα θυμώ- σοφο καθηγητῇ, πὸν κηρύσσεται δημοσί- α κατὰ τῆς... τεκνοποιήσεως.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἀποκαλύπτεται, ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς οικογενείας του, κα- θὼς και οἱ ὑπηρετίες του ἀκόμα, συμ- πῖπτει να εὐρίσκωνται εἰς... ένδιαφέρουσα κατὰστασι, διαφωνώντας με τὰ κηρύγματα τοῦ καθηγητῇ.

— Μετὰ τὸν κινηματογράφον — ἡ ται- νία «Ἡ ὥραία τοῦ Πέραν», πὸν γυρίσθη- κε σὴν Κωνσταντινούπολι, εἶναι σχεδὸν εἰτοιμη και θα προβλῇ τὴν ἀνοιξὶ στὰς Ἀθῆνας — ἡ ἐλληνοτουρκικὴ συνεργασία θα συνεχισθῇ και στὸ μουσικὸ θέατρο.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ συνεντεύξεις πὸν εἶχαν σὴν Κωνσταντινούπολι, σὴν ἀλησμόνητην ὀπερέττα τοῦ Σακελλαρίδῃ «Χαλιμῶν», πὸν θα παιχθῇ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν θίασο Καλουτᾶ-Κοκκί-η-Δούκα, τὸν ρόλο τοῦ Ἀλῆ Μουσακά, θα παίξῃ ὁ πρῶτος κωμικὸς τῆς τουρκικῆς σκηνῆς, Μωμέρ Καρατζᾶ.

Τὸ ἴδιο ἔργο, κατόπιν τῆς συμφωνίας πὸν εἶνε με τὸν Τούρκο κωμικὸ πάντα, θα ἐπαναληφθῇ τὸ καλοκαίρι στὸ και- νουργιο θερινὸ θέατρο «Λούνα Πάρκ», τοῦ ὁποῖου τὸ χτίσιμον ἀρχίζει έντὸς τοῦ Ἰα- νουαρίου.

— Τὰ 60 παιδάκια πὸν παίξουν σὴν ἐλληνικὴ ταινία ἀντιστάσεως «Ξυπόλυτο Τάγμα», ἔκαναν χαρούμενα Χριστουγεννα φέτος.

Στὴ μεγάλη βίλλα τοῦ Ψυχικοῦ, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένα, στήθηκε ἕνα τερά- στιον Χριστουγεννιάτικο δένδρο, μοιράσθη- καν δὲ σὲ ὅλα ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανὸ παραγωγὸ, ὥραία δῶρα.

— Ὁ γνωστὸς κωμικὸς τῆς πράξας Δῆμος Σταρένιος, δὲν πρόκειται να ένδια- φερθῇ γιὰ τὸ βεῖπνον του, γιὰ ἀρκετὸ τού- λαχιστον διάστημα, ἀφοῦ τὰ παιδάκια πὸν τρώει σὴν δεύτερη πράξι τῆς κω- μωδίας «Ξενοδοχείον ἡ Εὐτυχία», εἶναι ἀληθινά!...

— Γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς, γράφει ἕνα γαλλικὸ τραγῶδι γιὰ τὴ Γαλ- λίδα τραγουδίστρια Μαρία Βενσάν, πὸν βρίσκεται σὴν Ἀθῆνα.

— Ἐνα μακροχρόνιον καλλιτεχνικὸ εἰ- δύλλιο ἔλαβε τὸν τελευταῖον καιρὸ αἵσιο τέλος. Ὁ βιογραφὸς βιολοντσέλλιστας Μπαρότσι και ἡ ντιζέξ Ἀντζέλλα Κάρι, παντρεύτηκαν.

Καί βγήκε απ' τὸν δίσκου καλλιτεχνίς τοῦ τραγουδιοῦ Ἑλ- σα Λάμπο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά ο κόσμος όλος ψάλλει, διπλή γιορτή σ' όλη τή γή, χαρά... «ντουμπλέ» προ- (δύαλλει) κι' οί τάξεις όλες γενικῶς, ἦ ἀνοίξουν τὸ πουνγγί τους, τὸ δέντρο να στολίσουνε να πάρουνε τὸ «γκί» τους και γιὰ τοῦ χρόνου τὸ καλὸ και γιὰ τὸ γούρι ἀκόμα φιλιὰ θα δώσουν ὅλοι τους στὸ μάγουλο, στὸ στόμα...

Τὸ ἀπαιτεῖ τὸ ἔθιμον κι' ἡ πρόληψις έν γένει, χωρὶς ἀγάπη και φιλὶ κανένας να μὴ μείνῃ. Ἐτσι, λοιπόν, ἀδίστακτα ἡ Μαίρη κι' ἡ Λίλη θα δώσουν και θα πάρουνε τὸ... γ ο ὕ ρ ι κ ο φιλί, γιὰτὶ παρὰ τὴν προίκα τους, ἡ και τὴ νοστιμιά τους, μπορεῖ στὸ χρονοντούλαπο να μείνῃ κάθε μιὰ τους!

Χαρά κ' ἀγάπη ἀπαιτεῖ τέτοια γιορτὴ μεγάλη κι' ἐκείνοι πὸν μαλώσανε τὰ χέρια δίνουν πάλι: Οἱ τσακωμένοι σύζυγοι, «ἀλλήλους ἀγαπάνε» και γιὰ τοῦ χρόνου τὸ καλὸ... «φιλί» «κλειδί» τὰ πᾶνε! Ἀφήνει κάθε πεθερὰ τὴ γρινὶα τέτοια μέρα κι' ἰδίως τὴ φοβέρα.

Κρεμάει σὴν πόρτα πέταλο, τὸ ρόδι σπάζει πάλι και δὲν ἀνοίγει τοῦ γαμπροῦ, σὰν ρόδι, τὸ... κεφάλι!

Τὰ δῶρα τὰ πανάκριβα και τὰ φτηνὰ τὰ δῶρα, τὰ τυχερὰ ἰδιαίτερα και τὰ ἐλπιδοφόρα, χαρὰ θα σώσουν στὶς μνηστῆς και στοὺς ἀγαπημένους στὰ ζευγαράκια γενικῶς και τὸς ἐρωτευμένους. Ἀκόμα κι' ἕνα ἀσημαντὸ δωράκι κι' εὐτελές, χαροποιεῖ καθ' ἄνθρωπον και πλάσμα προσφιλές, ἡ γιὰ θυσιὰ δλόκληρη συχνὰ τ' ἀναγνωρίζει και τὴν πολυτιμότητῇ... κ α ρ δ ι ᾶ τ ο υ σου... δ ω ρ ῖ (ξ ε ι!)

Εἰδὼν - εἰδὼν γλυκίσματα, σὰν ὅλες τὶς φορὲς, θα εἰτοιμαστούν και σήμερα απ' τὶς νοικοκυρῆς και θα ζυμώνουν μόνες τους κοπέλλες μελιστάλαχτες πὸν μοιάζουν με γλυκὺτατο τσουρέκι ἀπαράλλαχτες και εἶναι κάθε μιὰ τους πραγματικά σωστή «...χαλαροκάντιο ζυμωτῇ»!

Τὰ πᾶσιν και τὰ ρεθεγιόν και τὰ κοινὰ γλεντάκια θα δράσουνε στὰ κέντρα μας και σ' ὅλα τὰ σπιτάκια. Θα κάνῃ θραυσι τὸ σούινγκ, τὸ βάλς, τὸ «μπούγκι-μπούγκι», τὸ «μάμπο» τὸ θεοτέρελλο, καθώς και τὸ... μποτζοῦκι! και μέσα σὴν αἰτιόσφατρα τὴν τόσο χαροπὴ και ἡ παροσπαρόδοτῇ ἡ πῆττα θα κοπῇ. Ἀλλὰ μέσα' στὸ ξεφάντωμα, στοῦ μεθυσιοῦ τῇ ζάλη και στοῦ γλεντιοῦ τὸ φῶτος, κανεῖς δὲν ἀμφισβᾷλλει, ὅτι «πεδιὸν δράσεως» θα ἔχῃ και τὸ... κόρτε! Καί, ἄλλοι μιὰν ἀνάμνησιν ὥραια θα κρατήσουν, ἄλλοι τὴς πῆττα τῇ γιορτῇ, σὴν... «πῆττα θα πατῇ (σὺν) κι' οἱ ἀναιδέις ἐρωτιδεῖς ἀντὶ γιὰ βασιλόαηττα ἀπὸ τὶς ἀκατάδεχτες θα φᾶνε τῇ... γ ι λ ὀ π η τ τ α!

Ὅπως τὶς ἄλλες τὶς χρονιές, έτσι ἀσφαλῶς και τώρα ὁ μπακαράς κι' ἡ τραπουλά θα ξαναπάρουν φόρα και γιὰ τοῦ χρόνου τὸ καλὸ, παντοῦ ἀναμφισβῶως κάποιον παιγνίδι τυχερὸ θα παίξῃ ὁ κόσμος ὅλος... Ἐκτὸς απ' ὅσους θέλγουνται ἀπὸ τὶς καλλονές και να «ποντάρουν» ποστιμοῦν σὲ ντάμες... ἔ α ν τ α ν ἔς καθώς κι' ἀπὸ τὶς γόησσες και τὶς μοιοαῖες ὅλες, πὸν ποστιμοῦν, με μιὰ ματιά ἀντὶ να... «κόνουν» τὰ χαρτιά, να κόψουν ὅσους ἔχουνε γεμᾶτες... πορτοφῶλες!

Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά, ἀγαπητοί μου πάλι και σὴν ἐπαῖμεση ζωῇ, κανεῖς, σχεδόν, δὲν έννοσεῖ παρὰ να τὸ βάλῃ... Κι' εἶναι λιγακι σκεφτικὸς οἱ τριαντάρες μόνον, πὸν παίρνουνε σὴν πλάτῃ τους ἀκόμα ἕνα... χρόνον!

Εἰκονογραφεῖς Ἡ.μ. Ταρζινα ὁ Σουρεζαῖν Σ.Τ.

ΕΤΑΡΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΜΑΡΕΡΟΜ.

σά να ξύπνησε, Γύρισε και είπε στην αδελφή της σκληρά, με άσυγκριτη κακία: — Φύγε κι' εσύ, τώρα!... — Σιγά, ψιθυριστά, η Φούλα τη ρώτησε: — Γιατί, αδερφούλα μου;... Τί σου καν;... — Σκληρά πάντα, κοφτερά, ήθελε η απάντησή της να της σκίσει αλύπητη την ψυχή: — Γιατί είσαι μία ελεεινή υποκρίτριά!... Μια ψεύτρα!... — Δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω... — Όχι με στενοχωρούσε που θα μου τ'όλεγε;... — Έτσι νόμιζα... — Τότε, γιατί τόκανες;... — Ήθελα... να του δικαιολογήσω τη γθερινή σου κακή συμπεριφορά... Να τον παρακαλέσω να μη σε παρεξηγήσει, να μη θυμώσει και να ξαναρθώ... Γι' αυτό πήγα στο ιατρείο του... — Για σένα, βέβαια, θές ναργεται εδώ!... Για να τον βλέπεις... — Προσπάθησε να χαμογελάσει θλιμένα η Φούλα:

— Δεν έχεις δικίο, αδερφούλα μου... εγώ με καλωσύνη. "Αν προσπαθούσε να λογιευθείς λίγο, αν δε σ' έκανε να παραλογίζεσαι ό θυμός θα σκεφτόσουν ότι, αν ήθελα να τον βλέπω, όπως λές, θα μπορούσα να τον δω έξω... Έγώ τόκανα για σένα, μόνο για σένα... Για ναργεται εδώ κοντά σου, που τον έχεις τόσο ανάγκη... — Πάψε να μου θυμίζεις τη διαφορά ανάμεσά μας ανάμεσα στην αναπνοή μου και στην ύγεια σου... Ξέρω ότι έχεις κάθε τόπο να κυκλοφορείς όπου σ' άρεσει, ενώ εγώ μένω κορφωμένη στην ίδια θέση... Τό ξέρω και δεν εί' ανάγκη να μου τό λές... Προσπάθησε να της χαϊδέψει τα μαλλιά η Φούλα:

— Ήσυχασε... Δεν είχα καμιά πρόθεση να σε πικράνω κι' άλλο, Σ' αγαπάω όσο τίποτα στον κόσμο!... Εσένα μόνον αγαπάω... Στ' όρκίζομαι!... — Στ' αγαπάω... Δεν ξέρω τίποτ' άλλο... Μη με σκοτώνεις... — Έσ' με σκοτώνεις!... της απάντησε με δύναμη η Ζωή.

— Γιατί σε σκοτώνω;... — Γιατί... γιατί!... Κούμπιασε η άρωστη, Δεν της ήταν εύκολο να όμολογήσει αυτό που της έκαινε

την ψυχή... 'Αγανακτισμένη, έξαλλη, έδωσε πάλι τις φωνές: — Φύγε!... Δε θέλω συζήτηση μαζί σου!... 'Αδερφούλα μου... — Δεν έχεις αδερφούλα... Φύγε... Είπε πως δε μπορούσε να κάνει αλλιώς η Φούλα, κι' έφυγε με τό κεφάλι της σκυμμένο, και βγήκε από τό δωμάτιο, πνίγοντας με κόπο τούς λυγμούς της...

Δ'. — Όλη νύχτα δε μπορούσε να κλείσουνε μάτι και οι δυο αδελφές. Μία μεγάλη καταιγίδα αναστάτωνε και τις δυο κοριτσιόστικες τους ψυχές... 'Η Ζωή έννοιωδε τόσο ό άντρας αυτός την είχε ολοκληρωτικά υποδουλώσει, πόσο είχε γίνει συνισταμένη κι' έλπιδα για τη σκληρή της μοναξιά... 'Υστερα, όμως, σιγά-σιγά, έννοιωσε και πόσο παράλογο ήτανε ν' απαιτεί αγάπη από τον άραιο αυτόν άντρα, τό γοητευτικό, που μπορούσε να συγκινήσει κάθε κορίτσι, και ν' αγαπηθεί από κάθε κορίτσι... Ναί, αυτό ήτανε παράλογο. Καταλάβαινε η Ζωή ότι ό Μπελίνης μπορούσε να συνδεθεί έρωτικά μ' οποιαδήποτε κοπέλλα, μόνο με την αδερφή της δεν ήθελε!... 'Η ιδέα ότι ό Μπελίνης κι' η Φούλα θα μπορούσαν ν' αποτελέσουνε ζευγάρι, την αναστάτωνε φοβερά, την έκανε να γίνεται έξαλλη!... 'Η σκέψη, ότι μέσ' στο σπίτι της, υποστά στή μάτια της υπορούσε να δημιουργηθεί ό έρωτας αυτόν των δυο πλασμάτων που τότε τόσο δυνατά αγαπήθηκαν και τ'αδού, τό ένα χωριστά από τό άλλο, την έκανε τώσα να τ'α μισή και τ'α δυό!... Ναί, Μέσα στην πληγωμένη της ψυχή, η Ζωή έννοιωθε τώσα μίσος για τη Φούλα, για τό Μπελίνη!...

Τό μίσος αυτό ήτανε τόσο έντονο, που δεν την άφησε να κοιμηθεί όλη νύχτα. 'Η Φούλα την είχε βάλει, στο κρεβάτι της, κι' άπάνω σ' αυτό τό κρεβάτι ή φτωχιά ή άρωστη πέρασε τις μακρές, τις ατέλειωτες νυχτερινές ώρες της βασανιστικής άπνείας της...

'Εκεί' κατά τ'α ξημερώματα, πιά, δεν μπόρεσε να κρατηθεί άλλο. 'Εβαψε δειλα πιά ή αύγη τ'α ξωφύλλα της κάμαράς της. 'Ανασηκώθηκε λίγο στο κρεβάτι της, και φώναξε: — Φούλα!... 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

την ψυχή... 'Αγανακτισμένη, έξαλλη, έδωσε πάλι τις φωνές: — Φύγε!... Δε θέλω συζήτηση μαζί σου!... 'Αδερφούλα μου... — Δεν έχεις αδερφούλα... Φύγε... Είπε πως δε μπορούσε να κάνει αλλιώς η Φούλα, κι' έφυγε με τό κεφάλι της σκυμμένο, και βγήκε από τό δωμάτιο, πνίγοντας με κόπο τούς λυγμούς της...

Δ'. — Όλη νύχτα δε μπορούσε να κλείσουνε μάτι και οι δυο αδελφές. Μία μεγάλη καταιγίδα αναστάτωνε και τις δυο κοριτσιόστικες τους ψυχές... 'Η Ζωή έννοιωδε τόσο ό άντρας αυτός την είχε ολοκληρωτικά υποδουλώσει, πόσο είχε γίνει συνισταμένη κι' έλπιδα για τη σκληρή της μοναξιά... 'Υστερα, όμως, σιγά-σιγά, έννοιωσε και πόσο παράλογο ήτανε ν' απαιτεί αγάπη από τον άραιο αυτόν άντρα, τό γοητευτικό, που μπορούσε να συγκινήσει κάθε κορίτσι, και ν' αγαπηθεί από κάθε κορίτσι... Ναί, αυτό ήτανε παράλογο. Καταλάβαινε η Ζωή ότι ό Μπελίνης μπορούσε να συνδεθεί έρωτικά μ' οποιαδήποτε κοπέλλα, μόνο με την αδερφή της δεν ήθελε!... 'Η ιδέα ότι ό Μπελίνης κι' η Φούλα θα μπορούσαν ν' αποτελέσουνε ζευγάρι, την αναστάτωνε φοβερά, την έκανε να γίνεται έξαλλη!... 'Η σκέψη, ότι μέσ' στο σπίτι της, υποστά στή μάτια της υπορούσε να δημιουργηθεί ό έρωτας αυτόν των δυο πλασμάτων που τότε τόσο δυνατά αγαπήθηκαν και τ'αδού, τό ένα χωριστά από τό άλλο, την έκανε τώσα να τ'α μισή και τ'α δυό!... Ναί, Μέσα στην πληγωμένη της ψυχή, η Ζωή έννοιωθε τώσα μίσος για τη Φούλα, για τό Μπελίνη!...

Τό μίσος αυτό ήτανε τόσο έντονο, που δεν την άφησε να κοιμηθεί όλη νύχτα. 'Η Φούλα την είχε βάλει, στο κρεβάτι της, κι' άπάνω σ' αυτό τό κρεβάτι ή φτωχιά ή άρωστη πέρασε τις μακρές, τις ατέλειωτες νυχτερινές ώρες της βασανιστικής άπνείας της...

'Εκεί' κατά τ'α ξημερώματα, πιά, δεν μπόρεσε να κρατηθεί άλλο. 'Εβαψε δειλα πιά ή αύγη τ'α ξωφύλλα της κάμαράς της. 'Ανασηκώθηκε λίγο στο κρεβάτι της, και φώναξε: — Φούλα!... 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

— Φούλα!... — 'Η Φούλα όμως δεν της αποκρίθηκε άμέσως. Τρακισμένη από την άγωνία όλόκληρης νύχτας, είχε βυθιστή σ' ένα βαρύ, έφιαλτικό ύπνο, τώσα τ'α ξημερώματα.

'Η φωνή της Ζωής άκούστηκε για δευτέρα φορά, πιο δυνατά, ανυπόμονη: — Φούλα!... Ξύπνησε και πετάχτηκε ή φτωχιά ή Φούλα, κι' έτρεξε στην κάμαρα της αδελφής της. — Κοιμόσουν;... τη ρώτησε εκείνη. — Ναί... Διηλάθ... Τώσα μία στιγμή με πήρε ό ύπνος... Όλη νύχτα ήμουν άπληνη... — Έγώ, δεν κοιμήθηκα ούτε τώσα! της είπε με κακία ή Ζωή. — 'Η Φούλα έσκυψε τό κεφάλι της, σαν ένονη... Με την ίδια κακία, ή Ζωή συνέχισε: — Κοιμούνται εκείνοι πουχουν ήσυχη τη συνείδησή τους! Μαστιγώμενη από τ' άδικα αυτά λόγια, ή Φούλα σήκωσε τό κεφάλι της: — Κι' εγώ έχω ήσυχη τη συνείδησή μου! απάντησε με δύναμη. — 'Η Ζωή είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο τικη έίρωνεία: — Αυτό είπα κι' εγώ: έχεις ήσυχη τη συνείδησή σου και γι' αυτό κοιμάσαι, αδερφούλα μου...

Μέσα στην ψυχή της Φούλας φούσκωνε σιγά-σιγά ή άγανάκη. 'Η συνθισμένη της ύπονωρητικότητας έδινε τη θέση της σ' ένα άσυγκράτητο θυμό για τη μεγάλη άδικία... — Άκουσε, Ζωίτσα... είπε με φωνή που έτρεμε, Δε νομίζω ότι αξίζω τό φέσιμό σου αυτό... 'Αντίθετα, δίσκω ότι αξίζω λιγάκι την εύγνωμοσύνη σου... 'Ασπάζανε τό μάτι της παραλύτης: — Δεν εί' ανάγκη να μου θυμίζεις τί σου χρωστάω!... φώναξε. Τό ξέρω καλά. — Όχι, Ζωίτσα... Δεν τό ξέρεις... 'Η, καλύτερα, φαίνεται ότι τό ξεχνάω... — Δεν τό ξεχνάω καθόλου!... 'Αλλά, μου φαίνεται ότι, τελευταία, έφλησάμε, καλή μου, ευγενικά μου αδερφούλα!... — Με ποιόν τρόπο; ρώτησε τώσα με προκλητικό τόνο κι' ή Φούλα. — Ξέρεις καλά με ποιόν τρόπο!... — Όχι, σ' όρκίζομαι ότι δεν ξέρω... — Μου όρκίζεσαι; Στ'... Ζωή μου!... — Δεν είναι ανάγκη να με είρωνεύεσαι συνεχώς γι' αυτό... Ξέρεις ότι για καλό σου είπα ψέμματα... Για να μη στενοχωρηθής... — Ξέρω, ξέρω... 'Ακόμα και στη Ζωή μου όρκίζεσαι ψέμματα για τό καλό μου... Τί ευγενικά που είσαι!... Τί άλτρουϊστική!... — Εσφίξε τ'α δόντια της ή Φούλα: — Ναί, είμαι! φώναξε. Και δεν έχω να ντραπώ για τίποτα... Κάνω πάντα τό καθήκον μου, και κάτι πάρα πάνα... Με ύφος κουρασμένο, ή Ζωή είπε: — 'Ας άφήσουμε αυτή τη συζήτηση, αδερφούλα μου, που με κουράζει... Σε παρακαλώ, άσε με μόνη μου και πήγαινε στο γραφείο σου... Δεν έχουμε να πούμε τίποτ' άλλο... 'Ο,τι και να πούμε, θα μάς πικράνει πιο πολύ... Μαλάκωσε έαφνικά ή Φούλα. 'Επρεσε όλος ό θυμός της. Πήνε κι' έπιασε τ'α γέλια της Ζωής:

— Αδερφούλα μου... Σε παρακαλώ... της είπε. Μην πικραίνεσαι και μη με πικραίνεις και μένα ή φτωχιά... Στ' όρκίζομαι ότι δε λατρεύω... Πιο πολύ κι' από τη Ζωή μου την ίδια!... Δε συλλογιέμαι παρά την εύτυχία σου... — Από τ'α πρώτα λόγια της Φούλας, ή Ζωή είχε τραβήξει τ'α χέρια της από τ'α χέρια της πιο μεγάλης αδελφής της: — Φύγε! της είπε με τη συνθισμένη της σκληρότητα. — Ζωή... — Φύγε, σου λέω!... Πήγαινε να τον βοήθεις...

— Μα, ποιόν. Θεέ μου!... Ποιόν;... — Τον αγαπημένο σου τό Μπελίνη!... Πρόφερε με τέτοιο μίσος τό όνομα εκείνου που αγαπούσε ή μικρή παραλύτη, που ή Φούλα ανατοίχισε. — Σε βεβαιώνω, γι' άλλη μία φορά, μουρμούρισε, ότι με τόν... με τόν άνθρωπο αυτόν δε με δένει τίποτα... Στ' όρκίζομαι στ'α κόκαλα της μαρούλας μας!... — Πάψε, ψεύτρα!... Είσαι έρωμένη του!... — Είσαι τρελή!... Κι' έπί τέλους, σου απαγορεύω να μου μιλάς έτσι!... Γέλοσε σπαραχτικά ή Ζωή: — Χαχαχά!... Μου απαγορεύεις!... Και

με ποιόν τρόπο, σε παρακαλώ!... Για πές μου... 'Ο μόνος τρόπος για να μ' αγαπάς ή μη σου λέω αυτά που σε πειράζουνε — τις άλήθειες, δηλαδή... — Είναι να με σκοτώσεις!... — Ζωή... — Σκότωσέ με, λοιπόν!... "Αν μ' αγαπάς, όπως λές, σκότωσέ με!... Μόνο έτσι θα με γλυτώσεις από τ'α μαρτύρια, από τ'α βάσανα, από όλα... Μιλούσε με τόση ελίκρινεια ή φτωχιά, ή παράλυτη, που ή Φούλα έννοιωσε πόσο βαθειά δυστυχισμένη ήτανε, και πόσο δικαιολογημένη, ό,τι και να σκεφτόταν, ό,τι και να έκανε, ό,τι και να έλεγε... — Ζωίτσα... της μουρμούρισε με πόνο με λατρεία. Μη μου μιλάς έτσι!... — Για να μη σου μιλάω, φύγε!... Είπε τό μόνο που μπορεί να με κάνει να ήρεμισω λίγο... Πνίγοντας με κόπο τούς λυγμούς που ξεχειλίζουν από τη φουσκωμένη της ψυχή, ή Φούλα γύρισε και βγήκε από τό δωμάτιο. Στην κουζίνα, βόηκε την κυρα-Μάρθα. — Καλημέρα, κυρα-Μάρθα... της είπε. — Καλημέρα, κορίτσι μου... απάντησε ή παραδουλεύτρια. Μα, τί έχεις, καλέ;... 'Η Φούλα άφισε έλπίες τ'α δάκρυά της να τρέξουν. 'Η αγαθή παραδουλεύτρια τη ζύγωσε και της χαϊδεψε τ'α μαλλιά. — Τί έχεις, κόρη μου;... Τί τρέχει;... — 'Η, Ζωή... απάντησε ή Φούλα ανάμεσα στους λυγμούς της. — Έ, τί έχει ή Ζωή;... — Τίποτα... Δε μπορώ να καταλάβω, κυρα-Μάρθα... 'Ομως, μ' έδιωξε!... — Εσένα;... Κυρία των δυνάμεων! — Ναί, έμένα... Έσκυψε λίγο προς τό μέρος της Φούλας ή γρη, και της ψιθύρισε στ' αυτή: — Καλέ... μήπως τό φτωχό κορίτσι... τρελλάθηκε;... — Όχι, κυρα-Μάρθα... — Από τό μέσα-μέσα, δε θάτανε και πολύ παράξενο αυτό... — Όχι... Δεν τρελλάθηκε... Μία φορά, μ' έδιωξε. Δε θέλω να με βλέπεις... — Μπρά... σέ καλό της... — Έγώ τώσα πρέπει να φύγω για τό γραφείο... — Να φύγεις, κόρη μου... Να π'ας στην εύχη της Παναγίας... Πλύνε μόνο λίγο τ'α μάτια σου, γιατί είναι κατακόκκινα από τό κλάμμα... 'Επλυνε τό πρόσωπό της ή Φούλα, έτοιμάστηκε. 'Η κυρα-Μάρθα της έτοιμάσε γάλα με δυο-τρεις φρυγανιές βουτυρωμένες. — Φάε μία μπουκιά, κόρη μου... — Εύχαριστώ, κυρα-Μάρθα... — Τί ευχαριστείς;... Πώς θα βαστήχης ως τις δυο που θα νυθίσεις, νυστηκιά!... — Δεν πεινώ, κυρα-Μάρθα... "Αν πεινάσω, θα πάω κανένα κουλούρι στο γραφείο... Μη φοβάσαι! δε θα πεθάνω από την πείνα!... Κούνησε τό άσπρο της κεφάλι ή αγαθή παραδουλεύτρια: — Είνε όμως δύσκολη ή ζωή σου με την άρρώστεια της αδελφής σου... Όλο παραξενιά είναι τό κακόμοιρο! Και την παραξενιά της όλη, την πληρώνεις εσύ!... — Έγώ θα την πληρώσω! Ποιος άλλος, κυρα-Μάρθα!... Άκου όμως: πνιάνε της, σέ λίγο, μολις φύγω, τό γάλα της... Και να κάτσης ώσπου να φάω... — Άυ δε θα φάω!... — Να έπιμείνεις... Φεύγω τώσα εγώ, γιατί άόχνη... — Στό καλό, κόρη μου... Καί, ύπομηνί... Κάνε ύπομηνί... Στο δρόμο, ή Φούλα παραπατούσε σ'α μεθυσμένη. Δέκα αυτόκινητα παρά λίγο να την κόβουνε... Οι σωφεί της βρίζανε... Αυτή όμως, δεν άκουε τίποτα! Προχωρούσε, προχωρούσε... Τό μυαλό της τ'ονοιάβε σαν άδειο... 'Η ύποψία της Ζωής βόραινε στην ψυχή της άσπυχτικά. Νόμιζε ή Φούλα ότι ανάμεσα τους είχε άνοιχτή ένα άπύθμενο βάραθος. Ένα άγεφύρωτο γάσο!... 'Η Ζωή την ύποπτευότανε... Και ή ύποψία της ήτανε πιά βεβαιότης! Τελείωσε... 'Η Ζωή τη μισούσε... Τί νακανε για να μαλακώσει αυτό τό άδικο, τό άδικαίολόγο μίσος;... Τί νακανε!... Πώς να την έπειθε ότι ήταν άθώα;... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

— Αδερφούλα μου... Σε παρακαλώ... της είπε. Μην πικραίνεσαι και μη με πικραίνεις και μένα ή φτωχιά... Στ' όρκίζομαι ότι δε λατρεύω... Πιο πολύ κι' από τη Ζωή μου την ίδια!... Δε συλλογιέμαι παρά την εύτυχία σου... — Από τ'α πρώτα λόγια της Φούλας, ή Ζωή είχε τραβήξει τ'α χέρια της από τ'α χέρια της πιο μεγάλης αδελφής της: — Φύγε! της είπε με τη συνθισμένη της σκληρότητα. — Ζωή... — Φύγε, σου λέω!... Πήγαινε να τον βοήθεις...

— Μα, ποιόν. Θεέ μου!... Ποιόν;... — Τον αγαπημένο σου τό Μπελίνη!... Πρόφερε με τέτοιο μίσος τό όνομα εκείνου που αγαπούσε ή μικρή παραλύτη, που ή Φούλα ανατοίχισε. — Σε βεβαιώνω, γι' άλλη μία φορά, μουρμούρισε, ότι με τόν... με τόν άνθρωπο αυτόν δε με δένει τίποτα... Στ' όρκίζομαι στ'α κόκαλα της μαρούλας μας!... — Πάψε, ψεύτρα!... Είσαι έρωμένη του!... — Είσαι τρελή!... Κι' έπί τέλους, σου απαγορεύω να μου μιλάς έτσι!... Γέλοσε σπαραχτικά ή Ζωή: — Χαχαχά!... Μου απαγορεύεις!... Και

με ποιόν τρόπο, σε παρακαλώ!... Για πές μου... 'Ο μόνος τρόπος για να μ' αγαπάς ή μη σου λέω αυτά που σε πειράζουνε — τις άλήθειες, δηλαδή... — Είναι να με σκοτώσεις!... — Ζωή... — Σκότωσέ με, λοιπόν!... "Αν μ' αγαπάς, όπως λές, σκότωσέ με!... Μόνο έτσι θα με γλυτώσεις από τ'α μαρτύρια, από τ'α βάσανα, από όλα... Μιλούσε με τόση ελίκρινεια ή φτωχιά, ή παράλυτη, που ή Φούλα έννοιωσε πό

Πρώτες βοηθείες ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Ματωμένες εύχες...

Είχαν αρχίσει να παίζουν από το απόγευμα. Παιχνίδι χοντρό, όχι άσπια. Πρωτοχρονιά, βλέπεις... Κι' όλοι τους, παίκτες δυνατοί, τολμηροί. "Ανάμεσα τους, ο Νάσος ήταν ο πιο φτωχός σχετικά, και γι' αυτό το λόγο, ο πιο συντηρητικός. Είχε, βέβαια, αρκετά λεφτά. Μα οι άλλοι είχαν αμέτρητα! Πλούσιοι όλοι, κι' αποφασισμένοι. "Ετοιμοί να τα παίξουν όλα για όλα, να τα παντράσουν ως την τελευταία τους δεκάρα απάνω στο πράσινο τραπέζι, και να τα κερδίσουν ή να τα χάσουν όλα! "Η του ύψους, ή του βάθους... Στη αρχή, ο Νάσος έπαιζε συντηρητικά, συγκρατημένα. Το καρτέ ήταν έντελως καινούργιο γι' αυτόν. "Αν εξαιρέσεις την οικοδέσποινα — μία κρεολή έντυπωσιακή, που τη φώναζαν οι γνωστοί της «ντάμα σπαθί» — το Λεωνή το χρηματιστή, και το Βάρνα τον παραγγελιοδόχο, που μαζί τους είχε παίξει κι' άλλες φορές, όλοι οι άλλοι του ήταν έντελως άγνωστοι...

"Η κυρία του σπιτιού όμως τούδινε τόσο θερμός, με τη θερμή της εγκαρδιότητα, που σε λίγη ώρα ένοιωσε σε να βρισκότανε στο σπίτι του... Κι' ύστερα, τον έκανε να πάρη θερμός το ότι κέρδιζε. "Η τύχη του ήταν πολύ ευνοϊκή εκείνο το βράδυ. Καί, γι' αυτό, έξευτελιστή το ρητό «οποιος κερδίζει στα χαρτιά, χάνει στην αγάπη», ο Νάσος ένοιωσε εκείνη τη ζεστή πρωτοχρονιάτικη νύχτα, ότι κέρδιζε γενικά, παντού! Καί στα χαρτιά και στην αγάπη... "Αντίκρυ του, η όμορφη οικοδέσποινα, δεν έπαυε να του ρίχνη φλογερές ματιές, τόσο ασυγκράτητα φλύαρες, που όλο το καρτέ την κατάλαβε.

— Πρόσεξε, Κάκια, την πείραξε σε μία στιγμή ο Λεωνής. Παίξεις πολύ επιπόλαια... "Εχεις το νου σου άλλο...

Σήκωσε τους ώμους της αδιάφορα εκείνη, και του αποκρίθηκε:

— Δεν παίζω ποτέ για να κερδίσω...

— "Α! Παίζεις για να χάσεις;... Καλά, λοιπόν... Χάσε, κι' ως τα κερδίσω εγώ!...

Κι' όσο έχανε η Κάκια, τόσο κτύπαζε πιο τρυφερά το Νάσο. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, η κυρία του σπιτιού σηκώθηκε.

— "Ας σταματήσουμε για λίγο... είπε. Μαζέψτε τις μάρκες σας, για να κόψουμε την πηττα...

Σταύτησε το παιχνίδι. "Η θερμή κρεολή δέθηκε σκόπιμα δίπλα στον ευνοούμενό της, την ώρα που σβύσανε τα φώτα. Κι' εκεί, μέσ' στο προσωρινό αλλά απόλυτο σκοτάδι, ο Νάσος ένοιωσε τα δυο χέρια της να τον αγκαλιάζουν σφιχτά, τα σαρκώδη χείλια της να του σφραγίζουν ήδονικά τα χείλια, και τη φωνή της να μουρμουρίζει με πάθος στο αυτί του:

— Χρόνια πολλά... Εύχομαι μ' όλη την καρδιά μου, ο καινούργιος χρόνος να μ' ειναι εύσυχος!...

Μέθωσε ο Νάσος! "Από το φιλή της, από τα λόγια της, κι' από το δυνατό λικέρ που ήπιε ύστερ' από το άναμμα των φώτων, γι' αυτό εύχθη τον καινούργιο χρόνο να του χαρίσει...

Το παιχνίδι συνεχίστηκε, με πιο πολύ φανατισμό... "Ο Νάσος κέρδιζε πάντα. Κι' όλα

ένοιωθε το πόδι της Κάκιας ν' ακουμπά τρυφερά στο δικό του. Ζαλισμένος από τόσες συγκεντρωμένες αιτίες, ο Νάσος δεν συλλογίστηκε ούτε μία στιγμή τη γυναίκα του, το διακριτικό εκείνο πλάσμα, το υπομονητικό και γεμάτο καλωσύνη, που έρε να τον περιμένει και να τον συγχωρή... Νά, απόψε της τάχε σκάσει από νωρίς. Δεν είχε πάει καθόλου σπίτι του. Είχε τραβήξει κατ' ευθείαν στην Κάκια. Σε μία στιγμή μόνο, μία διαβαστική τύψη είχε σπαθίσει την ψυχή του: Τα μεσάνυχτα... Φαντάστηκε την ώρα εκείνη τη Φανή, τη γυναίκα του, μόνη της, με τα δακρυσμένα μάτια της στηλωμένα απάνω στο ρολόι του τοίχου, που οι δείκτες του προχωρούσαν αποφασιστικοί προς την αφετηρία του καινούργιου χρόνου, κι' ένοιωσε έναν περστικό κόμπω στο λαιμό του... Για μία σύντομη στιγμή όμως. "Υστερα, ήρθε η πόκα, ήρθαν οι ματιές και τα πατήματα της Κάκιας, ήρθε το λικέρ, ήρθαν όλα, γι' αυτό διώχουν από την άσπια καρδιά του την εικόνα αυτής της ασημένιας γυναικούλας, που έρε να περιμένει και να συγχωρή — και τις τυψεις...

Στημερώματα, διαλύθηκε το καρτέ. "Ο Νάσος έμενε πάντα κερδισμένος. Σ' όλα: Στα χαρτιά, στην αγάπη... "Όταν οι άλλοι φύγανε, η Κάκια κράτησε αυτόν μονάχα:

— Στάσου... τού μουρμούρισε. Ξέχασες την ταμπакέρρα σου απάνω στο τραπέζι που παίζαμε...

"Εκπαισε εκείνος να βρή την ταμπакέρρα του και η Κάκια έκλεισε την εξώπορτά της. "Υστερα, τον πλησίασε, κι' έδωσε τα μπράτσα της, σάρκινο ολόθερμο γιρντόνι, γύρω από το λαιμό του!... Τα χείλια τους σμίξανε πάλι διασπασμένα, σ' ένα δεύτερο φιλή, πιο ζεστό από το πρώτο...

... "Ηταν μέρα πιά προχωρημένη πολύ, όταν ο άπιστος άντρας βγήκε από το σπίτι εκείνο, που τούχε χαρίσει αυτή την πρωτοχρονιάτικη νύχτα και τις δυο μεγάλες εύτυχίες της ζωής: τα λεφτά και τον έρωτα!... Καί τώρα, με την τσέπη του γεμάτη λεφτά, μπουχτισμένος από έρωτα, μπήκε κουρασμένος σ' ένα ταξί και τράβηξε για το σπίτι του — γι' αυτό την ησυχία κι' υπομονητική γυναικούλα, που έρε να περιμένει και να συγχωρή...

Μόλις άνοιξε την πόρτα, παραξενεύτηκε που δεν την είδε μπροστά του. Περίεργο! "Η γυναίκα του δεν είχε ακόμα ξυπνήσει;...

— Φανή!... φώναξε με κάποια ανυπομονησία.

Καμμία απάντηση. "Εσπρωξε την πόρτα

ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

"Η "Αμερικανίδα Μάρθα Στιούαρτ βγαίνοντας απ' το μπάνιο της, γλυστρούσε κι' έπεφτε. Το συχνό αυτό πάθημα της την έκαμε να έφευγρη το στήριγμα αυτό, που εφαρμόζεται εύκολα στη μπανιέρα και που χάρις σ' αυτό αποφεύγει κανείς τα γλιστρήματα.

της κρεβατοκάμαρας, και πάγωσε! "Η γυναίκα του ήτανε περμένη ανάσκελα στο κρεβάτι, πελιδνή, με τα μάτια της κλειστά!... Γύρω της το αίμα πούχε τρέξει από τις κομμένες φλέβες του κεριού της, είχε γεμίσει τα σεντόνια... Κι' ένα γράμμα άσπριζε σε μία γωνία του κρεβατιού. Το πήρε μηχανικά ο Νάσος και τόβασε στην τσέπη του. "Ετρεξε ύστερα σαν τρελλός στο τηλέφωνο. Σε λίγο, το αυτόκινητο του Σταθμού Πρωτων Βοηθειών έφτανε και δυο νοσοκόμοι παίρνανε μ' ένα φορείο τη φτωχιά γυναίκα. Δίπλα της, μπήκε κι' αυτός ο άπιστος άντρας, ο μεγάλος υπάιτιος, στο νοσοκομειακό αυτόκινητο.

Στο Σταθμό Πρωτων Βοηθειών, οι γιατροί σταμάτησαν χωρίς δυσκολία την αιμορραγία. "Η πληγωμένη όμως δε συνήλθε από τη λιποθυμία της.

— "Εχει χάσει πολύ αίμα... είπε στο Νάσο ο ένας γιατρός. Θέλει άμεση μετάγγιση... Για κακή τύχη, όμως, δεν υπήρχε αίμα της ίδιας κατηγορίας με της Φανής... — Τί θα γίνει τώρα; ρώτησε παγωμένος ο Νάσος.

"Ο γιατρός τον κύταξε μία στιγμή: — Θα θέλατε να δοκιμάζαμε το δικό σας, μήπως είναι της ίδιας κατηγορίας;...

— Μά, φυσικά!...

"Ητανε! Καί, σε λίγο, ξαπλωμένος δίπλα στη γυναίκα αυτή, που δεν την είχε ποτέ του προσέξει, και που ξαφνικά τούχε γίνει τόσο ακριβή, τόσο άπιστευτα πολύτιμη, ο άντρας εκείνος, με τη γεύση άλλων γυναικών χειλιών ακόμα στα χείλια του, ένοιωσε το αίμα του να διοχετεύεται από τις φλέβες του στις φλέβες της δυστυχισμένης αυτής, που τον είχε τόσο αγαπήσει... Κι' είχε την έξοχη ικανοποίηση να δη σε λίγο τα πελιδνά της μάγουλα να κοκκινίζουν ελαφρά και τα μάτια της ν' ανοίγουνε... Τα χείλια της τότε κουνήθηκαν, γι' αυτό να γλυστρήσει από μέσα τους, σε διούλλαδο παράπονο, το όνομά του:

— Νάσο!...

— Εδώ είμαι, Φανίτσα μου...

"Ο γιατρός έβγαλε το λάστιχο που ένωσε τα δυο χέρια, τις δυο φλέβες... Λιγάκι ζαλισμένος, ο άντρας σηκώθηκε κι' έσκυψε απάνω της:

— Γιατί τόκανες αυτό; τη ρώτησε με συγκίνηση.

Της γυναίκας τα χείλια, κουνήθηκαν πάλι:

— Σε περίμενα όλη νύχτα... Είχα τόση ανάγκη ν' ακούσω από τα χείλια σου «χρόνια πολλά»... Δεν ήρθες!... Φοβήθηκα ότι είχες φύγει για πάντα... Καί τότε, κατάλαβα, ότι δεν την ήθελα τη ζωή χωρίς εσένα... Σούγραψα τις τελευταίες μου εύχες για τον καινούργιο χρόνο, κι' αποκατέστησα χωρίς λύπη τη ζωή!...

Δάκρυα τρέχανε από τα μάτια του άπιστου άντρα... Της χείδεψε τρυφερά τα μαλλιά, τη φίλησε στο μέτωπο:

— Κουτό, άνοητο πλάσμα!... της μουρμούρισε. Νά που γύρισα, και παρά λίγο να σε βρώ πεθαιμένη!...

"Εσφίξε το χέρι του τρυφερά, κλείνοντας τα μάτια:

— Μη με μαλλώνεις... μουρμούρισε. Νόμιζα ότι δεν θα ξαναγυρίσεις... Δεν ήτανε δυνατό να ζήσω χωρίς εσένα!...

— Νά που γύρισα... Δέ λώ, έκανα έσχημα να σ' αφήσω μόνη σου τέτοια νύχτα, Πρωτοχρονιά... Μά, έμπλεξα σε χαρτιά... Καί, άκου, κέρδισα, Φανίτσα!... Δέξ'...

Πήγε κι' έβγαλε από το παλτό του τις δέσμες των χαρτονομισμάτων.

— "Όλα δικά σου!... συνέχισε. Θα σου πάρω τον πιο πλούσιο πρωτοχρονιάτικο μπουναμά...

Του χαμογέλασε τρυφερά:

— Τί να τα κάνω τα λεφτά;... "Ο καλύτερος μπουναμάς είν' η αγάπη σου!...

— Την έχεις, άνοητο!... τη βεβαίωσε, γεμάτος ειλικρίνεια.

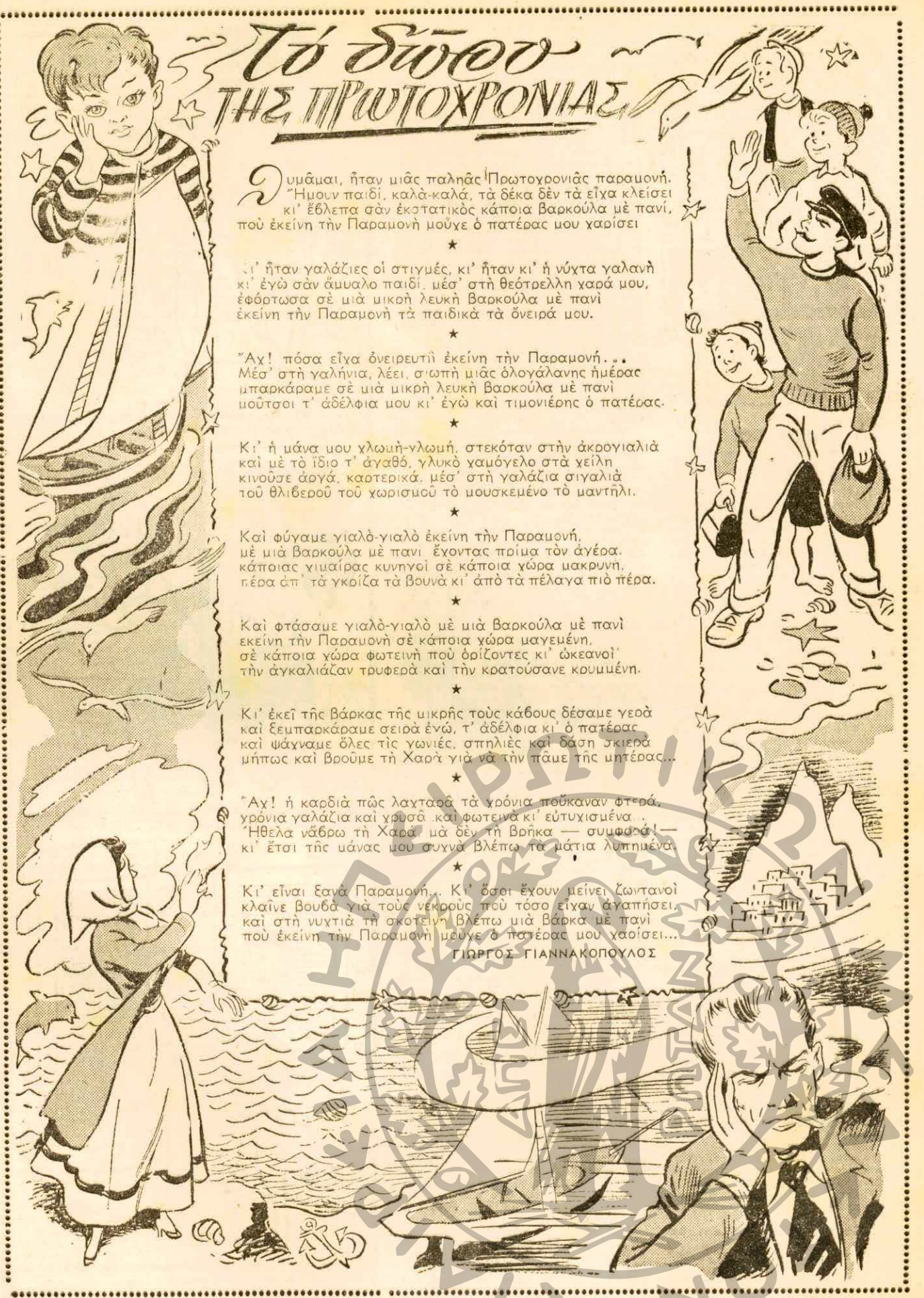
"Εκπαισε πάλι κοντά της, της χείδεψε ελάνθ' τα μαλλιά, την κύταξε με απέραντη λατρεία...

— Είδες τί σου έγραψα;... τον έρωτησε. "Εβγαλε εκείνος το γράμμα της από την τσέπη του και διάβασε: «Αφού δεν μπόρεσα να σου δώσω εγώ την εύτυχία, πήγαίνα να τη βρης άλλου: κι' εγώ θα τη βρώ στο θάνατο! Δέξου τα τελευταία μου άπελπισμένα φιλήματα, μαζί με τις πιο εγκαρδιές εύχες για τον καινούργιο χρόνο...»

Την αγκάλιασε σφιχτά και της ψιθύρισε: — Εύτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος, γυναικούλα μου, και για τους δυο μας!...

Σφίχτηκε εκείνη, απέραντα εύτυχισμένη, στην άπιστη αγκαλιά του, κι' ένοιωσε πως, με την άπελπισμένη της απόπειρα, τον είχε για πάντα κερδίσει!...

ΒΕΡΓΕΡΙΟΣ

Τό δωρο της πρωτοχρονιάς

Δυμάμαι, ήταν μιάς παλιάς Πρωτοχρονιάς παραμονή. "Ημουν παιδί, καλά-καλά, τα δέκα δεν τα είχα κλείσει κι' έβλεπα σαν έκστατικός κάποια βαρκούλα με πανί, που εκείνη την Παραμονή μούχε ο πατέρας μου χαρίσει

Κι' ήταν γαλάζιες οι στιγμές, κι' ήταν κι' η νύχτα γαλανή κι' εγώ σαν άμυαλο παιδί, μέσ' στη θεότρελλη χαρά μου, εφόρτωσα σε μιά μικρή λευκή βαρκούλα με πανί εκείνη την Παραμονή τα παιδικά τα όνειρά μου.

"Αχ! πόσα είχα όνειρευτή εκείνη την Παραμονή... Μέσ' στη γαλήνια, λεία, σιωπή μιάς ολόγυρης ημέρας μπαρκαράμε σε μιά μικρή λευκή βαρκούλα με πανί μούτσοι τ' αδελφια μου κι' εγώ και τιμονιέρης ο πατέρας.

Κι' η μάνα μου γλωμή-γλωμή, στεκόταν στην άκρογιαλιά και με το ίδιο τ' αγαθό, γλυκό χαμόγελο στα χείλη κινούσε άργά, καρτερικά, μέσ' στη γαλάζια σιγαλιά του θλιβερού του χωρισμού το μουσκεμένο το μαντήλι.

Και φύγαμε γιαλό-γιαλό εκείνη την Παραμονή, με μιά βαρκούλα με πανί, έχοντας πρώια τον ανέρα, κάποιες χιμαίρας κυνηγοί σε κάποια χώρα μακρινή, πέρα απ' τα γκρίζα τα βουνά κι' από τα πέλαγα πιο πέρα.

Και φτάσαμε γιαλό-γιαλό με μιά βαρκούλα με πανί εκείνη την Παραμονή σε κάποια χώρα μαγευμένη, σε κάποια χώρα φωτεινή που όριζοντες κι' ώκεανοί την αγκαλιάζαν τρυφερά και την κρατούσανε κουμμένη.

Κι' εκεί της βάρκας της μικρής τους κάβους δέσαμε γερά και ξεμπαρκαράμε σειρά ενώ, τ' αδελφια κι' ο πατέρας και ψάχναμε όλες τις γωνιές, σπηλιές και δάση σκιερά μήπως και βρούμε τη Χαρά για να την πάμε της μητέρας...

"Αχ! η καρδιά πως λαχταρά τα χρόνια πουόκαναν φτερά, γρόνια γαλάζια και γυρσά, και φωτεινά κι' εύτυχισμένα... "Ηθελα νάβρω τη Χαρά, μα δεν τη βρήκα — συμφασά! — κι' έτσι της μάνας μου συχνά βλέπω τα μάτια λυπημένα.

Κι' είναι ξανά Παραμονή... Κι' όσοι έχουν μείνει ζωντανοί κλαίνε βουδά για τους νεκρούς που τόσο είχαν αγαπήσει, και στη νυχτιά τη σκοτεινή βλέπω μιά βαρκα με πανί που εκείνη την Παραμονή μούχε ο πατέρας μου χαρίσει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Το άτυχο παιδί

Πουλούσε φυσιτικά στο δρόμο. Πουλούσε και τσιμπιδάκια και καραμέλλες. Και τί δεν πουλούσε αυτός ο μικρός... έμπορος! Κι' όταν έρχονταν οι αμερικάνικοι στόλοι, «φάρευε» τους ναύτες κι' οικονομούσε μερικά πακέττα τσιγάρα. Ήξερε όλες τις τρύπες, όλα τα «στέκια» του εμπορίου του ποταμού. Είχε την τακτική πελατεία του και τα κέρδη του. Είχε ακόμη και τη συντροφιά του. Την παρέα του, που την είχε γνωρίσει στο πεζοδρόμιο της πλατείας Ομονοίας. Κι' αυτή η παρέα ήταν η καταστροφή του. Μα ποιός να συμβουλευόταν και να προφυλάξει από τον κίνδυνο αυτό το παιδί; Κάθε τόσο, το έπιναν οι αστυνομικοί, για λαθρεμπόριο...

Δέκα σωστά χρόνια είχε μείνει ολομόναχος στον κόσμο. Ο πατέρας του, θύμα πολέμου, είχε πεθάνει φυματικός στη «Σωτηρία». Η μητέρα του ήταν μια μισοτρελή αλκοολική, που είχε καταντήσει έτσι από τα βάσανα. Ανίκανη να δουλέψει και να ζήσει το παιδί της, το άφησε στο έλεος της τύχης, εκεί κάτω στο Γκαζοχώρι, κι' εκείνη γύριζε εδώ κι' εκεί και ζητιάνευε. Τη νύχτα, μάννα και γυιός, συναντιόντουσαν σ' ένα ύγρο υπόγειο και πλάγιαζαν πάνω σε κάτι ρυπαρά τσόλια, για να κοιμηθούν. Πολλές φορές, το παιδί είχε συνηθίσει να κοιμάται νηστικό. Μα, καμιά φορά, το έπιανε το παραπονο:

— Καυμένη μάννα, έλεγε, τί με φέρατε στον κόσμο; Η μητέρα του τον κούταζε αδιάφορα και γελούσε με το τρελό γέλιο της. — Έγώ ήθελα να σε «ξεπαστρέψω», του έλεγε με σκληρότητα. Μόλις γεννήθηκες, σκέφθηκα να σε ρίξω σε κανένα τενεκέ σκουπιδιών. Μα ο πατέρας σου ήταν θεοφοβούμενος και δεν μ' άφηνε:

— Κάθε παιδί έχει την τύχη του, μου έλεγε. Μπορεί αυτό να είναι τυχερό και για μας τους ίδιους. Μαρέ τυχή, αλήθεια, που μας έφερες!... Ο πατέρας σου πέθανε φυματικός κι' εγώ έγινα μπεκρού!...

— Θα έργαστώ και θα σε ζήσω, καυμένη μάννα, κάνε υπομονή, της έλεγε ο μικρός.

Μα εκείνη τον κορόιδευε. Μια νύχτα, τέλος, η μάννα του δεν ήρθε στο σπίτι. Ο μικρός ανησύχησε. «Όλο το βράδυ δεν έκλεισε μάτι. Ένα πένθιμο προαιόσημα του πλάκωνε την καρδιά. Το πρωί ήρθε ένας αστυφύλακας στο σπίτι.

— Έλα στο Τμήμα, του είπε με συμπόνια.

— Συνέβη τίποτα; ρώτησε ταραγμένος ο μικρός.

— Κάτι συνέβη, μα καλύτερα να σου το πη ο διοικητής...

Πήγε ο μικρός στο Τμήμα. Εκεί, με τρόπο, του είπαν τη θλιβερή είδηση. Μια παρέα, σε μια ταβέρνα, για να κινή γούστο τη μητέρα του και να την ακούει να βρίζει όλο τον κόσμο, της είχε δώσει να πη πολύ κρασί. Ήπια η τρελή σαν σφουγγάρι. Μόλις μπορούσε πια να πάρει τα πόδια της. Κι' η αλκοολική έσκασε από το πολύ κρασί!...

Τ' άκουσε ο μικρός κι' άρχισε να κλαίει. Πήγε κατόπιν και την είδε στο νεκροταφείο. Την ακολούθησε ύστερα ως το νεκροταφείο. Γύρισε έπειτα στο σπίτι του κι' έπεσε κλαίγοντας πάνω στα στρώσιδιά της.

Σε ηλικία οκτώ χρόνων, είχε μείνει ολομόναχος στον κόσμο!...

Προθυμοποιήθηκε τότε να το πάρει ένας γείτονας στο μαγαζί του. Καλός χριστιανός και καλός άνθρωπος!...

Από τα χαράματα το σήκωσε από το κρεβάτι και τ' ανάγκασε να δουλέψει σκληρά!... Έπλενε, σφουγγαρίζε, πηγαίνε σε δελήματα, έκανε τις δουλειές του σπιτιού και τα μεσάνυχτα έπεφτε ψόφιο από την κόπωση στο στρώμα του.

Κάποτε είπε στ' άφεντίκό του:

— Χάλασαν τα παπούτσια και τα ρούχα μου...

— Και ποιός σου είπε να τα χαλάσεις;

— Δεν μου δίνεις λίγα λεφτά να ντυθώ;

— Δεν έχουμε κάνει καμιά τέτοια συμφωνία. Σε πήρα για ψυχικό... Ούτε το φαγητό δεν καταφέρνεις να μου πληρώσεις με τη δουλειά σου...

Και του έδωσε μια γερή σερβιέρα. Σκέφθηκε ο μικρός... Κατάλαβε, ότι εκεί πέρα δεν θα έδινε προκοπή. «Έφυγε, λοιπόν, μια μέρα και πήρε σβάρνα τα μαγαζιά, ζητώντας να δουλέψει. Ήταν ευπόλητος και κουρελιασμένος κι' όλοι τον κούταζαν με κάποια δυσπιστία. Τέλος, τον πήρε κάποιος στο μαγαζί του. Τον έντυσε και τον παπούτσωσε. Τον έβαλε κατόπιν κράτη έξω από το κατάστημα, να φωνάζει και να τραβάει την πελατεία.

Μα και μ' αυτόν η κατάστασι δεν έστρωσε. Ένας υπάλληλος έκλεψε κάτι λεφτά από το ταμείο. Υποπτεύθηκαν τον μικρό. Αυτός ήταν αλήτης... Αυτός δεν είχε οικογένεια... Αυτός θα έπρεπε να είναι ο κλέφτης!

Τον έπιασαν και τον υπέβαλαν σ' ανάκρισι. Μα σ' αυτό το σημείο, ήταν τυχερός. Ο αστυνομικός που είχε αναλάβει την υπόθεσι, ήταν εξυπνος. Έψαξε, ρώτησε, έκανε συστηματική έρευνα κι' ανακάλυψε τον πραγματικό δράστη της κλοπής.

Ο μικρός έφυγε κι' από εκείνο το μαγαζί. Δούλεψε κατόπιν σ' ένα σωρό άλλα. Συχνά αντιμετώπιζε την εκμετάλλευσή... Τέλος βρέθηκε στο πεζοδρόμιο με μερικά λεφτά που είχε οικονομήσει. Τότε σκέφθηκε να κινή δικό του εμπόριο. Πήρε ένα κασσινάκι και το γέμισε ψιλικά. Γύριζε και πουλούσε το εμπόρεμά του. Μα διαρκώς είχε το κυνηγητό της αστυνομίας, γιατί δεν είχε αδειά. Σιγά-σιγά, έκανε διάφορες γνωριμιές, καλές και κακές. Γνώρισε μικρούς και μεγάλους. Βισπαλαιστάς, μα και σκοτεινούς ανθρώπους της αθηναϊκής νύχτας. Δίχως να το καταλάβει, παρασύρθηκε σε ύποπτα γλέντια. Και με το λαθρεμπόριο, γνώρισε το κρατητήριο. Γνώρισε και κακοποιούς που του άνοιξαν τα μάτια.

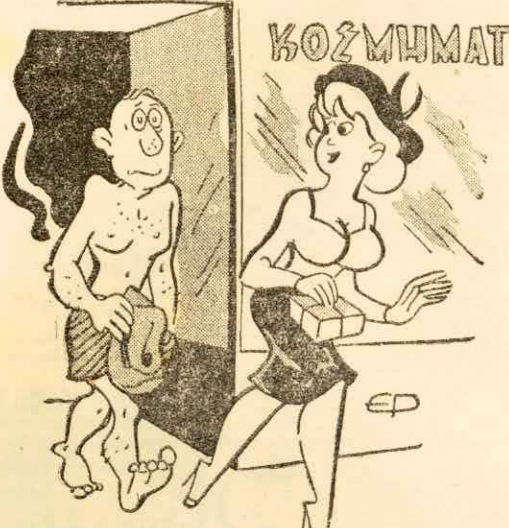
Τώρα πιά, το κασελάκι με τα διάφορα ψιλικά, τόχε για «μπουζουριέρα». Το είχε δροσάει ως πρόσχημα για να σκεπάσει τις άλλες, τις ύποπτες δουλειές του. Αλήθεια, και τί δεν είχε καταντήσει να κάνει αυτό το παιδί; Μια μέρα τέλος, ως αρχηγός μιας σπείρας νεαρών διαρρηκτών, πέρασε από την αίθουσα του Δικαστηρίου των Άνελικών. Τρόμαξαν οι επιμελητρίες, που έρευναν τη ζωή του, για την φοβερή κακοτυχία αυτού του παιδιού, που είχε μεγαλώσει στο δρόμο. Δέκα δακτυλογραφημένες σελίδες έπιανε η έκθεσί του.

Ο μικρός, με κάθε θυσία, έπρεπε να διασωθεί! Τον έκλεισαν στο κατάλληλο ίδρυμα. Κι' εκεί σήμερα περνάει τις ημέρες του και δείχνει, ότι μπορεί να γίνει ένας χρήσιμος άνθρωπος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Τί μας παίρνετε από πίσω; Πρώτη φορά βλέπετε χαμένους στα χαρτιά!...

— Το πλήρωσαε λίγο παραπάνω το δωράκι μου, χρυσέ μου, αλλά είναι τρέλλα!...

— Ευχαριστώ κύριε καθηγητά, για το κακόλ. Είσαθε πολύ ευγενής!...

ΕΝΑΣ ακόμα αθηναϊκός τύπος που ανήκε στο ωραίο φύλο, ήταν η Φρόου-Σοφή. Ένας ακόμα τύπος της περιόδου του 'Θωονος. Τύπος ανεκδιήγητος. Από το ύψος και τα μεγαλεία του Παλατιού, κατακλύθηκε στις λάσπες του δρόμου. Πτώσι τραγική, μα την αλήθεια!...

Το μικρό της όνομα ήταν Σοφία.

Η ιστορία τώς παρασκήνιων της πρώτης βασιλείας, δεν μας περιέσωσε το επώνυμο της, κάποιο δυσκολοπρόφερτο βασιρικό επώνυμο αναφιλόλογος.

Όταν η βασίλισσα 'Αυαλία κατέβηκε στην Ελλάδα, μετά το γάμο της με τον 'Θωονα, έφερε μαζί της και τη Σοφία. Ήταν νέα ακόμα, στρουμπουλή κι' αφράτη, σαν βινέζικη φραντζόλα.

Η βασίλισσα την πήρε μαζί της ως θαλαμηπόλο και ιδιαίτερη ράφτρα της.

Άλλ' από που κρατούσε η σκούφια της;

Το κουτσουμπολιό του Παλατιού. Έλληνίδες και Βαυαρέζες, ιδίως οι δεύτερες, βεβαίως, ότι η Σοφία ήταν κόρη μιας παλιάς, άφοσιωμένης υπηρέτριας της υπέρας της 'Αυαλίας.

Το βέβαιο είναι, ωστόσο, ότι, λίγον καιρό μετά την εγκατάστασι της βασιλείας στην 'Αθήνα, η νεαρή αυτή κόρη, πήρε εξαιρετικά εμπιστευτική θέσι κοντά της. Διαρκώς βοισκόταν στο πλευρό της 'Αυαλίας.

Οι κακές γλώσσες ψιθύριζαν, ότι η Σοφία ενεργούσε κατασκοπεία μέσα στο παλάτι, όστιν ήταν το «κρυφό αυτί» της βασιλείας. Που τ' άκουγε όλα κι' ότι κατασκοπεύει κι' αυτές ακόμα τις Κυρίες της Τιμής. Διαδόσεις; Ίσως όχι. Ίσως ναί.

Τρία χρόνια έμεινε η Σοφία κοντά στην 'Αυαλία.

Μια μέρα, έψοιξε το κουράγιο της κι' εξομολογήθηκε στη Βασίλισσα τον καύμό της. Ήταν έρωτατευμένη!... Αναπούσε τρελλά ένα Βαυαρό μουσικό.

Η 'Αυαλία δεν άπορησε. Ζήτησε όμως να μάθει αν κι' ο Βαυαρός μουσικός αγαπούσε ειλικρινώς την εμπιστό της.

— Με λατρεύει! απάντησε με απόλυτη σιγουριά η Σοφία.

— Με λόγια, κόρη μου;

— Όχι, Μεγαλειοτάτη με έργα.

— Δηλαδή... ρώτησε ύποψιασμένη η Βασίλισσα, που παρεξήγησε τη λέξι «έργα».

— Δηλαδή, Μεγαλειοτάτη, θέλει να με κάνει γυναίκα του.

Η 'Αυαλία δεν έφερε καμιά αντίρρησι.

Ο Σοφία παντρεύτηκε το μουσικό της, αλλά δεν ευτύχησε στο γάμο της και, μετά τρία χρόνια, ξαναγύρισε στο Παλάτι. Τώρα πιά η κακολογία άρχισε να οργιάζει εις βάρος της νεαφής Βαυαρέζας.

Είναι η αρχικατάσκοπος του Παλατιού! Έλεγαν. Την κρύβει η 'Αυαλία πίσω απ' τα παραπετάσματα, για να κρυφακούη τις κουβέντες των Κυριών της Τιμής με τις εξοπλισμένες που πρόκειται να παρουσιαστούν στη Βασίλισσα.

Άλλά και πάλι δεν έμεινε πολύν καιρό η θεομόνη Σοφία κοντά στη Βασίλισσα. Πάλι φούντωσαν οι φλόγες του έρωτα στην καρδιά της.

Τη φορά αυτή, η έρωτύλος Βαυαρέζα, αγάπησε έναν Πολωνό λαχαροπλάστη.

Η Φράου - Σοφή

του πιστού και τη σύζυγό του. Άρχισαν να τα πίνουν συντροφιά.

Μόλις βοάδευε, καθόντουσαν σ' ένα τραπέζι, έβαζαν εμπρός τους άκοκτες μπουτίλιες γεμάτες ποτά, κι' άρχιζαν το γλέντι:

— Στην υγεία σου, άντρουλή μου!

— Στην υγεία σου, Φράου-Σοφή!

— Να μου ζήσει!

— Να τα χιλιάσει!

Λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα, ήταν τύφλα στο μεθύσι.

— Φράου-Σοφή, το κλείνουμε το μαγαζί!

— Που θα πάμε, αγάπη μου;

— Βόλτα στους δρόμους.

— Να πάρουμε τον αέρα μας;

— Ακριβώς, Σοφή μου.

Αντί όμως να πάρουν τον αέρα τους, δεν μπορούσαν...

να πάρουν τα πόδια τους.

Αγκαλιασμένοι, πασπατώντας, σκαμπανεβάζοντας, έφεταν επάνω στους διαβάτες, κατακυκλούσαν και κυλιόντουσαν στις λάσπες!

Οι μάγκες της 'Αθήνας άρχισαν να τους γλεντούν και ιδιαιτέρως την Φράου-Σοφή, που ήταν πιά στουπί στο μεθύσι, όχι μόνον τη νύχτα αλλά και την ημέρα.

Όταν την αντίκρυζαν στους δρόμους να προνοή τρεκλίζοντας, άρχιζαν την πρόνκα, πρόνκα άγρια:

— Φράου-Σοφή, προνο!...

— Ρίξε άγκυρα, Φράου-Σοφή, γιατί έχει φουσκεθαλασσιά και θα το πετάξες έξω το πλεούμενο!...

Ο Σοφή στεκόταν κι' άρχιζε το σκυλοβοϊόμο.

Το κακό, είναι φτάσει πιά στο απόγειό του.

Μόλις πληροφορήθηκε η Βασίλισσα την εξαθλίωσή της πρώην εμπιστού της διάπασε την αστυνομία να κλείσει το μαγαζί του Πολωνού... ως επικίνδυνο στη δημόσια τάξη.

Ο σύζυγος της Φράου-Σοφή βοήθηκε έτσι χωρίς δουλειά και χωρίς οίνο-πνευματώδη ποτά και σε λίγον καιρό εξαφανίσθηκε απ' την 'Αθήνα.

Μόνη κι' έρημη η κακοζική Φράου-Σοφή, κατάντησε πιά σωστό κουρέλι, μια μπεκρού του δρόμου, μια αλήτιστα. Οι μάγκες της πρωτεύουσας την σταύρωναν κυριολεκτικώς. Ήταν πιά μισοτρελή.

Η Βασίλισσα διάταξε τότε να της δώσουν ένα μικρό υπόγειο καμαράκι στην αστυνομία, να την τρέφουν, και να μην της επιτρέπουν να ξεμυτίσει στους δρόμους.

Στο υπουτρούμι εκείνο έζησε η κακοτυχ η Φράου-Σοφή, λίγα ακόμα χρόνια. Κι' εκεί μέσα, την δοήκον νεκρή, ένα χειμωνιάτικο πρωί του 1845.

Αυτό ήταν το οίκτρο τέλος της αφράτης Βαυαρέζας, που φτάσε στην 'Αθήνα δροσερή σαν τριαντάφυλλο και ψόφησε σαν αδέσποτο σκυλί!...

Οι μάγκες της πρωτεύουσας σταύρωναν κυριολεκτικώς την μισοτρελή Φράου - Σοφή...

Οι αστέρες του Χόλλυγουντ ευχονται για τον καινούργιο χρόνο

Όπως όλοι οι άνθρωποι, έτσι και οι αστέρες της θόδνης γιορτάζουν την Πρωτοχρονιά και συνηθίζουν να στέλνουν τις ευχές τους σε συναδέλφους και φίλους. 'Ιδιαίτερα οι στάρ του Χόλλυγουντ, που διακρίνονται για την κάπως ασυνήθιστη και θαυμάσια ιδιαιδική ζωή τους, με τις ευχές που δίνουν για το Νέο Έτος βρίσκουν την ευκαιρία να εύχονται γρήγορα ή να πειράξουν μερικούς που δεν πολυσυμπαθούν. Παραθέτουμε κατωτέρω μια μικρή συλλογή από περιέργες ευχές γνωστών αστέρων που, όπως θα διαπιστώσετε, διακρίνονται όλες για το πικρόγολο γούμορο τους.

«Στέλνω στον αγαπητό μου Μάριο Λάντσα, λέει η Κάθριν Γκρέισον, τις καλύτερες ευχές μου για τον καινούργιο χρόνο και του εύχομαι ιδιαίτερα να τριπλασιασθεί τα κέρδη του μ' έναν καινούργιο «Καρούζο». 'Αλλά ως βάση και κάπου-κάπου το γέρι στη τσέπη του!...»

Όπως είναι γνωστόν, ίσως, ο Μάριο Λάντσα φημίζεται στο Χόλλυγουντ για την... τσιγκουνιά του. 'Εκτός αυτού, ο Μάριο και η Κάθριν δεν χωρίζονται διόλου. 'Απεχθάνεται ο ένας τον άλλον τόσο πολύ, ώστε τώρα τελευταία η Κάθριν προτίμηση ν' αλλάξει στούντιο μόνο και μόνο για να μη τον βλέπει!... «Για το 1953 εύχομαι ειλικρινά στον Φερνάντο Λάμας, λέει η 'Αρλιν Ντάλ, κάθε εύτυχία κοντά στον καινούργιο του έρωτα. Του το εύχομαι απ' την καρδιά μου, αν και πολύ φοβάμαι ότι η νέα του κατάκτηση γρήγορα θα τον μεταβάλει από φοβερό Ταρζάν σε... άκακο άνοακι!...»

«Για το 1953 εύχομαι ειλικρινά στον Φερνάντο Λάμας, λέει

η Λάνα Τάρνερ, κάθε εύτυχία και πρόοδο, παρ' όλο που κατά βάθος αμφισβάλω πολύ. 'Αν κρίνω απ' την ευκολία με την οποία τσιμπήθηκε με μιά... μαϊμουδίτσα, είμαι σίγουρη ότι αντί ν' ανεβή θα κατακυλίστη!...»

Για τους μη γνωρίζοντες τα πράγματα, διευκρινίζουμε ότι η 'Αρλιν ήταν παντρεμένη με τον Μπάσκερ. 'Ενώ η Λάνα επρόκειτο να παντρευτεί με τον Λάμας. Τι μεσολάβησε ώστε ο Λέξ ν' αφήσει τη γυναίκα του και ν' ακολουθήσει την Λάνα και ο Φερνάντο ν' αφήσει τη Λάνα για ν' ακολουθήσει την... 'Αρλιν. Είναι άγνωστο. Πάντως έτσι εξελίχθηκαν τα γεγονότα και σήμερα τα δυο αγαπημένα άλλοτε ζευγάρια είναι άσπονδοι εχθροί!...

«Τώρα που πέρασε πιά τα σαράντα, εύχομαι στον άνδρα μου κάθε εύτυχία, ναρά και επιτυχία στις επιχειρήσεις του, τις... καλλιτεχνικές φυσικά!...» διευκρινίζει η δημοφιλής Πάτρικ Γουάιμορ.

Μένει παρ' καιρού η Πάτρικ και ο 'Ερρολ Φλυν, τα είναι «τσουγκρίσει» αρκετές φορές εξ αιτίας της γνώμης του 'Ερρολ να θεωρή τον εαυτό του... ακατανίκητο νόπητα και να βλέπει διαρκώς γύρω του φανταστικές κατακτήσεις! 'Αλλά όπως βλέπετε, η Πάτρικ τον είωνεύεται με εύγενικό τρόπο.

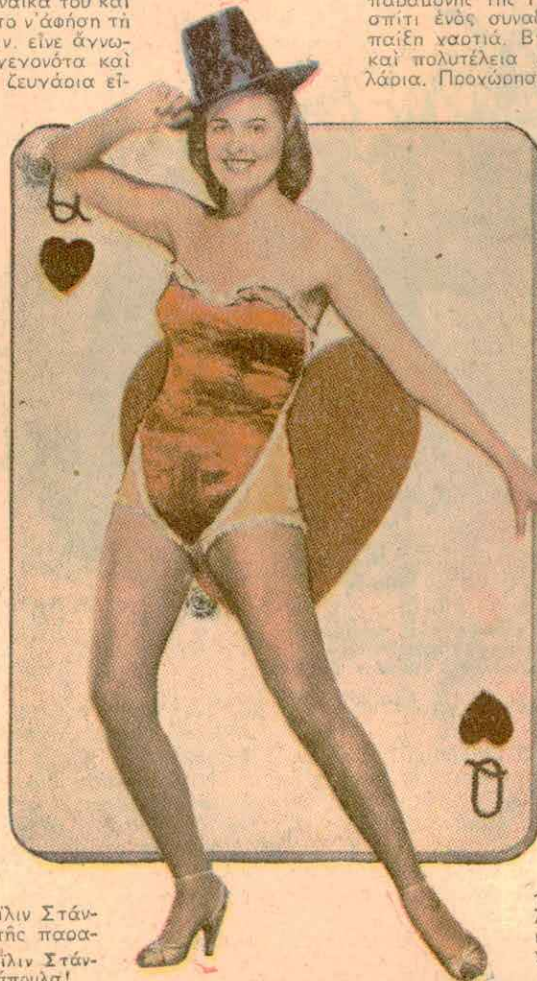
«Εύχομαι με κάθε ειλικρίνεια στον πάντα αγαπητό μου Μπόμπ, λέει η Βαρβάρα Στάνγουϊκ, κάθε εύτυχία στη καινούργια ζωή που πρόκειται ν' αρχίσει. Κι' όμως, αν δεν προσγειωθεί στην πραγματικότητα η εύτυχία γι' αυτόν θα είναι πάντα απίστη!...»

Όπως είναι γνωστόν, ο Μπόμπ —ο Ρούπερτ Τάιπλορ δηλαδή— ήταν παντρεμένος με την Στάνγουϊκ 12 ολόκληρα χρόνια! 'Απτελούσαν ένα αξιοζήλευτο ζευγάρι. 'Αλλά τώρα τελευταία, όταν η μανία του για την αεροπορία έφτασε μέγιστο του σημείου να εγκαταλείπει τη γυναίκα του ημερες ολόκληρες, ο γάμος διαλύθηκε. 'Η Βαρβάρα λοιπόν έμεινε προσγειωμένη στην πραγματικότητα ενώ ο Μπόμπ... συνεχίζει τις πτήσεις του στα σύννεφα!...

«Εύχομαι από το βάθος της καρδιάς μου στους συναδέλφους και τους θαυμαστές μου λέει η καινούργια χορεύτρια της θόδνης 'Εϊλιν Στάνλεϋ, να μη κακοπεράσουν τη νύχτα της παρα- 'Η καινούργια χορεύτρια της θόδνης 'Εϊλιν Στάνλεϋ, αγαπάει ιδιαίτερα την... τράπουλα!

Η χαριτωμένη στάρ Κάθριν Γκρέισον, ανάμεσα στους μποναμάδες των θαυμαστών της.

μονής της Πρωτοχρονιάς όπως εγώ πέφτισα! Είναι η καλύτερη ευχή που έχω να τους δώσω!...

'Αλλά τί έπαθε η δημοφιλής Τερψιχόρη; Το πάθημά της είναι από τα πιο περίεργα. Πέφτει το βράδυ της

παραμονής της Πρωτοχρονιάς έτοιμάσθηκε να πάει στο σπίτι ενός συναδέλφου της για να διασκεδάσει και να παίξει γαστιά. Βγήκε λοιπόν άρνη, ντυμένη με γούστο και πολυτέλεια έχοντας στην τσάντα της αρκετά δολάρια. Προχώρησε λίγο πειρή και μπήκε στο πρώτο τα- ξί που βρήκε στη γωνία, γα- ρίς να προσέξει το σωφείο. 'Εδω- σε τη διευθυνσιού του σπιτιού του συναδέλφου της άνωσε ένα τσιγάρο και παραδόθηκε σ' ευχάριστες σκέψεις χωρίς να προσέξει ποιόν δόρυ ακολούθουσε το αμάξι. 'Ε- ται βγήκαν έξω από τη πόλη και έσφηνικά το αμάξι στάθηκε. Τότε κύτταξε γύρω της η 'Εϊλιν και είδε ότι βρισκόταν σε μέρος ά- γνωστο και ξεσηκώ. Κύτταξε και τον σωφείο και τον άγνωστο: ή- ταν ένας έπιμνος θαυμαστής της που την ένοηλούσε από καιρό. Τρόμαξε φυσικά η 'Εϊλιν. 'Αλλά

ο θαυμαστής της, δεν είχε κα- κούς σκοπούς. 'Απλώς ήθελε να της πείσει μερικά φίλια δια της βίας! 'Επειτα την άφησε στη μέση του ξεσηκώ δρόμου κι' έφυγε! 'Η 'Εϊλιν ξαναγύρισε στο σπίτι της ανεβών το πρωί, με άλλο αυτοκίνητο! Γι' αυτό τώρα εύχεται σ' όλους να μη τους συμβεί κανένα δυσάρεστο πρόοοπο.

«Στέλνω σ' όλους τις θερμότερες ευχές μου για τον καινούργιο χρό- νο, λέει η καινούργια ηθοποιός 'Εϊ- λιν Στιούαρτ. 'Ιδιαίτερα όμως στον Πήτερ Λώφφοντ, στον οποίον εύχο- μαι... περαστικά!...»

Τί συνέβη όμως στον συμπαθέ- στατο Πήτερ; Ζητήσατε κι' εδω την γυναίκα! 'Η 'Εϊλιν ήταν έρωτευμέ- νη μαζί του αλλ' αυτής άναπούσε για άλλη στάρλετ που ήταν άρα- βωνισμένη μ' ένα πυγμάγο! Κα- ταλαβαίνετε τώρα τί έγινε. 'Ο- ταν ο πυγμάγος έμαθε ότι ο Πήτερ πο- λισκόυσε τη νησιότητά του, του έδωσε για τόσο δυνατή γοητιά ώστε ο δυστυ- χος έμεινε 15 ημερες στο νοσοκομείο! Z. POZIE

Η μετάλλισσα ανάγλυφη προτομή του Δροσίνη που είναι έντεχνος στον Σούλλωνα προς διάδοσιν ωφελίμων διδασκάλων.

Πενήντα χρόνια άκμης και κατακτήσεων του Έλληνικού Τύπου (1900-1950)

Ένας νλκνύτατος ποιητής στὸν πολιτικό στίχο...

Σε παλαιότερα σημειώματα γράφαμε για τὸ φιλολόγικο περιοδικὸ «Ἑστία» ποὺ ἐξέδιδε ὁ Δροσίνης ἀπὸ τὸ 1876 ἕως τὸ 1894, ὅταν πῆρε τὴν ἠρωικὴ ἀπόφασι νὰ τὸ μεταβάλῃ σὲ καθημερινὴ πολιτικὴ ἐφημερίδα. Ἐκτοτε ἡ «Ἑστία» ἐκδίδεται συνεχῶς, μὲ ὠριμένες μόνο παροδικὲς διακοπὲς ποὺ ὀφείλονται στὴν ἀσκήσι βίας ἐναντίον της. Ἡ περίπτωση τῆς «Ἑστίας» εἶναι μοναδική στὴν Ἑλλάδα, ὅχι μόνο ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς μακροζωίας τῆς ἐφημερίδος, ἀλλὰ κυρίως διότι κατὰ τὴν ἔξ περίπου δεκαετηρίδες ποὺ καλύπτουν τὴν ἑξῆς σήμερα ζωὴ της, ἔμεινε προσηλωμένη σὲ ὠριμένες βασικὲς πολιτικὲς καὶ δημοσιογραφικὲς ἀρχές, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς τεχνικῆς τῆς ἐμφανίσεως. Τὸ ἀναπόδο ἀνοιγμὰ τῶν σελίδων χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο της. Ἀπὸ τὸ 1894 ἡ «Ἑστία» ἀλλάξε κατ' ἐπανάληψιν καὶ τὸ πιστότηρι καὶ τὴ τυπογραφικὴ ἐγκαταστάσεις της, ἀλλὰ δὲν σκέφθηκε νὰ καταρτίσῃ τὸ παράξενο σχῆμα της, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τῶρα ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα γνωρίσματα τῆς ἐφημερίδος.

Μολοντὸ εἶναι δημιούργημα ἑνὸς μεγάλου ρωμαντικοῦ ποιητοῦ, ἡ «Ἑστία» ὑπάρχει καὶ εἶναι μὴ ἀπὸ τὴς μαχητικώτερες ἐλληνικὲς ἐφημερίδες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἐπαιξαν ἰδιαίτερο ρόλο στὴν διαμόρφωσι τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων. Τὸ πρῶτο ἐπιτελεῖ τὴς ἀποτελοῦσαν οἱ κορυφαί τῆς τότε πνευματικῆς ζωῆς: Ὁ Παλαμάς, ὁ Παγιάννης, ὁ Καρακίτσας, ὁ Τιμολέων Φιλήμων, ὁ Ἀν. Διομήδης-Κυριακός, ὁ Νικ. Πολίτης, ὁ Κ. Ἰεροκλής, ὁ Κ. Παταγιάννης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς «Ἑστίας» (6 Μαρτίου 1896) παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, διότι δίνει παραστατικώτατα τὴν εἰκόνα τῶν μεγάλων πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν προβλημάτων τῆς μακαρίας ἐκείνης ἐποχῆς. Ἀλλὰ εἶναι ἀφόρητὴ ἡ ὑπερκαθρευνόσά της.

«...Ἐμφανὶς — τονίζει στὸ κύριον ὄρθρον της — ὁρῶμεν τὰς ἀτελείας ἡμῶν καὶ δὲν ἀμβλυωποῦμεν πρὸς νεοπλασματικὰ καρκινώδη, φουέτα, πολιτικὰς δυσκρασίας ἐνέκα, παρὰ τὸν ρωμυλὸν ἐθνικὸν καρπὸν...».

Τὸ ἄρθρο καλύπτει δύο στήλες περὶ τοῦ καὶ καταλήγει:

«Σφίγγομεν τὴν χεῖρα τῶν εὐγενῶν ἡμῶν συναδέλφων καὶ ἀνάπτομεν τὸν πυρ-

ρὸν τῆς Ἑστίας ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὡς ἐπαθλὸν τῶν θυσιῶν καὶ ἀγῶνων ἡμῶν θὰ ἀνοδείξωμεν τὴν «Ἑστία» Ἑστιάδα ἀληθινή, ξένη πρὸς τὰ πάθη καὶ τὰς ὑπεβολὰς, τιμίαν καὶ πιστὴν ἱερείαν τῆς ἀληθείας, δυναμένην ἀκατακρίτως νὰ αἰσθῇ ὑψηλὰ τὴν αἰώνιον αὐτῆς καὶ φωτεινὴν δάδα».

Νὰ καὶ μερικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ πολιτικό ρεπορτάζ τῆς ἐποχῆς:

«Ἡ Βουλὴ σήμερον συνήλθε περὶ τὴν 11 καὶ 45 π. μ. ἐγένετο δὲ ἀπαρτία παρόντων 116 βουλευτῶν. Ἡ πολιτικὴ κίνησις εἶναι ζωηρὰ ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς διαδόσεις περὶ μεταστάσεις βουλευτῶν τινῶν τῆς συμπολιτεύσεως εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, οἱ κυβερνητικοὶ ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἔχουν πλειοψηφίαν. Τὸ δυστύχημα μόνον εἶναι ὅτι ὁ βουλευτὴς κ. Σπυρακόπουλος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ ἡ ἀναχωρήσις του εἰς στιγμὰς τοιαύτας καθιστᾷ ἐπικίνδυνον τὴν θέσιν τῆς κυβερνήσεως...».

Σ' ἕνα ἄλλο σημείον τοῦ πολιτικοῦ ρεπορτάζ τονίζεται ὅτι: «...διὰ τοὺς φίλους καὶ φανατικούς ὑποστηρικτὰς τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν — ἀνεπιφυλάκτως δὲ ἑσμέν τοιοῦτοι — τὰ τελευτώμενα ἀπὸ τινος ἐν τῇ Βουλῇ πρόκεινται ἀντικείμενα δυσφορίας...».

Διαβάζοντας κανεῖς μὲ προσοχὴ τὸ πρῶτο ἐκείνου φύλλο τῆς «Ἑστίας» διαπιστώνει ὅτι κατὰ τὰ 58 χρόνια ποὺ πέρασαν ἔκτοτε δὲν ἄλλαξαν πολλὰ πράγματα. Ὡς ἴδια σχεδὸν ζητήματα, ἡ ἴδια γκρίνια, οἱ ἴδιοι ἀγῶνες. Νὰ μερικὲς μικρὲς εἰδήσεις:

«Πυρκαῖα, ἐκραγείσα ἐν Μαρκοπούλῳ, ἀπέτεφρε πικρῶν ἐκ 10 στρεμμάτων καὶ 1000 πεύκων». Ἄλλο: «Ὁ φωτισμός τῆς πόλεως (τῶν Ἀθηνῶν) εὐρίσκειτο εἰς δυσάρεστον κατάστασιν...». Σὰν νὰ μὴ βρισκεται σήμερα στὴν ἴδια καὶ χειρότερη κατάστασι... Ἄλλο: «Οἱ διάφοροι ἀστυνομικοὶ ὑπέβαλον εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον πληθύν μνηύσεων κατὰ διφορὰν παντοπλῶν, ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῶν διατάξεων...».

Νὰ καὶ ἕνα δείγμα ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸ ρεπορτάζ τοῦ Κωστῆ Παλαμά. Πρόκειται γιὰ μίαν περιγραφή παρθεναγωγῆς ἐπὶ τῆς ἐφημερίδας, ποὺ δημοσιεύεται στὴν «Ἑστία» τῆς 9 Δεκεμβρίου 1895:

«Εἰς τὸ μακρονάρσι, ὡς εἶδος καζάρμα, ποὺ χρησιμεύει διὰ δημοτικῶν σχολῶν, γίνεται μεγάλο κακὸ Παριστάνεται δὲ «Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις» ἀπὸ τὸν νεογράφον ἀγνώστου ποιητοῦ. Μὲ τὴν μεγάλην κομμοσπὴν λαμπαρὴν παρμένην ἀπὸ τὸν παρκαμένον καφενέον τοῦ Φλίτσα, καὶ τὰ σαρματσέτα γύρω κολλημένα εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὰ θρανία, τοὺς πίνακας, ἡ σάλα ἀστράφτει καὶ λάμπει.

Τὰ ὑποστηρίγματα θρανία ἀφιερωμένα εἰς τὸ ὄραϊον φύλλον. Τὰ συνορά τῶν σημειῶν, πανύψηλον σανιδένιον ὁράμα. Ἐκὰς βιβλίου, θεάτρον μὲ ἀνδρῶν τινῶν καὶ γυναικῶν τινῶν!... Εἰς τὸν ἀνδρῶν τινῶν οἱ θεσφαὶ καὶ δὲ ἐπὶ τῶν θρανίων, κατ' ὅλου τοὺς τρόπους τῆς ἱππασίας. Εἰς τὸ βάθος, ἐπάνω εἰς τὴν δασκαλοκαθέδραν, ἡ ἀριστοκρατία τῆς πόλεως, ἀπὸ τὸν νομαρχὴν ὡς τὸν εἰρηνοδίκην. Μέσα, ἀτμόσφαιρα Λόνδρος ἀπὸ τὴν καταχνιὰν τοῦ καπνοῦ.

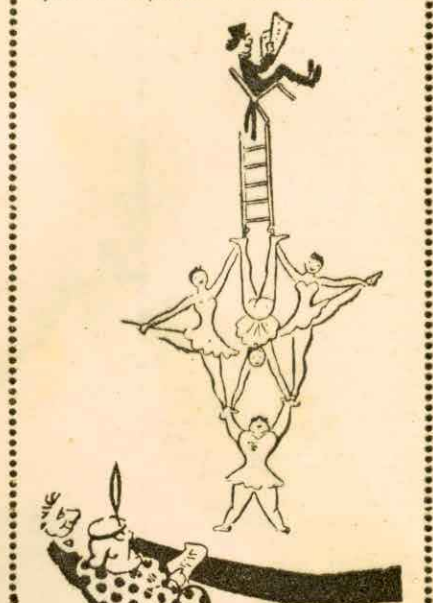
Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Ἀριστοτέλης Ληδός, ζαχαροπλάστης, λοχαγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς, ὁδοντίατρος, ἐφευρέτης ὑπερβρυχίου, φωτογράφος καὶ ἀγιογράφος, ὁ πονταχὸς παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρὸν εἰς τὴν περίστασιν δ' αὐτὴν προγυμναστής τῶν ἡθοποιῶν, σκηνογράφος, κοσμητὴρ, ἐργοδόχος, καφετζῆς καὶ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν εἰσπράξεων ἐπιτροπῆς, ξελαργυγί-ζεται εἰς τὸ νὰ βγάῃ λόγους φιλιππικούς ἐναντίον τοῦ καπνίσματος — ὅχι δι' ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ διὰ τὰς κυρίας, ὡς λέγει. Ὅλοι τὸν χειροκροτοῦν, κανεῖς δὲν τὸν ἀκούει...».

Ἀκολουθεῖ ἐκτενὲς περιγραφή τῆς παρθεναγωγῆς ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ὠρῶτερα σατυρικά δοκίμια τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Ἡ περιγραφή καταλήγει μὲ τὴν ἀποθέωσι τοῦ πρωταγωνιστοῦ «ποῦ δὲν τὴν ἠξιώθη ἕως τώρα, εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, μήτε ὁ Τάλμας, μήτε ὁ Ρώσσης, μήτε ἡ Ραχὴλ, μήτε ἡ Ριστόρη, μήτε ἡ Σάρα, μήτε ἡ Δουξέ, μήτε ὁ Λεκατσάς, μήτε ἡ Παρασκευοπούλου...».

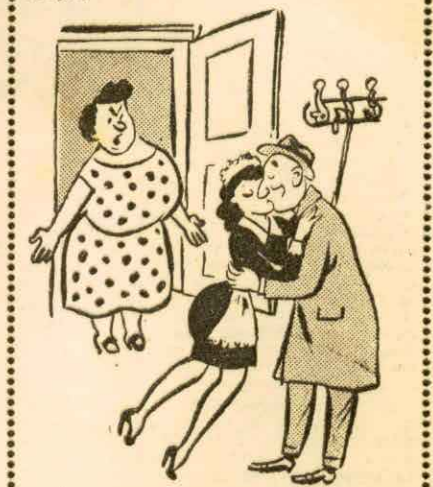
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

— Εἶνε ἔντεκα ἡ ὥρα; μαῦρά, κί ἀκόμη νὰ γυρίσῃ ὁ ἀντρας μου! Τί νὰ κάνω λοιπὸν μόλις ἔρθῃ; Νὰ τὸν χτυπήσω ἢ νὰ βάλω τὰ κλάματα;...

— Πφ! Σπουδαῖο θέαμα!... Ἡ ὁρῶμεν δηλαδὴ ἐδῶ γιὰ νὰ δοῦμε ἕναν ἄνθρωπον νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του;...

— Φρόντισε ἀντρούλη μου, νὰ μὴ ξεχνᾷς τὰ γυαλιά σου... Πάλι λάθος ἔκανες!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Στὸ Χόλλυγουντ, ὁ σκηνοθέτης Ζᾶν Νεγκουλέσκω ἀρ-ἀγίως τὸ γύριμα τοῦ φιλμ τοῦ «Ναυαγίου τοῦ Τιτανικού». Τὸ σενάριο τοῦ ἔργου ἐγρᾶφῃ βάσει νέων στοιχείων καὶ τῶν ἀποκαλύψεων ποὺ ἔκανε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους διανοθέντας ἀνδρας τῶν πληρωμάτων, ποὺ πῆγε πρὸς τὸν ἡμερῶν. Πρωταγωνιστοὶ τοῦ φιλμ θὰ εἶναι ὁ Κλιφτον Γουέμπ, ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ, ἡ Θέλμα Ρίττερ, ὁ Μπράιαν Ἀχέρν, ὁ Ρόμπερτ Βάγκνερ κ.ά.

★ Ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Κριστιαν Ζᾶκ τελείωσε στὴν Ἱταλία τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ ἔργου τοῦ «Λουκρητία Βοργία» καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου του, Μαρτὶν Κρόλ.

★ Ἡ ἀμερικανικὴ λογοκρισία εἰνε αὐστηρὴ ἀπέναντι τῶν νέων ἀνάλυφων φιλμ. Ἐκαμὲ ἀπὸ τὸ φιλμ «Ὁ δαίμων τῆς Μπιάννα» ὁ-λες τῆς ἐρωτικῆς σκηνῆς ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἄφινε, ἀν ἐπρόκειτο γιὰ κοινὸ ἔργο. Ὁ παραγωγὸς τοῦ ἔργου Ἀρτὺ Ὀμπόλερ ποὺ σκόπευε νὰ γυρίσῃ τὸ προσεχές φιλμ τῆς Ρίτας Χάινγουορθ «Σάντι Τόμσον» ἀνάγλυφο, εἶνε τῶρα ἀναποφάσιτος...

★ Ἡ Μαίριλιν Μονρόε προσέλαβε τρεῖς γραμματίσες ποὺ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικὰ μὲ τὰ γράμματα, ποὺ τῆς στέλνουν οἱ στρατιῶτες τῆς Κορέας.

★ Ἡ Μπέττυ Νταϊδὶς ποὺ παίζει τῶρα σ' ἕνα θεάτρο τοῦ Μπρόντγουεϊ, ὑποδύεται ἕνα δισκοῦ καὶ ποὺ κομραστικὸ ρόλο στὸ ἔργο «Δυὸ συνεταῖροι». Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου, ἡ Μπέττυ δὲν ἐγκαταλείπει οὔτε στιγμὴ τὴν σκηνή καὶ ὅχι μόνο παίζει μὲ τὴν γνωστὴ νευροκότητῃ τῆς ἀλλὰ καὶ χορεύει καὶ τραγουδᾷ. Οἱ φίλοι τῆς φο-εῖνται μὴπως πάθῃ ἀπὸ υπερ-κόπωση, ἀλλὰ ἡ Μπέττυ, ποὺ τρε-λαίνεται γιὰ τὸ θεάτρο, εἶνε κα-τευστασιασμένη.

★ Ἡ Λίντα Κρίστιαν ποζάρει γυμνὴ γιὰ τὸν ζωγράφον Ἐρνέστο Βαν Λέυντεν, ἐνῶ ὁ σύ-ζυγός της Τάυρον Πάουερ ποζάρει κ' αὐτὸς στὴν ἴδια ἀδα-μαία περιόδῳ γιὰ τὸν ἴδιον ζω-γράφο ἀλλὰ σὲ διαφορετικὴς ὥ-ρες. Ὁ ζωγράφος αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ διακοσμήσῃ τὴ νέα ἑλλά του ζεύγους. Πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι καὶ ἐκεῖνες ποὺ ἐξέφρασαν ἡδὴ τὴν ἐ-πιθυμία νὰ ἐπισκεφθοῦν προσεχῶς τὴν ἑλλά γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ δύο αὐτὰ... καλλιτεχνήματα.

★ Ὁ σκηνοθέτης Τζὸ Πάστερ-νακ δήλωσε ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τὴν Τιάνα Ντάρ-μπιν, ποὺ βρίσκεται τῶρα στὸ Χόλλυγουντ, νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπόφασίν της περὶ ὀριστικῆς ἐγκα-ταλείψεως τῆς κινηματογραφικῆς καριέρας, καὶ νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ σὰν τοῦτον ποὺ τὴν ἔκανε διά-σημη.

★ Ἡ Ἀθῆνα κινεμανό-πύργος ἀνέβηκε πρὸς τὴν 18 τοῦλάχιστον μῆ-νες μακριὰ ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ, στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀφρική καὶ στὴ Ν. Ἀμερική. Ὁ σύζυγός της Φράνκ Σινάτρα, εἶνε ἀπαρηγόρη-τος γιὰ τὴν ἑκείνη τὴν ἐργασία τὸν κρατᾷ καθλωμένο στὸ Χόλλυ-γουντ.

★ Ὁ Σαμπού, ποὺ θρίσκει-τὰ τῶρα στὴν Ἱταλία, ἔλαβε μίαν πρόσκλησιν τοῦ Ἀνωτέρου Δικα-στηρίου τῆς Καλιφόρνιας, ποὺ τὸν καλεῖ νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ ἀ-πολογηθῇ γιὰ μίαν κατηγορίαν ἐμ-πορημοῦ. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ἡ ἑλλά του Σαμπού, κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ, εἶνε παραναλωμα-τοῦ πυρὸς καὶ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑ-ταιρία τοῦ πληρώσε μίαν ἀποζημί-ωσι ἀνερχομένη σὲ 19.388 δολλα-ρια. Ἡ ἑταιρία αὕτη ὅμως κα-τάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ ἀ-ποδείξῃ τῶρα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐμ-πορησμό. Ὁ Σαμπού ποὺ εἶχε τότε μεγάλη ἀνάγκη χρημάτων ἑ-ἔσπε φωτιά στὴν ἑλλά του, ὁρ-ποῦμενος ἀπὸ τὸν φίλο τὸν Ἀντρέ-Περέζ, Ὁ τελευταῖος ὁμολόγησε καὶ ὅλοι περιμένουν τῶρα νὰ ἰ-δοῦν ποῖα στάσι θὰ κρατήσῃ ὁ Σαμπού.

★ Ὁ Ἀγγλὸς παραγωγὸς Ἀλε-ξάντερ Κορντὰ δήλωσε ὅτι τὸ 1953 θὰ παρουσιάσῃ τὸ μεγαλύ-τερο φιλμ ποὺ γύρισε μέχρι σή-μερα. Πρόκειται γιὰ μίαν βιογρα-φίαν τοῦ Οὐίνστον Τσώρτσιλ, τὸ σε-νάριο τῆς ὁποίας γράφει ὁ ἴδιος ὁ «πατέρας» τῆς νίκης κατὰ τὴς ἐλαχίστης ὥρας ποὺ τοῦ μένουν ἐ-λευθέρους.

★ Ἡ Ἰνγκριντ Μπέργ-κμαν ἀρχισε νὰ ἰσοσταλῇ τὴν πατρίδα της, τὴν Σουηδία. Κατὰ τὴν ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταϊλντ Μαϊνλ» ἡ διάσημη ἀστὴρ ἐξήγησε ἀπὸ τοὺς φιλικούς της θεατρικούς κύκλους τῆς Στοκχόλμης νὰ τῆς βροῦν ἕνα καταλλήλο ρόλο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε, ὕστερα ἀπὸ δύο δέκα χρόνια, νὰ κἀν τὴν ἐπα-νεμφάνισίν της σ' ἕνα θεάτρο τῆς σουηδικῆς πρωτεύουσας.

★ Μετὰ τὸν «Κατάσκοπο», τὸ Χόλλυγουντ γύρισε καὶ δεύτερο βουδὸ φιλμ, τὸν «Βασίλειον τοῦ φι-λιού», ποὺ εἶνε μάλιστα καὶ ἐγ-γραμμο αὕτη τῇ φορᾷ. Πρόκειται γιὰ μίαν κομωδία στὴν ὁποία πρω-ταγωνιστοῦν ἡ Τζένιφερ Ρό-τζερ καὶ ὁ Κλῶντ Μίνιουν καὶ ἡ ὁποία προορίζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν τηλεόρασι.

★ Ὁ Τζότζεφ Κόττεν, ποὺ εἶνε μανιώδης καλλιστής, ἔ-λεγε πρὸ ἡμερῶν στοὺς φίλους του: «Διάβασα τελευταίως πολλὰ ἀθῶρα κατὰ τὸ καπνισμὸς, ποὺ μὲ ἐπηρεάσαν φοδερὰ. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ παύσας τὴν ἀπόφασιν νὰ πά-ψω νὰ... διαβάω!...».

★ Ὁ Τζότζεφ Κόττεν, ποὺ εἶνε μανιώδης καλλιστής, ἔ-λεγε πρὸ ἡμερῶν στοὺς φίλους του: «Διάβασα τελευταίως πολλὰ ἀθῶρα κατὰ τὸ καπνισμὸς, ποὺ μὲ ἐπηρεάσαν φοδερὰ. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ παύσας τὴν ἀπόφασιν νὰ πά-ψω νὰ... διαβάω!...».

★ Ὁ Ρίτσαρντ Γκρήν, ὁ Μπόρις Καρλόφ, ὁ Στέ-φεν Μάκ Νάλλυ, ἡ Πά-λα Κορντ καὶ ὁ Λὸν Τσά-νεϊ (γιός) εἶνε οἱ πρωταγωνί-στοι ἐνὸς νέου φιλμ τρομπὸν καὶ φρίκης, ποὺ θὰ τιτλοφορῇ «Μαύ-ρος πυρρός».

★ Ὁ Ρίτσαρντ Καντὲν θὰ ἔχῃ γιὰ πορτενοῦ τοῦ τῆς Βί-έικα Λίντφορς καὶ τὴν Μπάρμπαρα Μπρίττον στὸ ἐγγραμμο φιλμ «Οἱ ἐπιβρυχίτες». Ἡ νέα δημιουργία τῆς Τζέννιφερ Τζῶν στὸ φιλμ «Ρομπὺ Τζέντρεν» περιγράφει ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους ποὺ εἶναι τὸ ἔργο, ὡς πολὺ ἀνώτερη καὶ προ-γυμμένη. Στὸ φιλμ αὐτὸ, ἐκ-τός τῆς Τζέννιφερ παίζουν καὶ δύο νέες ἀποκαλύψεις τοῦ Χόλλυγουντ: ὁ Τσάρλτον Ἦστον καὶ ὁ Κάρλ Μάλντεν. Ὁ τελευ-ταῖος κέρδισε πέρυσι τὸ «Ὁ-σκαρ» ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν κα-λύτερη ἐρμηνεία δευτερευόντος ρό-λου μὲ τὸ φιλμ «Λεωφορεῖον ὁ Πόθος».

★ Στὴ Μάλτα, ἀπηγορεύθῃ ἡ προβολὴ τοῦ τελευταίου ἐγγραμμου φιλμ τῆς Μπέττυ Γκρήν μὲ πλ. «Περιμένε με, τὰ μεσάνυχτα».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ταξίδι με την τράπουλα

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶμαι φίλος τῆς τράπουλας. Ἀλ-λα ὡραία θέματα μὲ τραβᾶνε στὴ ζωὴ κ' ἀπὸ τὸ νᾶχω νταραβέρι μὲ μίαν ντάμα μπαστούνι, ἄς ποῦμε, βρισκῶ πῶς περνᾶω πολ-λὸ καλύτερα ἀν χορῶς μὲ μίαν ἀληθινὴν ντάμα, ποὺ ἔχει φλογε-ρὰ μάτια, δαχτυλιδένια μέση καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτίμησῃ τὸ πνεῦμα μου καὶ τὰ λοιπὰ μου χαρίσματα.

Ἐσείς τί λέτε; Ἐγὼ λέω πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ φρόνιμο, ὅμως λέω καὶ τὸ ἄλλο. Πῶς μίαν παραμονὴν πρωτοχρονι-ᾶς, ὀφείλω νὰ τιμῶ τὸ ἔθιμο. Ἐδῶ κοτζᾶμ ἅγιος Βασίλης ἐρ-χεται καὶ κρατᾷ χαρτί, πόσο μάλλον ἐγὼ ποὺ δὲν εἶμαι οὔτε ἅγιος, οὔτε Βασίλης. Ὅλα τ' ἀνθρωπάκια τοῦ Θεοῦ, στρώνον-ται στὸ πρᾶσινο τραπέζι, γιὰ νὰ πάρουν ὁ ἕνας τὰ λεφτὰ τ' ἄλ-λου. Εἶναι τὸ ἔθιμο, εἴπαμε, καὶ μεγάλη ἀμαρτία κάνει ὅποιος δὲν τὸ κρατᾷ. Θὰ τὸ κρα-τήσω κ' ἐγώ, ὥστε, ὅπως τὸ κρά-τησα πάντα. Στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα, θὰ ἔχω τὴν κα-λὴ σὺνὴ νὰ σᾶς διηγήθῃ τὴν χαρ-τοπαϊκτικὴ νύχτα τῆς περσινῆς πρωτοχρονιάς.

Μὲ εἶχανε καλέσει σ' ἕνα φι-λικὸ σπὶτι καὶ τοὺς ἔκανα τὴν τιμὴ νὰ παρεμβῇ. Κῶψαμε τὴν πηττα, φιληθήκαμε κ' ἔπειτα κῶψαμε καὶ τὰ χαρτιά. Δὲν εἶ-χα μεγάλα κεφάλαια. Ὅταν εἶ-ναι νὰ παίξω χαρτιά, ἀποφεύγω πάντα νὰ παίρνω μεγάλα κεφα-λαία μαζὶ μου. Πρῶτον γιὰτὶ δὲν ἔχω. Κ' ἔπειτα γιὰτὶ σκεπτο-μαί κατὶ ἄλλο: Ἐδῶ, πῶς νὰ παίξω, γιὰ νὰ πάρω τὰ λεφτὰ τῶν ἄλλων. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ρισκάρω τὰ δικά μου, ἐκεῖνα ποὺ θὰ μπορούσα νᾶχω!

Ὅλη κ' ὅλη ἡ περιουσία ποὺ μοῦ εἶχε ἀπομείνει τὸ βράδυ ἐ-κείνης τῆς πρωτοχρονιάς, ἦταν κάπου τριακόσιες χιλιάδες. Καὶ ἡ τύχη μ' ἐνόησε. Παί-ξαμε πόκα καὶ οἱ ἄσσοι κοπάκι μου, ἐργάζονταν γραμμὴ. Με-τρία πᾶσσερα κόλπα, οἱ τρία-

Καὶ νάτοι ξανά οἱ ἄσσοι κα-πάκι. Ἐχουν κ' οἱ ἄλλοι καλὸ χαρτί. Τὸ πᾶν στὸ παιγνίδι εἶ-ναι νάχουν ὅλοι καλὸ χαρτί. Ἀλ-λὰ ἐγὼ νᾶχω καλύτερο. Οἱ συμ-παίχτες μου εἶναι ὅλοι ἀνθρώποι ποὺ ἔχουν παράδες καὶ μπαί-νου. Μ' αὐτὸ τὸ κόλπο, λοιπόν, τὰ πέντε ἐκατομμύρια παίρνουν ἀξίαν 90 %. Κόδω μὲ τὸ ματι τὴς μάσκας: Ἐννῆμισον ἐκατομ-μύρια!

— Θεσπέσια, λέω. Θ' ἀγορά-σω κ' ἕνα ραδιογραμμοφῶν.

Ἡ ψιλὴ ποκίτσα ποὺ εἴπαμε

— Τὸ γοῦ σου, κύριε πόλισμαν, σὲ κλέβουνε!... (Τοῦ Χ. Βασιλείου)

στην αρχή να παίξουμε, έχει χοντρήνη. Το παιγνίδι μοιάζει με τη χιονοστιβάδα. Ξεκινάει μία μπαλλίτσα τόσο και, κυλώντας-κυλώντας, μεγαλώνει-μεγαλώνει και γίνεται να ένας μπαλλάρος. Έτσι και με την πόκα. Αρχίσαμε με τριπ ένα χιλιάρι-κο και, μέσα σε μισή ώρα, προδιδόσθησε σε τάλληρο και η κάβα, από πενήντα, σε κατοστά-ρικο.

Κι' εγώ, κερδίζω, όλο κερδίζω. Στα πέντε κόλπα, παίρνω τα τέσσερα καθίσματα ή φθόνος των συμπαίκτων μου.

— Έχετε μεγάλη ρέντα, κύριε Κοσμά!

Ναι, έχω. Οι μάρκες, οι χοντρές μάρκες που σημαίνουν κά-δες, μαζεύονται σωρός μπροστά μου. Αρχίζω να χαλάω:

— Μου δίνετε μία κάβα, παρακαλώ;

Και η κάβα έχει ανέβει πιά στις τριακόσιες! Μετρώ:

— Δεκαοκτώ εκατομμύρια! Έξασία! Θ' αγοράσω κι' ένα ηλεκτρικό ψυγείο, που μου κάνει μεγάλη ανάγκη!

Ναι, όνειροπολώ και κάνω σχέδια. Μά, αν δεν γελιέμαι, ό-λοι όσοι κερδίζουν στα χαρτιά, έχουν αυτήν την αδυναμία. Κάθε ποσόν που περνάει στα χέρια τους, το μεταφράζουν σε σχέ-δια: Μ' αυτό το ποσόν, θα κάνω τούτο και κείνο. Πάμε για πα-ραπάνω, τώρα.

Τριάντα εκατομμύρια! Μάλι-στα. Τώρα μπορώ να νοικιάσω ένα ρετιρεδάκι, που τόσο τόχω επιθυμεί, να μεταφερθώ από κείνο το πεζό ισόγειο, όπου εί-μαι καταγωνισμένος.

Σαράντα δυο εκατομμύρια! Έ-πιπλώνω το ρετιρέ μου. Μέσα σε δυο ώρες, παρακαλώ! Σ' αυ-τό το διαστήμα, δυο συμπαίχτες έχουν μείνει ταί κι' έχουν ση-κωθεί για ν' ακούσουν ραδιόφω-νο. Δυο άλλοι κύριοι πήραν τη θέσι τους και προστέθηκε και μία νόστιμη κυρία, που φοράει ένα εκθαμβωτικό μπριγιάν στο χέρι της — σημείο πως βασιτέ-ται γερά οικονομικά.

— Τι κάβα έχετε; ρωτάει.

— Τριακόσιες!

— Ψιλοδουλειές! "Αν την κά-νετε πεντακόσιες, παίζω.

— Υπάρχει αντίρρηση;

Καμμία — και πολύ περισσό-τερο από μένα, που αυτό το μπριγιάν νομίζει να ανοίξει τη θ-ρεζί. Σε δέκα λεπτά μόλις, με ξήν κόλπα, φτάνω τα ξήντα πέντε εκατομμύρια.

— Θεοπέαία! Θά κάνω κι' αυτό το ταξίδιο ως το Παρίσι, που τόσο τόχω λαχταρήσει.

Μη σάς φαίνεται άπιστευτο, παρακαλώ. Με τριακόσιες χιλιά-δες, έχω ξενιτάει το σμυρναίο εκεί μέσα. Είμαι η διασημότης της βραδυάς. Για μία στιγμή, σκέπτομαι να σηκωθώ. Να πάρω τα κέρδη μου και να πω «ευχα-ριστώ για την ωραία βραδυά, του χρόνου πάλι». Αλλά, μία από τις επιθυμίες μου, είναι να πάω και στην Αμερική! Μου χρειά-ζονται ακόμα καμιά είκοσάρια εκατομμύρια κι' έπειτα θα συ-ζητήσουμε και για το γύρο του κόσμου. Να σηκωθώ; "Οχι! Ποι-ός μου εγγυάται, ότι τα ξήντα πέντε δεν θα γίνουν εκατό και τρεις εκατόν πενήντα; "Αν ήταν έτσι, τότε θάπρεπε να είχα σηκωθεί με το έναυσμα! "Οχι, όχι.

— Απόψε έχω ενοία και οι άλλοι έχουν παράδες. Θά έμ-ταλλευθώ την περιστάσι. Το έμ-μέρισμα της 1ης Ιανουαρίου, θα χαιρετίση έναν πλούσιο, που ε-τοιμάζεται να διαπλεύση τον Α-τλαντικό.

— Έχω δυο άσσους φανερούς κι' έναν κρυφό, τρεις. "Η κυρία με το μπριγιάν, έχει τρεις ρηγάδες απ' έξω.

— Τα ρέστα μου! λέει με μιά άπαισία αγάματος.

— Τα είδα, μαντάμ. Έχω τρεις άσσους!

ΕΝΑ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟ... ΛΟΓΑΚΙ

Ο ιδιοκτήτης ενός ρεστωράν του Δυτικού Βερολίνου, άντι για γά-τες ή σκύλους έχει στο κατάστημά του ένα μικρό αλογακι που το ονομάζει Πέτρο. Ο Πέτρος είναι πολύ ήσυχος, αλλά και κα-κομαθημένος. Μόλις το ρεστωράν γεμίσει από πελάτες, μπαίνει μέσα κι' αρχίζει να... ζητιανεύει από τραπέζι σε τραπέζι. "Ιδιαί-τερα τρελλανιέται για τη μύρα. Πολλές φορές μάλιστα, οι πε-λάτες για να διασκεδάσουν μαζί του, του δίνουν να πιη περισσό-τερη, απ' ό,τι πρέπει και τον κάνουν να παρατάται!...

— Δεν είσθε καλός. Καρρέ του ρήγα!

Αυτό το καρρέ του ρήγα, μου φέρνει ρίγη στην πλάτη. "Η μαντάμ μαζεύει τις μάρκες. Ναυαγεί το σχέδιο για Αμερι-κή. Δεν διαπλέω τον Ατλαντι-κή, δυστυχώς. Και γυρίζω κι' απ' το Παρίσι. Δεν πειράζει. Μου άρκει το επιπλωμένο ρετιρέ. Τί τα θέλω τα ταξίδια, χειμώνα καιρό;

— "Ομιλείτε!

— Πέντε ταίπ!

Αυτή τη φορά, έχω ρηγάδες καπάκι. "Εναν άσσο μπαστούνι, που τον είχα τακτικό συνδρομη-τή, τον βλέπω φανερό στη θέσι της μαντάμ. Τέλος, κάνω ζευγά-ρι του ρήγα — καλό χαρτί. Αλλά η μαντάμ έχει του άσσου και τα μαζεύει. Το επόμενο κόλ-πο, του παίρνει ο διπλανός μου, το άλλο ξανά το μπριγιάν και τη συνέχεια, επίσης.

Μετρώ την περιουσία μου. Είμαι στα τριάντα δυο. Δεν είν- ανάγκη να επιπλώσω το ρετιρέ. Μπορώ να περάσω και με τα έ-πιπλα που έχω. Σε καλύτερο πε-ριβάλλον θα δείξουν.

— Δέκα ταίπ! λέει ένας άλ-λος κύριος.

— Μάλιστα!

Έχω και πάλι δυο άσσους καπάκι και τους υποστηρίζω, γιατί με είχαν υποστηρίξει κι' αυτοί. Σειρά τους και σειρά μου. Περιμένω τον τρίτο. Αλλά έ-χασε το δρόμο του. Δεν σημαί-νει. Θά είναι το τέταρτο φύλλο.

— Αυτά! λέει η κυρία, που έχει δυο βαλέδες φανερούς και απρώχνει κάτι μάρκες.

— Πόσα είναι, κυρία μου;

— Δυο εκατομμύρια!

Ο τρίτος άσσος δεν φαίνε-ται. Έχω όμως δυο δεκάριά. "Η κυρία τους δυο βαλέδες και δυο άνόμοια φανερά.

— Και δυο εκατομμύρια ά-κόμα.

— Τα είδα. Έχω ζευγάρια του άσσου!

— Τρεις βαλέδες!

— Να τα πάρετε!

Τα είχε πάρει κιόλας. Κατα-λαβαίνω, ότι έπαιξα κουτά. Έδώ χρειάζεται καραμπίνια. Αλλά εί-ναι και το πείσμα στη μέση. Να υποχωρήσω σ' ένα μπριγιάν; Πο-τέ! Χάνω ακόμα δυο κόλπα. Και, να πάρη ο διάολος, όλο με καλό χαρτί. Μετρώ το κεφάλαιο. Εί-κοσι δυο εκατομμύρια. Κατεβαίνω

Ο θυρωρός το παίρνει και το ξετάζει σαν δύστροπος ένεχυρο-δανειστής.

— Τέσσερα κατοστάρικά, ά-ποφαιίνεται, γιατί είναι και ά-ταρτισμένο.

— Κάντα πέντε, σε παρακα-λώ, γιατί τόσο είναι η κάβα!

— Άειντε, κομμάτια να γίνη!

Βουτάω τα πέντε και άνεβαί-νω τρέχοντας.

— Μιά κάβα, παρακαλώ!

Και να οι άσσοι καπάκι! Χα-μογελώ. "Α! λέω μέσα μου, τώ-ρα αρχίζει η άνοικοδομήσις! Φτού κι' απ' την αρχή. Μου έρ-χεται και ο τρίτος. "Α! οι καυ-μένοι οι άσσοι! Πάντα καλοί μαζί μου. Κατανόησαν τη θέσι μου και θέλουν να με βοηθήσουν ν' άνασυνταχθώ και να προσδε-ψώ. Καταλαβαίνουν πως πρέπει να πάω στο Παρίσι. "Αν έρχό-ταν και ο τέταρτος! Άλλα ο τέταρτος δεν λέει να φανή, ξε-καψε στο δρόμο και τράβηξε προς άλλη κατεύθυνσι. Και κα-μαρώνοντας τους άσσους μου, δεν παίρνω είδησι πως η κυρία πάει για κέντα και της λείπει ένας άσσος, που μπορεί να είναι το κρυφό χαρτί.

— Τα ρέστα μου!

— Τα είδα.

— Τί έχετε;

— Τρεις άσσους.

— Δεν είσθε καλός. Κέντα!

Και μου τ' άραδιάζει. Και να ο άσσος καρρό που φανερώνεται ο άτιμος. Σηκώνομαι.

— Δεν θα παίξετε άλλο;

— Για φέτος, όχι!

Κατεβαίνω, έμμερώματα πιά, χωρίς ν' άποχαιρέτησω κανένα. Στην έξωθουρα στέκεται ο θυρω-ρός, που φοράει το παλτό μου.

— Έχουμε το ίδιο σώμα!

— Ναί, αλλά όχι και την ί-δια τύχη.

— Πως πήγατε;

Στάθηκα και τον κούταξα μ' ένα βλέμμα που πρέπει να του φάνηκε πολύ παράξενο. Τον άρ-παξα από το πέτο μου — παρ-ντόν, από το πέτο του, θέλω να πώ.

— Έμένα που με βλέπετε, γύ-ρισα από το Παρίσι.

— Πότε;

— Απόψε! Και είχα και ρε-τιρέ, με μοντέρνα επιπλώσι. Και ηλεκτρικό ψυγείο. Και ραδιο-γραμμόφωνο. Και άδιάβροχο. Και δυο παλτά!

— Και που είναι;

— Το ένα είν' αυτό (και τον τράβηξα από το πέτο). Το άλλο έμεινε άπάνω, μαζί με το ρα-διογραμμόφωνο, το ψυγείο και το ρετιρέ.

Βγαίνω στο δρόμο. Και κά-νει κι' ένα τσουχτερό κρύο, από κείνα που τα αισθανεσαι να σου περονιάζουν το κόκκαλο, άμα εί-σαι ταίπ! Σηκώνω το γακά του σακκακιού μου, χώνω τα χέ-ρια μου στις άδεις τσέπες και τραβάω για το ισόγειο. Στόν παγωμένο δρόμο, που τον νοτί-ζει μία βροχούλα σαν ψιλό πα-κεράκι, βλέπω κι' άλλους δια-βάτες, που βαδίζουν μελαγχολι-κά, χωμένοι στα παλτά τους.

— "Α! Νά κι' ένας κύριος σαν και μένα. Δεν φοράει παλτό κι' έχει σηκωμένο το γακά του σακκα-κιού του. Τον αισθάνομαι.

— Καλημέρα! του φωνάζω. "Από το Παρίσι κι' έσύ! "Από το Παρίσι;

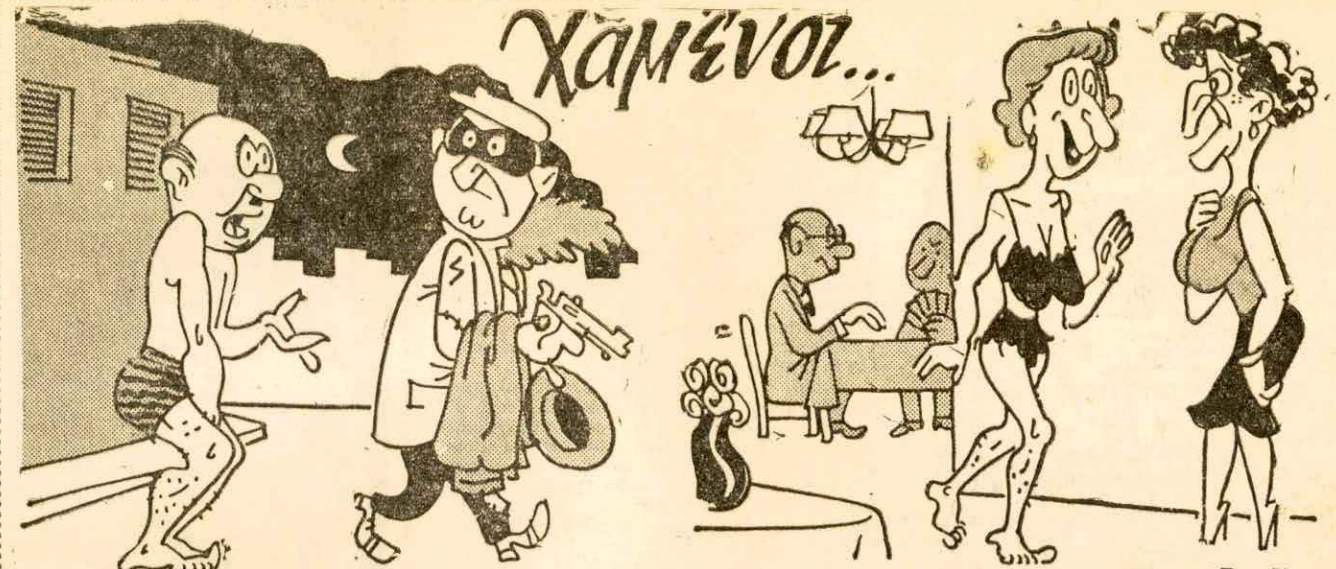
— Γυρίζει για μία στιγμή και μου ρίχνει ένα βλέμμα άγριο.

— Άει στο διάλο! πρωί-πρωί, πρωτοχρονιάτικα! μου ά-παντάει.

Και... πηγαίνω!

Άλλα φέτος δεν έχει Παρίσι. Φέτος, θα σταματήσω στο ραδιο-γραμμόφωνο. "Απο και και πέρα, καραμπίνια! "Ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι πλεονέκτης!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

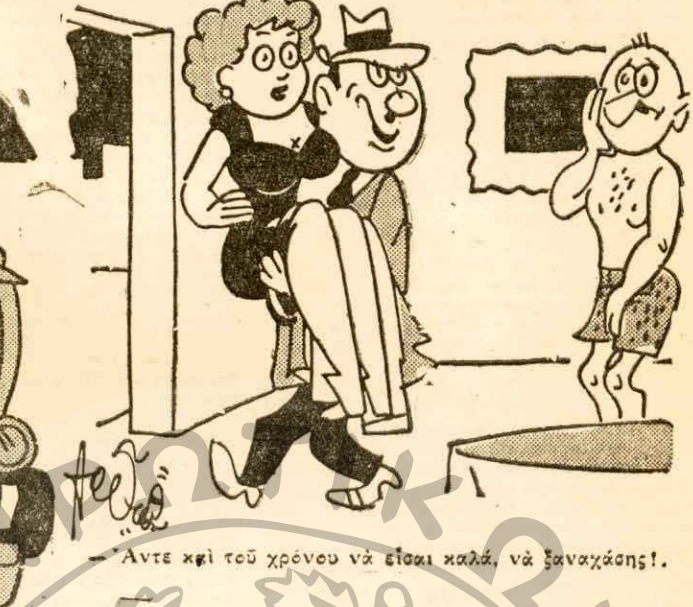

— Δεν μου δίνεις τουλάχιστον μία βεβαίωσι για τη γυ-ναίκα μου, μη νομίσω ότι τάχαα στο «χαρακίρι»!...

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς Χριστίνα... θα πώ τα... ρέστα μου!

— Πολύ καθώς πρέπει κύριοι. "Ορτανσία μου! Παρ' όλη τη γκίνια μου, ποτέ δεν μου ζητήσανε τα... ρέστα μου!

— "Αχ! "Οστε κερδίζεις, χρυσά μου άντρούλη στα χαρ-τιά; "Επί τέλους έσπασε έφέτος ή... γκίνια!

Το δώρο της ελπίδας

Η σελίδα αυτή θα κάνει σήμερα μία παρρηγομένη. Έχει συμφωνήσει σωπικά με τους αναγνώστες της να τους δίνει, με ερωτικές επιστολές, κάθε βδομάδα, κι' από μία συγκινητική ιστορία αγάπης. Σήμερα, θα παραβή τον κανόνα: Οι επιστολές που θ' ακολουθήσουν, δεν συνθέτουν καμιά ερωτική ιστορία. Ας δεχτή την πρωτοχρονιάτικη αυτή παρένθεση, ο αναγνώστης με ευγένεια, γιατί ίσως η πραγματική ιστορία, που θα δει να βγαίνει μες από τα δυο αυτά γράμματα που θα διαβάσει, να του προκαλέσει κάποια συγκίνηση!

«Κύριε.

»Ισως παραξευτενίτε παίρνοντας σήμερα το γράμμα μου. Θα μπορούσα να σας αρραδιάσω εδώ μερικά επιτήδεια κομπλιμέντα, όπως άλλες θαυμαστικές σας, δεν το κάνω όμως γιατί δεν είναι στο χαρακτήρα μου η κολακεία. Ύστερα, δεν θέλω να νομίζετε ότι ανιζώ από έπαίνο, για να καταλήξω σε παράκληση. Γιατί, πραγματικά, έχω και σήμερα κάτι να σας παρακαλέσω, κάτι να σας ζητήσω. Δεν μπορώ, βέβαια, να μην υπολογίσω όσο πιο συγκρατημένα γίνεται ότι είσατε ο συγγραφέας που προτιμώ πιο πολύ και πάντοτε διαβάζω με συγκινημένη ευγνωμοσύνη καθιστά δικό σας... Δεν είναι όμως αυτό μόνο που με παρακινεί να σας γράψω... Δε μπορώ, αλήθεια, να ξεπνήσω, τι με σπρωχνει σήμερα να γράψω σε σας και να ζητήσω από σας κι' όχι από έναν άλλον, αυτό που θα σας ζητήσω... Ίσως η προαίρεση ότι σεις δε θα με περιφρονήσετε, ότι δεν θα σκίσετε αδιάφορος το γράμμα μου... Λοιπόν, ας πάρω θάρρος: Σας γράφω για να σας ζητήσω να μου στείλετε ένα Λαγείο Συντακτών!... Είστε, ίσως μεγάλη η απαίτησή μου! Ίσως την ονομάσετε ανάδεια. Δεν είναι όμως παρά μία ελαφινή, μία απρόσπτη παρόρμηση, που με αναγκάζει να σας ζητήσω τη γάρι αυτή... Νά-νε προαίρεση: Νάσατε άραγε σεις εκείνο που θ' αλλάξει ριζικά το ρυθμό της βασανισμένης της ελεεινής ζωής μου;... Είμαι μία όμορφη κοπέλλα που ενοχλούμαι πολύ σκληρά για να εξοικονομώ το ψωμί μου και —τό σπουδαιότερο— τα φάρμακα της μανιούλας μου, που την έχω αρρωστή!... Άν καταλαβαίνετε ότι δε μπορέιτε να μου κάνετε τη γάρι που σας ζητώ, τότε σκίστε αδιάτακτα το γράμμα μου και μη μου απαντήτε. Ποτέ δε σκέφτηκα να ζητήσω βοήθεια από κανένα. Δεν ξέρω τι με σπρωχνει να ζητήσω σήμερα από σας, που δεν σας ννορίζω παρά μόνο από το «Θησαυρό». Τό πιο αγαπημένο μου περιδικό τον σύντομο της δυστυχίας μου...

»Σας άφηνω τώρα, μ' ένα θερμό «εύχαριστώ», που μ' ακούσατε —έστω άκουα κι' αν δε θελήσατε να ικανοποιήσετε την παράκλησή μου, — και σας στέλνω τις πιο

θερμές ευχές μου για τα Χριστούγεννα και τον καινούριο χρόνο...
»11 Δεκεμβρίου 1952».

»Αγαπημένη μου, άγνωστη φίλη, »Πήρα τό τόσο απλά συγκινητικό γράμμα σας και —βλέπετε— ούτε το σκίζω, ούτε το περιφρονώ. Κάτι περισσότερο: Ίκανοποιώ με πρόθυμη χαρά την παράκλησή σας. Με συστημένο γράμμα σας ταχυδρομίσσα έξω Λαγεία Συντακτών (ένα από κάθε σειρά που κυκλοφορεί ως σήμερα). Δεν είναι ανάγκη να μ' ευχαριστήσετε γι' αυτό. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να γίνει. Ένας ευγενικός έρασος ανάμεσα σε πρόθυμους κι' ευγενικούς συναδέλφους του γραφείου, απέδωσε άμεσως το ποσό που χορηγόταν. Κι' έτσι, αντί για μία που μου ζητήσατε, σας ταχυδρομίσσα σήμερα έξω πιθανότητες να κερδίσετε...

»Γιατί, φυσικά, δεν είναι δυνατό να σας ταχυδρομίσω την πραγματικότητα που θ' αλλάξει συγκλονιστικά το ουβύ της στεομένης, της βασανισμένης ζωής σας. Δε μπορώ να σας στείλω ούτε ένα από τα πιάτα του Λαγείου, ούτε τα κέρδη του κουμπάρου. Δεν διευθύνω, δυστυχώς, την τύχη, την ανώμαλη και ξεμαλισμένη αυτή ιδιότητα, που μοιράζει όπως της καπνίσση τις ευνοίες της και δημιουργεί κατά το κέφι της, τους μεγάλους προνομισμούς της ζωής... Τό μόνο που μπορώ να σας στείλω σήμερα, σαν μικρό πρωτοχρονιάτικο μπουνταμά, είναι η 'Ελπίδα. Είναι κι' αυτή μία μικρή διακριτική θεότης, που, σ' αδειλή 'Εστιάς, συντηρεί μέσα στις ψυχές και των πιο δυστυχισμένων ασημένι της φλόγας της ζωής. Αυτή την 'Ελπίδα σας ταχυδρομίσσα σήμερα. Γιατί σε σας, κι' όχι σε καμιά άλλη μου αναγνώστριά, τό ίδιο ευγενικά και τό ίδιο ίσως δυστυχισμένη;... Δεν ξέρω... Ίσως, γιατί έρεϊς μου τό ζητήσατε, με τόσο απλά κι' ευγενικά λόγια... Ο πόνος σας πρόβαλε υποστάς μου να μάτια μου ντυμένος με τό βαρύ μανδύα της περφόνας, που προσπαθεί να σκεπάσει από όλα τα μάτια των ανθρώπων, τις κρυφές πληγές της δυστυχίας σας... Σέβουμαι την περφόνα σας. Δεν ξέρει κανείς τό όνομά σας, τη διεύθυνσή σας, την πόλη που μένετε. Άν σήμερα φέρνω στη δημοσιότητα τό γράμμα σας και την απάντησή μου, αυτό δεν σας θίνει καθόλου.

»Εύχομαι μ' όλη την καρδιά μου να κερδίσετε... Πιστεύετε, θέλω πιο πολύ να κερδίσετε σεις, παρά εγώ. Θέλω να πολεμήσετε με πολύ πιο θετικά και ισχυρά όπλα, από τα δυο αδύνατα κοριτσιίστικα νεράκια σας για να πετύχετε ηρωικά τη μεγάλη νίκη στο σκληρό αγώνα της ζωής. Θέλω να αντιμετωπίσετε αποτελεσματικά την αρώσσεια της υπέρας σας. Τα πιο μεγάλα κέρδη του Λαγείου των Συντακτών θάνε δικαιολογημένη άμοιβή στον αγώνα σας. Θα λογιευτή όμως αυτή τη φορά τουλάχιστον, η μεγάλη αυτή αδιόρθωτη τρελλή που λέγεται Τύχη;... Θα θελήσει να μοιράσει την ευνοία της και σε σας—κυρίες σε σας, που την αξίζετε τόσο; Άς τό ελπίσουμε... Είναι η πιο ελκυστική ευχή που σας στέλνω, μαζί με τις πιο θερμές ευχές μου για τον καινούριο χρόνο... Άς ανατείλει ευτυχισμένος και για σας και για μένα: Για σας με την πραγματικότητα του πλούτου, για μένα με τη μεγάλη ικανοποίηση ότι υπόρεα να συντελέσω στην ευτυχία σας...

»Με αγάπη.

»Ο συγγραφέας που λέτε ότι προτιμάτε.
Καί, για την αντίγραφό!...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

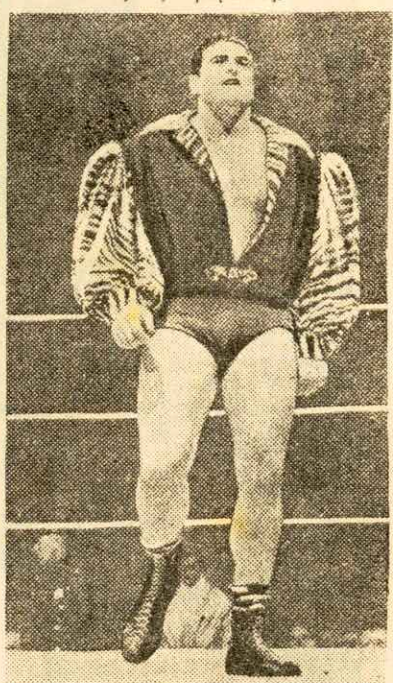
Τυπογραφικά λάθη

»Η αλλαγή του φύλου δεν προκαλείται μόνο από ιδιότητα της φύσεως προκαλείται και από ιδιότητα του τυπογραφείου!... Έτσι, στο προηγούμενο «Ταχυδρομείο του Ερμού» («Χριστούγεννα χωρίς έσένα...») εμφανίζεται στο δεύτερο γράμμα η φράση «να δηλώσει: α... Έγώ ήμουν ο πιο χρεωμένος...» ενώ τα Χριστούγεννα... κλπ. Ο συγγραφέας, εντελώς άμετοχος για την αδιόρθωτη αυτή αλλαγή του φύλου της φράσης του, ζητεί συγγνώμη από τους αναγνώστες του, και, με την ευκαιρία, τους στέλνει τις πιο θερμές του πρωτοχρονιάτικες ευχές...
Χ. Κ. Χ.

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΜΑΓΙΜΟΥΔΙΤΣΑ

Τό σπάνιο αυτό είδος μαϊμουδίτσας συναντάται μόνο στα παρθένα δάση της Ν. Αμερικής, και είναι ο γάμος της οικογένειας των... τετραχειρών! Η μαϊμουδίτσα στη φωτογραφία μας είναι ηλικίας έξι ετών και όμως τό ύψος της δεν υπερβαίνει τα 25 εκατοστά του μέτρου, ενώ τό βάρος της φτάνει μόλις τα 100 γράμματα. Ο ζωολογικός κήπος της Νέας Υόρκης, ο μόνος που έχει σήμερα μία τέτοια μαϊμουδίτσα, της προσφέρει κάθε μέρα ένα πανάκριβο γεύμα που αποτελείται από δυσσεύρετα έντομα και σκουλήκια. Η μαϊμουδίτσα αυτή τρελαίνεται επίσης για... ζυνές καραμέλλες.

Ο ΔΑΥΪΔ ΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΓΟΛΙΑΘ

Ο Αμερικανός Λέντυ Μοντάνα δέχτηκε τον αγώνα πάλης που του πρότεινε ο Ισραηλίτης παλαιστής Ραφαήλ Χάλπερν και ήταν βέβαιος πως εύκολα θα νικούσε τον σχετικά μικρόσωμο επαγγελματία αντίπαλό του. Ο Δαυίδ όμως νίκησε κι' αυτή τη φορά τον Γολιάθ και μάλιστα μέσα σε 5 λεπτά και 43 δευτερόλεπτα!...

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ
του 1853

Η 'Αθήνα πριν από 100 χρόνια

Ενώ όλοι γεμάτοι ελπίδες κυττάζουν τό χρόνο που έρχεται και κάνουν τον άπολογισμό αυτού που μας έγκαταλείπει, έμεις θ' αφήσουμε τη σύγχρονη εποχή μας και θα γυρίσουμε πίσω έναν αιώνα... Πρωτοχρονιά του 1853 στην 'Αθήνα!...

Η ελληνική πρωτεύουσα, που ο πληθυσμός της φτάνει τις 30 χιλιάδες κατοίκους, περιορίζεται πάντα γύρω από τις τέσσερες παλαιότερες συνοικίες της: Την Πλακά, τό Μοναστηράκι, τό Καλλιμάτι και τό Άγιο Φίλιππα.

Τό κέντρο της πόλεως έχει μεταφερθή τώρα από την οδό 'Αδριανού, που ήταν παλαιότερα, στη διασταύρωση των οδών Αιόλου και 'Ερμού. Έκει ήταν τα έμπορικά καταστήματα και τα καλύτερα καφαροπλαστεία και καφενεία, από τα οποία τό επίσημότερο ήταν της «Νεράς 'Ελλάδος», κοντά στην 'Αγία Ειρήνη.

Σ' αυτή τη μικρή 'Αθήνα έχουν βγή την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1953 μικροί και μεγάλοι να ψωνίσουν τους μπουναμάδες για τό καλό του καινούριου χρόνου...

Οι νοικοκυραίοι έχουν γεμίσει την αγορά με ψωνίσματα τό τρόφιμά τους. Όχι όμως, τη σημερινή αγορά της οδού 'Αθηνάς, αλλά την «Παλιά 'Αγορά», που βρισκόταν στο τέμα της οδού Αιόλου, πίσω από την οδό Πανδρόσου...

Τό καλάθι γέμισε και ο 'Αθηναίος νοικοκύρης δεν πλήρωσε για όλα τό τρόφιμα, μαζί με τη γαλοπούλα, περισσότερο από 5—6 δραχμές.

Τό βράδυ στα σπίτια θα μαζευτούν συγγενείς και φίλοι για να γιορτήσουν τον καινούριο χρόνο και να δοκιμάσουν και την... τύχη τους.

Λίγο κρασάκι και κανένα χαλδάς με σμιγδάλι, θα είναι η μεγάλη πολυτέλεια του «κυλικείου» της βραδυρετήσουν τον καινούριο χρόνο και να μελομακάρονα.

Και ενώ οι νοικοκυραίοι της 'Αθηνάς θα περάσουν την παραμονή της πρωτοχρονιάς στα σπίτια τους ήσυχα και απλά, στο ξενοδοχείο της «Αγγλίας» θα είναι η μεγάλη κοσμική και χαρτοπακτική συγκέντρωση.

Τό ξενοδοχείο αυτό, που βρισκόταν στην οδό Αιόλου, δίπλα στην 'Εθνική Τράπεζα, ήταν τό καλύτερο της 'Αθηνάς του 1852. Μαζευόνταν έκει οι διπλωμάτες, οι έπίσημοι και ανεπίσημοι ξένοι και οι κοσμικώτεροι 'Αθηναίοι.

Τα πράσινα τραπέζια, στα δύο μεγάλα σαλόνια του ξενοδοχείου, έχουν στρωθή από τό άπόγευμα της

Παρακολουθείτε από τό τεύχος αυτό (σελ. 28) την εξαιρετικά ενδιαφέρουσα σειρά του έλλεκτικού συνεργάτου μας

Κ. ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ίστορικοί τόποι
της ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόκειται για μία ανέκδοτη σειρά από γλαφυρές περιγραφές των ιστορικών τόπων μας με τις παραδόσεις τους και τ' αείθεά τους.

Τό Μέγα Σπήλαιο. — Η 'Αγία Λαύρα. — Η Σπάρτη. — Τό Ναύπλιο. — Τό Ναυαρίνο. — Η Κορώνη. — Η Μεθώνη. — Η Κалаμάτα. — Η Μεσσήνη και τό Βουλκάνο, κλπ. κλπ

παραμονής και από τους πρώτους ανέλαβε τό καθήκοντά του ο φρουραρχος των 'Αθηνών συνταγματάρχης Τουρέ. Όχι όμως τό φρουραρχικά καθήκοντά του, αλλά τό άλλα, που είχαν σχέση με την... τράπουλα!

Ο παλιός αυτός αξιωματικός του Ναπολέοντα και κατόπιν αξιωματικός του ελληνικού πεζικού της γραμμής, είναι ή πιο χαρακτηριστική φυσιογνωμία ανάμεσα στη διεθνή πελατεία του ξενοδοχείου της «Αγγλίας». Ψηλός, άρειμάνιος, ζωηρός, με μεγάλο άσπρο μουστάκι και κατασπρο μουσι, ακολουθώντας τη γαλλική μόδα της εποχής, φοράει πάντα τη μεγάλη στολή και τα παράσημά του... Έχει πιάσει τη μέση στο πρώτο τραπέζι και κάνει «μπάνκα». Κάθε φορά που κερδίζει, χαϊδεύει άρειμάνιος και με υπερηφάνεια τό μουσι του... Φαίνεται πως αποδίδει ιδιαίτερη σημασία σ' αυτό... Δεξιά και άριστερά από τον Τουρέ, έξένοι και δικοί μας ποντάρουν είκοσφραγκα και τόλλα. Επιδέχονται όμως και οι δραχμές...

Άλλά έμμεσως πιά και έπίσημοι και... ήμειψίσμοι άφίνουν τό πράσινο τραπέζι, γιατί πρέπει να πάνε στη δοξολογία της πρώτης του έτους στο μητροπολιτικό ναό της 'Αγίας Ειρήνης.

Η μουσική της φρουράς, ξεκινώντας τό πρώτο της Πρωτοχρονιάς από τους 'Αέρηδες, όπου βρισκόταν οι στρατώνες του πεζικού, κάνει τό γύρο της πρωτεύουσας παίζοντας ένθουσιαστικά έμβατήρια, ενώ δυο κανόνια σημειώνουν στην πλατεία του Λουδοβίκου, έμπρός από την 'Εθνική Τράπεζα, χαιρετούν, κατά την άνατολή του ήλιου, με κανονίες τον καινούριο χρόνο.

Σ' όλο τό μήκος της οδού 'Ερμού, από τό άνάκτορα ως την 'Αγία Ειρήνη, έχει παραταχθή ή φρουρά των 'Αθηνών. Στη μικρή πλατεία της 'Αγίας Ειρήνης έχουν μαζευτή οι διδάφορες συντεχνίες, με τις σημαίες τους και άρκετός κόσμος... Στις έννεα οι μουσικές αναγγέλλουν την άφιξη των Βασιλέων στη Μητρόπολη. Ο 'Όθων με την 'Αμαλία, φορώντας την ελληνική φορεσιά και έπαιφμούμενοι από τό κόσμο μπαίνουν μέσα στην έκκλησία, περιστοιχισμένοι από τους αλίκους και τις κυματίζουσες σημαίες των συντεχνιών.

Στη δοξολογία βρίσκονται και μερικοί από τους άγωνιστές της 'Επανάστασης που ζουν ακόμα. Ο Μακρυγιάννης, ο πρωθυπουργός Κρίσης, ο Σπυριδούλης που ήταν ύπουργός των Στρατιωτικών, ο Σαχίνης, ο Κωνστ. Κανάρης και άλλοι.

Θα περίμενε κανείς να ιδη χρυσοστολισμένο τον Κανάρη ανάμεσα στις μεγάλες στολές και τις πλούσιες ελληνικές φορεσιές που λαμπροκοπούσαν κάτω από τό φως των κεριών της εκκλησίας. Άλλά ο άτρόμητος πυρπολητής και στην περίπτωση αυτή έδειχνε την άπείρητη απλότητα και μετριοφροσύνη του. Προτιμούσε μία μούρη μακρύα ζακέττα, που τον έκανε, με τα γυαλιά που φορούσε από τό αυτιά, να δίνει περισσότερο την έντύπωση Γερμανού καθηγητού, παρά του θρυλικού ήρωα της 'Επανάστασης.

Από τότε πέρασαν εκατό χρόνια, τό πρόσωπα και τό πράγματα άλλαξαν, και ή μικρή 'Αθήνα των 30 χιλιάδων έγινε ή σημερινή μεγαλούπολη.

Άλλά ή πρωτοχρονιά κάθε χρόνο αρχίζει πάντα με ευχές και έλπίδες... Άς έλπίσουμε, λοιπόν, κι' έμεις πως όλα θα πάνε καλά, τον καινούριο χρόνο κι' ας εύχουμε στους αναγνώστες και φίλους του «Θησαυρού» εύτυχισμένο τό 1953.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αθηναϊκά έθίκα

Ελπίδες...

Μας ήρθε ή Πρωτοχρονιά! Φεύγει ο χρόνος ο παλιός, περνά στην ιστορία. Και τώρα κάνουμε πανιά, για τό πενήντα τρία!

Και όλοι τό φορτώνουμε μ' όλόχρυσες έλπίδες. Τό νέο χρόνο έλπίζουμε να μας δώσει παραήδες. Να κολυμπάμε όλοι μας σ' ώκεανό χρυσάφι και με λιριά έγγλέζικα να φτιάνουμε...πολλάφι!

Λοιπόν, νάρθη με τό καλό, τό βίο μας ν' αλλάξει. Και στις υποχρεώσεις του να μας φανή εν τάξει. Άλλοιώς, άς φύγη γρήγορα να πάη στα τσακίδια, και νάρθη ο έπόμενος, να ξαναπώ τα...ίδια!

Τράπουλα

Λάβετε θέσι άπαντες στην Τύχη τό τραπέζι. Τού ρήγα ήμέρα σήμερα κι' όλος ο κόσμος παίζει. Άγιος Βασίλης έρχεται, κρατάει και χαρτί. Κι' όποιος δεν παίξει σήμερα σφοδράς έξαμαρτε!

Καθίστε για να παίξετε με κάρτα πορτοφόλα πόκερ, πόκα και μπασκαρά και «πάρε-δόςε όλα!» Παραμονή. Κι' ή τράπουλα όφείλει να κοπή. Και πρós τα ήμερώματα να φύγουμε ταπ!

Απόψε επιβάλλεται στην τράπουλα θυσία. Και όσα και νά χάσουμε, δεν έχει σημασία. Γιατί όποιος χάνει στα χαρτιά κερδίζει στην ά- (γάπη).

Κι' όποιος πιστεύει τό ρητόν είναι μεγάλο...χαπ!

Εξη!

Δόξα μεγάλη και τιμή στ' ώραίο φύλο άνήκει. Αί θήλεις ύποψήφιες εις τη Θεσσαλονίκη δεν είναι δυο μοναχά, ή έκλογη να παίξει, μα μέχρις ώρας τέσσερες και πάμε για τις έξη!

Έξη κυρίες, φίλοι μου! —ήτοι περίπου πλῆθος — πρόκειται να παλαίψουνε τώρα...στήθος πρós στη- (θος)

Έξη κυρίες ξεπετούν σ' έκλογικά ξανοίγματα. Λοιπόν και όπωσδήποτε καλά...αλλοιοτραβήγματα!

Η χήρα κι' οι χήροι

Σ' ένα χωριό ρομαντικό, έκει κοντά στο Βόλο, μία χήρα που δεν άντεχε να μένη πάντα σόλο, με δυο χήρους ταμπλέζε—καρδιά αίσθηματική— και ήσυχολέτο μετ' αυτών στη... χειροπρα- (κτικη).

Άλλά των χήρων τά παιδιά, την έπιασαν κατ' όικον και ήρξαντο οι άναιδεις μ' αυτήν...χειρών ν' άδι- (κων).

Και την έκαταχείρισαν άγρίως την κακο- (μοίρα).

ένω συγχρόνως έβαλαν και εις τους χήρους...χήρα! Άνεστατώθ τό χωριό μ' αυτήν την ιστορία, εις την όποιαν δεν έγινε ακόμη ή χειρ' ία

Κι' ίσως της χήρας γρήγορα να έχουμε νεότερα. Και σ' άλλη έπιχείρησι, θα πούμε μη... χει- (ρότερα)

Έπάρκεια

Τι τροφίμων άφθονία, πραγματικά, πολύ σπάνια, κατ' αυτές παρατηρείται. Είν' ή αγορά γεμάτη. Να θαυμάη ο καθένας, να χορταίνη και τό... μάτι! Τρόφιμα πολλά κι' άραία σε κοφίνια σε τσιγκέλια. Και να βλέπτε τις τιμές τους, να σε πιάσουνε τά (γέλιο).

Κι' έχουμε, όπωσ συνήθως, τις γιορτάδες έπ' έ- (σχατών).

Ευχοδιανομή

Όλοι οι πολιτικοί μας, μέσα ή έξω απ' τη Βουλή, με μεγάλη καλωσύνη και μ' ευγένεια πολλή, εύχονται εις τον λαόν μας, όπωσ πάντοτε, κι' έφέτος ευτυχία, ευημερία κι' άσιστον τό Νέον Έτος! Με άπλοχεριά πώ όντι, που ό,τι και να πης αξίζει. ο καθείς με τό τσουβάλι τάς ευχάς του μας σκορ- (πίζει).

Κι' έτσι και αυτό τό χρόνο, κατά τρόπον γενικόν, έχουμε εξασφαλίσει και έπάρκεια...εύχών!

ΠΑΝ ΠΑΠ.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΑΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΦΑΝΗΣ: νέος εργατοκράτος και πατίρης, σαν όλους όσους εργάζονται, και δεν έχουν καιρό να... βγάλουν λεπτά.
ΝΙΝΑ: μητέρα του, όμορφη και υπομονητική.
ΟΥΡΑΝΙΑ: μητέρα της Νίνας, άρνακι του Θεού ή... όχι του διαβόλου, ανάλογα με την περίπτωση.
ΣΟΥΛΑ: μικρότερη αδελφή της Νίνας.
ΤΙΜΟΛΕΩΝ: αδελφός της μεγαλύτερης σε ηλικία και... μικρότερος σε καρδιά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Παραμονή Πρωτοχρονιάς, μεσημέρι, στο σπίτι της Νίνας, κάπου στο Μπραχάμι. Οι δύο αφοδωνισμένοι καθονται στο δωμάτιο που χρησιμεύει την ημέρα για χάλι, σαλόνι και τραπέζια, και τη νύχτα για δεύτερη κρεβατοκομάρα, και συνεχίζουν την τρυφερή συζήτησή τους).
ΦΑΝΗΣ: Είσαι ευτυχισμένη που θα κάνουμε μαζί πρωτοχρονιά;

ΝΙΝΑ: Και βέβαια είμαι. Όσο θυμάμαι πέρσι που δεν μ' άφισαν να βγω από το σπίτι και δεν είδα ούτε την παραμονή, ούτε ανήμερα!

ΦΑΝΗΣ: Είδες, λοιπόν, πόσο δίκιο είχα που επέμενα να επισημοποιήσουμε την ανάπη μας: "Αν δεν έρχομαι στη μαμά σου να σε ζητήσω, θα περνούσαμε και τη φετινή πρωτοχρονιά χωριστά".

ΝΙΝΑ: Κι' εύτυχως που η μαμά δέχτηκε ν' αφοδωνιστούμε.

ΦΑΝΗΣ: Ή καμμένη! Είναι τόσο καλή! Δεν ξέρεις πόσο την αγαπώ και την εκτιμώ.

— Είπε εύκολο να καταλάβεις τι συμβαίνει με τον καθένα από τους τρεις αυτούς... Ο πρώτος είναι έρωτευμένος, ο δεύτερος αφοδωνισμένος και ο τρίτος... παντρεμένος!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει η κυρία Ουρανία, κρατώντας δύο πιστατέλλισες με όρεκτικά, που τις υποποθεί στο τραπέζι).
ΟΥΡΑΝΙΑ: Ακόμα να φανούν τα παιδιά;

ΝΝΙΝΑ: Ακόμα, μαμά.
ΟΥΡΑΝΙΑ: Περίεργο! Και καλά ό Τιμολέων, αυτός πάντα άργει το μεσημέρι. Αλλά η Σούλα; Πού γυρίζει τέτοια ώρα;
ΦΑΝΗΣ: "Ε, κορίτσι είναι, στα μαγαζιά θα χαζεύει κι' άργησε λιγάκι.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Τέλος πάντων. Έν τώ μεταξύ πιέστε έσεις κανένα ουζάκι. Έτσι για την όρεξη. Και βάλε μου και μένα. Θα ρίξω μια ματιά στο άρνακι κι' έφτασα. (Φεύγει. Η Νίνα γεμίζει τρία ποτηράκια με ουζό).

ΦΑΝΗΣ (παίρνοντας ένα ποτήρι): Στην υγειά σου, Νίνα μου. "Ω! με συγχωρή. Πρέπει να περιμένουμε και τη μαμά σου.

ΟΥΡΑΝΙΑ (μπαίνοντας): Λουκούμι γίνεται το άρνακι! "Α! Έτοιμα τα ουζάκια. (Παίρνει το ποτηράκι της): Λοιπόν, χρόνια πολλά και στις χαρές σας.

ΦΑΝΗΣ (στη Νίνα): Στην υγειά μας, αγάπη μου, και του χρόνου, σπíti μας.

ΝΙΝΑ (μελαγχολικά): "Αχ! καυμένη Φάνη! Τ' ήλεες και τώπες αυτό;

ΦΑΝΗΣ: Ποιο;
ΝΙΝΑ: Νά, το «σπíti μας». Πού να το βρούμε έμεις οι φτωχοί το σπíti;
ΟΥΡΑΝΙΑ: Μην απογοητεύεσαι, παιδάκι μου, κι' ο Θεός είναι μεγάλος.

ΦΑΝΗΣ: Καλά σου λέει η μαμά σου. (Με πονηρό και μυστηριώδες ύφος): "Αλ-λωςτε, δεν ξέρεις καμιά φορά τι γίνεται... Πώς αλλάζουν τα πράματα δη-λαδή...

ΝΙΝΑ: Τι έννοεις;

ΦΑΝΗΣ: Το κρατούσα μυστικό για να σου κάνω έκπληξη. Αλλά μια και τόφερε η κουβέντα, θα σου το φανερώσω. Κάνοντας οικονομία και στο νερό που λέει ο λόγος, έχω αγοράσει πέντε λαχεία των Συντακτών. Κάτι λοιπόν μου λέει μέσα μου ότι κάποιο θα κερδίσει. Και μάλιστα εκείνον το σπιτάρο της οδού Σέκερη. Λίγες ώρες ύπνου να κάνης, ως που να βγώ ο αριθμός μου!

ΟΥΡΑΝΙΑ: Μακάρι. Παναγία μου, και τρελλάνομαι για το Κολωνάκι.

ΦΑΝΗΣ (κάνοντας ότι δεν κατάλαβε): "Ε, θα το απολαμβάνετε κάπου-κάπου το Κολωνάκι, όποτε έρχόσαστε να μας βλέ-πετε.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Τ' είν' αυτά που λές, Φάνη μου; "Εγώ θα εγκατασταθώ μαζί σου. Εκτός αν σ' ένοχλώ.

ΦΑΝΗΣ: Δεν λέω πώς μ' ένοχλείτε, άλ-

λά νά... νομίζω πως τα άντράγυνα πρέπει να ζούνε μόνα τους.

ΝΙΝΑ: Δεν τ' νομίζω, όμως, εγώ!
ΦΑΝΗΣ: "Αμα θέλεις κοντά σου τη μαμά σου, κράτα την και μην παντρεύεσαι.
ΝΙΝΑ: Ντροπή σου, καυμένη, να μιλάς έτσι.

ΟΥΡΑΝΙΑ (διαλλακτικά): Σώπα. Νίνα μου. Αφού δεν με θέλει ο γαμπρός μου, κάθου κι' εγώ σπιτάκι μου.

ΝΙΝΑ: "Αμ δεν θα του περάσει το φά-νη. Θάσθης και θα τη κι' ένα τραγουδι.

ΦΑΝΗΣ (ξέθαλλος): Νά το βγάλης από το μυαλό σου ότι θα κάνης κουμάντο μέ-σα στο σπíti μου. Τ' άκουες;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μπαίνει η Σούλα)

ΣΟΥΛΑ: Καλέ, τί πάτατε και φωνά-ζετε έτσι; Μέχρι τη γωνιά ακουγόσαστε.
ΟΥΡΑΝΙΑ: Τιποτα, παιδί μου. Τι-ποτα.

ΝΙΝΑ: Πώς τίποτα; Συζητούμε για κά-τι πολύ σοβαρό.

ΣΟΥΛΑ: Δηλαδή;

ΝΙΝΑ: Νά, ο κύριος Φάνης έχει την προαίσθηση πως θα κερδίσει στο λαχείο των Συντακτών το σπíti της οδού Σέκε-ρη. Και δεν θέλει να πάρουμε μαζί τη μαμά.

ΣΟΥΛΑ: Μα και να ήθελε, δεν θα την έπαιρνε.

ΦΑΝΗΣ (ένοχλημένος): Γιατί, δηλαδή, δεσποινίς Σούλα;

ΣΟΥΛΑ: Γιατί δεν θα την αφήσω εγώ.

ΦΑΝΗΣ: Και τί είσαι έσύ που δεν θα την αφήσεις;

ΣΟΥΛΑ: Αυτή που είμαι!

ΦΑΝΗΣ: Κι' εγώ σου λέω πως δεν περνάω αυτό σε μένα. Κι' επειδή το θέ-λεις έτσι, θα την εγκαταστήσω τη μαμά σου στην οδό Σέκερη και θα σκάσης και θα πλαντάξεις!

ΣΟΥΛΑ: Για πάρε τα μούτρα σου. Α-λήτη!

ΦΑΝΗΣ: Βρέ ούστ! Παλιοσουσουράδα!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει ο Τιμολέων που τρέχει και στέ-κεται ανάμεσα τους)

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: "Επ! "Επ! Τι συμβαίνει έ-δώ; Τρελλάθηκες, Σούλα;

ΣΟΥΛΑ: "Εγώ δοξα τό Θεώ τάχω τα μυαλά μου. Του προκομμένου του γαμ-πρού σου του λασκαρίσε μια βίδα.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Τι τρέλλα έκανε, δηλαδή;

ΣΟΥΛΑ: Νά, λέει πως, επειδή έτσι του γουστάρει, θα πάρη και τη μαμά μα-ζί στη σπιταρόνα της οδού Σέκερη που θα κερδίσει στο λαχείο των Συντακτών.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Τρίχες! Το σπíti θα που-ληθ.

ΦΑΝΗΣ: Και γιατί θα πουληθ.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Γιατί δεν είμαστε έμεις για Κολωνάκια.

ΦΑΝΗΣ: Μπορεί να μην είσαι έσύ. "Ε-γώ, όμως, είμαι και παραίμαι!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Μπα; Κι' από πότε ανα-κάλυψες πως είσαι άριστοκράτης; Σύνελ-θε, φουκαρά μου, και μην τολμήσης να έμ-φανιστής στην οδό Σέκερη, γιατί θα γε-λάσουν και οι γάτες. Θέλοντας μη θέ-λοντας θα το πουλήσης!

ΦΑΝΗΣ: Βρέ δεν το πουλάω που να βωγγήξω!

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: Αφού λοιπόν τόσο κόβει το κλούβιο το μυαλό σου, κι' αφού το σπί-τι έχει έξη δωματίους, θα πάρουμε αέρα από δω και θα κάσουμε όλοι μαζί.

ΦΑΝΗΣ: "Ετσι λές;

ΤΙΜΟΛΕΩΝ: "Ετσι λέω! Κι' ό,τι λέω εγώ το κάνω. Τ' άκουες; Θάρρουμε όλοι στην οδόν Σέκερη. Δηλαδή τη θάρρουμε; Πες πως είμαστε από τώρα μπασμένοι στο σπíti!

ΦΑΝΗΣ (άλλόφρων): "Οξω άπ' το σπί-τι μου! "Οξω από το σπíti μουσούσου!

ΟΥΡΑΝΙΑ, ΝΙΝΑ, ΣΟΥΛΑ, ΤΙΜΟΛΕ-ΩΝ: "Εξω έσύ από το σπíti μας!

ΦΑΝΗΣ: Νά το βράσω το καλύδι σας μπροστά στο παλάτι μου! Βρωμομπραχα-μώτες!

ΝΙΝΑ: "Ορσε, κύριε Κολωνακιώτη! (Τόν μουτζώνει)

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.—

ΥΠΑΡΧΟΥΝ γυναίκες που δι-στάζουν να κάνουν «περ-μανάντ» γιατί δεν ξέρουν τί είναι. Κι' άλλες που κάνουν από καιρό χωρίς να ξέρουν τί πτ ά-χνει ο κομμωτής πάνω στο κε-φάλι τους.

"Ας δούμε, λοιπόν, σε τί συ-νίσταται η «περμανάντ» και ποιές είναι οι διάφορες φάσεις της.

Πρέπει να λούσετε τα μαλλιά σας προτού πάτε στο κομμωτή-ριο.

Όχι, αυτό δεν είναι απαραίτητο, παρά μόνον στην περίπτω-σι που τα μαλλιά σας δεν είναι καθαρά: Το λούσιμο θα το κάνει ο κομμωτής, μετά το τέλος της «περμανάντ», για να εξαφανισθή κάθε ίχνος από το όξυ που μεταχειρίστηκε για να απάλυνη τα μαλλιά (πρόκειται για ένα είδος πρόσκαιρης ναρκώσεως) και να τα κάνει υπά-κουα στις θελήσεις του.

Κατά την προπαρασκευαστική φάση, λοι-πόν, ο κομμωτής κόβει μ' ένα ειδικό ψαλίδι τις τούφες που προεξέχουν και δίνει στα μαλλιά το σχήμα που θέλει.

Το κεφάλι είναι έτσι έτοιμο. Ο κομμωτής χύνει σε μια λεκάνη το ειδικό υγρό και βρέχει μ' αυτό τις τούφες των μαλλιών. Κατόπιν τα τυλίγει γύρω σε μπιγκουντί, που είναι μικροί σιδερένιοι κύλινδροι, φτιαγμένοι ειδικά γι' αυ-τό το σκοπό. Για να γίνει καλύτερο αυτό το τυλίγμα χρησιμοποιεί ένα χτένι, σε τρόπον ό-στε να μην μπορεί να ξεφύγη ούτε η πιο μικρή τρίχα.

Η φάση αυτή είναι η σημαντικότερη. Για-τί σ' αυτήν γίνεται η «περμανάντ», δηλαδή το τεχνητό «όντουλάρισμα», που απομεινείται τα φυσικά σγουρά μαλλιά. Με τη διαφορά ότι αυτό το «όντουλάρισμα» είναι κανονικότερο και

1η φάσις: Προπαρασκευή του πεδίου. Ο κομμωτής διορθώνει τα μαλλιά και τα βρέχει με το κατάλληλο υγρό. 2η φάσις: Λο-φίζει το μεθοδικό τυλίγμα των μαλλιών γύρω στα μπιγκουντί 3η φάσις: Σαράντα χαλιδάκια μπιγκουντί σφίγγουν από παντού τα μαλλιά σας. 4η φάσις: Η «μιζ-άν-πλις» είναι η πιο λεπτή ερ-γασία. 5η φάσις: Το «ψήσιμο» της μιζ-άν-πλις διαρκεί 20-30 λεπτά. 6η φάσις: Το τελικό χτένισμα.

καλλιτεχνικότερο.

Μην φαντασθήτε, ωστόσο ό-τι είναι διασκεδάσις να έχετε στο κεφάλι σας σαράντα χα-λιδάκια «μπιγκουντί», που να σας τραβάνε τα μαλλιά άπ' όλα τα μέρη!

Το «κοντάρισμα» των μαλ-λιών έχει τώρα τεματι-σθή. Ο κομμωτής κατόπιν έ-πιθεωρεί ένα-ένα τα μπιγ-κουντί για να βεβαιωθεί ότι εί-νε όλα κλεισμένα κανονικά.

"Αν πρόκειται για ψυχρή περμανάντ, δεν έχει να κάνει τίποτ' άλλο από το να σας φορέση μια λαστιχένια σκού-φια και ν' αφήση το υγρό να κάνει την ενέργειά του. Στις θερμές ή ηλεκτρικές τα μπι-γκουντί θερμαίνονται με ειδι-κές λαβίδες. Η θερμάνσι δι-σκαίει από 5—7 λεπτά, ανά-λογα με την άντοχή των τρι-

Κάτι που ίσως δεν ξέρετε

Αυτό δε θα γίνει μ' ένα καλό λούσιμο. Ο κομμωτής χρησι-μοποιεί γι' αυτό το σκοπό ένα λιπαρό σαπουνί και αλείφει κατόπιν τα μαλλιά με κρέμες που περιέχουν διάφορες βι-ταμίνες.

"Ετσι φτάνουμε στην πιο λεπτή φάσι της περμανάντ, που είναι η «μιζ-άν-πλις».

Η εργασία αυτή δίνει στον κομμωτή την ευκαιρία να δείξη όλη την τέχνη του. Τα ευ-κίνητα δάχτυλά του φτάνουν πάνω στα υγρά ακόμη μαλλιά σας τις επιθυμητές πτυχώσεις και τις στερεώνουν με ειδικές φουρκέτες. Τα μαλλιά τυλίγονται κατόπιν μ' ένα δικτυωτό.

"Αλλ' η «μιζ-άν-πλις» πρέπει να ψήθ.

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται μια ειδική ηλεκτρική κάσκα. Η θερμοκρασία της μπορεί ν' αυξηθ ός τους 60 βαθμούς, αλλ' οι κομμω-ται δεν ξεπερνούν συνήθως τους 40—45.

Σε περίπτωση που η πελάτισσα δεν μπορεί να ανεχθή αυτή την κάσκα, ο κομμωτής γυρί-ζει έναν διακόπτη, που διοχετεύει στο έσωτε-ρικό της ένα ρεύμα ψυχρού αέρος.

Το απότομο ανέδασμα της θερμοκρασίας δεν είναι όμως επικίνδυνο. Παρατηρήθηκε, τού-ναντιόν, ότι τα κρυολογήματα, όταν βρίσκων-ται στην αρχή τους, μπορούν να θεσ πεισθούν μ' αυτό τον τρόπο. Το «ψήσι-μο» της μιζ-άν-πλις διαρκεί 40—30 λεπτά.

Αφού αφαιρεθ το δικτυωτό και οι φουρκέτες, ο κομμωτής κάνει ένα τελευταίο «ρετούς» με τη στοργή ζωγράφου, που, προ-τού αποχωριστή των πινάκω-του, περνάει εδώ κι' εκεί μερι-κές πινελιές.

Και τώρα μια τελευταία έ-σωτησις: Θα κρατήση πολύ η «περμανάντ»; Θεωρητικά μπο-ρεί ν' α κρατήση 6—8 μήνες. Αλλά τα μαλλιά μεγαλώνουν στο μεταξύ και η «όντουλασι-όν» δεν έχει πιά την αρχική χά-ρι της. Γι' αυτό είναι από τη-πο το να ξανακάνετε περμανάντ έπειτα από 3—4 μήνες.

Αλλά έχασαμε να σας πού-με το κυριότερο: σε ποιόν χρωσάτε αυτή την έφευρσι.

Η «περμανάντ» πρωτοείδε το φός στην Αμερική. Στην Ευρώπη την μετέφεραν οι Αμε-ρικανίδες νοσοκόμας, που έφτα-σαν κατά τα τέλη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου (1918) στο δυτικό μέτωπο. Αλλ' η τε-χνική αυτή της περιποίησης των γυναικών μαλλιών ήταν χονδροειδής, ακατάσθητη κι' ό-χι πάντοτε ακίνδυνη. Μπορεί να είπαθή, λοιπόν, ότι ο πρ-αγματικός εφευρέτης της «περ-μανάντ» ήταν ο Γάλλος κομω-τής Νεοτλέ, που πρόσθεσε στην αρχική έφευρσι την καλαισθη-σία του και το καλλιτεχνικό γούστο του.

Στη μακρινή έκτη έποχή, μια «περμανάντ» ήθελε όχι λι-γότερο από 3—4 ώρες. Τ' έ-αφασα σύναγα (μπιγκουντί, φουρκέτες κλπ.) που έχρησι-μοποιούντο γι' αυτήν, έξέ άλλου, είχαν βάρος όχι μικρότερο από δυο κιλά. Και καταντούσε σωστό μαρτύριο για τις γυ-ναίκες αυτή η περιποίηση των μαλλιών τους.

Η «περμανάντ» τελειοποιήθηκε αργότερα από το μαθητή του Νεοτλέ Ευγένιο Τρουττερ, για να γίνει εκείνο που είναι ση-μερα: μια μεγάλη και αληθινή τέχνη, που δεν είναι πιά τόσο βασανιστική για τις γυναίκες, όπως στα πρώτα της βή-ματα.

μπορούν γι' αυτήν, έξέ άλλου, είχαν βάρος όχι μικρότερο από δυο κιλά. Και καταντούσε σωστό μαρτύριο για τις γυ-ναίκες αυτή η περιποίηση των μαλλιών τους.

Η «περμανάντ» τελειοποιήθηκε αργότερα από το μαθητή του Νεοτλέ Ευγένιο Τρουττερ, για να γίνει εκείνο που είναι ση-μερα: μια μεγάλη και αληθινή τέχνη, που δεν είναι πιά τόσο βασανιστική για τις γυναίκες, όπως στα πρώτα της βή-ματα.

Η ΤΥΧΗ των Ιταλικών στρατευμάτων που παραδόθηκαν ή έπεσαν στα χέρια των ομάδων υπαίθρου, μετά την 8η Σεπτεμβρίου 1943—ήμερα της ανατροπής του φασιστικού καθεστώτος από το στρατιώτη Μπαντόλο αποτελεί ένα πολύ ενδιαφέρον κεφάλαιο.

Εκεί που βρέθηκαν οι Ιταλοί στρατιώτες, μετά την παράδοσή τους και πέρασαν ένα ολόκληρο χρόνο, περιμένοντας τον τερματισμό του πολέμου, δεν ήταν δυνατό να τηρηθούν οι διεθνείς νόμοι, που όφονταν τη μεταχείριση των αιχμαλώτων. "Αλλωστε αυτά τα διεθνώς συμφωνημένα, που δεν τα έτηρσαν ούτε οι Γερμανοί, ούτε και πολλοί άλλοι εμπόλεμοι λαοί, πως ήταν δυνατό να τα τηρήσουν μέχρι κεραίας οι ομάδες υπαίθρου, στις ώρες του σκληρού κλεφτοπολέμου;

Όταν η μεραρχία «Πινερόλο», με το ιππικό της, το πυροβολικό της και όλα τ' άλλα μέσα που είχε ακόμη στη διάθεσή της, πήρε το δρόμο για τα βουνά—όπως και το μεγαλύτερο μέρος των φρουρών των Θεσσαλικών πόλεων—τράβηξε από τα Τρίκαλα προς τα στενά του Μουζακίου και από την Καρδίτσα προς το Ψηπέδο της Νευρούπολης. Τεράστιες φάλαγγες αυτοκινήτων, ιππικού και πυροβολικού εγκατέλειπαν τους καταυλισμούς τους όπως-όπως, για να προλάβουν να φύγουν μία ώρα αργότερα από τα σημεία εκείνα που κινδύνευαν να συλληφθούν αιχμάλωτοι.

Οι πληροφορίες ανέφεραν, ότι μία μεγάλη δύναμη γερμανικού στρατού εκινείτο από τη Θεσσαλονίκη προς τη Θεσσαλία, για να προλάβει την παράδοσή των Ιταλών στους αντάρτες. Κι' αυτό τους είχε τρομοκρατήσει. Η Καρδίτσα, λόγω της δράσεως των ομάδων υπαίθρου, ήταν ελεύθερη από τον Αυγούστο. Οι Ιταλοί την είχαν εγκαταλείψει μαζί με τους Σφαδές και συγκεντρώθηκαν στα Τρίκαλα και στα Φάρσαλα. Για λίγες μέρες, έμεινε ελεύθερη και η Κολαμπάκα. Τα Τρίκαλα, όμως, διατήρησαν την ελευθερία τους μονάχα δύο μέρες. Όταν δε τα ανακατέλαβαν οι Γερμανοί, έπεδοθηκαν σ' ένα πραγματικά εγκληματικό όργιο.

Οι Ιταλικές μονάδες, που προσεχώρησαν τότε στα ελληνικά σώματα του βουνού, ακριβώς την επομένη της ανακαχής, συνεργάστηκαν μαζί τους για ν' αποκρουσουν τις μαζικές επιθέσεις των Γερμανών, που από εκείνη τη στιγμή, προσπάθησαν με ώριμες σπασμωδικές κινήσεις, να ξαναεδραιώσουν την Κατοχή και το γόητρο του Άξονα στη Θεσσαλία. Το δεύτερο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου, έκαναν πολλές επιθετικές κρούσεις στα στενά του Μουζακίου, στο Φανάρι και στην Πόρτα. Οι Ιταλοί στρατιώτες ή, τουλάχιστον, το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτούς, που είχαν ταχθεί σε θέσεις μάχης, πολεμούσαν με φανατισμό τους Γερμανούς, γιατί τους θεωρούσαν ως υπαίτιους της συμφοράς τους. Τότε ακριβώς, ο συνταγματάρχης Κάρλο Βινιέρι, που ήταν επί κεφαλής μίας μαχητικής ομάδας συμπατριωτών του, είχε πη στους Έλληνες συναδέλφους του:

—Εμείς δεν πολεμάμε, όπως έπρεπε στην Αλβανία, γιατί δεν είχαμε τίποτα μαζί σας!... Μας ανάγκασαν να το κάνουμε αυτό. Όλος ο κόσμος μας πέρασε τότε για δειλούς και είχε δική... Δεν γνώριζε τα βαθύτερα αίτια. Τώρα όμως, ήρθε η στιγμή ν' αποδείξουμε πως πολεμάμε...

Και τ' απέδειξαν, βέβαια, αλλά ως ένα ώριμο σημείο. Ύστερα τα πράγματα πήραν διαφορετικό δρόμο και η απόφασή τους ν' αποδείξουν «πώς πολεμούμε», έμεινε μονάχα μία καλή διέδοσι της στιγμής.

Ας πάρουμε όμως τα γεγονότα με τη σειρά: Πίσω από το Μουζάκι, υπάρχει μία κοιλάδα που λέγεται «Μπαλάνος». Η κοιλάδα αυτή είναι προφυλαγμένη με φυσικά απόρρητα όχυρα. Η μοναδική είσοδος της είναι η περιώνυμη γέφυρα του Καραϊσκάκη. Δύο μοναχά πολυβόλα, όταν φρουρούν τη στενωπό αυτή, η διαβάση της καταντάει τελείως αδύνατη σχεδόν κι' αν ακόμη ο αντίπαλος διαθέσει μία ολόκληρη μεραρχία. Στο «Μπαλάνο» ήταν καταυλισμένο το ιππικό και το πυροβολικό των Ιταλών. Τ' αποτελούσαν πέντε χιλιάδες άντρες, δύο χιλιάδες άλογα και περισσότερα από πενήντα κανόνια κάθε διαμετρήματος. Έξη ακόμη χιλιάδες Ιταλοί στρατιώτες του πεζικού, είχαν καταταμωθεί σε διάφορα σημεία της Πίνδου.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ, ότι οι Ιταλοί δεν παραδόθηκαν στον Έλως ή στα ΕΟΕΑ του στρατηγού Ζέρβα. Κατά τις συνομιλίες της προσχωρήσεώς τους στα σώματα αντιστάσεως—που έγιναν παρουσία μόνο των εκπροσώπων των προαναφερομένων ομάδων και της Βρετανικής Αποστολής—έπρεψαν και έθεσαν όρο ν' αποσπασθούν βέβαια από τους ως τότε συμμάχους τους, τους Γερμανούς, αλλά να μην αφομοιωθούν με τις ελληνικές ομάδες υπαίθρου. Ζήτησαν ακόμη να μη μεταφερθούν σε στρατόπεδο αιχμαλώτων.

Θέλουμε να παραμείνουμε σαν ένα ανεξάρτητο στρατιωτικό τμήμα, είπαν. Θ' αναλάβουμε έναν τομέα του συμμαχικού αγώνα στα ελληνικά βουνά, να δεν θα εξαρτώμεθα από κανέναν...

—Ευσε όμως υποκαμείο σε διαταγές, που μας δίνονται από το στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, απάντησαν οι Έλληνες. Πώς, λοιπόν, εσείς θα κάνετε του κεφαλιού σας;...

—Ισως οι Ιταλοί να μη το ήξεραν αυτό. Η, κι' αν το ήξεραν, να μην είχαν εμπιστοσύνη στους αντάρτες. Γι' αυτό, προτίμησαν να παραδοθούν, παριστάμενοι του Βρετανού ταγματάρχη Κρίς Γουντχάουζ, που είχε τότε την έδρα του στη Νεράιδα, το χωριό του στρατηγού Πλαστήρα. Ο Γουντχάουζ είχε έρθει στην Ελλάδα το 1942. Το βρετανικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής, τον είχε στείλει μαζί με άλλους έντεκα αξιωματικούς κι' έναν Έλληνα λοχαγό, το Θέμο Μαρίνο, για ν' ανατινάξουν τη μεγάλη γέφυρα του Γοργόποταμου, ώστε να σταματήσει η αδιάκοπη ροή από εφόδια των Γερμανών προς τον Ρόμμελ.

Επρόκειτο να πέσουν στη Γκιώνα, όπου θα τους περίμενε μία ομάδα υπαίθρου για να τους παραλάβει και να τους οδηγήσει στον προορισμό τους. Την ώριστη νύχτα, λοιπόν, ξεκίνησαν από το Κάιρο τρία αεροπλάνα με τους κομάντος. Όταν όμως έφτασαν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ματωμένη Πρωτοχρονιά

Μόντι Γουντχάουζ, ο Κρίς, που μετά την ανάτιναξή της γέφυρας απ' αυτήν που είχαν πέσει.

Αυτών, λοιπόν, ζήτησαν να έχουν ως μάρτυρα στις διαπραγματεύσεις τους οι Ιταλοί, όταν θα παραδίδονταν στους αντάρτες. Έτσι κι' έγινε. Την εποχή εκείνη, βάσει ενός συμφώνου και «εις εκτέλεσιν» των αποφάσεων του συνεδρίου του Λιδάνου, ο Έλως και ο ΕΟΕΑ του στρατηγού Ζέρβα, ήταν συμφιλιωμένοι επίσημα.

Γι' αυτό στις συνομιλίες που έγιναν για την παράδοσή της μεραρχίας «Πινερόλο», υπήρχαν αντιπρόσωποι κι' από τις δύο παρατάξεις. Άλλα στο τέλος, αφού ξεμπερδέψαν με τους Ιταλούς, πιάστηκαν οι Έλληνες μεταξύ τους και χτυπήθηκαν άγρια. Η πρώτη συμπλοκή—που άρχισε τη νύχτα της 1^{ης} Οκτωβρίου 1943—ήταν εξαιρετικά αιματηρή. Έγινε δε στο Μοναστήρι του χωριού Δρακότρυπα. Το χωριό αυτό βρίσκεται κάτω από τον Τυμπαίο. Την ίδια εκείνη νύχτα έγινε και ο αποκλιμακωτός των Ιταλικών στρατευμάτων, που ήταν συγκεντρωμένοι στον «Μπαλάνο», από τον Έλως. Αν δεν αιφνιδιάζονταν οι Ιταλοί κι' αν είχαν όρεξη για πόλεμο, η κοιλάδα θα στρωνόταν με ανθρώπινα κορμιά. Με κορμιά

ελληνικά βέβαια. Γιατί τα Ιταλικά στρατεύματα, που ήταν εγκλωβισμένα εκεί, διέθιτον πολλά πυρά και θα μπορούσαν να προσεγγίσουν μεγάλη θραύση σ' αυτούς που πήγαν να τους αιχμαλωτίσουν. Τους βρήκαν όμως να κοιμούνται, χωρίς φρουρούς και τους έπιασαν στον ύπνο. Έτσι το υπόλοιπο της μεραρχίας «Πινερόλο» παραδόθηκε, χωρίς να ρίξει ούτε καν μία ντουφεκιά...

Από την άλλη μεριά και ύστερα από αξίωση των Άγγλων, όλοι οι άσπολοι Ιταλοί συγκεντρώθηκαν στο χωριό Νεράιδα. Εκεί ήταν η έδρα της βρετανικής Αποστολής, στην Δυτική Θεσσαλία. Ήταν περισσότεροι από οχτώ χιλιάδες. Όσοι δεν χωρούσαν στα διακόσια σπίτια που είχε το βέρετρο αυτό, έμειναν σε μεγάλες σκηνές κάτω από τα έλατα για να μη δίνουν στόχο στ' αεροπλάνα των Γερμανών, που ένεργούσαν καθημερινές αναγνωριστικές πτήσεις πάνω από την περιοχή. Έμειναν όλοι μαζί—αξιωματικοί και στρατιώτες—και η ζωή τους ήταν καλά οργανωμένη. Περνούσαν, δηλαδή, άσυγκριτως καλύτερα από τους αντάρτες που δεν είχαν τί να φάνε, όταν εξαντληθήκαν τα εφόδια των Ιταλών, που είχαν κυριέψει.

Στη διοίκηση των αιχμαλώτων, οι Άγγλοι έδιναν χρήματα για να προμηθεύονται τρόφιμα απ' όπου μπορούσαν. Συγχρόνως, κάθε νύχτα σχεδόν, συμμαχικά αεροπλάνα από τη Μ. Ανατολή, έκαναν ρίψεις με αλεξίπτωτα στη Νευρούπολη και σε πολλά άλλα σημεία. Η ζωή τους κυλούσε τόσο ευχάριστα, ώστε τις μέρες εκείνες σημειώθηκαν στα γύρω χωριά μερικά επεισόδια... αίσθημα-τικής φθονος. Οι Ιταλοί, που είχαν ξαναβρή το θάρρος τους και την... αισιοδοξία τους, άρχισαν να «ρίχνονται» στις όμορφες χωριατοπούλες. Οι σερενάτες με τις κιθάρες και τα παθητικά τραγούδια, έδιναν κι' έπαιρναν. Μά η μοίρα τους προετοίμαζε καινούργια δάσανα.

Η 27 Νοεμβρίου 1943, ήταν η τελευταία μέρα που καλοπερνούσαν. Ως τότε είχαν διατηρήσει παραφροσυσμένους τους γυλιούς τους με τρόφιμα και λάφυρα. Κανείς δεν τους τα είχε πειράξει. Κι' εκτότε αυτού ήταν ήσυχoi πως βοισκόντουσαν αρκετά μακριά από νάρκες και γερμανικές κανονιές. Δεν περίμεναν, παρά το τέλος του πολέμου για να ξαναγυρίσουν στα σπίτια τους.

Εκείνη την ημέρα όμως οι Γερμανοί, από την Καρδίτσα και τα Τρίκαλα, ενισχυμένοι με αεροπορία και άρματα μάχης, έκαναν την πρώτη μεγάλη εκκαθαριστική επιχείρησή στη Δυτική Θεσσαλία. Το βόδι της ίδιας κιόλας μέρας, κατόφεραν να φτάσουν ως τη Νεράιδα. Κατέλαβαν τα αεροδρόμια που ήταν στη Νευρούπολη κι' έκαψαν όσα χωριά βρέθηκαν στο δρόμο τους: Το Βλάσσο, τη Μητροπόλη, τη Μεσενικόλα, τη Μπεζούλα, το Νεοχώρι και πολλά άλλα. Οχτώ χιλιάδες Ιταλοί αιχμάλωτοι, πήραν τότε τα δάση και τα βουνά, σκορπισμένοι σε μικρές ομάδες κι' όποιον εύρισκε ο Χάρος. Χίλιοι περίπου απ' αυτούς κρυφτήκαν στις γύρω χαράδρες για να γλυτώσουν απ' το γερμανικό πυροβολικό και τους πολυβολισμούς των αεροπλάνων, που έκαναν φραγμό πυρός. Όταν όμως άρχισε το σούρουπο, ξαναγύρισαν στη Νεράιδα και παραδό-

θηκαν στους Γερμανούς πού, όπως είδαμε, την είχαν καταλάβει από νωρίς.

Όσοι απ' αυτούς διέφυγαν τη σύλληψη, περιπλανήθηκαν πολλές μέρες νηπιτικό στα βουνά της Πίνδου. Στο τέλος κατέληξαν στο χωριό Πετρίλια. Εκεί είχαν καταφύγει και οι αξιωματικοί τους και συγκρότησαν ένα προσωρινό στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Στο μεταξύ είχαν υποστεί τη σχετική λεηλασία απ' τους αντάρτες της περιοχής, σε είδη ιματισμού, τιμαλφή, ρολόγια και στο περιεχόμενο των γυλιών τους.

Οι Γερμανοί, επιστρέφοντας στη βάση τους, πήραν μαζί τους όσους έπιασαν αφού προηγουμένως ανετίναξαν όλα τα σπίτια της Νεράιδας, που ήταν διλλίτες από μπετόν και δεν καίγονταν με φωτιά. Ο τόπος που ήταν η Νεράιδα ισοπεδώθηκε τελείως κι' από τότε δεν ξαναχτίστηκε ένα από τα περιφημότερα θέρετρα που είχε η Ελλάδα. Ωστόσο οι Ιταλοί, αυτοί δηλαδή που κατόρθωσαν τελικά να ξεφύγουν, δεν είχαν πιά πού να μείνουν. Ο χειμώνας ήταν βαρύς και ο θάνατος από ψύξη και πείνα ήταν βέβαιος.

Μά τη λύση την έδωσαν και πάλι οι Άγγλοι. Στην εφαρμογή της, με την βοήθεια του φιλότιμου Θεσσαλικού λαού, άπλετη σωτηρία. Οι Βρετανοί έστειλαν μήνυμα σε όλα τα χωριά—στα χωριά εκείνα που δεν διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο από τους Γερμανούς—να πάρουν Ιταλούς αιχμαλώτους για τις δουλειές τους, έναντι τροφής και στέγης που θα τους παραχωρούσαν. Εκτός αυτού η Άγγλικη Αποστολή θα τους έδινε κι' από μία λίρα το μήνα στον κάθε αιχμάλωτο. Παράλληλα έγινε έκκληση προς το λαό της περιοχής, από τους ίδιους, να βοηθήσουν με κάθε τρόπο για την επιδίωξή τους.

Οι χωρικοί, που είχαν ξεχάσει τόσο γρήγορα τί τράβηξαν από τους Ιταλούς, φάνηκαν μεγαλόψυχοι στους εχθρούς τους, συμμορφώθηκαν με τη συμμαχική έκκληση και πήραν, άλλος ένα, άλλος δυο κι' άλλοι περισσότερους, στα σπίτια τους. Πρέπει όμως, για να είμαστε δίκαιοι, να πούμε την αλήθεια: Οι Ιταλοί δουλεύαν σκληρά, για να ξεπληρώσουν τη φιλοξενία τους και το κορμιάτι το ψωμί που έτρωγαν. Κι' αυτοί ακόμη από τους αιχμαλώτους, που ήταν στην ιδιαιτελική τους ζωή άνθρωποι και δουλεύαν στα χωράφια ανθρώπων των γραφείων, στρώθηκαν και δουλεύαν στα ανακαί στις σάνες των χωρικών, με πραγματική αφοσίωση και αγνώριση της μεγαλοψυχίας τους. Γιατί η μία χρυσή λίρα που πληρώναν οι Άγγλοι για τη διατροφή τους, δεν ήταν παρά μία μικρή συμβολική ενίσχυση των χωρικών.

Και η ζωή τους ξανάρχισε να κυλά ήρεμη, αν και με τον αιώνιο φόβο των Γερμανών, που έκαναν συχνές εξορμήσεις για να τους ανακαλύψουν. Αυτούς δε που έπιασαν, τους μεταχειριζόντουσαν με τον πιο άπάνθρωπο

Ο Άγγλος υπολοχαγός άρχισε πρώτος το πιστολίδι εναντίον των Γερμανών.

παζε τις γόργαρες βρύσες και ξαπλώνονταν πυκνό πάνω στους δρόμους του δάσους, που δεν φαίνονταν πια καθόλου κάτω από τους χιονοσαρούς αυτούς. Από τα χαμηλά παράθυρα των μικρών σπιτιών, δεν μπορούσε να δει κανείς τίποτ' άλλο από μιάν ατελειωτή άσπρη λαγγωδιά, που το ύψος της έφτανε ως τα σανιδώματα και τα περβάζια.

Την προηγούμενη ακριβώς νύχτα, ένα συμμαχικό αεροπλάνο πέταξε χαμηλά πάνω από το χωριό κι' έρριξε στην πλατεία δύο μεγάλα δέματα. Όλα τα καλά του Θεού υπήρχαν εκεί μέσα: Κονσέρβες μπεύκων, κονιάκ, μπισκότα, ζάχαρι, σοκολάτες, τσάι, γάλα κι' ένα σωρό άλλα πράγματα, καταλλήλα ιδιαίτερως για τη βραδυά εκείνη. Υπήρχαν ακόμη ως και χρωματιστά κεριά και παιγνίδια.

Έτσι τα μεσάνυχτα, άρχισε τὸ... γλέντι! Ήταν μία ευχάριστη βραδυά, που κυλούσε μέσα στην πιο χαρούμενη γιορταστική ατμόσφαιρα.

Ξαφνικά ακούστηκαν βιαστικά δήματα απ' έξω κι' ένα δυνατό ανήσυχο χτύπημα στην πόρτα. Οι Άγγλοι τράβηξαν τα περισσότερά τους. Μά ο επισκέπτης ήταν φίλος, που ήρθε να τους ειδοποιήσει για τον κίνδυνο που διέτρεχαν.

—Έρχονται Γερμανοί! τούς είπε. Είναι μία ολόκληρη φάλαγγα. Πρόκειται να στρατωνισθούν στο χωριό, γι' αυτό κατέλαβαν το σχολείο και την εκκλησία. Έπειδή όμως ο χώρος δεν τους επαρκεί, ζήτησαν να τους παραχωρήσουμε τα σπίτια μας...

Οι Ιταλοί τρομοκρατήθηκαν. Ψύχραιμοι όμως οι Βρετανοί, εξαφάνισαν άμεσα ό,τι μπορούσε να τους προδώσει

και βγήκαν στο δρόμο, προτού προλάβουν οι Γερμανοί. Αλλά εκείνοι είχαν φτάσει κιόλας. Τους είδαν να θγαίνουν όλοι μαζί από το χωριό σπινίτο, κατ'απόφαση πως κάτι συνέβαινε και τους φώναξαν να σταματήσουν. Οι Ιταλοί ετοιμάστηκαν να σηκώσουν τα χέρια. Μά ο Άγγλος υπολοχαγός Μίλτον Πόρις, τους αγριοκύταξε.

—Ντραπή σας! τούς είπε. Δεν έχετε πώς, αν παραδοθήτε, θα σας τουφεκίσουν!

Κι' άρχισε πρώτος το πιστολίδι εναντίον των Γερμανών. Η μάχη, αν και άιση, ήταν φοβερή και κράτησε ως τις πρώινες ώρες σχεδόν. Από τους έξη Άγγλους, οι δύο είχαν τραυματισθεί βαρεια κι' ο ένας έμεινε στον τόπο. Αλλά και οι Γερμανοί, που αιφνιδιάστηκαν, είχαν αρκετά θύματα και μάλιστα σκοτώθηκε ο επί κεφαλής της φάλαγγας λοχαγός Κούρτ Μόγν. Μονάχα οι Ιταλοί τα κατάφεραν καλά. Τόβαλαν στα πόδια και κατόρθωσαν να γλυτώσουν.

Μόλις ξημέρωσε, οι Άγγλοι, που δεν περίμεναν καμιά ενίσχυση (Η συνέχεια όπισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

σι από πούθεν, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, αφού πήραν μαζί τους και το νεκρό και τους τραυματίες. Οι Γερμανοί τους κυνήγησαν χωρίς αποτέλεσμα. Γύρισαν όμως στο χωριό και το έκαψαν. Τυφέκισαν και δώδεκα κατοίκους, ανάμεσα στους οποίους ήταν κι' ο εφημέριος Έλευθέριος Παπαϊωάννου. Ήταν μια ματωμένη Πρωτοχρονιά... Οι δυστυχισμένοι κάτοικοι του χωριού, αναγκάστηκαν να πάνε να δουνά για να γλυτώσουν από το λειψίδι και τη φωτιά. Κι' έζησαν περισσότερο από τρεις βδομάδες μέσα στις σπληνές και τ' άγρια φάρυγγα. Ήσπου έφυγαν οι Γερμανοί και ξαναγύρισαν στα καταστραμμένα κονάκια τους.

Πάνω από δέκα χιλιάδες Ίταλους αιχμαλώτους, βρήκε η απελευθέρωση της Ελλάδας στα σπίτια των χωρικών. Μετά από λίγο καιρό, όχι περισσότερο από μήνα, συγκεντρώθηκαν σε ειδικά στρατόπεδα κι' έφυγαν για την πατρίδα τους με τις εύχες του ελληνικού λαού και με μερικές πολεμικές... νύμφες! Τις παντοπούσαν και τις πήραν μαζί τους. Πολλές όμως απ' αυτές γύρισαν πίσω, γιατί οι πρώην αιχμάλωτοι είχαν και άλλες στην Ίταλία...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Κώσταν Μάνταλον, Κυπριασία: Είμαι σίτη διαθέσιμη. Ο κ. Π. σάς ευχαριστεί για την άγασή σας. Ίωάννην Κ. οτρώζον, Δράμα: Δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιήσετε το σελίδας. Θα συνεχιστούν. Μαρίτσα Β. Μ., Ένταυθα: Από μακριά. Ίωάννην Μαυρίδου, Σάμος: Κι' η χάνετε! Υπάρχουν χίλιες δυο χαρές στη ζωή και πρέπει να τις ζήσετε. Οτι έγινε. Έγινε. Μιχαήλ Ι. Αβδρόνικον, Έδεσσα: Αισθάνομαι τη λύπη σας. Νομίζω όμως ότι φταίτε και οι σεις. Γιατί δεν υποβάλατε τα χαρτιά σας, όσο ήταν ακόμη καιρός; Γερ. Δεβρινόβον, Ζάκυνθος: Ο Τζών Αγκινσόν, δεν ήταν γεννημένος προδότης, όπως μου γράφετε. Προδώς γιατί δεν μπόρεσε να αντέξει σε σπένδρωμα μαρτυρία που τον υπέβαλαν οι Ίταλοι. Με τον τρόπο αυτό προδύσαν πολλοί. Ο δόξον και Μαρίαν Κανάρη, Ένταυθα: Σας ευχαριστώ. Η ηλικία σας δεν έχει καμμία σημασία. Ντίον Μαυρίδου, Κόρινθος: Τον Έρνεστο Χάντ τον γνώρισα από πολύ καιρό. Είναι ο τρίτος κατά σειρά, στη φωτογραφία που μου στείλατε. Ε. Π. Κ. ορυστινόν, Ένταυθα: Βεβαίως. Οι «Κατασκοποί» θα έκοθαν και σε δεύτερο τόμο, για να συμπεριλάβω και τα υπόλοιπα κεφάλαια που δημοσιεύονται στο «Εθνικόν». Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Δ. Ι. Ρίτσον, Πειραιά: Τα «Τρία στιγμιότυπα» που μου στείλατε φανερώνουν ταλέντο και παρατηρητικότητα για τα ζητήματα της κατοχής. Τα κρατά και ίσως και να γίνω άργότερα. Νικόλαον Τσαπιδίον, Κορυβαλλό, Πειραιά: Σ' ευχαριστώ θερμά για το γράμμα σου. Οι εκπομπές θα συνεχιστούν. Επίσης και οι «Κατασκοποί». Φωτογραφία θα σου στείλω άργότερα. Φίλιππον Νικόλαϊδην, Θεσσαλονίκη: Δεν είναι τόσο τριμερό όσο νομίζετε. Ο άνθρωπος αυτός υπήρξε προδότης πράγματι, αλλά σε σάς δεν αναγκαλά το παραμικρό. Αυτοί που σάς ειρωνεύονται είναι ταπεινοί άνθρωποι. Μην τους δίνετε σημασία. Π. Σαραμάντην, Βέρροια: Περιμένω με ανυπομονησία το ιστορικό σας. Πότε θα μου το στείλετε; Η λίσαν Παντοφλάν, Πρέβεζα: Στην ανατίναξη της γεφυρώσεως του Γοργοπόταμου, ήταν και πολλοί Βρετανοί. Για το άλλο δεν ξέρω. Κλέαρχον Γεωργιάδην, Φιλιππιάδα: Αν έχετε φωτογραφίες να μου τις στείλετε, το βιβλίο στοιχίζει 25.000. Δημήτριον Χοϊδάν, Ύδρα: Το απλό και άραστο σας γράμμα με συγκίνησε βαθύτατα. Για τον Ν. Δ. έχω ελάχιστα πράγματα υπόψη. Πάντως θα προσπαθώ να μάθω. Χρήστον Παράσκευον, Ένταυθα: Ο Στίν Μακλέν δεν ήταν ούτε Άγγλος, ούτε Αμερικανός. Ήταν Γερμανός λιποτάκτης. Την έφαθαν πολλοί όπως την πάθατε και σεις. Το άγγλικό πέι-μπος ήταν πλαστό. Είχε κολλήσει τη φωτογραφία του με άριστοτεχνικό τρόπο και ξεγελάσε τους Έλληνες για να τον κρύβουν. Α. Δεστούννην, Βασιλείον Γεωργιάδην, Εόγγυλον Σατατόπουλον, Ίωάννην Άγωνάτον και Σπυρ. Μοσχολίτην, Καστοριά: Ευχαριστώ για τα θερμά σας αισιθήματα. Σ. Βερίτην, Τρίπολη: Ποιός είναι ο κ. Λοπαγοράκης 614; Ήταν; Νομίζω ότι στην άργανση «Μίδω» δεν υπήρξε κανένας συνεργάτης με τέτοιο όνομα. Ηρακλήν Παπαδόπουλον, Χαροκόπου: Λίγη υπομονή και θα γράψω για όλους. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστώ. Μάρκον Π. Π., Σέρρον: Δεν καταλαβαίνω απολύτως τίποτα. Ποι-

ΣΩΣΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η κινηματογραφική εταιρεία «Παραμάου» προκήρυξε στην Αμερική ένα διαγωνισμό για να βρη τους σωσίες των τριών διασημών αστερών της: του Μπινγκ Κρόμπυ, της Ντόροθυ Λαμάρ και του Μπόμπ Χόπ, που θα εμφανιστούν μαζί μ' αυτούς σ' ένα προσεχές φιλμ. Στη φωτογραφία μας οι τρεις νικητές του διαγωνισμού, εξ αριστερών προς τα δεξιά: ο Χόουαρντ Λέρνερ, σωσίας του Μπινγκ Κρόμπυ, η Σούζινα Σράουμπ, σωσίας της Ντόροθυ και ο Μπόμπ Μάκ Φάντεν, σωσίας του Μπόμπ Χόπ.

ας σάς εθίζε: Ούτε σάς γνωρίζω, ούτε έγραψα ποτέ για σάς. Κάποιος σάς γέλασε. Θεοδ. Λιακ. Σταυρουλίδην, Χαλάνδρι: Τι μπορώ να σάς κάνω εγώ; Ν' απευθυνθήτε καλύτερα σε κανένα ψυχίατρο... Φάνην Ίμπαρ Χωρην, Ν. Ίωάννην: Τα λέει είνε για τους ανθρώπους. Προσέχετε όμως στο μέλλον! Πόπη Λέφα, Λαχανιά: Οι εκτελεσθέντες ησαν δώδεκα, αλλά μόνο τών εξή είναι γνωστά. Σας γράφω ταχυδρομικά. Ασπρ. Περσιότερι, Ένταυθα: Πόσες φορές ματώσατε τα φτερά σας με ελληνικό αίμα; Χ. Αντωνόπουλον, Μικροχώρι, Εύβοια: Η αποστολή αυτή έγινε στις 17 Αυγούστου 1943. Το καίκι ξεκίνησε από τους Τσακαίους κι' έφτασε στη Σύμωρη χωρίς καμμία περιπέτεια. Ανδρέον Ίωαννίδην, Βόλον: Το βιβλίο αυτό και το περιεχόμενό του, θα είχε μεγάλη αξία, αν ήταν αληθινό. Αυτός που τόγραψε είχε... φαντασία. Ούτε ένα όνομα δεν είναι πραγματικό. Λυπούμαι. Στυλ. Νικόλαου και Γεωργίου Αμραντίδη, Ένταυθα: Αν θέλετε περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Γιαννάκη Αποστολίδην, μαθητήν, Πειραιά: Ευχαριστώ, μικρό μου φίλε! Τα ποιήματάκια σου θαμνάσαι. Έχεις ταλέντο και πρέπει να το καλλιεργήσεις. Δημ. Σκοτίδαν, Αμαλιάδα: Το «Σ. Σ. 13» ήταν γερμανικό οπλιταγωγό. Το βύθισε η ΡΑΦ έξω από την Κρήτη. Η πληροφορία εδόθηκε από την δρυγάνωσι «Βύρωνες». Θωμά Μυριανθούσην, Μήλον: Όταν θάρηθε στην Αθήνα, έλατε να με βρήτε. Τα γραμματόσημα για την απάντησι, και κρατώ στη διάθεσί σας. Κυριάκον Πολυμέρη, Κώ: Φωτογραφία του Τζεφ Λάβρη, μόνον στην Άγγλ. Υπρ. Πληροφοριών, αλλά δεν ξέρω αν μπορούν να σάς τη δώσουν. Έκτος αν τους πήτε γιατί τη θέλετε. Ανάβρ. Μομφεράτον, Δελφίνια, Κεφαλληνία: Ο κ. Κ. Γιαννάτος είναι πράγματι όπως μου τον περιγράφετε. Το μεταξείσας τους χαρταπόμους σας. Γιάννην Παπαδοπούλην, Πρέβεζα: Δεν έχετε δικίο. Αν είχα λάθος θα το παραδεχόμουν πρώτος. Πάντως ευχαριστώ. Παντέλη Αμράδην, Κύπρου: Ο συνάδελφός σας βρίσκεται στην Αμερική. Τη διεύθυνσή του σάς τη στέλνω ταχυδρομικά. Μάρτιον Άγγελοκώπουλον και Βασίλην Χρηστίδην, Αλεξάνδρεια: Το βιβλίο μου πουλιέται σε όλα τα βιβλιοπωλεία της Αιγύπτου. Για την αφίσω, σάς στέλνω από ένα γράμμα με ευχαριστίες. Μαύον Μαρκάκη, Α. Σ. Τ. 918: Πενήντα δύο έξετελεσθήσαν εκείνη την ημέρα από τους Γερμανούς. Άνάμεσα στους εκτελεσθέντες ήταν και ένας πατριώτης με τ' όνομα Ήλιος Μαρκάκης. Τυφεκίστηκε με την κατηγορία της κατασκοπείας. Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο. Ι. Β. Ι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΕΣ στο δάνατο

Οι μπότες με τη δυναμίτιδα και το γαργάλημα του Κουανογώνων

Οι συγγραφείς των αστυνομικών διηγημάτων και μυθιστορημάτων, που θέλουν να καταπλήξουν τους αναγνώστες των, δεν χρειάζεται να στυφούν το μυαλό τους για να έπινοήσουν νέες και πρωτότυπες μεθόδους δολοφονίας. Γιατί η πραγματική ζωή προσφέρει αληθινά περιστατικά που επισκιάζουν την πιο γόνιμη φαντασία.

Όταν λέμε ότι ένας άνθρωπος «κοντεύει» να «εκραγή» από το θυμό του, μεταχειριζόμαστε, βεβαίως, μια έκφραση μεταφορική. Όσο ένας Νορβηγός, εξερευνημένος και απελπισμένος, γιατί η γυναίκα του είχε υποβάλει αίτησι διαζυγίου, έβαλε δυναμίτιδα στο σπίτι του, στο Όσλο, και το τίναξε στον αέρα! Έτσι, σκοτώθηκε ο ίδιος, η γυναίκα και το μικρό αγοράκι τους.

Άλλά κι' ένας Αμερικανός είχε κρύψει ένα φυσιγγίο δυναμίτιδος κάτω απ' το πουκάμισό του, αποφασισμένος να βάλει μ' αυτό τον τρόπο όριστικό τέλος στους θυελλώδεις καυγάδες του με τη συμβία του. Όταν λοιπόν ξέσπασε και πάλι μια φοβερά σκληρή μεταξύ τους, έβαλε φωτιά στο φυτίλι! Ένώ όμως αυτός έγινε χίλια κομμάτια, η γυναίκα του — η αιτία του κακού — δεν έπαθε σχεδόν τίποτα!

Ένας άλλος άντρας, που διέλεξε ως δέπλο του τη δυναμίτιδα, ήταν ο Ίταλός Λουίτζι Ταμπουράνι. Έξυπνότερος όμως αυτός από τους προηγούμενους, φρόντισε να μην πέση κι' ο ίδιος θύμα της εκρήξεως. Σκότωσε μόνο τον έρωτικό του αντίζηλο Μάριο Γκουαλιέρρο, αξιωματικό του Ιππικού. Το έγκλημα συνέβη πρό 13 ετών. Μόνο τώρα τελευταία όμως ανακαλύφθηκε ο ένοχος.

Ο Ταμπουράνι είχε στείλει στο λοχαγό, ανώνυμα, ένα καινούργιο ευαγόρι μπότες, που τα τακούνια τους ήταν παραγεμισμένα με δυναμίτιδα. Όταν λοιπόν, ο αξιωματικός τις φόρεσε και παρουσιάστηκε στο συνταγματάρχη του, χτύπησε δυνατά τις φτέρνες του, για να χαριέτη στρατιωτικά... και τινάχτηκε στον αέρα!

Η τελευταία πρωτοτυπία σ' αυτό το ζήτημα σημειώθηκε στην Ποτάντζα, όπου ένας νέος έστειλε στην πρώην μνηστή του ένα φαρμακερό φείδι, μια όχια, κρυμμένη μέσα σ' ένα μπουκέτο. Το συνώδεσε με μια κάρτα που έγραφε: «Ανάμεσα σ' αυτά τα λουλούδια, κίτρινα σαν το πρόσωπό σου, θα βρης τη διδυμη αδελφή σου». Ευτυχώς, η νέα πρόλαβε να πεταξεί απ' τα χέρια της το μπουκέτο, πριν τη δαγκάσει το φείδι. Κι' ο αποστολέτης συνελήφθη, κατηγορούμενος για απόπειρα φόνου.

Όχι λιγώτερο πρωτότυπη ήταν κι' η μέθοδος που μεταχειρίστηκε κάποιος Μάρκο Σοττορίπα, 45 ετών, κάτοικος της Ρώμης, για να ξεφορτωθή τη γυναίκα του. Ήξερε ότι υπέφερε από την καρδιά της κι' ότι μια δυνατή συγκίνηση, μπορούσε να τη σκοτώσει. Μια μέρα λοιπόν, που είχε μείνει μόνος στο σπίτι, ξαπλώθηκε σ' ένα κρεβάτι, άναψε γύρω του κεριά, σκόρπισε λουλούδια και παρέστησε τον πεθαμένο. Όταν γύρισε η γυναίκα του, κι' αντίκρισε αυτό το θέαμα, πέθανε από συγκοπή.

Η αστυνομία όμως μυρίστηκε το κόλπο του, τον συνέλαβε και τον ανάγκασε να δηλώσει την πράξη του. Για να δικαιολογηθή, ο Σοττορίπα ισχυρίστηκε ότι είχε εξαντληθή πια η υπομονή του κι' είχαν τασκίσει τα νευρά του, γιατί η γυναίκα του, υποφέροντας από άπνεια, δεν τόν άφινε κι' αυτόν να κοιμηθή τις νύχτες.

Οι αναφέρουμε ακόμη και το παλιό αλλά περίεργο σύστημα ενός Κουανογώνων στο 15ο αιώνα: του Αυστριακού ράφτη Γωβία Χάκνερ. Αυτός εμπεύρισε τις έπτά γυναίκες του, τη μία μετά την άλλη, γαργάλώντας τις συνεχώς, ως ότου παθάνουν εξαντλησι και πέθαναν απ' τα πολλά γέλια. Δυστυχώς, γι' αυτόν όμως, η άγδω συζυγίας του συνέβη... να μη γαργαλιέται! Γλύτωσε λοιπόν από τα χέρια του και τον κατήγγειλε στη δικαιοσύνη.

Ο Καζαμίας του 1953

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Στον Ύδροχοο βρίσκεται ο ήλιος εκ νέου κι' ο... ύδροχος γίνεται βραχνάς του Αθηναίου! Περνά η πρώτη έβδομάς με κρύα τσουχερά και γίνεται δριμύτερο το ψυχός το μεγάλο... Τα... φώτα εορτάζονται κι' αγιάζουν τα, νερά κι' απ' την Αθήνα λείπουμε και τώνα και το άλλο!

Ανέρχεται ο τιμάρημος ραγδαίως, κάθε μέρο και οι τιμές μας φτάνουν ψηλά στη στρατοφύρα. Με το Τελώνων τη γιορτή το καλαντάρι λήγει, που την τηρούν ελάχιστα, ή την θυμούνται λίγοι και παντελώς την άγνοούν πιστοί το πάλαι πλείστοι οι τελωνειακοί δασμοί μας άλλαξαν την... π'στί!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Είς τους Ίχθυον τον ήλιον και πάλι ο κόσμος βλέπει, αλλά ίχθυον, δυστυχώς, δεν βρίσκει ούτε... λέπι! Φλεβίζει κουτσοφλέβας, κατά τας παραδόσεις, κι' αναστατώνει η Ελλάς από τις διαδόσεις, πως έχει η πλούσιά της γή, εκτός των άλλων, πλέον και χρυσόφιλο κοιτάσματα και... φλέβες πετρελαίων! Τον μήνα Φεβρουάριον, αρχίζουν και πάλι τα καρναβάλια τα γναστά, οι μάσκες και οι μπάλοι. Χορεύουν όλοι γενικός, παντού κι' όλες τις ώρες και γίνονται εισαγωγές... χορών απ' άλλες χώρες! Στο «φόρτε» όμως τών χορών και των μασκαρεμάτων φουντώνει κι' ο περίφημος «χορός τών... ένταλμάτων» και διαθέσεις δείχνουν πρωτοφανείς κι' άγριες μασκαρεμένοι... εκδορείς με μάσκας... εφορίας!

ΜΑΡΤΙΟΣ

Χαρούμενος ο ήλιος και γελαστός προβάλλει κι' η σόμπα είναι άχρηστη, καθώς και το μαγνάλι! Ανθίζουν δέντρα και κλαδιά και οι βλαστοί φουντώνουν, της εποχής μας οι... «βλαστοί» επίσης ξεσπώνουν κι' οι ταξιτζήδες... λίγγο παθαίνουν συχνά όσκις τους μιλήσουν γι' αγώγια μακρυνά! Ριγούν μπροστά στ' αηλίκια και φτάνουν στο ση- (μειον με καρδιοχτύπι να περνούν κι' απ' τόν... Βρεφοκομείον.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Αυτόν τον μήνα θα συμβούν σπουδαία γεγονότα που του κοινού τα στόματα θα μείνουν κεχνητότα! Έκταντάδες «τρολλέι-μπας» παντού τοπαθεύονται της ηλεκτροκίνησεως τα έργα περατώνονται... Τις άπειρες θυσίες μας οι Άγγλοι αναγνωρίζουν και πρόθυμα κι' ευχάριστα την Κύπρο μας χαρίζουν. Του Μάοσαλ η βοήθεια μας δίνει άκρια και οι οι Μεγάλοι δίνουν τα χέρια στην... Κρέα! Οι εφορίες βάζουν στις πόρτες τους λουκέτο και οι φορουπάλληλοι αλλάζουν δουλειά... Πραγματική αναστασι είν' η ζωή μας φέτο και λέμε: «Βρέ τί όμορφη πούν' η...πρωταπριλιά!»

ΜΑΪΟΣ

Με λουλούδα μας έρχεται ο Μάης φορτωμένος και όλους μας ζωογονεί άερας μυρωμένος. Στην έδοχη ξεχνάται ο κόσμος με τραγούδια να ξαπλώθη αμέριμνος στη χλόη, στα λουλούδια, να δρέψη άνθη, έρωτες, τα πάντα με μια λέξι και στέφανα... κι' ειδύλλια πρό πάντων για να... (πλέξη!

Με λίγα λόγια γίνεται το κέφι μας διαπυρρον, γιατί «δεν είναι... Μάιος ο βίος μας επ' άπειρον»! Το Μάη όλοι πιάνουμε, εν περιπτώσει πάση κι' η Εφορία... μ' ένταλμα πηγαίνει να τόν...πιάση!

ΙΟΥΝΙΟΣ

Είς τόν... Καρκίνον βρίσκεται ο ήλιος και φέτος και οι κομπωγιάντες μας κι' οι μάγοι ανεξέλεγκτως της ευκαιρίας δρόττονται και σπένδουν εν τα άμα της ευθαλούς... πικραγγογυιάς να κάνουνε ρεκλάμα!

Ο καύσων είν' άφώρητος τόν μήνα τόν Ιούνιο και βρίσκονται στις δόξες τους τα Φάληρα, το (Σούνιο

και γενικός κάθε μας πλάξ, άκρογυαλιά μας ήτοι κερνίζει από καλλίγοραμας κι' από χερσαία...κήτη

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ο ήλιος εύρίσκει, ως είθισται, στον Λέοντα και είς ιδρώτων ποταμούς τα πλήθη βλέπει (πλέοντα.

Από τη ζέστη την πολλή, τόν κόσμο πιάνει τρέλλα και συμπολίται πόμολλοι κλατάρουν σάν... σάν... (πρέλλα!

Παρά την λαύσα τη φοιχτή και την... εύπλοιστία διαργωνώνται παντού χιλιάδες καλλιτέια και φυσικά δεν ένονοι, μ' αυτή την ευκαιρία να μείνη δίχως έπαθλο και ή...κουτή Μορία! Για «στάρ» πηγαίνουν και για «μίσ» συλλήδην οι (μυριόδες

και με μαγιά γυρίζουν και με ταινίες όλες. Έφ' ω κι' η Εφορία μας φροντίζει αυτή τη δόσι να γδύση και τούς... άρρενες και να τούς...τοι... (ταϊδωσή!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ο μήνας ο γλυκύτερος, αίσίως καταφθάνει την άχρη μας τη ζωή μια στάλα να γλυκάνη!

Η μέρα της Κοιμήσεως, άκολουθεί εν τέλει και μέσ' στους τόσους φόρους μας και τα πολλά τα (τέλη, ή πάσα Εφορία μας, π' ούδέποτε καθεύσει, άκούει της... «Κοιμήσεως» και παραχρήμα σπεύδει, κοινώς χωρίς ν' άργήσει, τόν ύπνο και τόν...άνερα να μας φορολογήση!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Είς τόν Ζυγόν ο ήλιος εύρίσκει και πάλιν και λέν πως θα... ζυγώσουνε ο Αϊκ και ο Σταλιν, που το ζητά ο δεύτερος, αν και καλά το ξέρει, ότι του πρώτου ο τραχήλος...ζυγόν δεν υποφέρει.

Το μελτεμάκι γίνεται βορροάς και πρώτο ρίγος, τις Κορσιπώτισσε μεθ' των άμπελων ο τρύγος, κι' ο κόσμος με το φύσημα το πρώτο του βορρά, προσθέτει στ' άλλα βάρη του κι' ένδυματα βαρειά! Άλλά κι' η Εφορία μας δεν ύστερεί κι' εκείνη αυτούς που ντύθηκαν βαρειά, τούς ξαναματαγδύνει!.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Χιονίζει στις βουνοκορφές και βρέχει στην Αθήνα, καταρρακτώδεις γίνονται οι μπότες τέτοιο μήνα, παρ' όλα αυτά κατέρχεται η λίμνη Μαραθώνος κι' ο είκοστός...βροχοποιός καλείται έξ...Αριζόνος! Άνοίγουν τα χρυσάφια, ανοίγουν τα βαρέλια με τις ρετίνες τις εαίθες και με τα κοκκινέλια και οι μπρεκάρδες αμφοφούν την βόμβαν...ύδρογόνου, μπροστά στ' αποτελέσματα μίας βόμβας...κρασο- (γόνου!

Χιλιάδες καταφθάνουν από άδοκαιοφίλους να δουνε τ' είναι Ακρόπολις και τ' είναι Παρθενών και μείνουν όλοι ένοι μπροστά στους...υπαλλήλους και πρό πάντας θαυμάζουν τα...τραν τών Αθηνών! Γιορτάζει η επέτειος του θρυλικού Σαραντά με παρελάσεις του στρατού και με αγολιάσεις και φορατζήδων στρατιές μ' έντάλματα στην τσάντα κάνουν κι' αυτοί στα σπίτια μας μεγάλες...παρε- (λάσεις!

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ο μήνας ο ένδέκατος στον Καζαμία έπεται και τόν... μπατιριλικί μας άφάνταστο προβλέπεται, έφ' όσον εορτάζουνε την πρώτη του μηνός οι Άχιοι... Άνάγυρος! Κοσμάς και Δαμιανός! Στα πιο βαρειά τα ρούχα τους κι' οι πιο γενναίοι (χώνονται μα τών δοντιών, παρ' όλ' αυτά, δεν σταματά το (τρίξιμο... Βήχουν άραδα μερικοί, οι πάντες συναχώνονται κι' οι Εφορίες βάζουν έπόπτες και στο...βήξιμο!

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ο ήλιος εύρίσκει, εν τέλει, στον Αϊγόκερω κι' οι μερες και οι νύχτες μας κυλάνε με παλαιοκαίρο, Φουσκώνουν οι θάλασσες, τούτεστιν φουρτούνάζουν φουτάρουν βαρκες με πανιά και άνθρωποι πανιά- (ζούν!

Χοιροτύγενα γιορτάζονται, ξανά σ' όλη τη χώρα κι' οι μάγοι επανέρχονται με τα γνωστά τους δώρα. Άλλ' αμάρτα το δώρα τους φορολογούνται φέτος, γιατί οι συνταξιούχοι μας κοντεύουν να κραιπαρούν κι' είναι κερδός, τουλάχιστον το προσέχες το έτος, από τα... δώρα τών Περσών τό...δώρα τους να πά- (ρουν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίζα της Εποχής

Εύθυμα ένσταυτανέ

Παραμονές Πρωτοχρονιάς μην εκφράζετε ποτέ μικρές επιθυμίες σας στον κύκλο των φίλων και γνωστών σας. Γιατί τους βγάζετε από την άσπρια του τι δώρα θέλετε να σας προσφέρουν και την παθαινετε όπως ένας συμπολίτης.

— Μωρέ, όλα τ' αγοράζω και μια βούρτσα ξυρίσματος δεν αξιωματικά να πάρω!

Αυτό είχε πη αφήφιστα, παραμονές Πρωτοχρονιάς κι' εύθυσ άπο την άλλη μέρα άρχισε να δέχεται τα δώρα:

— Τι σουφερά, Γιωργάκη;

— Τι μούφερες;

— Μια βούρτσα ξυρίσματος!

Κι' ο δεύτερος:

— Γιωργάκη, χρόνικ πολλά.

— Εύχριστώ.

— Πάρε και το δώρα σου.

Και του προσφέρει βούρτσα ξυρίσματος. Φτάνει τρίτος:

— Γιωργάκη μου, επί τη εύκαιρία της Πρωτοχρονιάς σου έφερα και μια βούρτσα ξυρίσματος.

Δεκαπέντε βούρτσες ξυρίσματος πήρε ο άνθρωπος για να σαπουνίζει τα γένεια του, τα γένεια των παιδιών, των εγγονών και των διεγγονών του. Και το χειρότερο δεν υπάρχει καμιά έλλειψη να του μείνουν γένεια για να τα τραβά, τουλάχιστο από την αγανάκτησή του και να ξεβουμίνη.

Η σκηνή στο αδαμαντοπωλείο. Χοντρός κύριος και σσοδρός, με την κοιλίτσα του και το προγούλι του, τόσο παχειά όσο και το πορτοφόλι του, διαλέγει κομμήματα:

— Πόσο κάνει αυτό το μπριζάνι;

— Δώδεκα χρυσές.

— Τούτο εδώ;

— Δεκαπέντε.

Διαλέγει το δεύτερο, το καμαρώνει και ακέπτεται, βέβαια, προκαταβολικά πόσο θα χαρή ή τοσχοπυλώρα του και τι ανάλλαγμα θα του προσφέρει. Ένώ, όμως, πληρώνει, νύτη που άριθάρει στο ίδιο αδαμαντοπωλείο ή σάυνος:

— Μικολάκη! Έδώ; Τι ψωνίσεις;

— Ταρχή. Κι' ύστερα ή έμπνευσι!

— Έρασμία μου, ήθελα για την Πρωτοχρονιά να σου κάνω μια σουπερτζή.

Και το μπριζάνι διοχετεύεται στα χέρια της συζύγου, μ' έκρηξεις χαράς της τυχερής και με ύποκροτες πενήμων στεναγμών του άτυχου συζύγου, που συνεχίσει φθ εις τα πρόσαι!...

Συνολικά δέμαρχος, πολύ

δραστήριος και άσκνος, θέλοντας να δη άν όλες του οι ύπηρεσίες δουλεύουν όπως πρέπει, έκανε νυκτερινή έφοδο σε μια άποθήκη.

— Άλλά ο νυχτοφύλακας τύφλα στο μεθύσι — ένεκα οι γιορτές — κοιμόταν και ροχάλιζε βαρεία.

— Άνοιξε, βρέ!...

— Χρρρ... χρρρ.

Χτυπήματα στην πόρτα, φασαρία, κακό και έπι τέλους κάποτε ξυπνά ο νυχτοφύλακας.

— Τι κατάρσαι είναι αυτή! Τι χάλι είναι αυτό! Νυχτοφύλακας είσαι έσύ; Θ' άπολυθής.

Κι' ο νυχτοφύλακας μ' άπορία:

— Έσύ ποιος είσαι;

— Είμαι ο δήμαρχος!

— Δεν είσαι!

— Είμαι ο δήμαρχος σου λέω!...

— Έ, κι' άν είσαι κι' άν δεν είσαι σ' έχω γραμμένο στα παλιά μου τα παπούτσια!...

Την έπομένη παρά λίγο να πάρη για μπουναμά, ο δυστυχής, την άπόλυσι του. Εύτυχος, όμως, ο δήμαρχος δεν ήταν μόνο φίλεργος, ρέκτης και φιλοπρόδος. Είχε και λίγο μυαλό και κατάλαβε, ότι το σφάλμα ήταν μάλλον δικό του.

Χαρτιά έπαίξε ο άνθρωπος. Και τον τάραξαν όλη τη νύχτα:

— Τα ρέστα σου!

Έλεεινός, αξιολάκρutos, ύστερα από την όλονύκτια μάχη της τράπουλας, ψάχνει στις τσέπες του κι' ανακαλύπτει ένα τάλληρο.

Παίρνει, λοιπόν, το λεωφορείο να πάη σπίτι του και δίνει στον εισπράκτορα το τάλληρο. Του δίνει το εισιτήριο ο εισπράκτορας κι' ύστερα τα φιλά:

— Τα ρέστα σου!

Και ο χαμένος σηκώνει τα μάτια του με μόλις συγκρατημένη αγανάκτηση:

— Κι' έσύ... τα ρέστα μου; Άσε με σε παρακαλώ. Άσε μη σου πώ καμιά κουδέντα!...

Κι' ο εισπράκτορας που αντιλαμβάνεται μονολογεί:

— Ταπί! Έννόησα!...

Ένα νόστιμο είχε γίνει πρό ή μερών στη «Λυρική Σκηνή», ενώ έπαίξε «Παληάτσους».

Την ώρα που ή καλλιτέλαδη πρωταγωνίστρια έκτελούσε την άριά της, ο γάιδρος — που έμφανίζεται επί σκηνής σ' αυτή την όπερα — άρχισε να την συναγωνίζεται από τα παρασκήνια με άγριο ογκάνισμα. Ο κόσμος έξοπασε σε γέλια κι' ή καλλιτέχνης άναγκάστηκε να σταματήσει.

Το επεισόδιο δεν έινε πρωτοφανές. Κάποτε το ίδιο ακριβώς συνέβη στην 'Ιταλία, την ώρα που τραγουδούσε ο τενόρος. Η έμπνευσι του ογκανίζοντος γαϊδάρου προκάλεσε θύελλα γέλιου. Άλλά ο τενόρος δεν τάχσας. Στοιμάτησε το τραγούδι του και έλε:

— Κυρίες και κύριοι, θα μοι επιτρέψετε να σταματήσω μια στιγμή ώπου να εύαστηθή να τελειώσω ο εις τα παρασκήνια βαρύνοντας συνάδελφός μου!

Το θέατρο, φυσικά, οσιότηκε άπό τα γέλια και τα χειροκροτήματα. Άντι του τετραπόδου βαρύνοντος τα εισπράξε ο διπόδος συνάδελφός του.

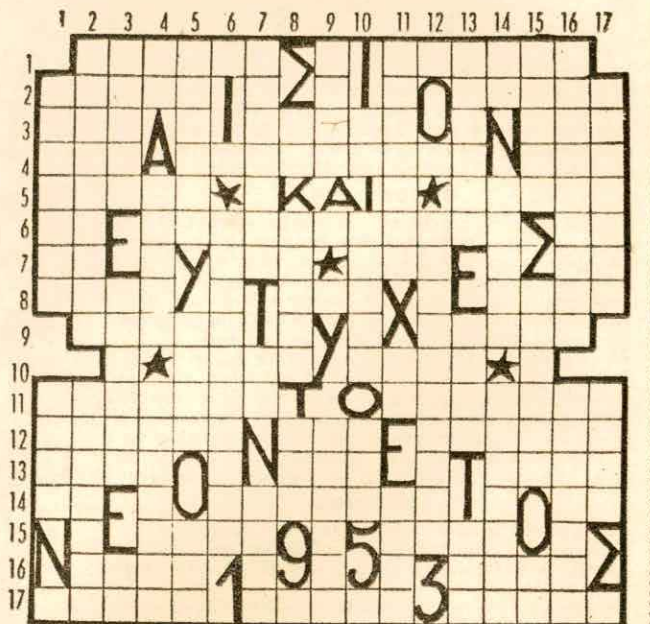
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 414

Οριζοντίως:

- 1 Νησί του Αιγίου. — Χρήσιμα στους κυνηγούς.
- 2 Μία από τις πολλές, που διαθιάζει το ταχυδρομείο. — Άθηναϊκή συνοικία.
- 3 Πρόθεσις. — Φρούτο της έποχής. — Χρονικός σύνδεσμος.
- 4 Όρος στο σκάκι. — Τις ημέρες αυτές βρίσκονται σε πολλά χέρια. — Τοπικό έπίρρημα.
- 5 Δεν έχει ψυχή. — 'Η μητέρα

- 6 Τού άρέσουν υπέρβολικά τα έμορφα πράγματα.
- 7 Μερικές δεκάδες. — Σύμφωνον. — Ευώδη έλαια.
- 8 Συνεχόμενα στο άλφάβητο. — Τέτοια έινε τα λεμόνια. — Συνδεσμος.
- 9 Καλλιτεχνικό σύνολον (ξεν.). — Τα είδη αυτά τα δοκιμάζετε, τα πληρώνετε και τα παίρνετε άμεσως.

της Παναγίας (γεν.).
6 Άθλητικός έμίλος. — Λέξεις που κάνει το σταυρόλεξο αυτό έπικαιρο. — Πρόθεσις.

7 Δυό έμοια σύμφωνα. — Μικρός καρπός (καθ.). — Τελικός σύνδεσμος. — Υποθετικόν (άρχ.).

8 Γ' πρόσωπο του είμι (πληθ.). — Γενάρης έλληνικής φυλής. — Γόησσα της άρχαίας Έλλάδος.

9 Χρειάζεται για τα μαχαίρια. — Έλαχίστη ποσότης ύγρου.

10 Έκαναν θαύματα στα χέρια του Ρομπέν των Δασών και των φίλων του. — Μικρά αυτιά.

11 Τέχνασμα. — Σπόρ.

12 Άριθμός που σχηματίζεται από δυό έμοια ψηφία. — Νησί των Κυκλάδων. — Έδαφικές άνωμαλίες.

13 Σημείον της άριθμητικής. — Ζώο. — Δηλώνει άμφιβολία.

14 Άγιος. — Υποζύγια. — Συνεχόμενα στο άλφάβητο.

15 Έχει πυκνό τρίχωμα. — Έρωί τόποι.

16 Χυμός (αίτ.). — Όπλο των άρχαίων.

17 Μυρωδιά... πασχαλινή. — Πόλις της Μικράς Άσίας. — Συνδέω.

Κ α θ έ τ ω ς:

1 Τις ημέρες αυτές κάνουν χρυσές δουλειές. — Συχνά συνοδεύονται από χορό.

2 Καινωφελή ιδρύματα. — Μικρό χαρτάκι που έχει καμιά φορά μεγάλη αξία.

3 Έχω κάτι στα χέρια μου. — Έμ μυρωδιά του δύσκολα έξουδετερώνεται. — Σύμφωνον.

4 Στο άλφάβητο έχουν την άντιθετη σειρά. — Χάρισμα για έναν ήθοποιό. — Νησί του Β. Αιγίου.

5 Σπουδαία εφεύρεσις των τελευταίων χρόνων. — Πάσχα

10 Άνεστραμμένα άρχικά 'Υπουργείου. — Λυλαία (γαλλ.). — Νομός και ποταμός της Γαλλίας.

11 Δεν λείπει από καμιά έφημερίδα. — Έρωτηματικόν. — Κινοῦνται γύρω σας.

12 Έξυπνείται τα νησιά μας.

13 Ουδέμιας εξαουμένης. — Πώμα. — Δεκτική άνταυμια.

14 Συνεχόμενα στην Άγγλία. — Απαράτητα σε κάθε ταξιδιώτη. — Παραθαλάσσιον.

15 Διοργάνωση μιά μυθολογική έκπαρτίας. — Χώρα της Β. Αμερικής. — Σύμφωνον.

16 Φιλοσοφική σχολή του Πλάτωνος κοντά στον Κολών. — Έχει το χρώμα του μενεξέ.

17 Εύκολιες. — Όμηρικος ήρωας.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Η λύσις του 413

στη σελίδα 72

Δαυλάις νού βνάζου

νάλα

Οι έπιστήμονες του κτηνιατρικού κολλεγίου της πολιτείας του Μιτσιγκαν, δίνοντας σεξουαλικές άρμόνες σε δαμάλες, που ήταν άκομη παρθένες, κατώρθωσαν να τις κάνουν να παραγάγουν γάλα όπως οι αγελάδες, που τεκνοποιήσαν. Τα ίδια άποτελέσματα πέτυχαν και σε στείρες αγελάδες.

Για το σκοπό αυτό Άμερικανοί έπιστήμονες έχρησιμοποίησαν προγεστερόνη και οιστρογόνα όρμόνη με τη μορφή ύποθετων που ένεφύτευσαν κάτω από το δέρμα του λαιμού. Κατά τα πειράματα που έγιναν έκαμαν σε πέντε δαμάλες και στείρες αγελάδες δυό έμφυτευσεις με διαφορά 90 ημερών τη μία από την άλλη. 30 ημέρες μετά τη δεύτερη έμφύτεσι οι δαμάλες κι' οι στείρες αγελάδες άρχισαν να βγάζουν γάλα.

Το Μέγα Σπήλαιο

ΓΙΑ να πάη κανείς στο Μέγα Σπήλαιο, πρέπει να φτάση στο σταθμό του Διοσκοφού, που βρίσκεται λίγο πριν από το Αίγιο κι' από εκεί με τον οδοντωτό σιδηρόδρομο των Καλαβρύτων ν' ανεβή στο χωριό της Ζαχλωρούς. Έπειτα, είτε με ζώο, είτε με τα πόδια, σε μια απόσταση που μόλις ξεπερνάει τη μισή ώρα πορείας, φτάνει στο ιστορικό μοναστήρι.

Για τους όρειδάτες ύπαρχουν κι' άλλοι δρόμοι που φέρνουν από το Αίγιο στη Ζαχλωρού. Δρόμοι άνυπόβλητοι σε φυσική όμορφία, άνάμεσα από φαράγγια, από βουνά και ποτάμια, αλλά και πραγματικά «άνυπόβλητοι» σε εκείνους που δεν έχουν άσκηση στην όρειάσια.

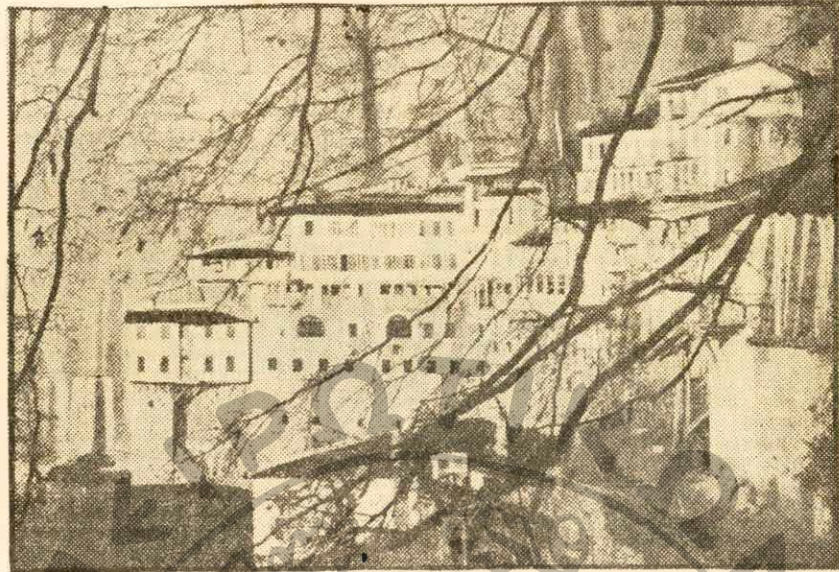
Το δρόμο αυτό άκολουθήσα, πριν από χρόνια, όταν για πρώτη φορά πήγα στο Μέγα Σπήλαιο. Στην έπιστροφή, όμως, «μετανοήσα» — σαν μερικούς από τους καλόγερους του — προτήμησα ν' άκολουθήσω την «εύθειαν οδόν» του οδοντωτού σιδηροδρόμου. Και όμολογώ πως ή διαδρομή Διοσκοφού - Ζαχλωρούς, άποζημιώνει έξ ίσου τον ταξιδιώτη σε πλούσιες φυσικές όμορφίες, άνάμεσα στο μεγάλο φαράγγι, που άκολουθεί το τραίνο και τη γύρω μεγαλόπρεπη όρεινή φύσι. Άλλά' έ- κεί όπου ή φύσις μάς δίνει όλη την άγρια, όμορφή της είναι στο μοναστήρι, που είναι χτισμένο σε μια μεγάλη σπηλιά των Άρσωνίων, σε ύψος που πλησιάζει τα 1000 μέτρα. Άπάνω όπο το μοναστήρι ύψώνεται ένας θεόρατος βράχος κομμένος, λές, με το μαχαίρι και με μια μικρή κλίσι προς τα μέσα, σαν νάχη γίνει έπίτηδες για να προφυλάττη το μοναστήρι από τις βροχές και τα χιόνια... Και ή καταπληκτική σκηνογραφία συμπληρώνεται με τις γύρω δασωμένες κορυφές των βουνών και την άδυσαλαά χαράδρα, που κατεβαίνει κατάφυτη και άπότομη μπρος από το Μέγα Σπήλαιο για να καταλήξη στο Βουραϊκό ποτάμι.

Η ιστορία του μοναστηριού άρχίζει με τα πρώτα χρόνια του Βυζαντίου. Σύμφωνά με την παράδοσι στον άπρόσιτο αυτό τόπο έφτασαν, στα 362, δυό καλόγεροι από τη Θεσσαλονίκη, ο Συμεών και ο Θεόδωρος. Άναζητούσαν το μέρος που τους είχε δείξει ή Παναγία στον ύπνο τους, λέγοντας συγχρόνως σ' αυτούς πως θα βρισκαν εκεί την εικόνα της και πως έπρεπε στην ίδια θέση να χτίσουν ένα μοναστήρι. Κι' ενώ οι δυό καλόγεροι άναζητούσαν την εικόνα, μία βοσκοπούλα, ή Εύφροσυνη, ύστερ' από ένα όραμα που είδε, έφερε τους δυό άσκητές στην πηγή της περιοχής όπου δίπλα σ' αυτή, μέσα στο χόμα βρέθηκε ή περίφημη εικόνα της Παναγίας. Είνε άνάγλυψη, φτιαγμένη από κερί και μαστόχα και θεωρείται έργο του Εύαγγελιστή Λουκά, άν και μερικοί είδικοί τη θεωρούν μεταγενέστερη και γύρω από τον 3ο μ.Χ. αιώνα.

Η εικόνα αυτή έπαθε μεγάλη καταστροφή στην πυρκαιά του 1640, που άποτέφρωσε το μοναστήρι. Διατηρήθηκε όμως κατόπιν, και θεωρείται ένα από τα άρχαιότερα και σπουδαιότερα βυζαντινά κειμήλια. Άπό την έποχή λοιπόν, εκείνη (362), άρχισε το χτίσιμο του μοναστηριού, κυρίως όμως κατά τους δυό τελευταίους αιώνας του Βυζαντινού κράτους έγινε ένα από τα σπουδαιότερα και πλουσιότερα, με την ύποστήριξη των αυτοκρατόρων της Κων/πολεως. Στα χρόνια της φραγκοκρατίας το Μέγα Σπήλαιο έγινε μεγάλο κέντρο του Έλληνισμού και της Όρθοδοξίας και σ' αυτό κατάφευγαν πολλοί μοναχοί της γύρω περιοχής και για μερικά χρόνια κι' αυτός ο Δεσπότης των Πατρών, όταν στην έδρα του έγκαταστάθηκε καθολικός έπίσκοπος.

Το ιστορικό αυτό μοναστήρι, που άριθμεί σήμερα ζωή δεκά- έξη αιώνων, καταστράφηκε στα παλαιότερα χρόνια τρεις φορές από πυρκαϊά. Η πρώτη πυρκαϊά έγινε στα 840 και ή άνοικοδόμησι του τελειώσε από τον αυτοκράτορα Άνδρόνικο Παλαιολόγο, το 1285. Έπειτα ξαναόκησε στα 1400 και κατόπιν το 1640. Τότε καταστράφηκαν και πολλοί από τους πολυτίμους θησαυρούς του. Ένα χρόνο άργότερα ξαναχτίστηκε και από τότε διτηρείται άκέραιο ως τον τελευταίο πόλεμο, με την εκκλήσιση του, τα καλλιτεχνικώτατα τέμπλα του, τις παλιές τοιχογραφίες του και τα θαυμάσια ψηφιδωτά δαπεδά του. Υπήρχαν ακόμα στο μοναστήρι αυτό άνεκτίμητοι θησαυροί από πολυτίμα άμφια και εύαγγέλια, βυζαντινές εικόνες, κομμάτια από το Τιμίο Ξύλο, αυτοκρατορικά χρυσόβουλα, σπουδαίες περγαμνές και παλιά βιβλία.

Δεξιότερα από το μοναστήρι, που έπιβλητικό με τα έφτα πατώματα του και τα 80 κελλιά του, έπιασε όλο το αίσιογμα του σπηλαίου, βρισκόνταν ο ξενώνας και πιο πέρα ή αξιόλογη

Το ιστορικό Μέγα Σπήλαιο πριν από την καταστροφή του...

και οι καλόγεροι.

Έπειτα, όπως γράφει ο Κ. Καλλαντζής, στο βιβλίο του οι «Σταγές των Καλαβρύτων», άρχισε το παιδεύμα το σωματικό, που κράτησε κάμποση ώρα. Μετα τους πήραν και τους πήγα στον Κισσώτη. Μαζί και το πεντάρφανο. Το χέρι του δεν άφινε το ράσο του προστάτη του. Όταν φτάσαν εκεί πάνω κι' είδε το παιδί τα πολυδάλα και την άγρια τοποθεσία, τρώμαξε και στάθηκε σαν άσπιδα μπροστά από το γέροντα καλόγερο.

— Μη σκοτώστε τον παππού μου! άώναζε. Του θέλω τον παππού μου!...

Ο Γερμανός τότε αξιωματικός — ή άνδρισμός! — τράβηξε το περιστόφο του και ξεκόλλησε το παιδί από τα ράσα του καλόγερου με μια πιστολίτσα, που τ' άώρισε κατόπιν. Έπειτα έβαλαν τους καλόγερους και τους άλλους στη γραμμή και τους σκοτώσαν με σταυρωτά πυρά.

Στις 14 Δεκεμβρίου ξαναγύρισαν οι Γερμανοί στο Μέγα Σπήλαιο, που ήταν άδειο από καλόγερους κι' άνεκόλητοι άρχισαν μια φοδερή λεηλασία. Έπειτα του έβαλαν φωτιά... «Έβδωμήκοντα φορτία ίερών άμφίων, κειμηλίων και έπίπλων, γράφει σε μια έκθεσι του το ήγουμενοσυμβούλιο της Μονής, άφεί- ρέθηκαν διά του τρόπου της κλοπής παρά των Γερμανών».

Μετά την άπελευθέρωσι της Έλλάδος το Μέγα Σπήλαιο ξαναχτίστηκε, άπάνω στο σχέδιο του παλαιού, με μια πολυτέλεια, όμως, άσυνήθιστη σε έλληνικό μοναστήρι, που κατακρίθηκε άπο πολλούς. Δεν ξαναχτίστηκε, όμως, το άσπίο ξενοδογείο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η συναισθηματική βάσις

«Θέλω να πω στις γυναίκες, γράφει η Γαλλίδα συγγραφέας Έμιλ Φενουγιέ, ότι έχουν σήμερα στη διάθεσή τους πολύ περισσότερα μέσα για να επιδιώξουν να παντρευτούν, παρά πριν από 20 ή 30 χρόνια. Αυτά τα μέσα πρέπει να τα χρησιμοποιήσουν χωρίς να υπολογίζουν τί θα πουν οι άλλες γυναίκες για την τακτική τους και τί θα κάνουν οι άλλοι αν τους βλέπουν να παντρεύονται. Το βασικό πρόβλημα για την γυναίκα είναι πώς θα κατακτήσει τον άντρα που αγαπάει».

Στο σημείο αυτό θίγουμε ένα πολύ σοβαρό και λεπτό θέμα: Ποιά είναι η τακτική που πρέπει να ακολουθήσει μια γυναίκα για να κατακτήσει τον άντρα που αγαπάει;

Οι περισσότερες γυναίκες αφήνουν τα πράγματα στην τύχη. Άλλες, που έχουν μεγάλη εμπιστοσύνη στην εξουσία τους, καταφεύγουν σε διάφορα τεχνάσματα, πού, αλλοίμονο, καταλήγουν τις πιο πολλές φορές σε παταγώδη αποτυχία γιατί ο άντρας δεν είναι πουλί και δεν πιάνεται με δίχτυα.

Άλλες γίνονται προκλητικές και προσπαθούν να δεσμεύσουν τον άντρα με τα δεσμά της γοητείας τους. Είναι εκείνες που την παθολογική περισεύρα από τις άλλες, γιατί δεν μπορούν να καταλάβουν πώς ποτέ ένας άντρας δεν θα πάρει μια γυναίκα μόνο και μόνο για τα... ωραία μάτια της.

Κι' άλλες πάλι δεν ξέρουν πώς να χειριστούν το ζήτημα πού τις απασχολεί και πέφτουν σε σφάλματα ψυχολογικής τακτικής, πού τις κάνουν να χάσουν το παιχνίδι...

Μια από τις μεγαλύτερες αιτίες αποτυχίας της γυναίκας είναι ότι θέλει να μεταβάλει απότομα και μονομιάς τις ιδέες του άντρα για τον έρωτα και το γάμο και να τον δέσει χεροπόδα από την πρώτη στιγμή.

Αυτό το λάθος είναι θανάσιμο. Γιατί η κατάκτηση του άντρα απαιτεί υπομονή, τάκτ κι' επιδεξιότητα.

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να επιδιώξετε είναι να εξασφαλίσετε μια ταυτότητα αντιλήψεων, πού είναι απαραίτητη για να ευδοκιμήσει το ειδύλλιο σας.

Συγχρόνως θα προσπαθήσετε να επιδείξετε τα χαρίσματά σας. Δώστε μεγαλύτερη σημασία στα ψυχικά και αφήστε τα σωματικά σας χαρίσματα να μιλούν μόνα τους.

Μια άλλη σοβαρότατη ε-

πιδίωξί σας πρέπει να είναι να παρασύρετε τον έκλεκτό σας από μια εφήμερη κατάστασι στη μόνιμη και τη σταθερή.

Μην ξεχνάτε ότι η ροπή στις περιπέτειες είναι ένφυτη στον άντρα. Ο άντρας που έρχεται κοντά σας, δεν σκέφτεται τίποτ' άλλο, παρά πώς να περάσει ευχάριστα μαζί σας. Αν σας διαβεβαιώνει για το αντίθετο, σας λέει ψέματα ή αυταπατάται. Δικό σας έργο, λοιπόν, είναι να τον κάμετε να μην σας βλέπει σαν ένα απλό καπρίτσιο και να τον δέσετε έτσι μόνιμωτερα μαζί σας.

Άλλ' είναι εύκολο αυτό; Πρέπει να ξέρετε ότι από τη στιγμή που έπεισατε έναν άντρα ότι τον αγαπάτε, μπορείτε να του επιβάλετε τη θέλησή σας. Όχι τυραννικά, γιατί τότε θα φτάνετε στο αντίθετο αποτέλεσμα. Άλλα με τη δύναμη της στοργής και της αφοσίωσης σας.

Πρό παντός, πρέπει να προσέξετε να μην θίξετε τον εγωισμό του και την περηφάνειά του. Και κάτι άλλο ακόμη: δεν πρέπει να τον ξαφιάζετε. Η επίθεσί σας πρέπει να είναι ήρεμη. Ο ακροβολισμός θα σας εξασφαλίσει περισσότερα πλεονεκτήματα. Μια έφοδος κατά μέτωπον, αντίθετα, δεν παρέχει αξιόλογες ελπίδες επιτυχίας. Και το σημαντικό είναι ότι, αν αποτύχετε, πρέπει να περάσει πολύς καιρός για να την επαναλάβετε.

Στις συζητήσεις σας για το γάμο πρέπει να είσαστε πολύ διακριτική. Υπερασπιστήτε το γάμο από έρωτα και υπογραμμίστε τις προϋποθέσεις πού κάνουν δυο σύζυγους ευτυχισμένους. Τονίστε επίσης ότι ο γάμος είναι μια απαραίτητη κοινωνική λειτουργία κι' ότι αποτελεί την επισφράγιση του έρωτα.

Σε πολλές περιπτώσεις η γυναίκα δεν βρίσκει άμεση ανταπόκρισι στο αίτημά της. Δεν πρέπει, όμως, να απογοητευθείτε γι' αυτό, αλλά τουναντίον να επιμείνετε.

Οι άντρες ερωτεύονται με κάποια σχετική ευκολία. Ο μεγάλος τους πόθος είναι να αγαπηθούν. Από τη στιγμή που θα πιστέψουν πως τους αγαπάτε, μπορείτε να τους κάμετε ό,τι θέλετε. Άλλα πρέπει να το πιστέψουν. Αφήστε κατά μέρος, λοιπόν, την ταπεινοφροσύνη, πού είναι από τα μεγαλύτερα σφάλματα στον έρωτα και αγαπήστε με όλη τη δύναμη της

ψυχής σας τον άνθρωπο πού διαλέξατε. Προσελκύστε τον με τα θέλγητρά σας. Αφροσύνητε σ' αυτόν. Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος για να τον κερδίσετε και να τον κάμετε δικό σας.

Προσέξτε, όμως! Ο έρωτας είναι μια ακατανίκητη δύναμι, κάτι σαν το ηλεκτρικό ρεύμα. Πρέπει να ξερωμε πως θα τον χειρισθούμε. Γιατί, διαφορετικά, μπορεί να μάς κόψει τα χέρια.

Πρέπει, πρό παντός να στηρίξετε το ειδύλλιο σας σε μια γερή συναισθηματική βάση. Κάποιος συγγραφέας έδωσε την ακόλουθη εξίσωσι: «Έρωτας = συγκίνηση». Αυτή την ιδιαίτερη ερωτική συγκίνηση πρέπει να την κάμετε όσο το δυνατόν πιο έντονη πρέπει να την μεταβάλετε σε μια άσφαλτο αλυσίδα, πού θα δέσει ακατάλυτα τον αγαπημένο σας και σας την ίδια μαζί.

Αυτές τις ευχάριστες και γλυκές συγκινήσεις θα προσπαθήσετε να τις δημιουργήσετε από τα πρώτα ακόμη βήματα του ερωτικού σας ειδυλλίου.

Άλλα δεν θα είναι σωστό να στηρίξετε τα πάντα σε κενούς συναισθηματισμούς. Από το άλλο μέρος, όμως, δεν θα πρέπει να στερηθείτε τον έρωτά σας από τον απαραίτητο συναισθηματικό του διάκοσμο. Αυτός ο διάκοσμος κάνει πιο τρυφερές τις καρδιές, ομορφύνει τις σκέψεις σας και δίνει πλούσια τροφή στο αίσθημά σας.

Μην ξεχνάτε ότι το φως, τα χρώματα, η ζέση ή το κρύο, η θάλασσα, το πράσινο, όλα αυτά πού καλούμε περιβάλλον επιδρούν με έντονο τρόπο στον άνθρωπο. Πρέπει, λοιπόν, να καλέσετε τη φύσι να σας βοηθήσει, για να ενισχυθεί στην κατακτητική προσπάθειά σας και να θελήσετε τον άνθρωπο πού αγαπάτε. Το περιβάλλον δημιουργεί ατμόσφαιρα. Κι' αυτή πάλι δημιουργεί με τη σειρά της καλή διάθεσι.

Η καλή διάθεσι του αγαπημένου σας αυξάνει, τέλος, τις πιθανότητες πού έχετε να πετύχετε στην προσπάθειά σας.

Θα ήταν άστοχο να συστήσω στις γυναίκες πού καταπιάνονται με τον έρωτα ψυχραιμία. Ψυχραιμία και έρωτας είναι δυο πράγματα ασυμβίβαστα. Πράγμα πού δεν σημαίνει πως πρέπει να χάνετε την αυτοκυριαρχία σας.

Το ίδιο ασυμβίβαστα είναι η λογική και ο έρωτας. Κι' ωστόσο, πρέπει να βρείτε τον τρόπο να συμβιβάσετε τα δυο τελευταία. Ο συμβιβασμός τους είναι ο γάμος. Μην ακούτε, λοιπόν, μόνο τη φωνή της καρδιάς σας. Πρέπει και το μυαλό σας επίσης να ασχοληθεί με αυτό το σοβαρότατο πρόβλημα πού λέγεται έρωτας και πού το συμφέρουν σας απαιτεί να βρει την ισορροπία του στο γάμο.

Τον έρωτα και το γάμο πρέπει να τα βλέπετε σαν ένα παιχνίδι. Ένα παιχνίδι, όμως, πού πρέπει να το παίζετε σοφά, χαρούμενα και, πρό παντός, με μεγάλη μαεστρία.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Να πιστέψω ή ταμίας

Ο ύπνωτιστής: Καί τώρα θα σας κάμω να πιστέψετε πως δεν είναι σήμερα 17 Δεκεμβρίου, αλλά 1 Ιανουαρίου.

Το μέντιουμ, (πού είναι δημόσιος υπάλληλος): Δεν είναι καλύτερο να κάμετε τον ταμία μας να το πιστέψει, για να μάς πληρώσει το καινούργιο δικατενθήμερο;

Στο ζαχαροπλαστείο.
Ένας πελάτης αγρόνιμος έπαρ-
χιώτης, δεν ξέρει ποιά να διαλέξη
απ' τις πολλές πάστες πού του απα-
ρίθμησε το γκαρσόνι. Στο τέλος, το
γκαρσόνι χάνει πια την υπομονή του
και του λέει:

— Πάρτε, κύριε, μια απόφασι!
— Καλά λές, απαντάει εκείνος.
Φέρε μου μια απόφασι. Μα να ναι φρέ-
σκια!

Πώς σχηματίσθηκαν αυτές οι
δύο οι μεγάλες σπηλιές; ρωτάει ένας
περιηγητής τον οδηγό του.

— Λένε πως κάποτε ένας Έβραι-
ος πού περνούσε από δω μαζί με φί-
λους του, άφησε να του πέσει μια δε-
κάρα μέσα σε μια φωλιά λαγού. Οι
άλλοι Έβραίοι άρχισαν τότε να σκά-
ζουν για να τη βρούν. Κι' έτσι έγι-
ναν οι σπηλιές!...

Πώς είσαι τόσο βεβαία ότι ο
Ντίνος έχει σοβαρούς σκοπούς για
σένα;

— Να σου πω: Όταν άρχισε να
μου κάνει κόρτε, με ρωτούσε ποιά βι-
βλία προτιμούσα. Σήμερα όμως με ρώ-
τησε αν ξέρω να μαγειρεύω και να
πλένω κάλτσες...

Ένας μικρός ρωτάει τον πατέρα
του, βλέποντας στο δικαστήριο ένα
δικηγόρο με τήδενο:

— Γιατί υπαίμα; αυτός ο κύριος
είναι ντυμένος σαν γυναίκα;
— Γιατί πρόκειται να μιλήσει πο-
λύ, παιδί μου...

Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.— 'Ανα-
γνωρίζεις αυτό το μαχαίρι;

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.—
"Οχι κύριε Πρόεδρε..."

Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.— "Ωστε δεν
αναγνωρίζεις το μαχαίρι πού βύθισες
στην καρδιά του θύματός σου;... Πάλι
καλά!... Η συνεδρίασις αναβάλλεται
για αύριο."

Την άλλη μέρα.
Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.— 'Επανερχο-
μαι στην ίδια ερώτησι... 'Αναγνωρί-
ζεις αυτό το μαχαίρι;

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.—
Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.

Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.— 'Επί τέλους!
'Αποφάσεις, βλέπω, να πής την α-
λήθεια!... Καί τι ξέρεις γι' αυτό το
μαχαίρι;

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.—
Το μόνο πού ξέρω είναι πως το είδα
χθές στα χέρια σας!...

— "Αν δεν βρισκόταν αυτή η νέα,
πού κολύμπιγε σαν δελφίνη, θα ήμου-
να κι' άλλος στο βυθό!..."

— Μ' άλλα λόγια, σ' έσωσε από
το θάνατο!

— Ναί, αλλά για να με ρίξει στα
κάτεργα έφ' όσον ζωής!

— Δεν καταλαβαίνω...

— Με κατόφερε να την πάρω
γυναίκα μου!

— Αυτό το δώρο. "Αγιε Βασίλη
μου, σου το ζητώ εδώ και τριάν-
τα χρόνια... Τώρα τι να το κάνω!..."

MIX. ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Βασίλισσα της Γαλλίας Ίζαμπώ, φιλόδοξη και ακόλαστη, σχεδίαζε μετά το θάνατο του τρελλού συζύγου της Καρόλου του δού, να παντρευτεί το δούκα της Βουργουνδίας, Ιωάννη τον Ατρόμητο, για να εξακολουθήσει να βασιλεύει. Για την επιτυχία αυτή του σκοπού της είχε καταφέρει να τυλίξει το δούκα της Βουργουνδίας στα δίχτυα της όμορφης κομπήσας Λάουρας ντε Ζιάκ, που ο άντρας της ήταν «ευνοούμενος» της. Αλλά ο Ιωάννης ο Ατρόμητος τον τελευταίο καιρό έδειχνε ότι αισθανόταν ένα παράπορο αίσθημα για την κόρη του τραπεζίτη της Ίζαμπώ, τη Φλώρα Μερσερό. Η Φλώρα λοιπόν έπρεπε να λείψει από τη μέση και ο «ευνοούμενος» της Ίζαμπώ κόμης Ραούλ ντε Ζιάκ εξήγησε στη Βασίλισσα ότι με τη βοήθεια μιας τρελλής της γέφυρας του Αγίου Μιχαήλ, που θα κατηγόρουσε τη Φλώρα ως όπαδο των Άρμανιάκ, των εχθρών του λαού, θα την παρέδιδε στη μανία του δολού. Την ίδια ημέρα, ο Στέφανος Μερσερό, που έμαθε από τη γρήνη υπηρέτρια Σιμόνη ότι η Φλώρα αγαπούσε το νεαρό βαρώνο Μιλόν ντε Ταλαζάρ, της εξήγησε ότι η Φλώρα δεν ήταν κόρη του, ότι ο πατέρας της είχε πεθάνει και ότι η μητέρα της ήταν η τρελλή της γέφυρας του Αγίου Μιχαήλ! Ο τραπεζίτης Μερσερό ήθελε λοιπόν να κληθεί γυναίκα του τη Φλώρα, γιατί ήταν τρελλά ερωτευμένη μαζί της και δωροδόκηση τη γρήνη Σιμόνη για να τον βοηθήσει στα σχέδιά του. Η Σιμόνη όμως αγαπούσε τη Φλώρα κι' αποφάσισε να μη την προδώσει. Μια ημέρα που η Φλώρα βγήκε με τη Σιμόνη για να συναντήσει τον αγαπημένο της στο προαύλιο της εκκλησίας του Αγίου Γερμανού, η τρελλή της γέφυρας του Αγίου Μιχαήλ έδωσε να φωνάξει στον κόσμο ότι η νέα ήταν φίλη των Άρμανιάκ κι' ότι έπρεπε να την κομματιάσουν. Ο δόλος δόθηκε να πλησίαζε απειλητικά τη Φλώρα. Την ίδια στιγμή έφτασε κοντά της γέφυρα με το άμαξι της η Βασίλισσα Ίζαμπώ με το δούκα της Βουργουνδίας.

Η Βασίλισσα απόλαμβανε το θέαμα μ' άπασια. Αλλά ο δούκας Ιωάννης ανανέωσε στη στιγμή την «κόρη» του Στεφάνου Μερσερό. Τινάχτηκε τότε από τη θέσι του και φώναξε με όρμηισμό ύφος στο διευθυντή της αστυνομίας που κάλυπτε πλάι στο άμαξι:

— Μ' αυτό τον τρόπο, κύριε Ιππότη, εκτελείτε τα καθήκοντά σας; Τί περιμένετε, λοιπόν, για να διαλύσετε το πλήθος και ν' απελευθερώσετε αυτή τη δυστυχισμένη νέα;

Ο διευθυντής της αστυνομίας τον κύταξε μ' απορία.

— Αύθεντα, απάντησε, νομίζω πως οι διαταγές παραμένουν πάντα οι ίδιες! Δεν μου είπε κανείς ότι πρέπει να σταματήσω την αίματοχυσία!...

Ο κύριος δούκας δεν μπορεί να μην έκτιμά την αξία μιας διαταγής που τον γλυτώνει μια για πάντα από τους εχθρούς του, παρατήρησε με ειρωνεία ο Ζακβίλ, που κάλυπτε πίσω από το διευθυντή της αστυνομίας.

Η Ίζαμπώ χαμογελούσε πάντα. Αλλά ο δούκας της Βουργουνδίας είχε αρχίσει πια ν' ανησυχεί στα σοβαρά για την τύχη της Φλώρας.

Κύριε Ιππότη, φώναξε, κατακόκκινος, ή επιθυμία μου είναι ν' απελευθερώσετε άμεσα αυτή τη νέα. Έμπρός! Τρέξτε, λοιπόν!... Δεν ακούσατε τη διαταγή μου;...

Αλλά ο διευθυντής της αστυνομίας δεν κινήθηκε από τη θέσι του. Είχε γυρίσει τώρα το κεφάλι του προς το μέρος της Βασίλισσας, περιμένοντας τις διαταγές της.

Κύριε Ιππότη, είπε η Ίζαμπώ, όπως τονίζατε και μόνος σας προηγουμένως, οι διαταγές παραμένουν πάντα οι ίδιες. Αυτές οι διαταγές καθορίζουν με άρκετη σαφήνεια τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις σας...

Η Βασίλισσα γύρισε κατόπιν προς το μέρος του συνοδού της.

Αγαπητέ μου δούκα, είπε με προσποιητή αφέλεια, δεν καταλαβαίνω το ενδιαφέρον σας για μια όπαδο των Άρμανιάκ.

Η νέα αυτή δεν είναι φίλη των Άρμανιάκ! Απάντησε ο δούκας της Βουργουνδίας.

Την γνωρίζετε, φίλε μου;

Ναι, είναι η κόρη του Στεφάνου Μερσερό, του τραπεζίτη σας, που είναι επίσης και δικός μου!...

Μπα! είπε η Ίζαμπώ. Είχα ακούσει τον τελευταίο καιρό διάφορες ιστορίες γι' αυτήν, αλλά δεν φανταζόμουν πως η δυστυχισμένη θα είχε τόσο οίκτρο τέλος!...

Μεγαλειότητά, παρακάλεσε ο δούκας, κυττάζετε το άθωο πρόσωπο αυτής της νέας. Αυτό και μόνο θα σας πείσει πως δεν μπορεί ποτέ να έδωκε κανένα!...

Η Ίζαμπώ έκαμε πως έσκυβε στη θύριδα του άμαξιού.

Δεν μπορώ να διακρίνω το πρόσωπό της, είπε. Βλέπω όμως ότι το πλήθος της εσχίζει τα ρούχα κι' έτσι ελπίζω πως θα μου δοθεί η ευκαιρία να θυμώσω το κορμί

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Της τράπουλας

Μια τέτοια μέρα, ρε Φροσί, βάλε νεράκι στο κρασί, να πάμε μέλι - γάλα, γιατί είναι κρίμα κι' αμαρτία να την περά - τέτοια γιορτή, με τρεβάλα μεγάλη!

Ρίξ' το στο γλέντι το τρικού - και ως καλή το πελοκού - από το νταβαντούρι!

Μά μη ζητάς, στο μεταξύ, ν' αρχίσω την... χαρτοπαίζει - για της χρονιάς το γούρι!

Μην επιμένεις δηλαδή, τ' αθολά μου κοροϊδίστην τράπουλα να χάσω κι' αντί να πιάω και να γλεντή - «τρίο καρρώ» να κα - (αντή - και να βρεθώ στον... (α σ σ ο!)

Αυτά προς γνώση και (συμμο - και μη με κάνεις και (θυμώ - με την παραξενιά σου, γιατί, χωρίς ύπνο - (λές, πρωτοχρονιάτικα που (λές - θ' άρπάξεις «της... χορ - (νιάς σου)! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

της, αν, βέβαια, είναι όμορφο, όπως ακουσα να λένε... Υποθέτω ότι θα τη ρίξουν στο ποτάμι... Όμολογώ ότι θα μουκανε μεγαλύτερη ευχαρίστηση αν έβλεπα το αίμα μιας θανάσιμης εχθράς του αγαπητού μας δούκα να τρέχει πάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου...

Η Φλώρα Μερσερό δεν είχε εχθρά μου ούτε δική σας! φώναξε ο δούκας.

Η Ίζαμπώ γέλασε.

Δεν είχα ποτέ την εγωιστική αντίληψη ότι ξέρω περισσότερα από το λαό μου, είπε. Αφού αυτοί οι αγαθοί άνθρωποι την θεωρούν φίλη των Άρμανιάκ, σημαίνει ότι είναι!...

Τότε, λοιπόν, είναι φίλος των Άρμανιάκ και ο πατέρας της;

Ο πατέρας της είναι δούλος των θησαυρών του! Ο μόνος οδηγός του είναι το συμφέρον του! Χτές υποστήριξε τους Άρμανιάκ, σήμερα εσάς και έμένα και αύριο ίσως το Δελφίνο, το γιού μου, που φαντάζομαι ότι θα σκέπτεται κι' αυτός να επαναστατήσει εναντίον της μητέρας του!

Μεγαλειότητά, είπε ο δούκας, που σπαρσασόταν από την αγωνία, θέλετε να σώσετε αυτή τη νέα, ναί ή όχι;

Όχι! απάντησε η Ίζαμπώ, ενώ μια λάμψη μίσους περνούσε από το βλέμμα της.

Τότε θα την σώσω εγώ, έστω κι' αν πρόκειται ν' αντιμετωπίσω μόνος μου όλο αυτό το πλήθος, είπε ο δούκας Ιωάννης.

Κι' έκαμε να πηδήσει από το άμαξι.

Το χαμόγελο εξαφανίστηκε την ίδια στιγμή από τα χείλη της Βασίλισσας.

Μείνετε στη θέσι σας! φώναξε. Σας διατάσσω!

Το ύφος της ήταν παγερό κι' έπιτακτικό.

Είμαι η Βασίλισσά σας κι' έχω το δικαίωμα να το κάμω! συνέχισε στον ίδιο τόνο. Αν, όμως, περάσει από το μυαλό σας η ιδέα να με παρακολουθείτε, σας προειδοποιώ ότι θα κάμω αμέσως γνωστό το γάμο σας με τη Λαυρεντία ντ' Ωμπρέν... Καταλαβαίνετε τι εννοώ δεν εί; Έτσι!... Τη νέα αυτή την παντρεύτηκε, ενώ ήσαστε σύζυγος της Μαργαρίτας του Χενεγκάου. Μ' άλλα λόγια, είσατε δίγαμος! Και ξέρετε ότι αρκεί μια λέξη μου για να σας στείλω στην πυρά, όπως όριζον ο νόμος μας για το έγκλημα της διγαμίας!

Ο δούκας σταμάτησε στη σκάλα του άμαξιού. Η απόστασι που τον χώριζε από το έδαφος και που δεν ήταν μεγαλύτερη από σαραντά ή πενήντα έκατοστά του φάνηκε σαν άβυσσος! Κατάφερε, ωστόσο, να διατηρήσει την ψυχραιμία του κι' απάντησε.

Η Λαυρεντία ντ' Ωμπρέν πέθανε!... Θέλετε να πείτε ότι, όταν κουρασθήκατε απ' αυτήν, τη δηλητηρίασατε, όπως ξέρουν όλοι στη Ντιζόν, είπε η Βασίλισσα.

Ο θάνατός της, όμως είτε ήταν φυσικός, είτε όχι, δεν εξαφανίζει το προηγούμενο έγκλημά σας. Τις αποδείξεις αυτού του εγκλήματος τις έχω στα χέρια μου και δεν θα διατάξω να τις χρησιμοποιήσω, αν με παρακολουθείτε! Όλοι όσοι σας επευφημούν σήμερα, θα σας αποκηρύξουν τότε και θ' απομακρυνθούν από κοντά σας... Μια σύντομη δική κι' έπειτα ο δήμιος θα κάμει το καθήκον του!... Να ποιά θα είναι το τέλος σας!...

Η Βασίλισσα ύψωσε τη φωνή.

Δούκα Ιωάννη, ρώτησε, θα μείνετε μαζί μου ή θα φύγετε;

Ελεος, Βασίλισσα! Ικέτευσε ο περήφανος φεουδάρχης. Σώστε αυτή τη νέα!...

Ανεβείτε στη θέσι σας! πρόσταξε η Βασίλισσα.

Ο δούκας υπάκουσε και ξαναπήρε τη θέσι του δίπλα της. Η Ίζαμπώ έσκυψε τότε προς το μέρος του και του ψιθύρισε:

Κανένας άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα, δεν θα μπορούσε ποτέ να μη ανάμεσα σε μένα και σε σας! Ο τολμήρος ή ο ασύνετος που θα τό αποφασίσει, χωρίς να ζητήσει την άδεια μου, θα απαγγελίει μόνος του, μ' αυτή την πράξη του, τη θανατική του καταδίκη. Βάλτε καλά στο μυαλό σας, αγαπητέ μου δούκα, αυτό που σας είπα: κανένας ζωντανός ανάμεσά μας!... Αυτός είναι ο πρώτος και μοναδικός όρος της συμμαχίας μας!...

Επειτα πρόσθεσε δυνατά:

Από τη θέσι όπου βρισκόταν, ο νεαρός

Λυπάμαι γιατί η ανεξήγητη συγκίνησή σας θα με στερήσει από ένα θέαμα, που επιθυμούσα να το απολαύσω... Αλλά δεν πειράζει! Ο καλός λόγος μου ως διασκέδαση μόνος του... Δώστε την εντολή να γυρίσω με σ' ανάκτορα.

Ο δούκας της Βουργουνδίας λυσσούσε από το κακό του. Αλλά κατάλαβε πως δεν έπρεπε να δείξει μεγαλύτερη επιμονή. Γιατί η απειλή που κρεμόταν πάνω από το κεφάλι του ήταν τρομερή.

Ντε Ζιάκ! φώναξε.

Και πρόσθεσε, βλέποντας τον κόμητα να σκύβει στη θύριδα του άμαξιού:

Οι δυο αυτές λέξεις που βγήκαν από τα χείλη του Ισοδυναμούσαν με την ανέγκλητη καταδίκη της δυστυχισμένης Φλώρας.

Το χαμόγελο ξαναφάνηκε στα χείλη της Ίζαμπώ. Κι' ήταν ένα χαμόγελο θριάμβου...

Το σακκί με τις γάτες

Τη στιγμή που η βασιλική συνοδεία εξαφανιζόταν προς το μέρος της οδού Όμπιέρ, οι τρεις άνθρωποι που είχαν τρέξει για να φέρουν το σακκί, το σκονί και τις γάτες ξαναγύρισαν στη μικρή πλατεία.

Το πλήθος τους υποδέχτηκε με κραυγές θριάμβου. Έκτοτε από το σακκί και το σκονί, είχαν φέρει δυο μεγάλες γάτες και τρία μικρά γατάκια.

Θα σου κρατήσουν συντροφιά μέσα στο σακκί κι' έτσι δεν θα στενοχωρηθείς καθόλου, είπε ο ένας απ' αυτούς στη Φλώρα, δείχνοντάς της τα ζώα.

Η νέα έτρεμε σύγκορμη. Όλα όσα γίνονταν γύρω της της φαινόταν σαν ένα κακό όνειρο. Ποιά ήταν το έγκλημά της; Ποιόν είχε βλάψει; Αυτή όπαδος των Άρμανιάκ! Τι δουλειά είχε με την πολιτική;...

Μετανοίανε τώρα για τη συμπάθεια που είχε δείξει στην Άγνη. Αυτή την κατάστροφες! Γιατί, αν δεν είχε έπαφή μ' αυτήν, ήταν πιθανόν ότι δεν θα παρακαλούσε ποτέ το ανεξήγητο και άδυσώπητο μίσος της... Κι' ο Ταλαζάρ;... Τι να έκανε αυτή τη στιγμή ο αγαπημένος της;... Η καρδιά του δεν θα τον πληροφορούσε τάχα για τον κίνδυνο που διέτρεχε η μικρή του Φλώρα;...

Ω, άς ήταν δυνατόν να βρισκόταν κοντά της!...

Οι σκέψεις υπερδυνάμει μέσα στο μυαλό της και κύτταξε σαστισμένη τις προστομασίες που έκαναν οι τρεις άνθρωποι, που είχαν αυτοχειροτονήσει σε δημίους της...

Σκοτώστε με πρώτα! παρακάλεσε. Και τα μάτια της πλημμύριζαν από δάκρυα.

Σκοτώστε με! ξαναείπε ανάμεσα στους λυγμούς της.

Τα δάκρυά της, όμως, αντί να συγκινήσουν το πλήθος, προκάλεσαν το αντίθετο αποτέλεσμα.

Στο σακκί στο σακκί! άρχισαν να ουρλιάζουν εκατοντάδες στόματα δόλγυρα.

Την ίδια στιγμή, η νέα ένοιωσε δέκα, είκοσι τριάντα χέρια να την σπρώχνουν με όρμη.

Έμπρός! της φώναζαν. Άπλωσε το ποδαράκι σου!... Θα ίδης τί ώραία που θα περάσει μέσα στο σακκί!... Ούτε στο παλάτι του Βασιλιά!... Και να μην δεχάσης να κάνης την προσευχή σου στο Σατανά, τον πατέρα όλων των Άρμανιάκ!...

Μια ανθρώπινη βολίδα

Ο Βαρόνος Μιλόν ντε Ταλαζάρ, βηματίζε από άρκετη ώρα μπροστά στο περιστέλιο της εκκλησίας του Αγίου Γερμανού και κάθε τόσο νύχιζε το βλέμμα του προς το μέρος του ποταμού, προσπαθώντας να ξεχωρίσει ανάμεσα στο πλήθος, που συνωστίζονταν πάνω στη νέφουρα του Αγίου Μιχαήλ, τη σιλουέτα της αναπημένης Φλώρας.

Πόσο θα ήθελε να τρέξει για να την προϋπανθήσει και να της ανοίξει πέρασμα ανάμεσα στο πλήθος! Αλλά η νέα τον είχε κάνει προσεκτικό. Προς το παρόν, του είχε πει, ο πατέρας της δεν έπρεπε να μάθει το παραμικρό.

Από τη θέσι όπου βρισκόταν, ο νεαρός

ευπατρίδης είχε δει τη μεγάλη συγκέντρωση του κόσμου κι' είχε ακούσει τις άνοιες κραυγές του. Αλλά ούτε στιγμή δεν είχε περάσει από το μυαλό του η σκέψη, ότι εκείνη που κινδύνευε μπορούσε να ήταν η αναπημένη του Φλώρα.

Πως άλλωστε, να το φαντασθεί; Ήξερε, ότι ο Στέφανος Μερσερό, που τόν νύχιζε για πατέρα της, υπαινόδωνε διαρκώς, σ' ανάκτορα και ότι ο δεσμός του με τον δούκα της Βουργουνδίας, ήταν πολύ στενός. Γιατί, λοιπόν, θα κινδύνευε η αναπημένη του;

Αλλά εαφικά είδε τη γοπή Σιμόνη να τρένη προς το μέρος του με όλη τη δύναμη που είχαν τα πόδια της.

Μη γάνετε ούτε στιγμή! του φώναξε. Η Φλώρα κινδυνεύει!...

Και του άσπληνθηκε με λίνα λόγια τί είχε συμβεί.

Ο Μιλόν τράβηξε αμέσως το βαρύ ξίφος του, πήρε στο άλλο χέρι του το έγγειριδίο που κρεμόταν από τη ζώνη του κι' ώρμησε σαν άστραπη προς το μέρος της νέφουρας.

Επειτα από μερικά λεπτά, ένα πράγμα σαν βολίδα έπεφτε ανάμεσα στο πλήθος. Ο Βαρόνος ντυπούσε δεξιά κι' αριστερά, χωρίς να βλέπει χωρίς να λογαριάζει ποιόν έπαιοναν τα γυπτήματά του. Το πλήθος τούμαζε κι' άσπαινε, όλο και πιο πολύ μπροστά του. Κι' οι όημοι της Φλώρας, βλέποντάς τον να πλησιάζει, τώδαναν στα πόδια.

Υστερ' από μια στιγμή, ο Βαρόνος προστάτευε με το σώμα του τη νέα.

Μη φοβάσαι, της ψιθύρισε. Είμαι κοντά σου!...

Η Φλώρα του ναυονέλασε με τρυφερότητα. Τώρα που ο αγαπημένος της βρισκόταν κοντά της, δεν φοβόταν τίποτα πια.

Ο Βαρόνος τη βοήθησε να τακτοποιήσει τα ρούχα της που είχαν γίνει κουρέλια από τα τραβήγματα του πλήθους, κι' έπειτα της είπε:

Αρχισε να τραβάς μαζί μου προς τα πίσω. Όταν φτάσουμε στην όδο των Αύγουστινών, θα το βάλης στα πόδια και θα φύγης. Ο δρόμος είναι πολύ στενός και θα μου είναι εύκολο να συγκρατήσω το πλήθος ώσπου να μπορέσης ν' άπουακρινθής.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

Αριστερά του, βρισκόταν ο ποταμός. Δεξιά, το μοναστήρι των Αύγουστινών. Λίγο πιο πέρα, ήταν το μέγαρο ντε Νέλ και στο βάθος του στενού δρόμου, φάδζοντάς τον δολόκληρο, ο πύονος του Νέλ. Μ' άλλα λόγια, η όδος των Αύγουστινών κατέληγε προς το μέρος αυτό, σε άδιέξοδο. Μόνο ένα στενό πέρασμα που την έκοβε λαζά, την έκανε να συγκοινωνή με την όδο Όμπιέρ. Αλλά στο μέρος αυτό, βρισκόταν οι σωματοφύλακες της Ίζαμπώ.

Η Φλώρα συμμορφώθηκε αμέσως με την υπόδειξί του. Είχε καταλάβει, ωστόσο, τί έσήμαιναν τα λόγια του αγαπημένου της. Ο Μιλόν θα θυσιάζονταν για να της εξασφαλίσει τη φυγή. Αλλά η νέα δεν τό ήθελε αυτό. Κι' ενώ τραβούσε προς τα πίσω, έλεγε:

Κατάρα! φώναξε ο Ταλαζάρ. Και με μία νύνηση ιατρία, αναζητήσε τον τόπο της σωτηρίας σου.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΒΑΡΕΜΑ

Η προσπάθεια του καθηγητού Μπουμπάρ να διασχίσει τον Ατλαντικό πάνω σε μια γηδία από έλαστικό και τρεφόμενος αποκλειστικά με ψάρια, που θα πιάει κατά το ταξίδι του, έκαναν τον Αγγλό ουνταγματάρχη χαμνον-Νταίσις ν' αναζητήσει ένα μέσον που θα εξασφάλιζε σ' ένα ναυαγο σιγάρο και μπλόκο ψαρέμα. Την πειραζόμενη έδομάδα, λοιπόν, παρουσίασε την ηλεκτρική συσκευή που δείχνει η εικόνα μας και που απέδωσε θαυμάσια αποτελέσματα. Στο κύκλωμα αυτό το σύρμα είναι ο άρνητικός πείλος και διώχνει τα ψάρια, προς την άποψη, που παίζοντας ρόλο βελικού, πολύ τα προσελκύει. Η επιτυχία είναι αναμφισβήτητη, αλλά κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει που όφειλεται το φαινόμενο αυτό.

πώ. "Η διαφυγή ήταν, λοιπόν, αδύνατη.

Όπως είπαμε, προς τα αριστερά, βοισκόταν ο ποταμός. Άλλα, στο μέρος αυτό, εισχωρώντας μέσα στο Σηκουάνα, ύψωνόταν ένα επιθλητικό γκρίνι, που κανείς δεν ήξερε πώς τι χρησίμευε και πού ήταν γνωστό ως πύργος Γκαγιάρ.

Στο κάτω μέρος του πύργου, λίγο πιο πάνω από την επιφάνεια του νερού, βοισκόταν μια πόρτα από γοντρό ξύλο βελανιδιάς, που προστατευόταν με μεταλλικές πλάκες. "Εφτανε κανείς σ' αυτήν από ένα στενό πέρασμα, που προχωρούσε ανάμεσα σε δυο τοίχους, που έγενοναν προς τα μέσα και σχηματίζουν ένα είδος στοάς. Ο ένας από τους τοίχους αυτούς, κοδωνόταν απότομα σε μικρή απόσταση από την πόρτα και πήγαινε να συναντήσει έναν άλλο, που βοισκόταν πιο μέσα. Οι δυο τοίχοι σχηματίζουν έτσι μια όρεξη γωνία και ο χώρος που βοισκόταν ανάμεσα στα δυο σκέλη της, αποτελούσε ένα πρώτες τάξεις καταφύγιο.

Ο Ταλαζάρ, δεν είχε την ευχέρεια της έκλογης. Τραβήξτε, λοιπόν, τα εκεί τη Φλώρα κι' ετοιμάστηκε ν' αντιμετωπίσει τη νέα επίθεση του πλήθους, που άμεσως σχεδόν άνοιξε.

Μερικοί, είχαν όπλισθη με ρόπαλα, ενώ άλλοι κρατούσαν στα γόνατα τους μεγάλα μαχαίρια και από το ύψος τους αναγνώριζε κανείς σ' αυτούς, τους χασάπηδες της αγοράς.

Το χειρότερο ήταν πως και οι σωματοφύλακες της 'Ιζαμπώ, έδειχναν διαθέσεις να αναμειχθούν στον άγωνα, είτε από δική τους πρωτοβουλία, είτε γιατί αυτή ήταν η διαταγή που είχαν πάρει. Είχαν γυμνώσει, λοιπόν, τα χέρια τους και προχωρούσαν σύριζα στον τοίχο, για να φτάσουν στο μέρος όπου είχαν καταφύγει οι δυο νέοι.

Ο Ταλαζάρ αγωνιζόταν σαν λιοντάρι. Τό βαρύ ξίφος του ανέδοκατέβαινε με ορμή και καθένα από τα τυμπανάτα του έκανε θραύσι μεταξύ του πλήθους.

Άλλα τί σημασία είχαν μερικοί νεκροί ή τραυματισμένοι; Οι αντίπαλοί του δεν ήταν ούτε πέντε, ούτε δέκα, ούτε είκοσι, ούτε τριάντα! Ήταν εκατοντάδες. Καί, στη θέση εκείνου που έπεφτε ή που αναγκάζονταν να υποχωρήσει, για να περιποιηθεί τα τραύματά του, παρουσιαζόντουσαν δέκα!...

Οι δυνάμεις του νέου. Άλλωστε, είχαν άνοιξει να εξαντλούνται. Είχε πληγωθή

στά νεύρα και το στήθος, και τα τραύματά του, μ' έλο που δεν ήταν σοβαρά, τον εμπόδιζαν πολύ στις κινήσεις του.

Η Φλώρα παρακολουθούσε με αγωνία τον άγριο αυτό άγωνα. Καί, σε μια στιγμή, που ο νέος γύρισε προς το μέρος της, του είπε με τρυφερότητα:

— Θα πεθάνουμε μαζί, αγαπημένε μου!

Ο Βαρώνος αναστέναξε, αλλά δεν απάντησε τίποτα. Τί μπορούσε να της πει; Κι' αυτός επίσης έβλεπε πως το τέλος πλησίαζε. Μόνο μερικά λεπτά ίσως τους χώριζαν από το θάνατο.

Θέλησε, ωστόσο, να κάνει μια τελευταία προσπάθεια. Καί, σφριγγόμενος το ξίφος του, προχώρησε προς το μέρος του πλήθους. Την ίδια στιγμή, δέκα, είκοσι, εκατό νεύρα, ύψωθηκαν προς το μέρος του... Ο άριστος άγώνας είχε φτάσει στην τελική του φάση...

Ο κεραυνός

Ξαφνικά, μια δυνατή φωνή ακούστηκε από το βάθος του δρόμου:

— Κρατήστε γέρα, νέε μου! Δεν είσα-

στε μόνος! Σε λίγο θαμνατε κοντά σας!... Αυτή τη φορά, ήταν ο κεραυνός που έπεφτε πάνω στα κεφάλια των επιτιθεμένων. Δύο άνθρωποι, ο ιππότης ντε Πασσαδάν και ο πιστός ακόλουθός του Μπραγκαγιόν, είχαν ορμήσει ανάμεσα στο πλήθος, σκορπίζοντας δεξιά κι' αριστερά τον όλεθρο και τον πανικό!

"Επειτα από μερικά λεπτά, έφτασαν κι' οι δυο κοντά στο βαρόνο ντε Ταλαζάρ.

Τα άδρα χαρακτηριστικά του ιππότη ντε Πασσαδάν είχαν πάρει ένα πορφυρό χρώμα κάτω από τις ακτίνες του ήλιου, που έδωκε και τα μάτια του πετούσαν αστραπές. Στεκόταν ακίνητος με το κεφάλι ψηλά, και το άπειρο βλέμμα του πλανιόταν πάνω στο πλήθος, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει από ποιο μέρος θα εκδηλωνόταν η νέα επίθεση.

"Αλλά κανείς δεν κινήθηκε. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι έμοιαζαν σαν αγάλματα, γιατί δεν είχαν συνέλθει ακόμη από την κατά-πληξή τους.

Ο ιππότης σκέφθηκε τότε πως έπρεπε να έπωφεληθεί από το ξάνασμα και την άμνηστί τους, και, σφίγγοντας το ξίφος στο χέρι του, ώρμησε προς το μέρος τους.

Ο Μπραγκαγιόν τον ακολούθησε.

Ήταν μια αληθινή επική έξορμησι. Το

πλήθος υποχωρούσε δλοένα, έκτομίζοντας απειλές και κατάρες.

Ο Πασσαδάν κι' ο Μπραγκαγιόν έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά, και χτυπούσαν με τη ράχη των σπαθιών τους όσους φαίνονταν λιγότερο πρόθυμοι να υποχωρήσουν.

"Αλλά αν εκείνοι που βοισκόνταν στις πρώτες γραμμές είχαν κυριευθεί από πανικό κι' ήταν έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια, οι άλλοι που ήταν πιο πίσω διατηρούσαν α-κόμη το θάρρος τους κι' άρχισαν να πιέζουν τους πρώτους για να προχωρήσουν.

Κι' αυτό γιατί η κατάσταση δεν είχε αλλάξει. Οι αντίπαλοί τους από ένας είχαν γίνει τρεις, όμως, μ' όλες τις φθορές που είχαν υποστεί, δεν είχε μειωθεί αισθητά.

Σε μια στιγμή, το φοιχτό σύνθημα της σφαγής αντήχησε πάλι:

— Θάνατος στους Άρμανιάκ! Τσακίστε τους!... Σουβλίστε τους!...

"Εγινε τότε κάτι που ήταν πολύ παρά-ξενο.

Ο Μπραγκαγιόν, που είχε διαστάσεις κολοσσού, έβγαλε το ξίφος του μέσα στη θήκη, άπλωσε τις χερούλες του, που ήταν πλατειές σαν φτωρία, σκληρές σαν το σίδερο και δυνατές σαν αστραλέιες τανα-λίες και άρπαξε από το λαϊκό δυό από έ-κείνους που βρίσκονταν πιο κοντά του. "Ε-πειτα τους πλησίασε δυο τρεις φορές με όρμη, σε τρόπο που το κεφάλι του ενός να χτυπά στον ώμο του άλλου (η κίνηση του ήταν υπολογισμένη, γιατί, διαφορετικά, θάσπαζαν τα κεφάλια τους) και κατόπιν τους πέταξε σαν δυο φουσκωμένα άσκια προς το μέρος του πλήθους.

Ευχαριστημένος κατόπιν για το κατόρ-θωμά του αυτό, φώναξε:

— Έμπρός!... Ποιος έχει σειρά;

Το πλήθος, τρομαγμένο, υποχωρούσε δ-λονένα. "Αλλά αυτό δεν έσωζε την κατά-στασι. Είχαν επικρατήσει, βέβαια, για μια στιγμή, αλλά, στο τέλος, θα συντρίβονταν κάτω από την αριθμητική υπεροχή εκείνων που τους πολιορκούσαν. Αυτό το ήξερε και ο Ταλαζάρ, και ο Πασσαδάν. Κι' ωστόσο, ο Βαρώνος επωφελήθηκε από μια στιγμή σχετικής ηρεμίας για να ευχαριστήσει τον ιππότη.

— Κύριε, του είπε, μου σώσατε τη ζωή. Ή ευγνωμοσύνη μου για σας θα είναι αι-ώνια...

Ο ιππότης γέλασε.

— Δεν αμφιβάλλω, απάντησε. Το ζήτη-μα όμως, είναι να δούμε πόσο αξίζει η αι-ωνιότης στην περίπτωση μας...

Κι' ο Μπραγκαγιόν γέλασε επίσης.

— Μη μιλάτε ακόμη για νίκη, ευπατρίδη μου, είτε στο βαρόνο. Προς το παρόν, παί-ζουμε με το θάνατο. "Ας δούμε πόση ώρα ακόμη θα μπορέσω να τον ξεγελάσω...

— Προσοχή! φώναξε, ξαφνικά, ο Πασ-σαδάν. Οι αντίπαλοί μας αρχίζουν πάλι να ούρλιάζουν. Διαλέξτε τις θέσεις σας και μην κινηθείτε βήμα ούτε προς τα πίσω, ούτε προς τα πλάγια. Γιατί κι' η πιο μικρή υπο-χώρησι του ενός από μας θα συντρίψη ά-μέσως την άμυνα μας...

Οι τρεις άντρες πήραν θέση σε απόστα-σι μερικών βημάτων ο ένας από τον άλλον και δέχτηκαν την επίθεσι σαν βράχοι, παί-ζοντας με το θάνατο. "Ας δούμε πόση ώρα ακόμη θα μπορέσω να τον ξεγελάσω...

— Προσοχή! φώναξε, ξαφνικά, ο Πασ-σαδάν. Οι αντίπαλοί μας αρχίζουν πάλι να ούρλιάζουν. Διαλέξτε τις θέσεις σας και μην κινηθείτε βήμα ούτε προς τα πίσω, ούτε προς τα πλάγια. Γιατί κι' η πιο μικρή υπο-χώρησι του ενός από μας θα συντρίψη ά-μέσως την άμυνα μας...

Οι τρεις άντρες πήραν θέση σε απόστα-σι μερικών βημάτων ο ένας από τον άλλον και δέχτηκαν την επίθεσι σαν βράχοι, παί-ζοντας με το θάνατο. "Ας δούμε πόση ώρα ακόμη θα μπορέσω να τον ξεγελάσω...

— Προσοχή! φώναξε, ξαφνικά, ο Πασ-σαδάν. Οι αντίπαλοί μας αρχίζουν πάλι να ούρλιάζουν. Διαλέξτε τις θέσεις σας και μην κινηθείτε βήμα ούτε προς τα πίσω, ούτε προς τα πλάγια. Γιατί κι' η πιο μικρή υπο-χώρησι του ενός από μας θα συντρίψη ά-μέσως την άμυνα μας...

ντ' "Ομπερί, όπου βρίσκονταν η κυρία εϊ-σοδός του πύργου Γκαγιάρ.

Ο Σακρεμάν ήταν Βαυαρός όπως κι' η 'Ιζαμπώ. Η βασίλισσα του είχε αperiόρι-στη εμπιστοσύνη, γιατί ήξερε πως της ή-ταν άφοσιωμένος σαν το σκυλί στον άφέν-τη του. Το αληθινό του όνομα ήταν "Όττο φον Ράιμπουργκ, αλλά τον έλεγαν Σα-κρεμάν από μια βλαστήμια, που χρησιμο-ποιούσε συχνά στην όμιλίσ του. Ήταν έ-νας κολοσσός, που η φύσις είχε προικίσει με εξαιρετική δύναμη. Ήταν υπερήφανος, άλλωστε γι' αυτήν και φρόντιζε να την επι-δεικνύει κάθε φορά που του δινόταν η ευ-καιρία.

Ο έμπιστος της 'Ιζαμπώ, που διηθύ-νε το μικρό απόστημα των σωματοφυλά-κων, έβλεπε πως αυτή η υπόθεσι κινδύνευε να μην τελειώσει ποτέ και γι' αυτό πήρε την απόφασι να επέμβει. Με τον τρόπο του φυσικά. Θα χωρόταν από την κυρία εισοδ-ού πύργου Γκαγιάρ, θα έβγαине από τη μικρή πόρτα θα ξεπάστρευε τον Πασσα-δάν τον Ταλαζάρ και τον Μπραγκαγιόν, χτυπώντας τους από τα νώτα και θα άφηνε τη νέα στη διάθεσι του πλήθους, που, φυ-σικά, θα την κοιμάτιζε.

Η σύγχυσι, που θα ακολουθούσε, θα ή-ταν τόσο μεγάλη, ώστε κανείς δεν θα πρό-σεχε την επέμβασί του. "Ετσι, θα σώζον-ταν τα προσχήματα — οι αρχές δεν έπρεπε να φανούν ότι ανακατευόντουσαν σ' αυτό το μακελιό — κι' όλοι θαμναν ευχαριστη-μένοι.

"Όσο για το αν θα κατάφερνε να ξεπα-στρέψει τους τρεις υπερασπιστές της νέας, γι' αυτό δεν αμφιβάλλε ούτε στιγμή. Για-τί δεν ήταν μόνο πολύ χειρότερος, αλλά και απάραμillos σπαθιστής.

"Αλλωστε, θάφετε πάνω τους από πί-σω κι' όπως είχαν το νού τους στο πλή-θος, δεν θα πρόφταναν ν' αμυνθούν.

Ο Σακρεμάν έτρεξε, λοιπόν, στον πύρ-γο Γκαγιάρ κι' έδωσε τις απαραίτητες δι-σταγές στους έξι στρατιώτες που αποτε-λούσαν τη φρουρά του.

Δυό από σάς, είπε, θ' ανοίξουν σιγά την πόρτα. Δεν πρέπει ν' ακουστή ο πα-ραμικρός θόρυβος. Οι άλλοι θα περιμένε-τε πιο πίσω και, μόνο σε περίπτωση με-γάλης ανάγκης, θα επέμβετε. Μόλις τελει-ώσω τη δουλειά μου, θα ξαναγυρίσω εδώ κι' η πόρτα θα ξανακλείσει πίσω μου.

"Αλλά ο Πασσαδάν είχε ιδι, όπως είπα-με, το χοντρό Βαυαρό να τρέχει προς το μέρος της κεντρικής εισόδου του πύργου κι' όταν άκουσε το θόρυβο της πόρτας, που άνοιγε πίσω του, κατάλαβε άμέσως το σχέ-διό του.

Ο ιππότης ήταν από τους ανθρώπους που ένοον το χάρισμα να παίονουν μ' ά-στραπιά ταχύτητα τις αποφάσεις τους. Κι' αυτό έκανε και τώρα. Βέ-βαια, φρόνιμο να γυθουν μέσα στον πύρ-γο Γκαγιάρ. "Αλλά αυτό ήταν προτιμώτε-ρο από το να δειχτούν από πίσω μια και-νούργια επίθεση.

— Ταλαζάρ, φώναξε, πάρε τη νέα και ακολούθησέ με. Μπραγκαγιόν, φίλε μου, κάλυψε την υποχώρησί μας!...

"Επειτα ώρμησε σαν βολίδα προς το μέρος της πόρτας την έσπρωξε με όρμη και υπέκε μέσα.

Ο ένας από τους δύο στρατιώτες, που στεκόταν κοντά στην πόρτα, δέχτηκε το έγγειριδί του Πασσαδάν στο λαϊκό δ-σιν και σφαιρίστηκε άμέσως νεκρός. Ο άλλος ά-ποτραβήχτηκε, πλημμυρισμένος στα αίμα-τα γιατί το ξίφος του ιππότη, τον είχε βοή στο πρόσωπο και του είχε ανοίξει μια βαθειά πληγή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Κο νωνικά

Γάμοι

Την Κυριακή 14-12-52 ετελέσθησαν εις τον Ιερό ναόν του "Αγ. "Ανδρέου εν μέσω έκκεκτο κόσμου οι γάμοι του εκ Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως κ. Λεωνίδα Μισαηλίδου, της γνωστής δημοσιογραφικής οικογενείας με-τα της δίδος Εύας "Αεΐστη, αδελφής του Σε-βασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδας κ. Κυρίλ-λου. Το μυστήριον του γάμου ετελέσεν ο πα-ρεπιθεμιών ενταθα Σεβασμιωτάτος Μητροπο-λίτης Περγανών κ. "Αδαμάντιος.

Εύχομεθα ολοφύως βίον ανέφελον και ευ-τυχή.

Ι. ΚΟΥΣΟΥΛΑΣ.

Ο Σάντα Κλάους «γεννήθηκε» στη Γερμανία για έμπορικούς λόγους...

Γράμματα στο Σάντα-Κλάους

Η «άγι» που στέλνει δώρα

Στη θέση του δικού μας "Αγιοδασί-λη, οι βόρειοι Ευρωπαίοι ("Αγγλοι, Γερμανοί, Σκανδιναβοί κλπ.) έχουν το-ποθετήσει έναν άγιο αλλά... αντίπαρ-κτο στο έορτολόγιο: το Σάντα Κλά-ους. Αυτός υποτίθεται πως στέλνει κά-θε χρόνο τα δώρα στα καλά παιδάκια.

"Εχει πάρει την ονομασία του απ' τον "Αγιο Νικόλαο, που ήταν φίλος και προστάτης των μικρών παιδιών, ο άγιος του λαού, των κατατρεγμένων και των ξένων. Ο "Ιωάννης ο Χρυσό-μοις τον αποκαλούσε «πατέρα εκείνων που δεν έχουν φίλους».

Η μεγαλύτερη χαρά του ήταν να προσφέρει δώρα στους ανθρώπους. Τα έδινε δε πάντα άκρυμνα, ρίχνοντάς τα μέσα στα σπείτια από τ' ανοιχτά πα-ράθυρα ή απ' τις καπνοδόχες, όταν έ-λειπαν οι ένοικοι.

"Όσο για το Σάντα Κλάους αυτός «γεννήθηκε» στη Γερμανία, για έμπο-ρικούς λόγους. Είχαν σκεφθεί δηλαδή οι Γερμανοί κατασκευαστά παιχνιδιών κι' άλλων αντικειμένων ότι, αν επινο-ούσαν ένα τέτοιο άγιο και τον ανεδύ-αζαν με τον "Αγιο Νικόλαο και με το φαναθωπικό του έργο, θα αύξαναν την προσφορά δώρων, κι' επομένως θα πουλούσαν περισσότερα τα είδη τους. Δοκίμασαν πράγματι αυτή την ποότα-σι και είχαν μεγάλη επιτυχία.

Δημιουργήθηκαν τότε νέα έργα, στά-σια, βρήκαν δουλειά δεκάδες χιλιάδες έργατες κι' εκατομμύρια δώρα προσ-φέρονταν στις αρχές Δεκεμβρίου (την ημέρα της εορτής του "Αγ. Νικολάου). "Αργότερα όμως ο θούλος του Σάντα Κλάους συνδυάστηκε με τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτογρο-νιάς και τα δώρα άρχισαν να προσφέ-ρονται αυτές τις ημέρες. Διαδόθηκε δε το έθιμο σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Κάθε χρόνο λοιπόν, σ' όλες τις χώ-ρες της βόρειου Ευρώπης, χιλιάδες παιδιά στέλνουν γράμματα στο Σάν-τα Κλάους, παρακαλώντας τον να τους χαρίσει τα δώρα που όνειρεύονται. Συ-νήθως δε, τα γράμματα αυτά είναι γε-μάτα από συγκινητική αθωότητα και άφελεια, ή αποκαλύπτουν άγνωστα δράματα των διαφόρων οικογενειών.

"Ενα αγοράκι π. χ. έρριξε στο τα-

χυδρομείο μιας μικρής αγγλικής πόλε-ως το εξής γράμμα:

«Σάντα Κλάους. Είς Βόρ. Πόλιν.

» Αναπτή Σάντα Κλάους θα ε' πα-ρακαλέσω να μου στείλεις ένα άκυρο-δάκι, γιατί ή μαμά είναι πολύ άρρωστη και δεν έχω πατέρα».

"Αλλα παιδιά ζητούν πολύ περισσό-τερα πράγματα.

Μια χρονιά, κάμποσοι πιστοίκοι ά-φου μελέτησαν το χάριτη σχημάτ-σαν τη γνώμη ότι ο Σάντα Κλάους ζούσε στη Γροιλανδία, και άπηυθύναν εκεί όλα τα γράμματά τους. "Από τη Γροιλαν-δία λοιπόν, έπεστράφησαν στην Κο-πενχάγη. "Εκεί τα παρέλαβε μια καλή υπάλληλος των ταχυδρομείων, η μίς Γκέρντα Στάουνινγκ, κι' έστειλε σ' ό-λα τα παιδιά μια ευγενική απάντησι, με την υπογραφή του Σάντα Κλάους. "Εσώκλεισε δε σ' κάθε γράμμα μια κάρτα μ' ένα δανικό τοπίο κι' ένα ωραίο παραμύθι.

"Η χειρονομία αυτή σημείωσε τόση επιτυχία, ώστε απ' το 1949 τα γράμ-ματα προς το Σάντα Κλάους ένέθη-καν σε πολλές χιλιάδες κι' η μίς Στά-ουνινγκ πήρε τέσσερις βοηθούς.

Στην "Αμερική, συγκεντρώνονται τα γράμματα που άπευθύνονται στο Σάν-τα Κλάους, και παραδίδονται όλα μα-ζί σε φιλανθρωπικές οργανώσεις που αναλαμβάνουν, να έξακριώσουν την οικονομική κατάσταση κάθε παιδιού και να στείλουν δώρα εκεί που πρέπει. Οι οργανώσεις αυτές ένισχύονται γενναί-οδωρα από διαφόρους "Αμερικανούς έ-κατομυριούχους.

"Υπάρχει έξ άλλου στην αμερικανι-κή πολιτεία της "Ιντιάνα ένα χωριό που λέγεται Σάντα Κλάους. Στις γιορτές λοιπόν, πολλοί ένοιοι παραδίδουν στο ταχυδρομείο του δέματα με δώρα για να φτάσουν στον προορισμό τους σφρα-γισμένα με το συμβολικό αυτό όνομα.

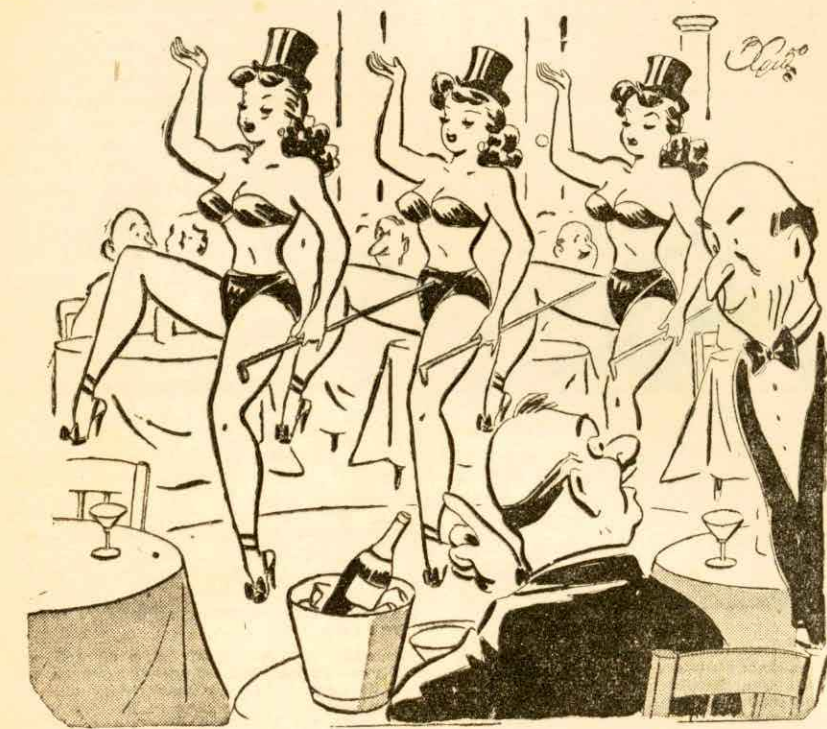
Στην "Ολλανδία, μια φιλανθρωπική οργανώσις μαζεύει όλα τα γράμματα προς το Σάντα Κλάους κι' απαντάει σε πολλά απ' αυτά.

Τις ημέρες των εορτών, τα ταχυδρο-μικά τέλη είναι αυξημένα, και η αύξη-σις αυτή χρησιμοποιείται κάθε χρόνο για διαφόρους φιλανθρωπικούς σκο-πούς: για την προαθήκη καινούργιων κρεβατιών στα νοσοκομεία, την ίδρυσι γηροκομείων, την άναυχη των όρφων, την άνοικοδομησι εκκλησιών, κλπ. Το ίδιο γίνεται και στη Νέα Ζηλανδία, τη Νορβηγία, το Βέλγιο και τη Δανία. Στη Νέα Ζηλανδία, τα γράμματα αυτά δια-ρθεύονται για παιδικά νοσοκομεία στη Νε Νορβηγία για ραδιολογικές έρευνες.

Η Πρωτογρονιά στη Βιέννη

"Όταν, τη νύχτα της παραμονής της Πρωτογρονιάς, πλησιάζουν οι τελευταίες στιγμές του χρόνου που φεύγει, οι Βιεννέ-ζοι συνηθίζουν να μαζεύονται έμπρος στον Ιστορικό ναό του "Αγίου Στεφάνου και να περιμένουν τους ήχους της καμπάνας του. Στο δωδέκατο χτύπημα, τρέχουν σαν τρελ-λοί προς τα γειτονικά κέντρα κι' άνοίζουν ν' αποδεχτούν τα «κόαφφεν» και να πι-νουν αλλεπαλλάγη «πόντες». Αυτά τα δυο τους είναι απαραίτητα τη νύχτα εκείνη. Και κάνουν τεραστία καταναλώσι τους — ιδί-ως αν δεν τους λείπει η «γκελίμπτ Μαρία» (αγαπημένη Μαρία), όπως έχουν έπονο-μάσει, τα λεφτά!

Στα δημόσια κέντρα, υπάρχουν λοταρί-ες, που το κέρδος τους αποτελείται από γουρουνακια του γάλατος, λαγυσιστά και στολισμένα με μεταξωτές κοοδέλλες.

— Γκαρσόν, πες στα κορίτσια πως ε' άγκαζάρω, νάρθουν αύριο στο σπίτι να μου κάνουν ποδαρικό!... (Του Β. Χριστοδούλου)

37

Αγαπημένη μου ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΙ' όλο κέρδιζε! Σωρός μπροστά της οι μαρκες, τα χαρτονομίσματα! "Όλο το καρρέ την είχε φοβηθεί...". Ο Σταμέλης, ο χοντρός κωμικός του θιάσου με την άστεία ψιλή φωνή, πούχανε και τα πόδια πολλά, ίδρωνε και ξεϊδρώνε, σκουπίζοντας διαρκώς το μέτωπό του μ' ένα μεγάλο μαντήλι καρρέ.

—Μα καλά, βρέ παιδάκι μου, μάς φώναζες στο σπίτι σου για να μάς μαθήσεις; τη ρωτούσε με απόγνωση σε κάθε καινούργιο του ξετίναγμα.

Αδιάφορη, η Λίνα συνέχιζε το παιχνίδι της, και άφηρμένη χωρίς καμιά συγκίνηση μάζευε όλο και καινούργια κέρδη... Ούτε καν ενδιαφερότανε να τα πάρει. Υποχρεωτικός, της τα μάζευε ο ζέν-πρεμιέ του θιάσου, ο Γιαννάς. Την πολιορκούσε καιρό τώρα με το πιο διακριτικό φλέοτ, που τόκρυβε πίσω από μια στρουγκή συνοδελφικότητα.

Στη σκηνή, όταν παίζανε πλάι-πλάι εκείνος κι' εκείνη, στις σκηνές του έρωτικού πάθους, ο Γιαννάς έπαιζε έντελως φυσικά. Τα ερωτόλογά του βγαίνανε με ασυγκράτητο αυθορμητισμό από τα χείλια του. Κι' ύστερα, όταν η εξέλιξη του έργου επέβαλλε κανένα άγκυλισμα αυτό ήτανε πραγματική ωδύγη! "Ενοιώθε η Λίνα τα δυνατά μπράτσα του να τη σφίγγουνε απαιτητικά κι' ερωτευμένα, ενώ το στόμα του τρεμούλιαζε άπάνω από το δικό της..."

Τόχανε γράψει και οι κριτικοί στις εφημερίδες, "Ένας μάλιστα, ο Γεωργίδης στην «Εθνική» είχε τονίσει με τη γνωστή χαριτωμένη του κακοήθεια, ότι ο Γιαννάς κι' η Φερκάλη παίζανε τις πολύ θερμές σκηνές με σκανδαλώδη αυθορμητισμό!

Αυτό είχε φέρει την καταστροφή! Είχε προκαλέσει το μοιραίο κυγά της πρωταγωνίστριας της με το Στελλίδη. Ήταν ο μεγάλος καλλιτέχνης του τραγουδιού με την ήρεμη άρρενωπη όμορφη που είχε συγκλονιστικά δονήσει όλη την εύαισθητη γυναικότητα της... Τρία χρόνια τώρα, αυτός κι' εκείνη αποτελούσαν το πιο πιστό ζευγάρι της αθηναϊκής καλλιτεχνίας. Εκείνη, πρωταγωνίστρια στο θέατρο, εκείνος, βασιλιάς στο τραγούδι! Οι δίσκοι του γινόντουσαν κυριαρχικά ανάρπαστοι! τα ρεσιτάλ του αποτελούσανε μεγάλα καλλιτεχνικά γεγονότα! τα τουρνέ του, στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, του μαζεύανε δόξα και λεφτά. Τα περισσότερα βράδια ο Στελλίδης πήγαινε και την έπαινε από το θέατρο. Άνέβαινε από την πορτίτσα των πασασκηνίων, περνούσε το μικρό διάδρομο, κι' έφτανε στη δεξιά κουζίνα. Κι' εκεί, στεκότανε και καμάρωνε τη Λίνα στις τελευταίες σκηνές του έργου που παιζότανε. "Όταν τόν έβλεπε κι' αυτή από σκηνή, έπαιζε με διπλό πάθος."

Αλλοίμονο, όμως! Αυτό το πάθος, για το κοινόν της πλατείας, που δεν ήτανε, βέβαια, δυνατό να δει τον πραγματικό ζέν-πρεμιέ της πρωταγωνίστριας κρυμμένον στην κουζίνα, δημιουργούσε το θρόλο του ειδυλλίου της με το Γιαννά...

Την ώρα που φεύγανε μαζί ο Στελλίδης της έλεγε περικά άπάνω σ' αυτό το θέμα. Σφιγγότανε τότε εκείνη άπάνω του, και του άπαντούσε τρυφερά, χώνοντας τ' κεφαλάκι της στον ώμο του.

—Μην είσαι κουτός! Ο Γιαννάς δεν είναι για μένα παρά ένας άπλος θεατρίνος... Παίζουμε μαζί στη σκηνή, και τίποτ' άλλο!

Όπου ήρθε σαν κεραυνός η κριτική του Γεωργίδη στην «Εθνική». Ο Στελλίδης τη διάβασε το βράδυ, κι' ένοιωσε μέσα του όλες τις ύποψίες του να παίρνουνε εσθνικά σάρκα και όστα για να δημιουργήσουνε τη μεγάλη του δυστυχία... Στην αρχή θέλησε να τρέξει σπίτι της, να τη ρωτήσει, να τη βροίση, να τη χτυπήσει. Ύστερα όμως, συγκρατήθηκε. Δεν τό βρήκε σωστό... Νοήσε ότι καλύτερο βότανε ν' απομακρυνθή με ήρεμη πληγωμένη αξιοπρέπεια από τη ζωή της, χωρίς καμιά εξήγηση, κανέναν κυγά. Δεν μπόρεσε να κρατηθή! Την ίδια νύχτα, κατά το τέλος της παραστάσεως, βρέθηκε πάλι

στη δεξιά κουζίνα του θεάτρου για να παρακολουθήσει την αγαπημένη του να γέρνει με πάθος στην αγκαλιά του Γιαννά! Έσφιξε με δύναμη τις γραβίες του ο Στελλίδης—τόσο που μπήκανε τα νύχια του στο κρέας του...—και, όταν η αυλαία της τσίτης πράξεως έπεσε μέσα σε μια βροχή από χειροκροτήματα την πλησίασε σκοτεινός, χλωμός στην πόρτα του καμαρινιού της. Η θεατρίνα τόν είδε και τού χαμογέλασε με τη συνηθισμένη της έρωτική τρυφερότητα.

—Έλα μέσα... τού είπε.

—Όχι... Δε θάρρω... της απάντησε ξερά.

Παραξενεύτηκε από τον τρόπο του.

—Τί έχεις, Γιώργε... τόν ρώτησε ανήσυχη.

—Τί νάχω; Μου άνοιξε τα μάτια ο Γεωργίδης!

Ταπεινωμένη από την άδικαιολόγητη ύποψία του, η Λίνα τράβηξε δυνατά το χέρι της κι' είπε:

—Αν θές, μπερδεύς να πιστέψης το Γεωργίδη!

—Ο Γιαννάς είναι έραστής σου! Κι' εγώ είμαι το γελοίο πρόσωπο στη ζωή σου!...

Τόν κύτταξε με τα μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα:

—Αν τό νομίζης αυτό, προτιμώτερο να χωρίσουμε...

Τό πίστευε πραγματικά, και χωρίσανε... Ένα χρόνο τώρα είχανε να δαθούνε... Πεισματωμένη η πρωταγωνίστρια, ούτε είχε ζητήσει να τόν ξαναδεί...

Τόν άκουγε στο ραδιόφωνο. Ή τόσο γλυκειά φωνή του είχε αποκτήσει μια σκληρή μεταλλικότητα, ψυχρή σαν ατσάλινια. Τραγουδούσε πιά μόνο έπαγγελματικά

...Κι' άπόψε, νάσου η Πρωτοχρονιά! Για πότε είχε περάσει ένας ολόκληρος χρόνος! Η Λίνα χάνοντας τόν έρωτά της, είχε δοθή στο μοναδικό πάθος που της νάσκωνε τόν πόνο: Στά χαρτιά. "Ετσι κι' άπόψε, τους είχε μαζέψει όλους στο σπίτι της για να κόψουνε την πίττα."

Ήταν εκεί οι πιο πολλοί από το θέατρο, δυο-τρεις δημοσιογράφοι, δυο-τρεις συγγραφείς, ένας συνθέτης. Και τους είχε ξετινάξει, με τη φοβερή, την άπίθανη εύνοια του χαρτιού της!...

Τό ρολόι πλησίαζε άργά στα μεσάνυχτα. Τό ραδιόφωνο άνοιγμένο σιγά, έστελνε τους άπαλούς ήχους από μελωδικώτερες όρχήστρες. Λίγο πριν από τις δώδεκα, η φωνή της σπίκερ άκούστηκε ν' άναγγέλλη:

—Κυρίες μου και κύριοι! ο καινούργιος χρόνος πλησιάζει... Σε λίγο, με τό σβύσιμο τών φώτων, θα εύξηθή σ' όλους «χρόνια πολλά» ο αγαπημένος σας τραγουδιστής, ο Γιώργος Στελλίδης...

Δώδεκα! Σβύσανε τά φώτα. Ύψωθήκανε τά ποτήρια, τά χείλια εύχηθήκανε... Γεμάτη συγκινημένη προσέχη, η Λίνα ζύγωσε τό ρεδιόφωνο, και κόλλησε άπάνω του. Και τότε, ξεστή, γεμάτη άσυγκράτητο πάθος, η φωνή του έφτασε ως τ' αυτιά της, με τόν παλιό της παλμό, την παλιά της τρυφερότητα:

«Αγαπημένη μου χρόνια πολλά!...

Νάσαι χαρούμενος ή νέος χρόνος

Ή τύχη νάτ' άνοιξε νά σου γελά

και νάσαι άγνώστος για σένα ο πόνος...

Κι' αν είν' η μοίρα μου νά με ξεχάσης,

κάνε τό κεφάλι σου, και μη διστάσης...

Ή σκέψη μου άγρυπνη θα σου μιλά:

Αγαπημένη μου, χρόνια πολλά!...

Έσβυσε άπτελά, σά χάρι ή φωνή, κι' η Λίνα άπληστη άκούγε ακόμα... Ή φωνή του είχε χάσει άπ' όψε τη μεταλλική της σκληρότητα, είχε ξεαγίνει η παλιά, η βελουδένια φωνή του τρυφερού τραγουδιστή της καρδιάς, πούχε τραγουδήσει μόνο γι' αυτήν!

Ή φωνή του Σταμέλη, του χοντρού κωμικού, την έδωλε άπό τό όνειροπόλημά της:

—Ε' τί θα γίνη; Δεν θάρρης νά συνεχίσουμε; Έλα νά σου πάρουμε λίγο, τώρα που μπήκε ο καινούργιος χρόνος!...

Γύρισε στο πράσινο τραπέζι, με την ψυχή της ολόκληρη, με τη σκέψη της δοσμένη άλλου... Και—τί περίεργο!—σε λίγη ώρα, τάχε χάσει όλα! Τό συγκρότημα από τις μαρκες και τα χαρτονομίσματα είχε γκρεμιστή άπό μπροστά της, είχανε χαθή όλα, είχανε γίνει άερας! Δεν έσώσε όμως καμιά λύση! Βοήκε τόσο φυσική τη χασούρα της: Ο Γιώργος την άγαπούσε πάντα! Γι' αυτήν είχε τραγουδήσει, αυτήν είχε εύξηθή με τό τρυφερό του «Αγαπημένη μου χρόνια πολλά...» Όποιος χάνει στά χαρτιά κερδίζει στην άγάπη! Κι' αυτή δεχότανε σάν άσυγκρίτη εύνοια της τύχης νά τό χάσει όλα! "Όλα!... Και νά ξανακερδίσει την άγάπη τού από πρωτοχρονιάτικο χαρτοπαίγνιο της νουσταλτίας..."

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΟΥ

Η Λευκή φανερώνει στο Ροσκώφ πως ξέρει το μυστικό των έγκλων σχέσεων του με τη μητέρα της. Του εκφράζει τον αποτροπιασμό της και φεύγει, αφήνοντας τον σ' απεριόριστη απελπισία. Ο Πιέρ Μοργκάν, που έτυχε ν' ακούσει αυτή τη συνομιλία τους κι' ύστερα το μονόλογο του Ροσκώφ, μαθαίνει έτσι πως θεωρεί κόρη του τη Λευκή. Ύστερα, σε μία συνάντησή του με τη Λευκή, της εξηγεί, ότι ξέρει το μυστικό της μητέρας της, της υπόσχεται όμως να σωπάσει και την προειδοποιεί πως την περιμένει μία μεγάλη, ανέλπιστη ευτυχία. Ο Φλανκάρ καταστρώνει ένα σχέδιο, για να πετύχει τη μάσκα του Ροσκώφ. Δίνει στο Ζαν Μώρ να πάρει λίγη στρουκίνη, για να του προκαλέσει νέα κρίση τρέλλας. Αναθέτει στον Καραντέκ να τον προσέχει συνεχώς. Έξ' άλλου, βάζει τον Πιέρ να ζητήσει από τη Λευκή να κόψει την άλλη μέρα τον περιπάτο της σε ώριμο μέρος του δάσους, φρονώντας ώριμο φόρεμα, αφού προμηθευθεί ένα όμοιο ακριβώς φόρεμα και σ' αυτόν. Επίσης συνιστά στον Πιέρ να μην αφήσει καθόλου από κοντά του το Ροσκώφ.

21ον «Μά αυτός είναι τρελλός!» συλλογίστηκε ο Καραντέκ. Και του τράνταξε δυνατά το μπράτσο, φωνάζοντας τον: — «Ε, Ζαν Μώρ! Δεν μ' αναγνωρίζετε;

Μά ο κολληγός συνέχισε το μονόλογό του, χειρονομώντας και πηγαίνοντάς τον μ' στο δωμάτιο, χωρίς να βλέπει και ν' ακούει τον Καραντέκ. «Εκείνος τον έπιασε και τον έσφιξε πάλι μ' όλη του τη δύναμη. — Σταθείτε μία στιγμή ησυχος, του είπε. Κιτάξτε με καλά, στο πρόσωπό! Είμ' εγώ, ο Καραντέκ... — Θά με σκοτώσουν, σ' έειπα... θά με πεθάνουν απ' τα μαρτύρια...» «Α, τ' άρατα!»

Εσπάρξε και πάλι μακριά τον Καραντέκ, ώρμησε προς το παράθυρο και τ' άνοιξε. — Ο γέρος υπρέτης νόμισε πως θάπεφτε έξω, κι' έσπευσε να σταθεί μπροστά του για να τον εμποδίσει.

Μά ο κολληγός δεν είχε τέτοιο σκοπό. Κιτάζε μόνο επίμονα τον πύργο του Φουσερόλ, μέσα στο σκοτάδι, σαν να τον τραβούσε κάποιο μυστηριώδες θάναμα.

Εμεινε πάνω από μία ώρα έτσι αμίλητος κοντά στο παράθυρο. «Επειτα ξαναγύρισε δίπλα στο τζάκι, τρέμοντας συγκορμιοσ κι' υποφέροντας από δονηρούς σπασμούς.

Επέσε στο κρεβάτι κατά τη 1. δίχως να γδυθεί. Δεν άποκοιμήθηκε, όμως. Τα μάτια του έμειναν ανοικτά. Κάθε τόσο, άνασκαπνόνταν, τρυφερός στην όψη, δείχνοντας τις γροθιές του στον πύργο, και προφέροντας φοιγτές βλαστήμιες.

Ο Καραντέκ τον παρακολουθούσε με οίκτο. Κάποια στιγμή, ψιθύρισε:

— «Αν φαντάζεται ο γιατρός Ροσκώφ ότι η σκόνη του κάνει καλό σ' αυτό το φουκαρά, δεν σκαμπάζει νού από ιατρική! Έχει το διάβολο μέσα της αυτή η σκόνη!...»

Πέρασε δηλ τη νύχτα άρρυθνος, παίζοντας το διπλό ρόλο του δεσμοφύλακα και του νοσοκόμου. Ο Ζαν Μώρ προσπάθησε πολλές φορές να βγί έξω. Εύρισκε όμως την πόρτα κλειδωμένη και ξαναγύριζε στο κρεβάτι του.

Επιτέλους, ημερώσε. Κατά τις 9, έφτασε ο Φλανκάρ. Με μία ματιά μόνο, κατάλαβε την κατάσταση του κολληγού.

Χμ! είπε. Φαίνεται πως είναι πολύ καλή η σκόνη... Ήξερε τί έκανε ο Ροσκώφ. — Νά με συμπαθατε, επένεβε ο Καραντέκ. Μά, αν τη μεταχειρίζοταν για ιατρικό, είναι ο χειρότερος άτζαμής!

— Καλά, καλά... Είνα πολύν καιρό να ευχαριστήσω τόσο, φίλτατέ μου Καραντέκ. — Ο υπρέτης κιτάζε, κατάκλητος τον άστυνόμο. Άλλα δεν τον ενάγγλανε μ' έσπότησεις. Ήξερε πως θα έξηγείτο το μυστήριο εκείνο κι' έκανε ύπομνη, περιμένοντας τ' άγεγονότα.

Ο Ζαν Μώρ δεν είχε αναγνωρίσει το

Φλανκάρ. Ένώ ο Καραντέκ διηγείτο στον άστυνόμο ό,τι είχε συμβεί τη νύχτα, ο κολληγός πλησίασε στην μισανοικτή πόρτα και την άνοιξε τελείως.

Ο Φλανκάρ τον είδε. Κι' εμπόδισε τον Καραντέκ, που θέλησε να συγκροτήσει τον τρελλό.

— Αφίστε, του είπε. Τώρα είναι δουλειά δική μου...

Επείσε απ' το μπράτσο το Ζαν Μώρ και τον άκούθησε. Ο κολληγός διέσχισε την αλλη, Ο Φλανκάρ τούδειξε έξασνα από μακριά μια άσπρη σιλνέτα, στη Βεράντα του πύργου. Ήταν η Λευκή ντε Μιρμόν.

— Βλέπετε εκείνη την κοπέλλα. Ζαν Μώρ; είπε ο άστυνόμος. Τη βλέπετε; Την αναγνωρίζετε;... Αυτή σε κυνηγάει! Απ' αυτήν προέρχονται όσα παθαίνεις...

— Θά τη σκοτώσω, σαν τους άλλους... Ο Φλανκάρ άνατρίχιασε κι' είπε, κατάγλωμος:

— Αυτήν έπρεπε να σκοτώσης, κι' όχι τον Κρέβκερ, το Μωρίς και τον κύμπα Ζυλ που δολοφόνησες...

ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΠΟΥ ΠΑΤΙΝΑΡΕΙ

Ο κόκκορας αυτός είναι ο περίφημος Άμπόδο, που ο Γάλλος άφεντικός του κ. Λέρ, ύστερα από πολύμηνο έγκλημα, κατάφερε να τον μάθει να πατινάρη. Σήμερα η τηλεόρασις και διάφορα τσίρκα συναγωνίζονται ποιός θα πρωτοπαρουσιάσει ένα συμβόλαιο με τον κ. Λέρ για να παρουσιάσει τον Άμπόδο στο κοινό!...

— Ναι, τους σκότωσα και τους τρέις! Κι' αυτήν θά τη σκοτώσω... Βάλθηκαν όλοι τους να με δασανίζουν. Θέλουν το θάνατό μου... Νά, όρίστε! Τη βλέπετε; Μού ρίχνει άναμμένα σιδερά μέσα σ' το φάι μου... Μά θά τη συγγυρίσω κι' αυτήν!...

Ο Φλανκάρ κι' ο τρελλός προχώρησαν και χάθηκαν μέσα στο δάσος. Ο Καραντέκ τους παρακολουθούσε από μακριά, κρυμμένος στους θάμνους, όπως του είχε υποδείξει μ' ένα νόημα ο άστυνόμος.

Όταν ο Ροσκώφ άποφαιρέθηκε την κομπήσα και βγήκε, βρήκε τον Πιέρ Μοργκάν δίπλα στη μαρμάρινη σκάλα. Ο νέος τον καλημέρισε, δίνοντας του το χέρι.

Ο Ροσκώφ γάγκκε πολύ, γιατί δεν ήταν συνηθισμένος σε τέτοιες φιλικές εκδηλώσεις εκ μέρους του. Δεν πρόσφερε ώστόσο ότι ο Μοργκάν γλώμισσε, όταν το χέρι του έσφιξε το δικό του, κι' ότι τα μάτια του πέταξαν φωτιές...

Ύστερα ο Πιέρ τον έπιασε μ' οικειότητα απ' το μπράτσο, κάνοντάς τον έτσι να έκπλαγη ακόμα πιό πολύ. Για ν' άρχισή συζήτησι, τον ρώτησε για την υγεία της Μαργαρίτας.

— Η κυρία κόμπησε σωθήκε, είπε ο Ροσκώφ.

— Χάρις σε σ' άς, γιατρέ! Θά σ' άς όφειλη δυο φορές τη ζωή της.

— Χωρίς να θέλω να παινευθώ, πρέπει να παραδεχθώ ότι, αν δεν εύρισκε άφοσιωμένες περαιοήσεις, η κατάσταση της θά χειροτέρευε από τις πρώτες μέρες. Και τότε θάγαμε να φοβηθούμε το ένα από δυο έξ' ίσου φοβερά κακά...

— Ποιά δηλαδή;

— Το θάνατό ή την παραφροσύνη. Και το πρώτο θάταν το μικρότερο από τα δυο κακά...

Ετσι κουβεντιάζοντας, έφτασαν στη Βεράντα που όδηνούσε στον κήπο. Κάθισαν εκεί κι' άναψαν τσιγάρα.

Πέρασε έτσι ένα τέταρτο περίπου. Ύστερα ο Ροσκώφ σηκώθηκε και προχώρησε ως την άκρη της Βεράντας, πούδλεπε προς το δάσος όπου είχαν γίνει τρέις φόνοι κατά διαταγή του...

Ο Πιέρ είχε παρακολουθήσει τη διέυθυνσι της ματιάς του.

— Η δεσποινίς ντε Μιρμόν δεν φοβάται την ούιχλη του είπτε. Μόλις βγή ο ήλιος, πηγαίνει περίπατο στο δάσος...

Πραγματικά, ο Ροσκώφ έβλεπε από μακριά τη Λευκή. Κι' ενώ την παρακολουθούσε με τα μάτια, το πρόσωπό του είχε πάρει μία απεριόριστη έκφρασι λυγής ανακατεμένης με νουά. Ελπίδας και παράπουνι μαζί... Λύπη, γιατί το παιδί του τον μισούσε. Και γαρ, γιατί το έβλεπε, Έλπίδας πως θά τον άγαπούσε άρρόντερα. Και παράπουνι, γιατί άκούουσε να γεννηθή αυτό το αίσθημα...

— Νά και μία άλλη που σώσατε, γιατρέ, του είπε ο Πιέρ.

Μά εκείνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Όχι, είπε, αυτή δεν κινδύνεψε. Άπλώσε και μόνο επιτάγυνε την άνάρωσί της.

— Όπωσδήποτε, πρέπει να σ' άς εύγνωμνή γι' αυτό.

Ο Ροσκώφ άνατρίχιασε και γύρισε ζωγρά προς το γλύπτη. Του είχε φανή πως τ' άλγνια του έκουβαν, κάτι το είρωνικό. Άλλα η έκφρασι του τον καθήσυνασε.

— Απατάσθε, κύριε Μοργκάν, του είπε με φωνή άλλωιωμένη. Αυτή η νέα μου δείχνει πάντα μία άπροστροφή... Όμολογώ πως δεν μπορώ να έξηγήσω το λόγο!... Ίσως νάνε μία νεανική ιδιοτροπία της. Ένα αίσθημα που θ' άλλαζε με τον καιρό...

Στο μεταξύ η Λευκή προχωρούσε στη μεγάλη δεινδοστοινία. μ' ένα βιβλίο στα γέγρια της. Κι' όταν άκούη νάγκκε πίσω απ' τ' ά δέντρα, ο Ροσκώφ προσπαθούσε να την ξαναδη να φαντασθή που βρισκόταν...

Εξφνικά, έδγαλε μία πνιγμένη φωνή. Εί-

γε έμφανισθή και κάποιος άλλος, στη μεγάλη δεινδοστοινία: ο Ζαν Μώρ.

Κι' έκαμε ένα βήμα προς τη σκάλα της Βεράντας. Μά τον σταμάτησε άπότομα ένα δυνατό χέρι που άκούμπησε στον ώμο του.

Ήταν ο Μοργκάν. Ο Ροσκώφ είχε ξανάσει τελείως την παρουσία του.

— Μά που πάτε τόσο γρήγορα, γιατρέ; είπε ο νέος με είρωνικό ύφος.

— Ξέχασα πως έπρεπε να έπισκεφθώ ένα βαρειά άρρωστο, στο Φουσερόλ. Άν δεν πάω τώρα άμέσως, θά με κατηγορήσει για άμελη...

— Έσείς άμελής; Δεν το πιστεύω... Πέστε καλύτερα πως ζητάτε πρόφασι για να φύγετε!

— Κι' είναι άνάγκη να βω πρόφασι γι' αυτό;

— Έτσι φαίνεται, άφου νοσησιοποιήσατε πρόφασι.

Ο Ροσκώφ βρέθηκε σε φοβερό δισταγμό. Άπ' το ένα μέρος φοβόταν μην προδώσει το μυστικό του. Άπ' το άλλο άνυπομονούσε να συναντήσει το Ζαν Μώρ, για να προλάβη τις συνέπειες της τρέλλας του...

Τελικά, νίκησε ο πρώτος φόβος του... Ίσως γιατί έκρινε πως η Λευκή δεν διέτρεχε άμεσο κίνδυνο, όπως του είχε φανή. Κι' έμεινε εκεί πού βρισκόταν.

Ο Ζαν Μώρ ξαναβγήκε απ' τους θάμνους, άλλαξε θέσι και πήγε να κοιμηθή λίγο μακρότερα, μέσα σε κάτι άδιάπερστα βάτα, απ' όπου μόνο άλεπού η λαγός μπορούσε να περάσει. Κι' ο Ροσκώφ συλλογίστηκε πάλι τρέμοντας:

«Σίγουρα, κούφτηκε εκεί για να περιμένη τη Λευκή, με κακούς σκοπούς!...»

Εξφνικά, φάνηκε η κοπέλλα στο δάσος, άνάμεσα στα φυλλώματα. Ήταν αυτή, δεν έπιτορεπάν άμφιβολία, γιατί γνωρίζοταν εύκολα από το φόρεμά της. Μά τι ζητούσε εκεί, άνάμεσα στους θάμνους και σ' άγκάθια, που κινδύνευε να την πληγώσουν, να την ματώσουν;

Δεν άπείνε πολύ απ' το Ζαν Μώρ. Δεν είχε πάει λοιπόν στο χωριό, όπως είχαν υποθέσει ο Ροσκώφ κι' ο Πιέρ. Άφου προχώρησε ως την άκρη του δάσους, έγινε γυρίσει πίσω και, από μία νεανική ιδιοτροπία, περνούσε άνάμεσα στα δέντρα.

Ο Ροσκώφ νόμισε, πως είχε σβήσει η ζωή του... Χλωμός με τις γροθιές σφιγμένες, παρακολουθούσε από μακριά τη σκηνή.

«Αν πάει πραγματικά στο χωριό η Λευκή, σωθήκε! είπε με το νού του. Ή ο Ζαν Μώρ θά γάσι τ' άγνη της και δεν θά υπορέσει να την ξαναβδή, ή θά προλάβω εγώ να την άνταμώσω και να την προσφύλαξω, σκοτώνοντας αν χρειαστή, το Ζαν Μώρ...»

Το φόρεμα της Λευκής χάθηκε πάλι. Ύστερα από λίγες στιγμές φάνηκε στον ίδιο δρόμο ο Ζαν Μώρ. Βάδιζε σκυφτός, σαν να φοβόταν μ' όν δ' άκαίσι!

— Κυτάντε... κυτάντε αυτόν τον άθροπο! τ' αούλιζε ο Ροσκώφ.

Ο Πιέρ προσποιήθηκε τον έκπληκτο.

— Μά δεν τον άναγνωρίζετε, γιατρέ; είπε. Είναι ένας από τους άρρώστους σ' άς, ο κολληγός Ζαν Μώρ.

— Ναι, τον γνώρισα... Μά φαίνεται να παρακολουθ' τη δεσποινίδα ντε Μιρμόν, σαν να έτοιμάζεται να κάμει έγκλημα!

— Μπ' άς καλό σ' άς! φώναζε ο νέος. Π' άς ήθε τέτοια ιδέα... Γιατί ο τίμιος αυτός κι' άκακος άνθρωπος να θελήσει να κάμει κακό στη δεσποινίδα Λευκή;...

— Άκακος... ψιθύρισε ο Ροσκώφ, άνατρίχιαζοντας.

— Όχι μόνον άκακος άλλα άρρωστος κι' άδύνατος σαν παιδί!... έπανέλαβε υπηναικά ο γιατρός.

Εσφίγγε τις γροθιές του, τόσο που γωνονταν τα νύχια του στις σάρκες του...

Ο Ζαν Μώρ άκολουθούσε το δρόμο που είχε πάρει η Λευκή. Όταν όμως πλησίαζε να γάσι, όπως κι' εκείνη προς τη διέυθυνσι του χωριού, στάθηκε, γύρισε πίσω, διευθύνθηκε προς το πάκο και κούφτηκε άνάμεσα στους θάμνους.

Ο Ροσκώφ άνάσσε μ' άνακούφισι.

«Σώθηκε η Λευκή! είπε με το νού του.

Ένω καιρο τώρα να βω το Ζαν Μώρ και να τον συγκαταστήσω!...»

Κι' έκαμε ένα βήμα προς τη σκάλα της Βεράντας. Μά τον σταμάτησε άπότομα ένα δυνατό χέρι που άκούμπησε στον ώμο του.

Ήταν ο Μοργκάν. Ο Ροσκώφ είχε ξανάσει τελείως την παρουσία του.

— Μά που πάτε τόσο γρήγορα, γιατρέ; είπε ο νέος με είρωνικό ύφος.

— Ξέχασα πως έπρεπε να έπισκεφθώ ένα βαρειά άρρωστο, στο Φουσερόλ. Άν δεν πάω τώρα άμέσως, θά με κατηγορήσει για άμελη...

— Έσείς άμελής; Δεν το πιστεύω... Πέστε καλύτερα πως ζητάτε πρόφασι για να φύγετε!

— Κι' είναι άνάγκη να βω πρόφασι γι' αυτό;

— Έτσι φαίνεται, άφου νοσησιοποιήσατε πρόφασι.

Ο Ροσκώφ βρέθηκε σε φοβερό δισταγμό. Άπ' το ένα μέρος φοβόταν μην προδώσει το μυστικό του. Άπ' το άλλο άνυπομονούσε να συναντήσει το Ζαν Μώρ, για να προλάβη τις συνέπειες της τρέλλας του...

Τελικά, νίκησε ο πρώτος φόβος του... Ίσως γιατί έκρινε πως η Λευκή δεν διέτρεχε άμεσο κίνδυνο, όπως του είχε φανή. Κι' έμεινε εκεί πού βρισκόταν.

Ο Ζαν Μώρ ξαναβγήκε απ' τους θάμνους, άλλαξε θέσι και πήγε να κοιμηθή λίγο μακρότερα, μέσα σε κάτι άδιάπερστα βάτα, απ' όπου μόνο άλεπού η λαγός μπορούσε να περάσει. Κι' ο Ροσκώφ συλλογίστηκε πάλι τρέμοντας:

«Σίγουρα, κούφτηκε εκεί για να περιμένη τη Λευκή, με κακούς σκοπούς!...»

Εξφνικά, φάνηκε η κοπέλλα στο δάσος, άνάμεσα στα φυλλώματα. Ήταν αυτή, δεν έπιτορεπάν άμφιβολία, γιατί γνωρίζοταν εύκολα από το φόρεμά της. Μά τι ζητούσε εκεί, άνάμεσα στους θάμνους και σ' άγκάθια, που κινδύνευε να την πληγώσουν, να την ματώσουν;

Δεν άπείνε πολύ απ' το Ζαν Μώρ. Δεν είχε πάει λοιπόν στο χωριό, όπως είχαν υποθέσει ο Ροσκώφ κι' ο Πιέρ. Άφου προχώρησε ως την άκρη του δάσους, έγινε γυρίσει πίσω και, από μία νεανική ιδιοτροπία, περνούσε άνάμεσα στα δέντρα.

Ο Ροσκώφ νόμισε, πως είχε σβήσει η ζωή του... Χλωμός με τις γροθιές σφιγμένες, παρακολουθούσε από μακριά τη σκηνή.

«Αν πάει πραγματικά στο χωριό η Λευκή, σωθήκε! είπε με το νού του. Ή ο Ζαν Μώρ θά γάσι τ' άγνη της και δεν θά υπορέσει να την ξαναβδή, ή θά προλάβω εγώ να την άνταμώσω και να την προσφύλαξω, σκοτώνοντας αν χρειαστή, το Ζαν Μώρ...»

Το φόρεμα της Λευκής χάθηκε πάλι. Ύστερα από λίγες στιγμές φάνηκε στον ίδιο δρόμο ο Ζαν Μώρ. Βάδιζε σκυφτός, σαν να φοβόταν μ' όν δ' άκαίσι!

— Κυτάντε... κυτάντε αυτόν τον άθροπο! τ' αούλιζε ο Ροσκώφ.

Ο Πιέρ προσποιήθηκε τον έκπληκτο.

— Μά δεν τον άναγνωρίζετε, γιατρέ; είπε. Είναι ένας από τους άρρώστους σ' άς, ο κολληγός Ζαν Μώρ.

— Ναι, τον γνώρισα... Μά φαίνεται να παρακολουθ' τη δεσποινίδα ντε Μιρμόν, σαν να έτοιμάζεται να κάμει έγκλημα!

— Μπ' άς καλό σ' άς! φώναζε ο νέος. Π' άς ήθε τέτοια ιδέα... Γιατί ο τίμιος αυτός κι' άκακος άνθρωπος να θελήσει να κάμει κακό στη δεσποινίδα Λευκή;...

— Άκακος... ψιθύρισε ο Ροσκώφ, άνατρίχιαζοντας.

— Όχι μόνον άκακος άλλα άρρωστος κι' άδύνατος σαν παιδί!... έπανέλαβε υπηναικά ο γιατρός.

Εσφίγγε τις γροθιές του, τόσο που γωνονταν τα νύχια του στις σάρκες του...

Ο Ζαν Μώρ άκολουθούσε το δρόμο που είχε πάρει η Λευκή. Όταν όμως πλησίαζε να γάσι, όπως κι' εκείνη προς τη διέυθυνσι του χωριού, στάθηκε, γύρισε πίσω, διευθύνθηκε προς το πάκο και κούφτηκε άνάμεσα στους θάμνους.

Ο Ροσκώφ άνάσσε μ' άνακούφισι.

«Σώθηκε η Λευκή! είπε με το νού του.

τ' άστήθη του, καθώς τον είχε ξετρελλάνει ο τρούμος.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!

Ο Μοργκάν, που τ' ά είχε δη όλα, άλλα είχε έμπιστοσύνη στα προσυλακτικά μέτρα που είχαν ληφθή, ρώτησε μ' άπάθεια το γιατό:

— Μά τί τρέχει; Τί είδατε; Ποιός κινδύνος μ' άς άπειλεί;

— Εκεί... εκεί! τραύλιζε με κόπο ο Ροσκώφ, δείχνοντας με το δάχτυλό του το δάσος. Δεν βλέπετε τίποτε;

Ο Πιέρ προσποιήθηκε πως τότε μόνο πρωτοκίτταε προς το μέρος εκείνο.

— Βλέπω μόνο τη δεσποινίδα ντε Μιρμόν, άπάντησε, που γυρίζει μ' άπ' το δάσος προς τον πύργο.

— Αυτό μόνο βλέπετε; — Αυτό, τίποτ' άλλο.

Κυτάντε κοντά σ' εκείνη τη μεγάλη φτελιά... εκεί που υπάρχουν πολλοί θάμνοι... Δεν διακρίνετε τίποτε;

Ο Μοργκάν άρνησε λίγο, πρίν άπαντήσ' άφ' έλεια:

— Άλήθεια, νομίζω πως βλέπω το κεφάλι του Ζαν Μώρ... Θά πήρε, φαίνεται, κανένα ύπνο στο δάσος, με τη λιακάδα...

Η Λευκή πλησίαζε τώρα το μανιακό. Θά περνούσε μπροστά του.

Άρκούσε ν' άπλώσει τότε το χέρι του ο Ζαν Μώρ για να την άρπάξ' και να την στραγγαλίσει στη στιγνή.

Ο Ζαν Μώρ κούφτηκε πάλι τελείως, σαν το θορία που έτοιμάζεται να έπιτεθ' στη λεία του. Ο Ροσκώφ είχε πέσει γονατιστός συστρέφοντας τα γέγρια του μ' άτελεισία.

— Τελείωσε... θά τη σκοτώση! τραύλιζε. Τί να κάνουμε για να τη βοηθήσουμε;... Λευκή!... Άν, Θεέ μου!...

Και πρόσθεσε, πιο σιγά:

— Τη τρομερή τιμωρία!...

— Μά για ποιόν μιλάτε; άπόρησε δέθεν ο Μοργκάν. Μήπως για τη δεσποινίδα ντε Μιρμόν;... Κινδυνεύει, λέτε; Μά γιατί; Δεν βλέπω τίποτε που να την άπειλή. Για ποιο λόγο τρομάζετε τόσο;

— Μά αλήθεια, δεν καταλαβαίνετε; — Σ' άς βεβιά, δεν καταλαβαίνω τίποτε.

Ο Ροσκώφ σάπασε. Τί μπορούσε να πη;... Ότι ο Ζαν Μώρ ήταν τρελλός, μανιακός, κι' ότι σκότωσε τους κατά φαντασίαν έχθρούς του;... Άν τ' άλεγε αυτά, θά προδινόταν!

Πάνω στην άπόγνωσι και στην παραφορά του έγωσε τα νύχια του στις σάρκες του μετώπου του. Το αίμα έτρεξε άθρονο στα μάτια του, στο πρόσωπό του...

Τη στιγμή εκείνη η Λευκή περνούσε μπροστά απ' τον τρελλό. Ο Ροσκώφ σηκώθηκε κι' άκούμπησε στο πείροφάνα της Βεράντας. Μά κι' ο Μοργκάν είχε κυριευθή από δυνατή συγκίνηση.

Ο μανιακός έκαμε ένα πηδάμα, σαν τί-

— Γιατί, κυρία Πλουτίδου, δεν έλετε και στη Μαρία νάβ'η να παίξ'ε λιγάκι, για το καλό του χρόνου;... (Το Χ. Βασιλείου)

νους διψασμένη για αίμα έπεσε πάνω στην κοπέλλα και, μ' ένα μόνο χτύπημα την έριξε κάτω. Συγχρόνως έπεσε λιπόθυμος κι' ο Ροσκώφ, αφού πρόφερε μια λέξη μόνο:

— Κόρη μου!...

Ο Πιέρ Μοργκάν, κεραυνόπληκτος, ένοιωσε πως τού ήταν αδύνατο να κάνει την παραμικρή κίνηση ή να βγάλει μια φωνή. Άπλωσε μόνο τα χέρια του προς το δάσος, σαν να ζητούσε μια βοήθεια, που δεν έρχόταν από πουθενά, κι' επαναλάμβανε μηχανικά:

— 'Αδελφή μου!... 'Αδελφή μου!...

Ήταν έτοιμος να δομήσει, πατώντας πάνω στο λιπόθυμο γιαιότο, όταν θυμήθηκε τα λόγια του Φλανκά: Τού είχε πη να μην εκπλαγεί για τίποτε, και πως δεν τού έκυστροποιούσαν το σχέδιό του μόνο και μόνο για να παίξει κι' αυτός φυσικώτερα το ρόλο του.

Τού είχε συστήσει ακόμη να μην αφήσει για κανένα λόγο το Ροσκώφ...

Μά τι σήμαινε η άπαισία εκείνη σκηνή; Είχε δη καλά, δεν γελάστηκε... Τι να πιστέψει λοιπόν:

Έβλεπε τον τρελλό να σφίγγει μ' όλη του τη δύναμη το λαιμό της Λευκής, σκυμμένος πάνω της. Ήταν πολύ μεγάλη για τα νεύρα του μια τέτοια δοκιμασία. Δεν μπορούσε πια να μείνει στην αδελαϊότητα. Κατέβηκε λοιπόν απ' τη βεράντα, τρέχοντας σαν τρελλός, και σε λίγα λεπτά έφτασε στο δάσος.

Εκεί όμως, στη στροφή του δρόμου, σταμάτησε, σαν απολιθωμένος, κι' έμπεξε μια φωνή χαράς. Η Λευκή, η αδελφή του, ξαναγύριζε ήσυχα, σπληνιμένη στο υπράτοστο του Φλανκά! Κι' ο Καραντέκ τους ακολουθούσε λίγα βήματα πιο πίσω, με τα χέρια στις τσέπες.

— Λευκή... έρεϊς εδώ! τραύισε ο νέος, Ω Θεέ μου, τι ευτυχία!... Κι' εγώ που νόμιζα πως είδα...

Δεν πρόφτασε να πη περισσότερα. Οι δυνάμεις του τον έγκατέλειψαν, γλίστρωσε σαν νεκρός και σωριάστηκε λιπόθυμος.

— Τι σημαίνουν δ' αυτά; ψιθύρισε η Λευκή, προαισθύνει.

Κι' έτρεξε κοντά στο νέο, φωνάζοντας με αγωνία:

— Πιέρ! Πιέρ!

Μά ο Φλανκάρ δεν της άφησε τον καιρό ν' ασυρλήθη μαζί του.

— Έλατε, δεσποινίς είν' ανάγκη της είπε. Θα φωνάξει ο Καραντέκ για το φίλο μας. Άργότερα, θα τα μάθετε όλα.

Φαινόταν δυσχερήμένος και ζάρωνε τα φρύδια του.

«Φοβήθηκε ο Μοργκάν, που να πάρη ο διάβολος! Έλεγε με τ' ουό του, Φοβήθηκε κι' άφησε μόνο το Ροσκώφ. Ποιος ξέρει τί απόνει τώρα αυτός ο κακούργος!».

Ενώ η Λευκή κι' ο αστυνομός άπομακρύνονταν προς τον πύργο, ο Καραντέκ περιποιείτο το λιπόθυμο νέο. Σε λίγο ο Μοργκάν συνήλθε και τον κύτταξε με εκπληξη. Προφανώς, δεν είχε ξαναβρή ακόμη τη μνήμη του...

Όταν κατάφερε να θυμηθεί, η πρώτη του λέξη άφορούσε τη Λευκή: — Δεν πέθανε!... Άχ, πόσο φοβήθηκα, Θεέ μου!

— Φοβηθήκατε για τη ζωή της δεσποινίδος ντε Μιριόν;

Ο Μοργκάν έμεινε συλλογισμένος, δίγως ν' απαντήσει. Είχε δη πραγματικά να περνάη η Λευκή, μακριά στο δάσος... Είχε δη το Ζάν Μώρ να την παρακολουθού και να κούβετα στους θάμνους... να δομάη πάνω της και να τη στραγγαλίζει!

Απόδειξη δε ότι δεν όνειρευόταν, ήταν πως είχε δη τα ίδια κι' ο Ροσκώφ!

Ο Πιέρ σηκώθηκε με κόπο. Ζαλισμένος ακόμη, και γύρισε στον πύργο, άκουμπώντας στο υπέρστω του Καραντέκ.

Όσο λίγο κι' αν είχε διαρκέσει η λιποθυμία του, ήταν αρκετή ώστόσο για να προσηλυθού άρεκτα απ' αυτόν η Λευκή κι' ο Φλανκά. Όταν μπήκε λοιπόν στον πύργο, είδε τον αστυνομό να κατεβαίνει μόνος στον κήπο.

Εκείνος πήνε κοντά του. Φαινόταν δυσχερήμένος ακόμη.

— Σας είχα πασακαλέσει, τού είπε, να μείνετε συνεχώς κοντά στο Ροσκώφ. Πού τόν άφήσατε λοιπόν;

— Τόν άφησα στη βεράντα του πύργου.

Λιπόθυμο απ' το φοικτό θέαμα του Ζάν Μώρ που στραγγαλίζει τη Λευκή!

Ο αστυνομός ανασήκωσε τους ώμους του.

— Τό περίμενα, για κείνον, είπε. Δεν πίστευα όμως ότι θα δοβόσαστε και σεις, έφόσον σας είχα προειδοποιήσει.

— Θα ουό έξηγήσατε τώρα;

— Άπλούστατα, μεταγιορίσθηκα μια κούκλα, ντυμένη με το φόρεμα και το καπέλλο της δεσποινίδος ντε Μιριόν...

Από μακριά, η όμοιότης ήταν καταπληκτική. Δεν ήταν λοιπόν παράξενο ότι ξεγελάστηκε από κοντά ένας τρελλός, σαν τον Ζάν Μώρ.

— Ωστε... αυτά που είδα...

— Ναι, έγιναν όλα όπως τα είδατε... Άλλά ο Ζάν Μώρ είχε υποροστά του στην πραγματικότητα μια κούκλα πουμοιαζε με τη δεσποινίδα Λευκή και που την κινούσα εγώ ο ίδιος μέσ' από τους θάμνους!

Ήταν δ' αυτά μια κωμωδία, που είχε το σκοπό της. Ο Ροσκώφ ξεγελάστηκε, είμαι βέβαιος... όπως ξεγελαστήκατε και σεις. Μά σας είχα αναθέσει να τον φυλάτε άγρυπνα! Τι τόν κάνατε;

— Σας είπα: τόν άφησα λιπόθυμο στη βεράντα.

— Άς τρέξουμε εκεί. Θέλω ναμει κοντά του τη στιγμή που θα συνέλθη.

— Έχετε δικαιο με υαλώσατε για την άτυπασκή ου, είπε ο Μοργκάν. Έλπίζω ώστόσο πως δεν θα πάη χαμένο το πείραμά σας...

Ποιος ήταν ο σκοπός του; — Προβόν, ήθελα να βεβαιωθεί ότι η στρυχνίνη ήταν ένα δραστικό μέσον έρεθισμού, που είχε συστήσει έπίτηδες ο γιατρός στο Ζάν Μώρ. Ήθελα να έ-ξασκριώσω κατά πρόσον, ο κολλημένος έχει ευθύνη για τα έγκλήματά που διέπραξε. Και πέτυχα και στα δύο.

Ξέρω τώρα ποιά είνε τ' άποτελέσματα της στρυχνίνης. Ξέρω πως ο Ζάν Μώρ έχει κλονισμένα τα λογικά του και πως η σκόνη αυτή τόν έξερεθίζει. Είνε λοιπόν άθώος... θύμα, μπορεί να πη κανείς. Ο πραγματικός ένοχος είνε ο Ροσκώφ...

Έλπίζα πως θα προδινόταν, υποροστά στο θέαμα που είχα προετοιμάσει... Τι είπε; Τι έκαμε;

Ο άνθρωπος αυτός είνε προικισμένος με θαυμασία ψυχραιμία, με θάρρος υπεράνθρωπο. Συγκεκριμένη ως την τελευταία στιγμή... Βλέποντας τον Ζάν Μώρ να παρακολουθού τη Λευκή, μάντεψε τον κίνδυνο που την άπειλούσε... πράγμα που άποδεικνύει πως ήξερε ποό πολλού πόσο έπικίνδυνος ήταν ο μανιακός. Θέλησε να τρέξη για να τη βοηθήσει. Μά εγώ τόν κράτησα.

Κι' όταν ο Ζάν Μώρ κύνηξε πάνω στην κούκλα, που έμεινε νοιώμαε πως ήταν η Λευκή, ο Ροσκώφ λιποθύμησε...

Ο αστυνομός άαγκασε τα χείλη του. — Ωστε λοιπόν, είπε, δεν έπιβουλεύαται τη ζωή της δεσποινίδος ντε Μιριόν;

— Έτσι φαίνεται.

— Έδώ τα κάνω... Γιατί τότε οι άλλοι φόνου;

Ο Πιέρ Μοργκάν έπιασε από το υπέρστω το Φλανκά.

— Τώρα είνε η σειρά μου να σας καθοδηγήσω σ' αυτό το λαβύρινθο, τού είπε. Πρώτα απ' όλα όμως, πάμε να δούμε τί είνε ο Ροσκώφ!

Μά ο γιατρός δεν βρισκόταν πια στη βεράντα. Είχε γαθή!

— Αν σκέφθηκε πως τόν ύποπτευόμαστε, άβηγγε ο άρχιερος, είπε ο Φλανκά. Είνε παμπόνηρος! Ποιος ξέρει πού θα τόν βρούμε τώρα...

— Εγώ φτιάω... ψιθύρισε ο Μοργκάν, θυμωμένος με τόν εαυτό του για την άπειρο σκεψία του.

— Μια γαρά τα καταφέρνατε! τόν μάλασε πάλι ο Φλανκά.

Μά τί είχε άπογίνει ο Ροσκώφ; Τόν είδαμε να πέφτει λιπόθυμος, τη στιγμή που ο Ζάν Μώρ όρμωσε κατά της Λευκής και τη στραγγαλίζει. Όταν συνήλθε, θυμήθηκε όλο έκεino το τρανικό δράμα. Πετάνηκε τότε όρθιος κι' έτρεξε προς το μέρος του δάσους, όπου είχε δη να γίνετα το έγκλημα.

Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να βοη τους θάμνους όπου είχε κρυφτεί ο Ζάν Μώρ. Εί-

νε φτάσει εκεί σε δέκα λεπτά. Σ' όλο το δρόμο πρόφερε λόγια άσυνάρτητα κι' επαναλάμβανε κάθε στιγμή τ' όνομα της κόρης του:

— Λευκή! Παιδί μου! Κόρη μου άγαπηνέμη!

Δεν είδε κανένα μέσ' στους θάμνους. Λίγο μακρότερα όμως αντίκρουσε το σώμα της Λευκής, έαπλωμένο άνασκελα καταγής, άκίνητο. Ωρμησε και τ' άπαξε στην άγκαλιά του.

Ξαφνικά όμως, το πέταξε πάλι χάμω κι' έκανε ένα βήμα πίσω, μουρμουρίζοντας άγοια.

Δεν ήταν άνθρωπινο σώμα αυτό... δεν ήταν η Λευκή, αλλά μια κούκλα, ντυμένη όμοια με την κόρη του.

— Με γέλασαν! φώναξε με λύσσα. Μά ποιος ουόπαιζε αυτό το παιχνίδι;

Κι' ο άνθρωπος έκείνος που ένοσάκωνε το δαίμονα τού έγκλήματος, που είχε δείξει θαυμασία ψυχραιμία σε τόσες περιστάσεις της ζωής του, φοβήθηκε αυτή τη φορά... Κι' έφυγε τρέχοντας, χωρίς να ξέρη τί έκανε, πού πήγαινε...

Περιπλανήθηκε έτσι, άσκοπα, για πολλή ώρα. Μά δεν βγνέ καθόλου απ' το δάσος όλη την ημέρα. Τό βράδυ, βρέθηκε πάλι κοντά στους θάμνους, όπου είχε κρυφτεί ο Ζάν Μώρ.

Έπεσε κάτω άπόνα δέντρο, κατάκοπος, κι' άποκοιμήθηκε.

Ήταν μεσάνυχτα σχεδόν, όταν έζπνησε. Η νυχτερινή ύγρασία είχε διαπείσει το κορμί του. Ανατρίχιαζε, ήταν παγωμένος.

Σηκώθηκε κι' άοχισε να προπατάη γρήγορα, για να ξανακυκλοφορήσει το αίμα του. Η έξαση τού μυαλού του καταπραυνήθηκε κάπως, και προσπάησε να σκεφθεί, να έκτιμήση τα πράγματα.

Απ' τη στάση τού Πιέρ Μοργκάν πάνω στη βεράντα, μάντεψε πως η μακάβρια κωμωδία της δολοφονίας της Λευκής είχε σκηνοθετηθεί γι' αυτόν. Μά ποιοι ήταν λοιπόν οι ένοχοί του; Και ποίες υποψίες είχαν άραγε;

Μήπως είχε κάμει καμιά άπερισκείψια, που τούς άποκάλυψε το μυστικό της ζωής του; Όχι, δεν θυμόταν τίποτε τέτοιο.

Μήπως λοιπόν είνε μιλήσει ο Ζάν Μώρ; Μήπως προσέβηκε οικειοθελώς να παίξη τόν τρανικό έκεינו ρόλο; Η μήπως είχε κυριευθεί πραγματικά απ' τη μανία του και νόμιζε πως στραγγαλίζει σ' αλήθεια τη Λευκή;

Όχι, αδύνατον! Ο Ζάν Μώρ δεν υπορούσε να έξηνηση το πάθημά του, ούτε να θυμηθεί τα γεγονότα στα όποια είχε άνακατευτή και τα έγκλήματά που είχε διαπράξει άθελστα. Δεν ύπαρχε κανείς φόβος απ' αυτό το μέος.

Ήταν λοιπόν πραγματικά τρελλός ποιν από λίγο, όταν είνε παρακολουθήσει τη Λευκή. Και, δομώντας πάνω στην κούκλα που τήν κινούσε κάποιο άόρατο χέρι, νόμιζε πως έπιτίθετο πραγματικά στην Λευκή και τη στραγγαλίζει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Έκδόσεις

Εκυκλοφόρησαν τα πανηγυρικά τεύχη τών γνωστών καλλιτεχνικών περιόδικών «Μοντέρνο» και «Καινούργιο Τραγούδι» με όλα τα τελευταία θεατρικά, κινηματογραφικά και λαϊκά σουζέ και με άλλην πρωτότυπο καλλιτεχνική ποικιλία ύλη.

Από το βιβλιοπωλείον της «Εστίας» εξέδόθη και κυκλοφορεί ο νέος λογοτεχνικός τόμος τού κ. Στρατή Μυριβήλη με τον τίτλον «Τό Κόκκινο Βιβλίο», συλλογή από νουέλλες και διηγήματα γραμμένα με τó γνήσιον ρεαλιστικόν και γνωστό στυλ τού κ. Μυριβήλη, στολίζεται δε από πλουσίαν εικονογράφειν τού ζωγράφου κ. Σπυριδωνός.

Η έφετηνή «Φιλολογική Πρωτοχρονία» τού έκδοτικού όικου τού κ. Άρ. Μαρτίδη είνε ά-ξαιρετική σε εμφάνισι και πλούσια σε περιεχόμενο. Μέσα στις 320 πυκνοτυπωμένες μεγάλου σχήματος σελίδες της γράφουν οι πιο δόκιμοι Έλληνες πεζογράφοι και ποιητές και την κοσμοούν με τα έκτος κείμενα ζωγραφικά και γλυπτικά έργα τούς γνωστούς καλλιτέχνες.

Ως έκδοσις με την καλλιτεχνική της εμφάνισι είνε σχεδόν μοναδική και πρωτότυπη για την Έλλάδα πού τα καλλιτεχνικά και έμπειλά μένα βιβλία είνε σπάνια σχεδόν. Ο κ. Μαρτίδης χωρίς να φεισθή κόπου και έξόδων, μάς πρόσφερε μια αξιοθαύμαστη έργασία.

Ο Φατσίνιο Κάνε, ο περιήφανος πυργοδεσπότης της Τέντα γυρίζει χαρούμενος από το κυνήγι. Ο σάκκος του ήταν γεμάτος με πουλιά που είχε σκοτώσει στο γειτονικό δάσος.

Ο Μπρούνο, το αγαπημένο του σκυλί, προπορευόταν μερικά βήματα και οι σπασμωδικές κινήσεις του δείχνονταν πως δεν συμμερίζονταν την ευθυμία του κυρίου του. Φαινόταν τουναντίον ανήσυχος και κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι του και μυρίζε τόν άέρα, σαν να προαισθανόταν κάποιο κίνδυνο.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Γυναικίκες ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Η πυργοδεσποινία της Τέντα

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

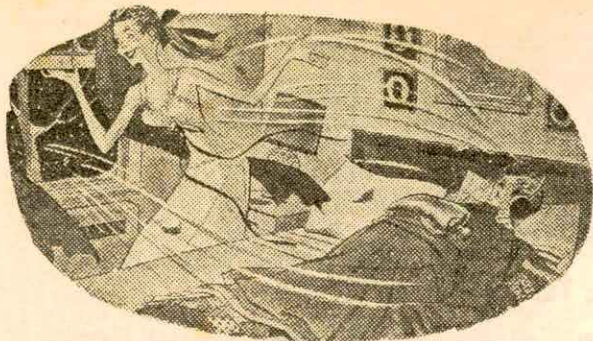
Την ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος που είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο με μια βελούδινη μάσκα πρόβαλε πάνω στο στενό μονοπάτι.

— Σκέφθηκε πως αυτό το σκυλί θα μπορούσε να μάς έμφοδισή να μιλήσωμε, είπε με βραχνή φωνή.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Άλλά, καθώς έφτανε εκεί, ένα χέρι που κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι πρόβαλε ανάμεσα από τα κλαδιά. Η λεπίδα του χώθηκε άμέσως μέσα στο σώμα τού Μπρούνο, που κυλίστηκε στο χώμα, πλημμυρισμένος στα αίματα.

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα στενό πέρασμα. Το σκυλί άφησε, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα και κύνηξε προς το μέρος ενός μικρού θάμνου που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

«Οι Αμερικανοί το έχουν παρακάνει με τον καθαρό αέρα» λέει ο δόκτωρ Μίλες.

Ο «καθαρός αέρας» είναι περιττός

Περίεργα επιστημονικά συμπεράσματα

Αμέτρητοι άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο κοιμούνται κάθε νύχτα έχοντας διαπλάτα τα παράθυρα της κορεδατοκάμαρας τους. Γιατί πιστεύουν ακράδαντα ότι «ο άφθονος καθαρός αέρας είναι υγιεινός». Η αντίληψη αυτή έχει επικρατήσει ακλόνητα και οδηγεί μάλιστα σε κάθε είδους υπερβολές. Ωστόσο, δεν αντέχει σ' ένα συστηματικό έλεγχο, κάτω από το πρίσμα των σύγχρονων ιατρικών και χημικών γνώσεων.

Πράγματι, τίποτε δεν αποδεικνύει ότι ο αέρας έχει μυστηριώδεις υγιεινές ιδιότητες κι' ότι όσοι αναπνέουν άφθονο καθαρό αέρα είναι υγιέστεροι και δυνατότεροι από τους άλλους ανθρώπους. Αντιθέτως, έχει εξακριβωθεί ότι η κατάχρηση αυτού του καθαρού αέρος μπορεί να προκαλέσει ασθμα, ιγμορίτιδα, δερματικές παθήσεις κλπ. Αυτό βεβαίως ανήκει στο πεδίο της θεωρίας, μεταξύ δε των άλλων κι' ο δόκτωρ Κλάιν Μίλες, καθηγητής της πειραματικής ιατρικής στο Πανεπιστήμιο του Τσιντσινάτι.

«Οι Αμερικανοί το έχουν παρακάνει με τον καθαρό αέρα!», λέει ο δόκτωρ Μίλες. Αναφέρει δε διάφορα παραδείγματα ασθενών που παρουσίασαν σοβαρά αλλεργικά συμπτώματα (ζάλες, εξανθήματα, κλπ.) έπειδη ο καθηγητής της γυμναστικής τους υποχρέωνε να μένουν μία ώρα κάθε μέρα στο υπαίθριο, με όποιονδήποτε και...

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μην ξεχνάτε ότι η ευτυχία είναι ένα παιχνίδι που πρέπει να κερδίσετε όχι εις βάρος του σύζυγου σας, αλλά μαζί μ' αυτόν.

Το ν' αγρυπνάτε πάνω στην ευτυχία σας, είναι ο καλύτερος τρόπος για να την διατηρήσετε.

Σαίιντ - Αϊμάν

Ο γάμος δεν θα είναι ποτέ τίποτ' άλλο από μία πλάνη, που την καταλαβαίνει κανείς όταν είναι πολύ άργα.

Ανρί Ραμπυσσόν

Καθένας από τους συζύγους κυτάζει τα ελαττώματα του άλλου με το τηλεσκόπιο και τα δικά του με το μικροσκόπιο. Νά γιατί τα άντράγυνα δεν μπορούν να συμφωνήσουν ποτέ.

Εμίλ Ζολιέ

Όταν η αγάπη δημιουργεί τη ζήλεια, η ζήλεια καταστρέφει την αγάπη.

Μάρκγκαρετ Σέλντον

Ο γάμος είναι μία κοινωνική ανάγκη και ένα αιώνιο πρόβλημα.

Μπαλζάκ

ρό. Τα παιδιά αυτά ήταν υπερευαίσθητα στον άνεμο και στο κρύο.

Επίσης διαδεδομένη είναι η αντίληψη ότι οι ηλικιακές ακτίνες (και ειδικά οι υπεριώδεις) τονώνουν τον οργανισμό και προλαμβάνουν τις ασθένειες. Η αλήθεια είναι ότι οι ακτίνες αυτές έχουν ευεργετική επίδραση στα φυτά και στα ζώα. Τα μαρούλια π. χ. και τα ραπανάκια γίνονται πολύ μεγαλύτερα, όταν υποβάλλονται καθημερινώς σε υπεριώδεις ακτίνες. Οι κόττες γεννούν τετραπλάσια αυγά.

Αλλά οι άνθρωποι... δεν είναι μαρούλια ούτε κόττες! Το μόνο που έχει αποδειχθεί γι' αυτούς, είναι ότι το ηλιακό φως υποδοθεί τα άτομα να χρησιμοποιήσουν το ασβεστόνιο και το φωσφόρο του οργανισμού. Αλλά ένας νεανικός οργανισμός δέχεται όλο το ηλιακό φως που χρειάζεται, αν μείνει στο υπαίθριο 2 μόνο λεπτά την ημέρα το καλοκαίρι και 20 λεπτά την ημέρα το χειμώνα. Περισσότερος ήλιος είναι περιττός.

Όσο για την ιδέα ότι ο άφθονος ήλιος προφυλάσσει από τα κρυολογήματα φαίνεται ότι πολύ σπουδαιότερη σημασία έχει το να είναι κανείς ζεστός. Αν λοιπόν το παιδί σας δεν θέλει να βγεί έξω, μία ψυχρή ημέρα, μη το πιέσετε. Και αν θέλει να βγεί, φροντίστε να είναι ζεστό ντυμένο. Ιδίως δε το κεφάλι του. Γιατί αντίθετα προς την παλιά παροιμία: «έχε τους πόδες σου...

ζεστούς, την κεφαλήν σου κρύαν...», οι σημερινοί επισημονες θεοσιώνουν ότι, όταν κρατάμε ζεστό το κεφάλι μας, είναι ζεστό κι' ολόκληρο το σώμα μας. Πράγματι, στις ψυχρές ημέρες, η θερμότης του σώματος συγκεντρώνεται κυρίως στο κεφάλι. Αν λοιπόν διασκορπισθεί από εκεί, κουνώνουν τα πόδια κι' ο κρυμός.

Είναι επίσης... αέρας φρέσκος ή ιδέα ότι αποφεύγουμε το συνάχι, αν κοιμάμαστε πάντα με ανοιχτά παράθυρα. Το συνάχι όφειλεται σε άγνωστα ακόμη αίτια, κι' ο καθαρός αέρας δεν παίζει κανένα ρόλο σ' αυτό το ζήτημα.

Ίσως να πιστεύετε έξ' άλλου ότι, όσο περισσότερον καθαρό αέρα αναπνέετε, τόσο πιο πολύ οξυγόνο έχετε το αίμα σας. Κι' έτσι, σ' ένα δωμάτιο κλειστό επί ώρες, συγκεντρώνεται στον οργανισμό σας ανθρακικών οξεί, που έχει βλαβερή επίδραση.

Στην πραγματικότητα όμως, το αίμα κι' οι ιστοί μας προσλαμβάνουν μία ωρισμένη ποσότητα οξυγόνου και δεν μπορούν να την αυξήσουν όσο κι' αν υπάρχει γύρω μας άφθονο αυτό το αέριο. Όσο για το ανθρακικό οξύ, το αναπνέουν σχεδόν καθαρό οι ασθενείς σε ωρισμένες χειρουργικές επεμβάσεις, κι' όμως δεν παθαίνουν το παραμικρό.

Σύμφωνα με την Αμερικανική Εταιρεία Τεχνικής Θερμάνσεως και Αερισμού, σ' ένα συνθιτισμένο σπίτι κυκλοφορεί συνεχώς άκοκτος αέρας καταλλήλτος για την αναπνοή μας, έστω κι' αν δεν ανοίξουν καθόλου τα παράθυρα! Γιατί εισχωρεί συνεχώς από τις χαραμάδες που αφήνουν οι πόρτες και τα παράθυρα. Ο τεχνητός αερισμός λοιπόν δεν κοστίζει μιά καθαρότερη ατμόσφαιρα αλλά μόνο στη ρύθμιση της θερμοκρασίας της.

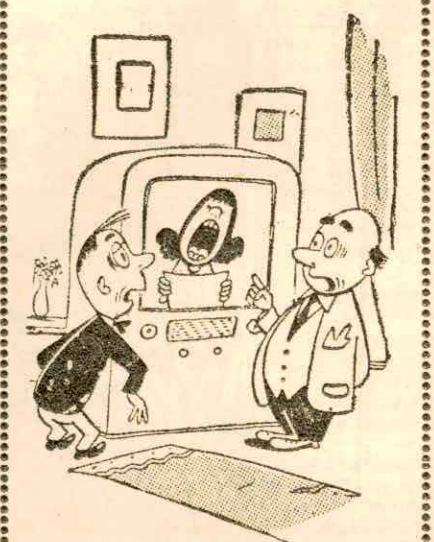
Τέλος, υπάρχει η γνώμη ότι ο άφθονος καθαρός αέρας διατηρεί την επιδερμίδα λεία και στιλπνή και προλαμβάνει τις δερματικές παθήσεις. Αλλά, στην πραγματικότητα, ο αέρας του υπαίθρου και ο ήλιος μπορούν κάποτε να προκαλέσουν έκζεμα, ακμή και άλλα εξανθήματα σε άτομα που έχουν μια σχετική προδιάθεση.

Η μανία για τον «άφθονο καθαρό αέρα» μας κάνει συχνά να εκτιθέμεθα στο κρύο. Τι γίνεται τότε; Τα αιμοφόρα αγγεία της επιφανείας του σώματος συστέλλονται άποτομα, για να περιοριστεί η απώλεια θερμότητας από το δέρμα. Οι συστολές λοιπόν αυτές όταν είναι πολύ έντονες, αποτελούν μία «γυμναστική» που εξαντλεί το σώμα.

Όσο για τα σκεπάσματα του ύπνου, προτιμάτε περισσότερες ελαφρές κουβέρτες, παρά μία μόνο και βαρεία. Έξ' άλλου, ο ύπνος σας θάνα αναπνευστικότερος και υγιεινότερος, αν αφίνετε τα παράθυρα ανοιχτά τόσο ώστε να διατηρηθεί η θερμοκρασία του δωματίου γύρω από τους 18 βαθμούς.

— Δώστε μας ό,τι έχετε καλύτερο!... Η τιμή δεν μας ενδιαφέρει!...

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Ο δοντογιατρός: Το τραγούδι είναι το Σούπερ και οι ματέλες δικές μου!...

— Δεν είμαι και τόσο καλός μάγειρας, αφεντικό! Και τ' άσπρο κρέας είναι λίγο σκληρό στη βράση!...

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΥΣ ΛΙΘΟΥΣ

Τα χρώματα, το μέγεθος, η λάμψη των κτλ.

Προκειμένου για τα υφάσματα, τα είδη υποδήσεως, τα τρόφιμα κι' αυτά ακόμη τα αυτοκίνητα, όλοι έχουμε λίγο ή πολύ κάποια ιδέα. Οι πολυτίμοι λίθοι είναι, όμως, μία περιοχή τελείως άγνωστη για τους πιο πολλούς ανθρώπους. Έκείνοι που ξέρουν να τους διακρίνουν και να τους εκτιμήσουν, μετριούνται στα δάκτυλα.

Την αγνοία μας την αισθανόμαστε ιδίως όταν πρόκειται ν' αγοράσουμε ένα κόσμημα, είτε για τον εαυτό μας, είτε για ένα αγαπημένο μας πρόσωπο. Αλλά να μερικές στοιχειώδεις γνώσεις, που θα σας επιτρέψουν να έχετε τι ζητάτε και να καταλαβαίνετε τι είναι εκείνο που σας προσφέρει ο αδαμαντοπώλης σας:

Το διαμάντι: Κρυσταλλοποιημένος άνθρακας. Κόβει όλους τους άλλους πολυτίμους λίθους λόγω της μεγάλης του σκληρότητας. Έξάγεται από τη Βραζιλία, τη Νότιο Αφρική, την Αυστραλία, το Βελγικό Κογκό, την Αγγλική Γουάιν, τη Βόρεια, τη Ρωσία, τη Βενεζουέλα, τη Χρυσή Ακτή και ώρισιμένες περιοχές των Ουράλων. Η παγκόσμια παραγωγή ανέρχεται σήμερα σε 12 περίπου εκατομμύρια καράτια.

Το βάρος του διαμαντιού υπολογίζεται σε καράτια. 1 καράτι αντιστοιχεί στο 1/5 του γραμμαρίου ή σε 200 χιλιοστόγραμμα.

Η αξία του αδαμαντός εξαρτάται όχι μόνον από το βάρος του, αλλά επίσης από την καθαρότητα, το χρώμα, τη λάμψη και το σχήμα του.

Από την άποψη του χρώματος, η αξία των διαμαντιών ακολουθεί την εξής σειρά: λευκό προς το κίτρινο, λευκό, υπόλευκο, λευκό προς το κίτρινο, άχρωμο (χρώμα του πετρελαίου).

Αυτά είναι τα «έμπορικά» διαμάντια, εκείνα, δηλαδή, που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή κοσμημάτων. Έκτος σειράς είναι τα ρόζ, τα μαύρα και τα κίτρινα, που σπανίζουν κι' έχουν πολύ μεγάλη αξία.

Η λάμψη του διαμαντιού μοιάζει μ' εκείνην του γυαλιστερού ατσάλιου.

Κατά την επεξεργασία του, το διαμάντι χάνει τα 60 % του βάρους του.

Η αξία του, για τα τελείως καθαρά διαμάντια κυμαίνεται γύρω στις 24.000.000 δραχμές το καράτι. Αν, όμως, είναι πολύ μεγάλο, η αξία του μειώνεται έπειτα από τα 18 ή 20 καράτια. Τα συνήθη διαμάντια, που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή κοσμημάτων, έχουν γύρω στα 2—3 εκατομμύρια το καράτι. Πολύ μικρότερη είναι η αξία των υπολειμμάτων που απομένουν έπειτα από την επεξεργασία των μεγάλων αδαμαντών.

Αϊγκ-Μαρίν: Ποικιλία του βηρυλίου. Χρώματα: άσπρο κίτρινο, πρασινωπό, άσπρο πράσινο. Διατηρεί τη λάμψη της στο τεχνητό φως. Η αξία της εξαστάται κατά πολύ από την καθαρότητα και το βάρος της.

Αμέθυστος: Χρώμα: βιολετί ή μωβ και κυανές άνωτιγίες. Αποχρωματίζεται στη φωτιά.

Σμαράγδι: Βρίσκεται στην Κολομβία, τα Ουράλια, τη Νότιο Αφρική και τη Βραζιλία. Χρώμα: από το κίτρινοπράσινο ως το γαλαζοπράσινο.

Τα καλύτερα σμαράγδια είναι της Κολομβίας.

Γκρενά: Παρά την ονομασία του βρίσκεται σε όλα σχεδόν τα χρώματα: γκρενά, ανοιχτό πράσινο, πρασινόμαυρο, μελί, πορτοκαλί, μωβ, μαύρο. Η λάμψη του είναι όπως του γυαλιού. Δεν έχει μεγάλη έμπορικη αξία.

Ιασπίς: Συνθεσις πυριτικής μαγνησίας και ασβεστίου. Το χρώμα του κυμαίνεται από το λευκό ως το πράσινο του πράσινου. Η λάμψη του είναι όπως του γυαλιού. «Πανεσία», την χαρακτηρίζουν οι ειδικοί. Προέρχεται από την Κίνα.

Οπάλιος: Ανήκει στην κατηγορία των πυριτικών λίθων. Ο εύγενής οπάλιος δεν έχει ιδιαίτερο χρώμα. Σκορπίζει μία γαλακτερή αντανάγεια. Βρίσκεται στην Αυστραλία, το Οντάριο, τις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Μαδαγασκάρη κλπ. Υπάρχουν ακόμη ο μαύρος οπάλιος, ο πυρίνος (κοκκινωπός) και ο υδατίνος (άχρωμος και διαφανής). Στη Γαλλία τον αποφεύγουν, γιατί επικρατεί η πρόληψη ότι φέρνει δυστυχία. Είναι περιζήτητος, τούαντίον, στην Αγγλία, όπου στολίζουν μ' αυτόν τις βέρες των άρραβώνων.

Ρουμίνι: Προέρχεται κυρίως από τη Βιρμανία, την Κεϋλάνη και το Σιάμ. Τα ρουμίνια που βγαίνουν από τις δύο πρώτες χώρες είναι τα πιο σπάνια και τα πιο ακριβά. Το χρώμα του κυμαίνεται από το ανοιχτό ρόζ ως το σκούρο κόκκινο. Τα χρώματα που προτιμούνται περισσότερο είναι το «αίμα περιστέριου» και το «αίμα βωδιού». Χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να διακρίνει κανείς τα ρουμίνια από τους λίθους γκρενά.

Τα ρουμίνια χωρίς ψεγάδι είναι σπάνια. Γι' αυτό ένα τέλειο ρουμίνι έχει μεγαλύτερη αξία κι' από το ωραιότερο διαμάντι.

Σάπφειρος: Προέρχεται από τη Βιρμανία, το Σιάμ, την Κεϋλάνη και την Αυστραλία. Κάπως κατώτεροι είναι οι σάπφειροι της Κίνας, του Βελγικού Κογκό, της Κολομβίας, των Ινδών, της Αγκολά, της Ινδοκίνας, της Ρωσίας και διαφόρων περιοχών των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τα χρώματά του είναι: μπλε της Πουασίας, μπλε ρουά, μπλε ουτρέμ (της Βιρμανίας και του Κασμίρ που είναι τα ωραιότερα), μπλε πάλ πολύ ανοιχτό (Κεϋλάνη). Υπάρχουν ακόμη σάπφειροι κίτρινοι, λευκοί και γαλαζοί με άσπες ραβδώσεις (σαν άστρα).

Ένας πολύ καλός σάπφειρος μπορεί να έχει περισσότερα από 20.000.000 δραχμές το καράτι. Τα «αφειράκια», όμως, που στολίζουν τα συνηθισμένα δακτυλίδια έχουν πολύ μικρή αξία.

Το μειονέκτημα του σάπφειρου είναι ότι χάνει τη λάμψη του στο τεχνητό φως. Για το λόγο αυτό δεν είναι κατάλληλος για τις νυχτερινές συγκεντρώσεις. Έξαιρέσι αποτελεί ο σάπφειρος της Κεϋλάνης, που είναι ώραιος και τη νύχτα.

Τοπάζι: Χρώμα: κίτρινο, ροζ, φαν (όπως το κοκό), ρόζ ντοσέ, προς το γαλαζίο «ουμέ». Λάμψη σαν του γυαλιού. Προέρχεται από τη Βραζιλία, τη Σιθρία, τη Σαξωνία, τη Βιρμανία, τη Μαδαγασκάρη, τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Ρωσία.

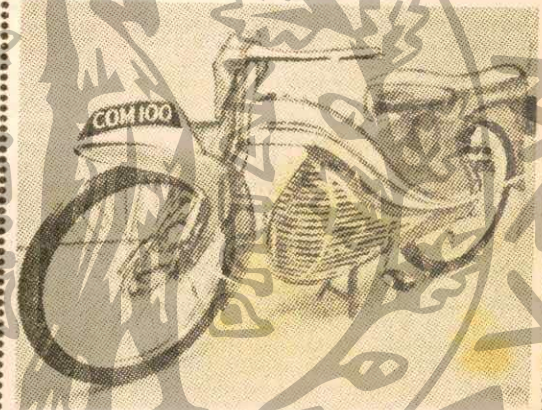
Τουρκουάζ: Προέρχεται από την Περσία. Χρώμα: ούρα, μπλε δρό, πρασινωπό, άσπρογαλαζίο. Η λάμψη του είναι «παχειά», κεράσια. Το τουρκουάζ πεθαίνει πολύ εύκολα. Το σαπουνί, ο ιδρώτας, η θάλασσα, το ύδωρ του Ζαβέλ το αποχρωματίζουν, και τότε χάνει την αξία του.

Ο ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ
Ο Τζίμπερ Χούκι είναι ο τολμηρότερος θηριοδαμάστης του κόσμου. Τα κατορθώματά του κρατούν σε διαρκή συγκίνηση τους θεατές του. Έδώ τον βλέπουμε να παίζει με μία από τις βασιλικές τίγρεις του, σε μία σκηνή του νέου έγχρωμου γερμανικού φιλμ «Αστέρια στο Κολόμπο».

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΣΕ ΧΡΟΝΟ ΡΕΚΟΡ
Ένας έκκεντρικός Αμερικανός προσέφερε μέσω των εφημερίδων ένα μεγάλο χρηματικό ποσό σ' όποιον θα κατάφερνε να χρωματίσει μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας τα έξι χρώματα που διακρίνονται στην άνωτέρω φωτογραφία μας. Ένας έξιχρονος υπολαύτης διαδίδε την άγγελία και προσέφερε να τελειώσει το χρωματισμό μέσα σε χρονικό διάστημα πολύ μικρότερο των δέκα λεπτών. Συγκεντρώνοντας 114 ανένανους συναδελφους του και τελείως έτσι την εργασία μέσα σε 3 λεπτά και 18 χυτρολεπτά! Ο ιδιοκτήτης πλήρωσε το ποσό που είχε υποσχεθεί και ο έξιχρονος υπολαύτης το μοιράστηκε με τους συναδελφους του, που κέρδισαν έτσι τρία μεροκάματα με εργασία λίγων μόνο λεπτών της ώρας!...

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ
Στο «Ηρλε Κάρτ» του δυτικού Λονδίνου διαρραγώθηκε μία μεγάλη έκθεση μοτοσυκλετών και ποδηλάτων. Από όλα τα έκθεμα την μεγαλύτερη έντιμωσι έκανε η ανώτερη μοτοσυκλέττα, η οποία καταναλώνει ένα γαλόνι βενζίνης στα 280 χιλιόμετρα και κοστίζει 74 λίρες, δηλαδή τρία εκατομμύρια δραχμές περίπου. Είναι κατασκευή των εργοστασίων Γζενεράλ Στρήλ εντ Αϊρον Κόμπανς του Μιντλσέ.

Ιστορικό διήγημα

Ενα ανοιξιάτικο πρωινό του σωτηρίου Έτους 1648 ο Σαυπατάι Σενιούς υποδεχόταν στις ακτές της Αιγύπτου την ομορφη Έσθρη, την πολυπόθητη μητέρα του, που οι αδελφοί της είχαν φέρει από τη μακρινή Όλλανδία, γιά να του την προσφέρουν ως σύζυγο.

Ο Σαυπατάι Σενιούς ήταν ο έκλεκτος του Ισραήλ, ο νέος Μεσσίας όπως τον αποκαλούσαν οι πιστοί του.

Η φήμη του είχε ξεπεράσει γρήγορα

Κι' εκείνοι που Βοίσκονταν όλονυα έπανελάσαν τη φράση του.

Έπειτα πήγαν όλοι στη συναγωγή όπου έγιναν οι γάμοι του Σαυπατάι και της Έσθρη.

Ο Σαυπατάι ήταν γοητευμένος από την

της γλώσσας της 'Ασίας κι' είχε φτάσει ως τις ακτές της Μάνης και της Βαλτικής.

Έτσι έμαθε την ύπαρξη του ή ομορφη Έσθρη, που ζούσε μαζί με τους αδελφούς της στο 'Αμστερνταμ.

Η νέα γοητεύθηκε από τις αθηνήσεις που άκουσε γι' αυτόν και κάθε βράδυ τον έβλεπε στον ύπνο της.

Πράγμα παράξενο! Οι περιγραφές που έδινε γιά τον Σενιούς ήταν τόσο πιστές, που οι έμποροι του 'Αμστερνταμ, που είχαν τύχει να τον γνωρίσουν, σ'α ταξίδια τους αναρωτιόνταν πώς ή ομορφη Έσθρη μπορούσε να τον ξέρει τόσο καλά, αφού δεν τον είχε ιδει ποτέ της.

Με τον καιρό, ο Σαυπατάι Σενιούς έμαθε πως πέρα από τις θάλασσες βρισκόταν μια ομορφη νέα, που είχε κάθε στιγμή τ' όνομά του σ'α νείλη της. Και την αγάπησε κι' αυτός. Της έστειλε τότε ένα δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο σμαράγδι κι' έτσι οι δυο νέοι που αγαπιόνταν χωρίς να έχουν ιδει ποτέ ο ένας τον άλλον, άσραδωνιάστηκαν.

Οι αδελφοί της Έσθρη την είχαν πείσει τώρα στην Αίγυπτο, γιά να την παραδώσουν στον Σαυπατάι, που θα την έκανε γυναίκα του.

Η νέα, όταν βρέθηκε μπροστά του, γονάτισε με ταπείνωση και του φίλησε τα πόδια. 'Αλλ' ο Σαυπατάι την σήκωσε άμεσως και την έσφιξε με συγκίνηση στην αγκαλιά του.

— 'Ας είναι εύλογημένο το όνομα του Κυρίου, ψιθύρισε, ενώ τα χείλη του αναζητούσαν τα δικά της.

Μια άγρια κραυγή βγήκε από το στήθος του Σαυπατάι, μόλις τους είδε...

ομορφιά της νεαρής συζύγου του. 'Όταν βρέθηκαν μόνοι, της είπε:

— 'Ο Κύριος είναι ή δύναμή μου και το ταχυοδί μου είναι το ώσαννά του. Με την ψωινή πνοή που βγαίνει από το στόμα μου θα λυώσω τις αλυσίδες των αδελφών μου και θα τους ξαναδώσω την ελευθερία. Το έφοος μου θα ξεσπίσει τ'α στήθη των έχθρών μας κι' ή φωνή μου θ' άπανγείλη την καταδίκη τους. 'Αν με ρωτήσης ποιος μου έδωσε αυτή τη δύναμη, θα ρωτήσω κι' εγώ έσένα ποιος σε πληροφορήσε στον ύπνο σου ότι ή καρδιά μου ήταν έτοιμη να δεινθί την ευτυχία που ήθελε να μου προσφέρει κι' ό,τι τα νείλη μου διωούσαν να φιλήσουν. 'Ω, αγαπημένη μου, πόσο κόκκινα είναι τα χείλη σου και πόσο μεγάλη είναι ή ευτυχία που μου υπόσπονται τα όλομαυρα μάτια σου!...

Η Έσθρη τού απάντησε: — Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα που ο Κύριος έφτιαξε για τη νασά και την ευτυχία σου. Το μόνο που θέλω, Σαυπατάι, είναι να είμαι ή πιστή κι' άφωσμημένη σύζυγός σου, εκείνη που θα σε υπηρετή πάντα και θα σε υπακούει.

Ο Σαυπατάι την έσφιξε με συγκίνηση στην αγκαλιά του.

— Τουσερή μου σύζυγος, της είπε, έσύ που, ο Θεός έστειλε σε μένα γιά να μου δείξη το μεγαλείο και τη δύναμή του, βγάλε κάθε φόβο από την ψυχή σου. Η φωλιά σου, πολυαγαπημένο μου πουλάκι, βρίσκεται τώρα στην καρδιά μου κι' ούτε

ή βροχή, ούτε ο άνεμος, ούτε οι καταιγίδες μπορούν να σε βγάλουν από εκεί.

Η ζωή τους έτσι άρχισε να κυλά από τότε ευτυχισμένη.

Όσο περνούσε ο καιρός, όμως, τόσο λιγότευαν οι ώρες, που ο Σαυπατάι μπορούσε ν' άσείρων στην αγαπημένη σύζυγό του.

Γιατί ή φήμη του μεγάλανε όλονυα κι' έπρεπε να τρέχει από πόλη σε πόλη γιά να μιλάει στους όπαδούς του, που πληθύνονταν σαν την άμμο της θαλάσσης.

Και τότε τού ήρθε ή ιδέα να ξαναφτιάξη το παλιό βασίλειο του Ισραήλ.

Οι γέροι κούνησαν με δυσπιστία το κεφάλι, ακούγοντας αυτή τη σκέψη του, αλλ' οι νέοι άρχισαν να τρέχουν από παντού γιά να υπηρετήσουν κάτω από τη σημαία του.

Ο Σαυπατάι κυριεύθηκε έτσι από την παραζάλη του πολέμου. Σέροντας έναν τεράστιο στρατό πίσω του άρχισε ν' ανεβαίνει τις ακτές της Μικράς 'Ασίας, συναντώντας κάθε αντίσταση που συναντούσε στο δρόμο του. 'Ο σκοπός του ήταν να καταλάβη τη Συόνη και να την κάνει κατόπιν κέντρο γιά τη μελλοντική έξοδοσή του εναντίον των 'Αράδων, που έμόλυναν άκουη το ιερό έδαφος της Παλαιστίνης και της Συρίας.

Έφτασε, τέλος, μπροστά σ'α τείχη της πόλεως.

Ο Σαυπατάι άρχισε τότε να περισφίγνυ από παντού την πόλη με τον σκοπό να βοη την κατάλληλη στιγμή γιά να έπιτεθί.

Αλλ'ά τώρα οι φροντίδες του πολέμου τον άπασχολούσαν όλη την ήμερά κι' όλη τη νύχτα κι' ήταν ελάχιστες οι ώρες που μπορούσε να κλέβη γιά να κοιμάται. Πού καιρός πιά γιά την Έσθρη; Η δυστυχή σένη σύζυγός του τον είχε νάσει σνεδόν. Και τότε έμψανίστηκε ο Συμεών.

Ήταν ένα ομορφο παλληκάρι, που είχε διακοινη στις μάγες και που ο Σαυπατάι είχε πάρει στην άκολουθία του. Τού είχε έμπιστευθί τώρα τη φροντίδα να άγρυπνί πάνω σ'α σύζυγό του.

Κι' ο Συμεών άγάπησε την ομορφη Έσθρη. Αυτή ή άγάπη του τον έκανε να μιλήσει τον Σαυπατάι. 'Ολούαυον από την κακία και το μίσος είχε γίνει ή ψυχή του...

Έτσι, άρχισε να πληγώνει με τ'α λόγια του την καρδιά της Έσθρη.

— Τί νομίζεις, λοιπόν, πώς είσαι γιά τον Σαυπατάι, της έλεγε. Και τί περιμένεις απ' αυτόν; 'Αν αφιέρωνε τον καιρό του σε σένα, τότε πώς θα ήταν ο Μεσσίας; Η Έσθρη κάθε φορά που άκουγε να της μιλάει έτσι, τον έδιωχνε από κοντά της. Μά, σιγά-σιγά, άρχισε να σκέφτεται πώς ο Συμεών δεν είχε άδικο. Και δεν τον έδιωχνε πιά. Τ'α λόγια κι' ή συντροφιά του άνακούφισαν την καρδιά της...

Όλα ήταν έτοιμα τώρα γιά τη μεγάλη έπίθεση. Την προηγούμενη νύχτα, ο Σαυπατάι κατάφερε να κλέψη λίγη ώρα κι' έτρεξε σ'α σκηνή του γιά να π'α δυο τουφερά λόγια στην πολυαγαπημένη του σύζυγο.

Αλλ'ά, μόλις άνασέηκσε το ύφασμα που σκέπαζε την πόρτα, αντίκρυσε ένα θέαμα που έκανε το αίμα του ν' ανεβή στο κεφάλι του. Η Έσθρη ήταν πάνω στο δέρμα της λεοπαροδάλως που της χρησίμευε γιά στρωμή κι' ο Συμεών την έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Μια άγρια κραυγή βγήκε τότε από το στήθος του Σαυπατάι.

Και, χωρίς να χάση καιρό, έβγαλε το έφοος του κι' άνοιξε να ντυπ'α με λύσσα τη γυναίκα του και τον άναπνεύμενο της...

Το άλλο πρωί, βρήκαν το πτώμα του Σαυπατάι Σενιούς μέσα σ' ένα βάραθο. 'Όλοι κατάλαβαν τότε ότι είχε τελευτήσει μόνος του τη ζωή του, έπειτα από το διπλό έγκλημά του.

Η έπίθεση εναντίον της Συόνης δεν έγινε εκείνη την ήμερα, μα ούτε και καμιά άλλη. 'Ο στρατός του Σαυπατάι διαλύθηκε κι' οι Τούρκοι μαζί με τους 'Αράδες άποδεκάτησαν τις μικρές ομάδες, που γυόριζαν έδώ κι' εκεί χωρίς άσχηγν'α και χωρίς σκοπό...

ΡΟΝΤΟΛΦΟ ΛΟΤΑΡ

ΠΩΣ το μικρόδιο της φυματίωσης μπαίνει στον οργανισμό μας; Και τί κάνει εκεί;

Οι δρόμοι που άκολουθεί είναι πολλοί. Μερικοί απ' αυτούς τού παρέχουν μεγαλύτερη εύχέρεια γιά να εισχωρήση στον οργανισμό και γι' αυτό τους προτιμά. Η εισόδος όμως από μερικούς άλλους δεν παρουσιάζει την ίδια εύχέρεια και γιά το λόγο αυτό το μικρόδιο της φυματίωσης τους χρησιμοποεί σπανιότερα.

Ο κυριώτερος απ' αυτούς τους δρόμους είναι το άναπνευστικό σύστημα. Ο Βάκιλλος του Κώχ εισχωρεί όμως και από το πεπτικό σύστημα, από το μάτι ή από το δέρμα. 'Αλλ' όπως είπαμε, μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις άκολουθεί αυτούς τους δρόμους.

Αυτός ο τρομερός Βάκιλλος, που βρίσκεται στον άέρα, εισχωρεί λοιπόν, σε κάποια στιγμή μέσα στον οργανισμό ενός ατόμου που ήταν ως τότε υγιής, περνάει από τη μύτη στο φάρυγγα και κατόπιν, διά μέσου της τραχείας και των βρόγχων, φτάνει στους πνεύμονες.

Έχει φωλιάσει τώρα μέσα στις πνευμονικές κυψελίδες, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή γιά ν' άρχισή την έπίθεσή του.

Ο Βάκιλλος αυτός αν δεν έξολοθρευθί από τις άμυντικές δυνάμεις του οργανισμού, άρχίζει άμέσως το καταστρεπτικό έργο του. Αναπαράγεται και ταυτόχρονα άπελευθερώνει τοξικές ούσιες που έρεθίζουν τους ιστούς που τον φιλοξενούν. 'Ο πνεύμων άμύνεται, φυσι-

Όλα τα όργανα μπορούν να προσβληθούν απ' αυτόν

κά, σχηματίζοντας είδικά κύτταρα, που δίνουν άγριες μάχες εναντίον του Βακίλλου. Αυτά τα κύτταρα, πεθαίνοντας στον άγώνα, σχηματίζουν βαθμιαία ένα είδος σκληρής θήκης, που άποτελεί το πρώτο όχυρό του Βακίλλου του Κώχ μέσα στον οργανισμό.

Οι βάκιλλοι, μαζί με τα νεκρά κύτταρα, διεισδύουν κατόπιν μέσα σ'α λυμφατικά άγγεια και φτάνουν στο κεντρικό μέρος του πνεύμονος.

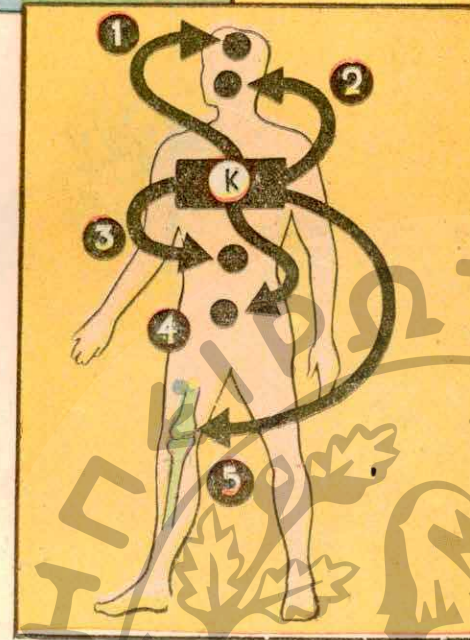
Έκεί οι λυμφατικοί άδένες τούς σταματούν, αλλ'ά πληρώνουν πολύ άκριβά αυτό το σταμάτημα. Άρρωσταίνονται και οι ίδιοι και διηγκούνται σε τρόπο που γίνονται όραστοί με τις ακτίνες Χ.

Έδώ τελειώνει το πρώτο στάδιο. Τί γίνεται όμως κατόπιν; Σε πολλές περιπτώσεις, ή ασθένεια θεραπεύεται μόνη της. Το αίμα στέλνει άλατα άσβεστίου, που σχηματίζουν ένα άσβεστώδες κέλυφος γύρω στο όχυρό του Βακίλλου και τούς διωγκνόμενους άδένες. Έτσι, οι Βάκιλλοι έντεινίζονται ζωντανοί.

Κλινικώς, ο άσθενής έχει θεραπευθή και όλα τ'α δυσάρεστα συμπτώματα της ασθένειας (πυρετός, άδυναμία κτλ.) έξαφανίζονται. 'Αλλ' άρκεί μια όποιαδήποτε διαταραχή της όσσορροπίας (κούρασις, ύπσιτισμός, άλλες ασθένειες που έξαντλούν τον οργανισμό κτλ.) γιά να βρουν οι Βάκιλλοι του Κώχ τον τρόπο να βγούν από τη φυλακή τους.

Η θλιβερή ιστορία που περιγράψαμε ξαναγνίξει τότε. Με τη διαφορά ότι οι Βάκιλλοι λόγω της προηγούμενης πείρας των και της μακράς παραμονής των στον οργανισμό έξέρουν ν' άμύνονται καλύτερα από πριν. Η ύπερονη βίσκεται τώρα με το μέρος των και ή αυτόματη θεραπεία δεν είναι πιά δυνατή.

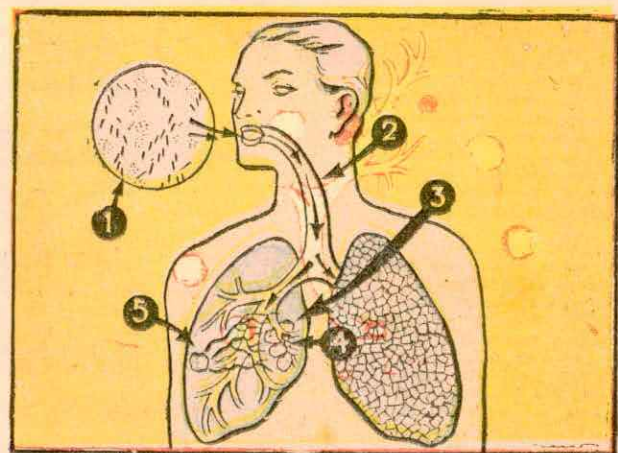
Οι Βάκιλλοι θασούν, λοιπόν, τους φραγμούς που ύψώνονται γύρω των, ξεχύνονται μέσα στο αίμα και έξέρουν τότε την εύχέρεια να πάνε παντού σχεδόν και να

Ο Βάκιλλος Κώχ είναι δυνατόν να προσβάλη όλα τα όργανα του σώματος. 1) Μηνίγγες. 2) Δέρμα (Λύκος). 3) Πεπτικό σύστημα. 4) Ούροποιητικό σύστημα. 5) Οστά. Κ) Πνευμονική έστια.

1) Το πεπτικό σύστημα. Ο οισόφαγος και ο στόμαχος προσβάλλονται σπανιότερα. 'Ο Βάκιλλος της φυματίωσης προτιμά περισσότερο τον έντερικό σωλήνα, το ήπαρ και το πάγκρεας. 2) Η σπλήνα και οι λυμφατικοί άδένες (φυματίωσης αδενίτις, χοιράδωσις). 3) Οι μηνίγγες (φυματίωσης μηνιγγίτις). 4) Τα όστά και οι αρθρώσεις (φυματίωσης των οστών). 5) Το δέρμα (λύκος). 6) Τα νεφρά, οι ούροφόροι άγωγοί (φυματίωσης των νεφρών, φυματίωσης πυελοκυστίτις) ή τ'α γεννητικά όργανα (σπανιότατα). 7) Διάφοροι ένδοκοι άδένες, κυρίως ο θυρεοείδης.

Η φυματίωση μπορεί, έξ άλλου, να είναι έντοπισμένη ταυτόχρονα σε πολλά όργανα ή μέρη του σώματος.

Πώς ο Βάκιλλος του Κώχ εισέρχεται στον οργανισμό. 1) Βάκιλλοι του Κώχ. 2) 'Ο Βάκιλλος εισέρχεται από τη μύτη και το στόμα. 3) Πρώτη πνευμονική έστια. 4) Λυμφατικά άγγεια. 5) 'Όχυρό του Βακίλλου μέσα στον πνεύμονα.

σταματήσουν όπου κρίνουν ότι το έδαφος είναι καταλληλότερο γιά ν' άναπτυχθούν.

Άλλοτε είναι νωθροί και δεν τους άρέσει να κάμουν μεγάλες διαδρομές. Προτιμούν, λοιπόν, να έγκατασταθούν και πάλι στον πνεύμονα. Δημιουργείται έτσι ή πνευμονική φυματίωση. Οι Βάκιλλοι έγκαθίστανται σ' ένα μέρος του λοβού, που σ' τις περισσότερες περιπτώσεις, δεν είναι μεγαλύτερο από ένα καρδί.

Αν δεν ληφθούν άμέσως τ'α άπαιτούμενα μέτρα γιά ν' άνακοπή ή πρόσδος του κακού, οι Βάκιλλοι έξαπλούνται ταχύτατα από την άρχική έστια σ' όλον τον πνεύμονα, τον καταβροχθίζουν στην κυριολεξία και δημιουργούν σπήλαια που είναι όρατά με τις ακτίνες Χ.

Κατά την άπόγομψη και το βήχα ένα μέρος από αυτούς τους Βάκιλλους έξσφενδονίζεται στον άέρα. Οι Βάκιλλοι άκολουθούν τότε κατ' αντίστροφη σειρά το δρόμο που τούς έφερε μέσα στους πνεύμονες.

Οι βρόγχοι, έξ άλλου, τούς μεταφέρουν συνεχώς σ'α μέρη του πνεύμονος που έχουν παραμείνει ως τότε υγία. Οι Βάκιλλοι προκαλούν τότε έκτεταμένες βρογχοπνευμονίες, πνευμονίες, πλευριτίδες κτλ., που ή θεραπεία των είναι δυσχερεστάτη, λόγω της σοβαρότητας της παθήσεως και της μεγάλης έξαπλώσεως της.

Άλλοτε οι Βάκιλλοι άσέσκονται στις περιπλανήσεις και ταξιδεύουν μέσα στον οργανισμό γιά να έγκατασταθούν τελικά σε άλλα όργανα ή μέρη του σώματος. Δεν ύπάρχει όργανο ή ιστός του σώματος που να μην μπορεί να προσβληθί από τον Βάκιλλο της φυματίωσης.

Τα κυριώτερα όργανα που μπορούν να προσβληθούν απ' αυτό τον Βάκιλλο είναι:

1) Το πεπτικό σύστημα. Ο οισόφαγος και ο στόμαχος προσβάλλονται σπανιότερα. 'Ο Βάκιλλος της φυματίωσης προτιμά περισσότερο τον έντερικό σωλήνα, το ήπαρ και το πάγκρεας. 2) Η σπλήνα και οι λυμφατικοί άδένες (φυματίωσης αδενίτις, χοιράδωσις). 3) Οι μηνίγγες (φυματίωσης μηνιγγίτις). 4) Τα όστά και οι αρθρώσεις (φυματίωσης των οστών). 5) Το δέρμα (λύκος). 6) Τα νεφρά, οι ούροφόροι άγωγοί (φυματίωσης των νεφρών, φυματίωσης πυελοκυστίτις) ή τ'α γεννητικά όργανα (σπανιότατα). 7) Διάφοροι ένδοκοι άδένες, κυρίως ο θυρεοείδης.

Η φυματίωση μπορεί, έξ άλλου, να είναι έντοπισμένη ταυτόχρονα σε πολλά όργανα ή μέρη του σώματος.

Ο "Ερμπερτ Ντάουλιτς" πεινούσε τρομερά. Κι' όπως το τραίνο ήθελε ακόμη δέκα λεπτά για να φύγει, σκέφτηκε να μπη στο μπαρ του σταθμού, για να πάρει κάτι.

— Ένα τσάι κι' ένα σάντουιτς, είπε στη σερβιτόρσα. Μα η γυναίκα αυτή, ήταν πολύ βραδυκόνη. Κι' όταν του πήγε το τσάι και το σάντουιτς, ο Ντάουλιτς δεν είχε περισσότερα από δυο λεπτά στη διάθεσή του.

Ρούφηξε, ωστόσο, βιαστικά το τσάι, πήρε στα χέρια του το σάντουιτς κι' έτρεξε έξω.

Το τραίνο είχε ξεκινήσει κιόλας. Του ήταν αδύνατο πια ν' ανεβεί στο πρώτο βαγόνι, όπου βρίσκονταν οι φίλοι του.

Κρίμα! Παίζοντας χαρτιά μαζί τους, δεν θα καταλάβαινε καθόλου τη μία ώρα και δέκα λεπτά της διαδρομής.

Ο Ντάουλιτς, κατάφερε, ωστόσο, ν' ανεβεί στο τελευταίο διαμέρισμα του βαγονιού της σύρας.

Ένας μόνον άνθρωπος βρισκόταν μέσα σ' αυτό. Ήταν ένας λαϊκός τύπος, με μία καρφίτσα σαν πέταλο στη γραβάτα και κίτρινα μυτερά παπούτσια.

Ο άνθρωπος αυτός άρχισε αμέσως να κάνει παρατηρήσεις στο Ντάουλιτς. Δεν ήταν νέος, του είπε. Και δεν έπρεπε να πηδάει πάνω στα τραίνα που έτρεχαν. Θα τον άρεσε, λοιπόν, να τον κορματιάσουν οι ρόδες.

— Αντίκρουσε μία φορά αυτό το

Ο Άδελος

ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Αστυνομικό διήγημα

να. Άλλα στο κάτω-κάτω, γιατί έπρεπε τώρα να διατάξω; "Αν η τύχη τον εύνοουσε, το κέρδος του θα ήταν μεγαλύτερο. Κι' έπειτα, δεν θα παίζαν ώρες ολόκληρες!...

"Αρχισαν, λοιπόν, το παιχνίδι. "Επειτα από μερικούς γύρους, ο Ντάουλιτς είχε χάσει έξη λίρες. Κι' ο πόθος να τις ξαναπαίξει, τον έκανε να βάζει ολόένα και μεγαλύτερα ποσά. Μα γινόταν το αντίθετο. Έχανε περισσότερα. "Ετσι, οι έξη λίρες, έ-

πέναντί του την κατάστασή του. "Επρεπε να τον λυπηθεί. "Ας κρατούσε τα μισά... Τις άλλες τριάντα πέντε λίρες θα του τις έδινε τον άλλο μήνα...

"Εκείνος γέλασε. — "Οι μπηκω στην τσέπη μου, δεν ξαναβγαίνει. του απάντησε. Παίξαμε ή δεν παίξαμε;...

"Εκείνη τη στιγμή, ο Ντάουλιτς σκέφτηκε πως είχε πάρει το απόγευμα το περιστρόφο του, που είχε δώσει πριν από μερικές ημέρες σ' ένα όπλοπώλειο για να του το επιδιορθώσουν. Το έδωσε αμέσως από την τσέπη του και το διηθύνε προς το μέρος του ανθρώπου που του είχε πάρει τις εβδομήντα λίρες.

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε. "Η πρόθεσή του ήταν μόνο να τον φοβίσει και να τον κόψει να του γυρίσει ένα μέρος από τα λεφτά του. Μα με τα όπλα, τα πράγματα γίνονται καμιά φορά μόνο τους... Ο Ντάουλιτς πίεσε χωρίς να το καταλάβει τη σκανδάλη. Κι' η σφαίρα βρήκε το συμ-

θέμα και δεν θέλω να το ξαναδώ, κατέληξε.

Ο Ντάουλιτς δεν του απάντησε. Το μυαλό του έτρεχε στους συντρόφους του. Θα είχαν αρχίσει σίγουρα το παιχνίδι...

"Εβγαλε σ' λίγο μία τράπουλα κι' άρχισε ν' ανακατεύει μηχανικά τα χαρτιά. "Ετσι, για να του περάσει η ώρα... Τα χαρτιά ήταν πάντα το μεγάλο πάθος της ζωής του. Το μοναδικό ήσως...

Και, ξαφνικά, κύτταξε τον επιβάτη που βρισκόταν στο ίδιο διαμέρισμα.

— Αυτά τα ταξίδια είναι ένδειξη, είπε. Τι θα λέγατε για μία παρτίδα;

Ο άλλος σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα πήρε την απόφασή του.

— Τι θα παίξουμε; ρώτησε. — Σας άρεσει ένα ποκεράκι τέτ-α-τέτ; είπε ο Ντάουλιτς.

— "Ας παίξουμε πόκερ, απάντησε ο άλλος.

— Πόσο θα βάλουμε το «τσιπ»;

— Ένα σελίνι...

Ο Ντάουλιτς κατάπιε το σάλιο του. Με τους φίλους του δεν έβαζε ποτέ πάνω από μία πέν-

γιναν είκοσι, οι είκοσι τριάντα οχτώ και, σ' ένα καινούργιο συνάντησι, έχασε άλλες τριάντα δυο. "Εβδομήντα λίρες! Το ποσό ήταν υπέρογκο!...

Ο άνθρωπος με το πέταλο στη γραβάτα ξαναπήρε τα χαρτιά στα χέρια του κι' άρχισε να τ' ανακατεύει.

"Αλλ' ο Ντάουλιτς τον σταμάτησε. — "Έχασα ως την τελευταία μου πέννα, του είπε. Δεν έχω άλλα!...

Ο Ντάουλιτς σκεφτόταν τώρα τη γυναίκα του, τα παιδιά του. Αυτές οι εβδομήντα λίρες ήταν ο μισθός του. Πώς θα περνούσαν ολόκληρο μήνα;

"Αρχισε τότε να εξιστορή στον άνθρωπο που στεκόταν ά-

πο Ντάουλιτς πίεσε χωρίς να το καταλάβει τη σκανδάλη...

παίχτη του ανάμεσα στα δυο μάτια...

Μόνο όταν τον είδε να σωριάζεται στο πάτωμα με το κεφάλι αιμόφυρτο, ο Ντάουλιτς καταλάβε τι είχε κάνει... Περίμενε τώρα πως θαρχόνταν από το γειτονικό διαμέρισμα για να τον πιάσουν. Άλλα το τραίνο περνούσε εκείνη τη στιγμή, με μεγάλο θόρυβο, μία γέφυρα και κανείς δεν είχε ακούσει τον πυροβολισμό.

Πέρασαν ακόμη δέκα λεπτά. Ο Ντάουλιτς άρχισε να σκέφτεται τι έπρεπε να κάνει.

Τα μάτια του έπεσαν, ξαφνικά, πάνω στο ρολόγι που ο άγνωστος είχε στο χέρι του. Αυτό το ρολόγι έδειχνε οχτώ και μισή.

Ο Ντάουλιτς υπολόγισε γρήγορα πότε έπρεπε να είχε περάσει το προηγούμενο τραίνο. Καί, σκυδοντας, γύρισε τους δείχτες στις έφτα και πενήντα.

"Επειτα, άνοιξε την πόρτα κι' έσπρωξε έξω το πτώμα...

Το άλλο πρωί, ξαναβρέθηκε στο πρώτο διαμέρισμα του βαγονιού, που ήταν άμεσως έπειτα από την ατμομηχανή.

Οι φίλοι του είχαν πάει από πρωύτερα και τον περίμεναν. Ήταν τρεις: Ο Χένρυ Ντάζον, που εργαζόταν σ' ένα Τράπεζα, ο Τζιμ Μάθιους, ο μεσίτης κι' ο Ουίλλιαμ Βένερ, που ήταν επιθεωρητής της Σκώτλαντ Γκάρντ.

"Εμεναν κι' οι τρεις, όπως κι' ο Ντάουλιτς, στο Σάθαμ και, κάθε πρωί, έπαιρναν την ίδια ώρα το τραίνο, για να πάνε στο Λονδίνο, όπου ήταν οι δουλειές τους. Το βράδυ, ξαναγύριζαν έπιση την ίδια ώρα.

"Αν το ταξίδι από το Σάθαμ ως το Λονδίνο και αντίστροφα κούραζε τους επιβάτες του μικρού τοπικού τραίνου, γι' αυτούς όμως τους τέσσερις ανθρώπους, ήταν μία απόλαυση. Γιατί ευρίσκαν την ευκαιρία να παίξουν μερικές παρτίδες χαρτιά.

"Εκείνο το πρωί, λοιπόν, ο Ντάουλιτς φώναζε στο Ντάουλιτς.

— "Ελα, βγάλε την τράπουλα... Πού έχουν κρυμμένοι χτές το βράδυ;

— Άργησα, απάντησε ο Ντάουλιτς.

Και πρόσθεσε σ' λίγο: — Διαβάσατε τις εφημερίδες;...

"Εγινε κάποιο έγκλημα στο τραίνο τών 6 και 40'.

(Ο Ντάουλιτς είχε φύγει με το επόμενο).

Τον δυστυχισμένο! είπε ο Μάθιους. Φαίνεται πως τον σκότωσαν μέσα στο τραίνο και κατόπιν πέταξαν το πτώμα του έξω... Διαβάσατε πως η ταυτότητά του δεν εξακριβώθηκε. Ξέρεις εσύ τίποτα περισσότερο, Βένερ;

Με έστησαν στη νύχτα και πήγα με μοτοσυκλέτα στον τόπο που βρισκόταν το πτώμα, απάντησε ο αστυνομικός με στενοχωρημένο ύφος. Δεν νομίζω όμως πως ξέρω περισσότερα από όσα γράφουν οι εφημερίδες...

Ο Ντάζον είχε πάρει την τράπουλα από τον Ντάουλιτς κι' άνακατέυε τα χαρτιά.

Πού είναι ο άσος μπαστούνι; φώναζε ξαφνικά.

Θα υπερδευτεί μεσα στην τσέπη μου, απάντησε ο Ντάουλιτς κι' άρχισε να ψάχνεται.

Άλλα δεν βρήκε τίποτε. Και τότε έγινε κάτι που ήταν πολύ παράξενο.

Ο Βένερ έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι' έβγαλε από εκεί ένα χαρτί.

Νά ο άσος μπαστούνι που λείπει, είπε ξερά.

Αυτός είναι! φώναξε ο Ντάουλιτς, αναγνωρίζοντας το χαρτί που έλειπε από την τράπουλά του. Άλλα πως βρέθηκε στην τσέπη σου, Βένερ;...

Το ύφος του αστυνομικού είχε γίνει τώρα παγερό.

Αυτό το χαρτί το βρήκα σ' ένα ειδικό θήκη μέσα στο δεξί μανίκι του θύματος του χθεσινού έγκλήματος, είπε τονίζοντας κάθε μία από τις λέξεις του. Φαίνεται πως ήταν ένας επαγγελματίας χαρτοκλέφτης...

Είχε κρύψει τον άσο μπαστούνι μέσα στο μανίκι του και τον φανέρωνε όταν έπρεπε... Υποθέτω, ότι θα τον κέρδιζε κάποιο σημαντικό ποσό, Ντάουλιτς... Γι' αυτό τον σκότωσες!

Είχε βάλει τώρα το χέρι του πάνω στον ώμο του δολοφόνου.

Θα προτιμούσα να μου ξαναείχε ένα μαχαίρι στη ράχη, αλλά πρέπει να κάνω το καθήκον μου, πρόσθεσε. "Ερμπερτ Ντάουλιτς, σ' συλλαμβάνω ως δολοφόνο του άγνωστου που το πτώμα του βρέθηκε χτές το βράδυ πλάι στη σιδηροδρομική γραμμή!...

Ο Ντάουλιτς έσκυψε το κεφάλι και δέχτηκε να του περάσει τις χειροπέδες.

ΧΕΝΤΛΕΥ ΜΠΑΡΚΕΡ

ΜΙΑ παλιά ξεκαρδιστική φάρσα, είναι η κλασική φάρσα του χαρτοπαίχτη και στοιχηματία λοχίας. Ο παροιμιώδης αυτός φαρσέρ, που άσφαλώς θα ήταν αυθεντικό πρόσωπο, μετετέθη μία μέρα σ' ένα άλλο σύνταγμα και πήρε μαζί του ένα συστατικό γράμμα του συνταγματάρχη του, για να το δώσει στον διοικητή του νέου του συντάγματος.

Ο λοχίας — έγραφε στο γράμμα του εκείνο ο συνταγματάρχης — είναι ένας γενναίος και πειθαρχικός υποξιωματικός και υπό τις διαταγές σας, θα γίνει άσφαλώς καλύτερος αν μπορέσετε να τον γιатρέψετε από το πάθος του για τα χαρτιά και τα στοιχημάτα...

Ο νέος συνταγματάρχης του, λοιπόν, μόλις διάβασε αυτό το γράμμα του συναδέλφου του, κάλεσε μπροστά του το λοχία και του είπε αυστηρά:

— Πληροφορούμαι, ότι είσαι ένας αδιόρθωτος παίκτης. Αυτό το έλάττωμα είναι πολύ άσχημο για τη στρατιωτική πειθαρχία. Μπορώ να μάθω τι είδους στοιχημάτα βάζεις;

— Στοιχημάτα για ό,τιδήποτε και σε ό,τιδήποτε, κύριε συνταγματάρχα! απάντησε ο λοχίας, Μπορώ π. χ. αν δεν σας πειράζει, να στοιχηματίσω έναν μισό μου, ότι στη δεξιά σας μασχάλη έχετε εκ γενετής μία έληψή!...

Ο συνταγματάρχης πείσμως μ' αυτή την πρόκληση του λοχία κι' έπειδή ήταν βέβαιος πως θα κέρδιζε το στοιχημα, βρυχήθηκε:

— Βάλε κάτω τα λεφτά!

Κατόπιν ξεκούμπωσε τη στολή του, σήκωσε το πουκάμισό του από τη μέση ως το λαιμό και τούδισε τη δεξιά μασχάλη του. Κι' έπειδή στο μέρος εκείνο δεν υπήρχε κανένα σημάδι, ο συνταγματάρχης ξέσπασε σ' θορυβώδη γέλια και τσέπωσε τον μισό του λοχία, που τον είχε αφήσει αυτός απάνω στο τραπέζι.

Οι μεγαλύτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΝ ΔΙΟΝΟΥΣΗ

— Πήγαινε τώρα, λοχία! του βροντοφώναζε κατόπιν. Αυτό στο έκανα για να μάθεις άλλη φορά να μη στοιχηματίζεις για ψεύλους πένες!

Ύστερα πήρε στο άκουστικό τον συναδέλφου του και χαρούμενος του άνακοίνωσε:

— Αυτών των λοχία που μούστειλες, τον περιποιήθηκα μία χαρά. Σ' ένα στοιχημα μαζί του, του πήρα το μισό! Τώρα πιστεύω να γιатρέψης από το πάθος του.

— Δεν μου λες; Τον ρώτησε τότε ανήσυχος ο άλλος. Μήπως έβγαλεις μπροστά του το πουκάμισό σου;... Γιατί, αν τόκανες αυτό, τότε ο λοχίας όχι μόνο δεν γιатρεύτηκε, αλλά χειρότερεψε!

— Δεν σε καταλαβαίνω...

Νά, φεύγοντας από εδώ, στοιχημάτισε μαζί μου δυο μισθούς του, πως πέντε λεπτά μετά την παρουσίά του, θα ξεγυμνωνόσουν μπροστά του από τη μέση κι' απάνω!...

Ο δεύτερος συνταγματάρχης, ακόμη το φυσάει και δεν κρυώνει!

Τέσσερις φαρσέρ είχαν τελειώσει μία ημέρα την πρέφα τους στο καφενείο κι' έληγαν.

Κάτι είδε όμως ο ένας στο αντίκρυνό τεζοδρόμιο και το πρώσωπό του φωτίστηκε.

— Βρήκα δουλειά και για τους τέσσερις!... είπε και βγήκε από το καφενείο.

Οι άλλοι από μέσα παρακολουθούσαν τις κινήσεις του. Ο πρώτος φαρσέρ πλησίασε ένα ψαρά, που μόλις είχε τελειώσει το μπαγιότισμα του μαγαζιού του, που βρισκόταν αντίκρυ στο καφενείο.

— Έκανες ένα λάθος! του είπε. Είμαι πελάτης σου και σου λέω, πως έχεις γράψει λάθος την επιγραφή. Γράφεις: «ΕΔΩ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΦΡΕΣΚΑ ΨΑΡΙΑ». Μα η λέξις «ΕΔΩ» είναι περιττή.

— Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο ψαράς.

Ανέθηκε ξανά στη σκάλα και με χοντρές πινελιές άρχισε να σβύνει την πρώτη λέξη της επιγραφής.

Στο μεταξύ, αυτός ο πρώτος φαρσέρ, γύρισε στη βάση του. Κι' απογειώθηκε για τον ίδιο στόχο, το δεύτερο βομβαρδιστικό.

— Λάθος! είπε του ψαρά και έ δεύτερος φαρσέρ, μόλις εκείνος κατέβηκε από τη σκάλα.

— Πάλι λάθος; άρπάξε εκείνος.

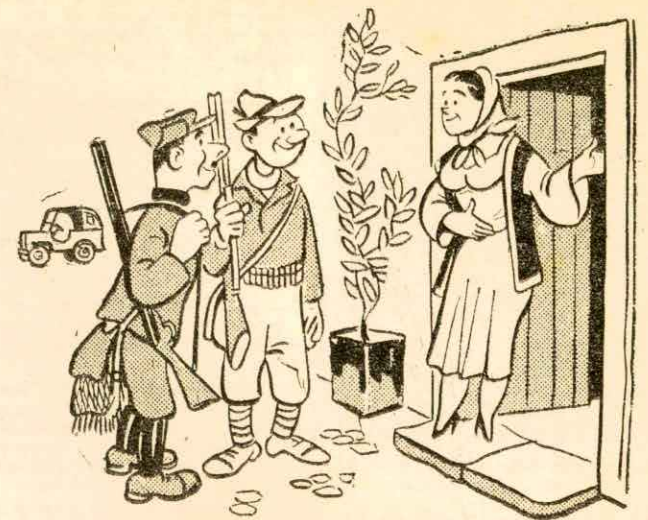
— Μαάλιστα, του τόνισε βαρυσήμαντα ο φαρσέρ. Η λέξη «ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ» είναι περιττή. Όλοι ξέρουν ότι τα ψάρια πωλούνται και δε χαρίζονται.

Ο ψαράς σκέφθηκε και κατόπιν παραδέχτηκε το λάθος του.

— Καλά λες... είπε.

Και ανέθηκε στη σκάλα για να σβύνει και τη δεύτερη λέξη.

Μόλις όμως κατέβηκε ξανά από τη σκάλα, αντιμετώπισε τον

Ευτυχώς τους άνοιξε την πόρτα η όμορφη οικοδέσποινα...

— Λάθος, του φώναξε κι' αυτός. Ο ψαράς άγριεψε. — Δε μου λες, του απάντησε απότομα. Πού το βρίσκεις το λάθος;

— Άπλουσάτα: Η λέξη «ΦΡΕΣΚΑ» πρέπει να σβυσθεί. Γιατί προϋποτίθεται, ότι τα ψάρια που πουλάς είναι φρέσκα.

Ο ψαράς κύτταζε ψηλά την επιγραφή κι' απάντησε:

— Δεν έχεις κι' άδικο... Κι' ανέβηκε πάλι τη σκάλα για να σβύσει και την τρίτη λέξη. Μόλις όμως κατέβηκε, βούιξε σ' αυτήν

τις δύο λέξεις που είχαν μείνει.

— Λάθος! του είπε ο τέταρτος φαρσέρ.

Πού το βλέπεις, μωρέ, το λάθος; βρυχήθηκε ο ψαράς σηκώνοντας απειλητικά το πινέλο. Έχει γούστο να μου πής τώρα κι' εσύ πως πρέπει να σβύσω και τη λέξη «ΨΑΡΙΑ». Μα, Χριστιανέ μου, αν τη σβύσω κι' αυτή, πως θα ξέρη ο κόσμος, ότι στο μαγαζί μου πουλάω ψάρια;

— Θα το ξέρη και θα το παραξέρη, του απάντησε ο φαρσέρ, γιατί... βρωμάνε απ' ένα χιλιόμετρο μακριά!...

Καί, πριν ο ψαράς προλάβει να του πιασάειψη τα μούτρα με το πινέλο, ο φαρσέρ το έβαλε στα πόδια και πήγε να συναντήσει τους φίλους του...

Ο Τηλέμαχος με το Θεμιστοκλή, είχαν πάει στη Θεσσαλία να κυνηγήσουν λαγούς. Στην επιστροφή τους, λοιπόν, στην Α-

θήνα, το τσίπ τους χάλωσε.

Άραγε θα τους φιλοξενούσαν για τη νύχτα πουθενά; Ευτυχώς, εκεί κοντά, βρισκόταν μία διασφή αγροικία Χτύπησαν, λοιπόν, και τους άνοιξε η ώραία οικοδέσποινα. Τους έδωσε να φάνε και τους έπετρεψε να περάσουν τη νύχτα τους εκεί.

Έπειτα από έξη μήνες, ο Τηλέμαχος έλαβε στο γραφείο του στην Αθήνα ένα έγγραφο, που έμοιαζε με δικόγραφο. Σαν το διάβασε όμως, ο αρχικός μορφοσμός της ανησυχίας, έδωσε τη θέση του σ' ένα χαμογέλο. Σήκωσε το άκουστικό και τηλεφώνησε τω Θεμιστοκλή.

Μήπως έπωφεληθήκες, πονηρέ, από τη φιλαζενία; τότε, που μας προσέφεραν όταν μας χάλασε το τσίπ; Μήπως παίραες το κορίτσι; Ποιο κορίτσι... Χίρρα ήτανε!...

— Α, χίρρα ήτανε... έμ... Γιατί βρε, την παίραες, τη γυναίκα;

— Μά... κι' εκείνη με παίραες! Πειραχτήκαμε, λοιπόν... Μήπως πειραχτήκες τώη κι' εσύ;

— Άκου εδώ, Θεμιστοκλή! Γιατί, βρε, αφίλοτιμς, αφού την έγγελασες, ύστερα της έδωσες τη διεύθυνσή μου;

— Συνέβη τίποτα; ρώτησε ανήσυχος ο Θεμιστοκλής.

— Μουτέιλε με το δικηγόρο της α γαστί!...

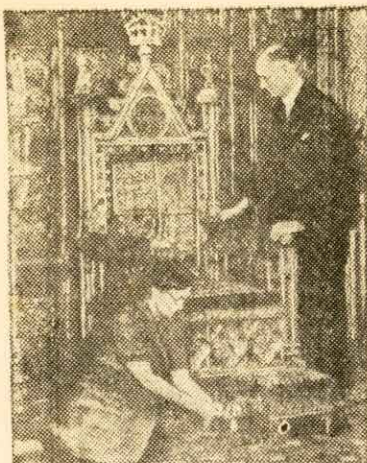
— Νά με συγχωρής, Τηλέμαχε, τρώωσα πως αυτή η φάρσα μου εν θα είχε συνέχεια!...

— Η γυναίκα πέρασε και μου άφησε κληρονομιά το σπίτι και 20.000.000 μετρητά!...

— Κόκαλο ο φαρσέρ!...

Ο συνταγματάρχης κατόπιν σήκωσε το πουκάμισό του από τη μέση ως το λαιμό...

Ο θρόνος της Βασίλισσας 'Ελισάβετ στη Βουλή των Λόρδων.

Το είκοσιτετράωρο της ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Έργάζεται 9 ώρες την ημέρα!...

Το ανάκτορο του Μπάκιγχαμ είναι ένα απέραντο και θλιβερό παλάτι με 600 δωμάτια, που βρίσκεται στην καρδιά του Λονδίνου πάνω στην πλατεία και ίσια λεωφόρο του Μάλ. Πάνω από 300 άτομα μένουν μέσα σ' αυτό.

Το ανάκτορο αυτό είναι σωστός λαβύρινθος. Η 'Ελισάβετ δεν έχει πατήσει ούτε μία φορά το πόδι της σε πολλά από τα δωμάτια του. Κλείνει, ωστόσο, θησαυρούς τέχνης και άλλα πολύτιμα αντικείμενα, που η συνολική αξία τους υπολογίζεται σε 400 εκατομμύρια λιρών στερλινών.

Κανείς από τους τελευταίους 'Αγγλους ηγεμόνες δεν μπόρεσε να το αγαπήσει. Ο 'Εδουάρδος δος το αποκαλούσε τάφο. Ο Γεώργιος 5ος προσπαθούσε να μείνει όσο το δυνατόν λιγότερο σ' αυτό κι' ο 'Εδουάρδος 7ος εύρισκε ανυπόφορη την «όσμη» της ύστερας και της μούχλας, που υπήρχε σ' όλα τα δωμάτια του. Ο Γεώργιος δος δεν έκρυβε από κανένα την απιστοσύνη που του ενέπνευσε αυτό το ανάκτορο κι' η 'Ελισάβετ, μ' όλες τις επικές και τις μεταρρυθμίσεις που του έκαμε, δεν φαίνεται να αισθάνεται καμμία συμπάθεια γι' αυτό. Η ζωή μέσα στο ανάκτορο του Μπάκιγχαμ κυλάει με την ακρίβεια ρολογιού.

Η 'Ελισάβετ όπως κι' ο πατέρας της, σπκώνεται κάθε πρωί στις οκτώ. Αφού ντυθεί και πάρη το πρόγευμά της, πηγαίνει κατά τις έννεα στο γραφείο της. Η πρώτη της δουλειά είναι να διαβάσει τις εφημερίδες, αγγλικές και ξένες, όπου οι γραμματείς της έχουν σημειώσει με κόκκινο μολύβι τα πιο ενδιαφέροντα άρθρα. Αυτή η εργασία την απασχολεί μιάμιση περίπου ώρα. Έξεταιλεί κατόπιν το ταχυδρομείο της. Περισσότερα από 500 γράμματα απευθύνονται κάθε μέρα στη Βασίλισσα. Απ' αυτά οι γραμματείς της ξεχωρίζουν εκείνα που πρέπει να προκαλέσουν την

προσοχή της. Κατά τις έντεκα αρχίζει να υπογράφει τα διάφορα κρατικά έγγραφα και ύστερα δέχεται ως τη μία διάφορα πρόσωπα που έχουν ζητήσει ακρόαση.

Έτσι τελειώνει το πρωί. Το απόγεμά της αρχίζει από τις 2 και 30'. Για να φάει και να ξεκουραστεί έχει στη διάθεσή της μόνο μιάμιση ώρα. Το απόγεμα το αφιερώνει συνήθως σ' εγκαίνια, επισκέψεις σε διάφορα ιδρύματα κτλ. Στις 5 είναι η ιεροτελεστία του τραγιού. Της δίνεται τότε η ευκαιρία να μιλήσει με τον άντρα της και να ιδεί τα παιδιά της.

Έπειτα ξαναρχίζουν οι ακρόασεις που συνεχίζονται ως την ώρα του βαδυνού φαγητού, δηλαδή ως τις οχτώ.

Μετά το φαγητό, η Βασίλισσα παίζει καμιά παρτίδα κανάσας, ή βλέπει κανένα φιλμ στον ιδιότερο κινηματογράφο των ανάκτορων ή συζητεί με τα μέλη της οικογενείας της.

Η αγγλική αὐλή είναι ένας ιδιαίτερος κόσμος. Για τη συντήρησή του το αγγλικό κοινοβούλιο παρέχει στη Βασίλισσα ετήσια επιχορήγηση: 475 χιλιάδων λιρών στερλινών (τά μισά περίπου από όσα παίρνει ο 'Αμερικανός Πρόεδρος). Απ' αυτές, οι 201.000 διατίθενται σε μισθούς προσωπικού (αυτοί οι μισθοί είναι γλισχρότατοι και μόλις αντιστοιχούν στα κατώτατα όρια εκείνων που δρίζουν οι εργατικοί νόμοι). 118.000 διατίθενται για τα έξοδα του σπιτιού (διατροφή, καύσιμος ύλη συντήρησι των βασιλικών σταύλων κτλ.). 14.000 για την παροχή βοηθημάτων, την ένδυση φιλανθρωπικών έργων κτλ. και 102.000 σε επιχορηγήσεις προς τα μέλη της βασιλικής οικογενείας που δεν έχουν δική τους περιουσία. Απομένουν 40.000 λίρες, που αποτελούν το «ιδιότερο ταμείο» της Βασίλισσας.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το πνεύμα της οικονομίας, αν όχι της ταπεινότητας, είναι από μερικές δεκαετηρίδες το ιδιαίτερο γνώρισμα της αγγλικής αὐλής. Ός την ηλικία των 16 χρόνων, οι γονείς της έδιναν στην 'Ελισάβετ μόνον 1 σελλίνι την εβδομάδα. Κι' ωστόσο, η μικρή προγκήπισσα κατάφερε ν' αποταμίσουν ως την ημέρα που ενηλικιώθηκε ένα ποσό 30 λιρών.

Η 'Ελισάβετ διαθέτει, εξ άλλου, τόν «οικονομικό θησαυρό» των 'Αγγλων Βασιλέων. Ο θησαυρός αυτός αποτελείται από διάφορες δωρεές. Πριν από μερικά χρόνια, ένας 'Αμερικανός εκατομμυριούχος, που οι πρόγονοί του είχαν μεταναστεύσει άλλοτε από την 'Αγγλία, ο Νήλντ, άφησε με τη διαθήκη του στην αγγλική βασιλική οικογένεια ένα ποσό 500.000 λιρών. Σε τί ποσόν ανέρχεται αυτός ο θησαυρός είναι άγνωστο. Πιστεύεται όμως, ότι θα είναι αρκετά σημαντικό γι' ατί οι 'Αγγλοι Βασιλείς, αν εξαιρέσουμε τόν 'Εδουάρδο 7ο, δεν διακρίθηκαν ποτέ για τη σπατάλη τους.

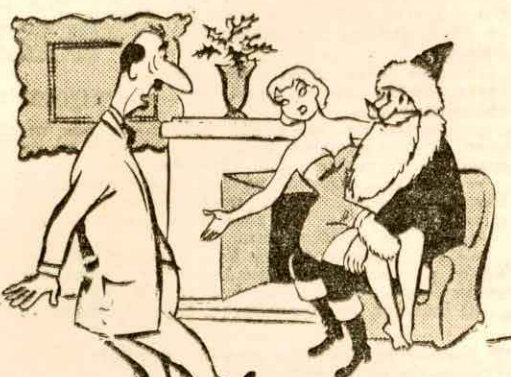
Για τα ταξίδια της η Βασίλισσα διαθέτει ένα ειδικό τρένο ή καλύτερα δύο τρένα. Το ένα απ' αυτά περιλαμβάνει δύο σαλονάκια και χρησιμοποιείται μόνο για τα μικρά ημερήσια ταξίδια. Για τα μακρινά ταξίδια χρησιμοποιείται ένας άλλος συρμός που περιλαμβάνει ύπνοδωμάτιο, αίθουσα λουτρού, σαλόνι, γραφείο, δωμάτια για τα πρόσωπα της ακολουθίας κτλ.

Η Βασίλισσα πληρώνει τα έξοδα συντηρήσεως και κινήσεως του τρένου καθώς και τη βενζίνη των αυτοκινήτων της. Μπορεί, όμως να ταξιδεύει δωρεάν με τα πλοία του στόλου και τα αεροπλάνα της πολιτικής αεροπορίας.

— "Ετοιμος, αγαπη μου; 'Αναλαμβάνεις, λοιπόν, υπηρεσία!..."

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Λοιπόν, αντρούλη μου, πιστεύεις τώρα, ή δεν πιστεύεις στον 'Αγιο Βασίλη!...

ΖΩΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ο κ. καθηγητής βγήκε ν' αγοράσει παιχνίδια για τόν γιού του!...

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ενός παράφρονος

Ένας άνθρωπος στην κορνίζα του 20ου αιώνα!

Η ημέρα της 26ης 'Ιουλίου 1938 έχει μείνει αξεχάστη στους παλαιότερους κατοίκους της Ν. 'Υόρκης. Την ημέρα αυτή, ένας άνθρωπος εμφανίστηκε στη μικρή κορνίζα, μεταξύ του 19ου και του 20ου ορόφου του ξενοδοχείου «Γκόττα», στη γωνία μεταξύ της 5ης λεωφόρου και της 55ης οδού, με τη διάθεση προφανώς να πέσει στο κενό.

Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Τζων Ουίλλιαμ Βάρντ, ήταν 26 χρόνων κι' είχε αποπειραθεί τρεις ή τέσσερες φορές ως τότε ν' αυτοκτονήσει.

Ο Βάρντ είχε φοιτήσει σ' ένα Πανεπιστήμιο και κατόπιν εργάστηκε επί ένα χρόνο σε μία Τράπεζα. Ήταν ένας νέος με συμπαθητική εμφάνιση, που έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τα σπορ, τη μουσική και την ποίηση. 'Αλλά, μία μέρα, έφυγε από την Τράπεζα και συγχρόνως από το σπίτι της οικογενείας Βαλεντίν, όπου έμενε ως οικοδόμος και πήγε να εγκατασταθεί στο δωμάτιο υπ' αριθ. 1714 του ξενοδοχείου «Γκόττα».

Η οικογένεια Βαλεντίν θεώρησε τότε απαραίτητο να ειδοποιήσει την οικογένειά του. Η αδελφή του Βάρντ Κατερίνα έφτασε στη Νέα 'Υόρκη το πρωί της 26ης 'Ιουλίου και πήγε άμεσα στο ξενοδοχείο «Γκόττα».

Η Κατερίνα συζήτησε πάνω από δυο ώρες με τόν αδελφό της μέσα στο δωμάτιό του. 'Από αυτές τις συζητήσεις έβγαλε το συμπέρασμα ότι ο Τζων δεν ήταν πολύ καλά στο μυαλό του. Προσποίηθηκε, λοιπόν, ότι τόν ευρίσκει αδύνατο και τόν πρότεινε να καλέσουν ένα γιατρό για να τον εξετάσει.

Ο Τζων δεν άπάντησε. 'Αλλά, αμέσως έδωσε το σακάκι του, το δίπλωσε με προσοχή, έλυσε τη γραβάτα του και έπειτα είπε: — Πάω έξω ν' απαπνεύσω καθαρών αέρας.

Και, νωρίς να γάση καιρός, διασκέδισε το παράθυρο κι' άρχισε να προχωρή πάνω στην κορνίζα που γόριζε τόν ένα όροφο από τόν άλλον και που είχε πλάτος μόλις 40 εκατοστών.

Η αδελφή του έτρεξε στο παράθυρο και, βλέποντάς τον σ' αυτή τη θέση, λιποθύμησε.

Στο μεταξύ, πολλοί περίεργοι είχαν μαζεθεί από κάτω. Μερικοί, μάλιστα, άρχισαν να βάζουν στοίχηματα. 'Αλλοι υποστήριζαν πως θα πηδήσει στο κενό, άλλοι όχι.

Ο Βάρντ είχε βγεί στην κορνίζα στις 22 και 30'. Στη θέση αυτή βοισκόταν ακόμη στις 3 το απόγεμα. Καμιά από τις προσπάθειες που έγιναν για να πεισθεί να πηδήσει δεν έφερε αποτέλεσμα.

Την ώρα εκείνη έφτασε ο αστυνομικός Τσάλες Γκλάσκο.

— Δεν κάνουμε τίποτα με τις απειλές, είπε στους συναδέλφους του. 'Αφήστε με να δοκιμάσω με το μαλακό...

Πέταξε αμέσως το σακάκι και τόν πηλίκιό του, φόρεσε μία

λευκή μπλούζα και ποδόβλα στο παράθυρο.

— Ποιος είσαι σύ; τόν ρώτησε ο Βάρντ.

— Είμαι ο καινούργιος καμαριέρης του 20ου ορόφου, απάντησε Γκλάσκο. 'Ανέλαβα υπηρεσία από σήμερα το πρωί... Πρέπει να ξέρεις, Τζων, ότι έχω γυναίκα και τρία παιδιά κι' ότι προτού πιάσω εδώ δουλειά ήμουν άνεργος. Δεν θέλω, βέβαια, ν' ανακατευτώ στις υποθέσεις σου, αλλά σκέψου τί θα γίνει αν πέσεις κάτω... Οι εφημερίδες θα γράψουν τόν κόσμο, οι πελάτες θα φύγουν ο ένας έπειτα από τόν άλλον και οι δουλειές θα περιοριστούν, και... θα με διώξουν.

— Αυτό είναι πολύ δυσάρεστο, συμφώνησε ο Βάρντ. Μπορώ ναχω ένα ποτηράκι νερό;...

— Και βέβαια, απάντησε ο Γκλάσκο, που σκέφτηκε αμέσως ότι με τόν τρόπο αυτό θα κατάφερε ίσως να πιάσει τόν Βάρντ από τα γέλια και να τόν αναγκάσει να ξαναγυρίσει στο δωμάτιο.

'Αλλ' ο Βάρντ άπλωσε μόνο τόν δείκτη και τόν αντίχειρα του δεξιού του χεριού. Κι' έτσι το σχέδιο του Γκλάσκο απέτυχε.

Ο αστυνομικός, όμως δεν άπελπίστηκε. Και κατέφυγε σε πολλά άλλα τεχνάσματα. 'Αλλά κι' αυτά δεν είχαν καλύτερη επιτυχία από τόν πρώτο.

Κατά τις δέκα, ο Γκλάσκο σκέφτηκε να καταφύγει σ' ένα καινούργιο τεχνάσμα. Έσκυψε από τόν παράθυρο και είπε στο Βάρντ:

— Τζων, βρίσκεσαι από δέκα ώρες σ' αυτή τη θέση και πρέπει να είσαι πολύ κουρασμένος. Θα σου καμώ καλό να πλυθείς λίγο. Θα διώξω όλους από δώ μέσα και σου δίνω τόν λόγο μου ότι επί 20 λεπτά δεν θα σ' ενοχλήσει κανείς. Ξαναβγαίνεις κατόπιν, αν αυτή είναι η επιθυμία σου...

Ο Γκλάσκο είχε κρύψει, ωστόσο δυο συναδέλφους του για να μπορέσουν να πιάσουν τόν Μπράντ, αν εμφανιζόταν.

Και, πραγματικά, ο Βάρντ διασκέδισε σε μία στιγμή τόν πρεβάζι του παραθύρου κι' έκαμε να περάσει στο εξωτερικό.

'Αλλά, εκείνη τη στιγμή, ένας πιάστρω, που ίσχυριζόταν ότι είχε τη δύναμη να τόν ξαναφέρει μέσα, μπήκε στο δωμάτιο από μία πλάγια πόρτα.

Ο Βάρντ, μόλις τόν είδε, ξαναβγήκε στην κορνίζα.

Η ώρα ήταν 10 και 10'.

Τη στιγμή εκείνη ο Βάρντ είπε στον Γκλάσκο:

— Ντρέπομαι που κάνω τόσους ανθρώπους να περιμένουν!...

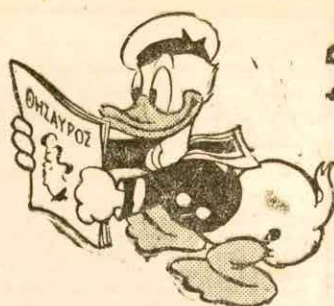
— Τότε δεν έχει παρά να μπεις μέσα, τόν απάντησε ο αστυνομικός.

— Και τόν πλήθος που περιμένει; είπε ο Βάρντ. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι θα γυρίσουν στα σπίτια τους χωρίς να ιδούν τίποτε!...

Κι' απότομα έπεσε στο κενό.

Οι αστυνομικοί είχαν απλώσει, στο μεταξύ, ένα δικτυωτό. 'Αλλ' ο Βάρντ πέρασε σε απόσταση μόλις μερικών εκατοστών απ' αυτό και έγινε κουμάτια πάνω στην άσφαλτο τού δρόμου.

Έτσι τεματίστηκε αυτή η ανατριχιαστική κωμωδία.

«ΜΠΑΤΙΡΛΙΚΙ... ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ»

Κοσμικό ζεύγος ήταν ο κ. και η κ. Ντιντή Ντιντιάδης. 'Αλλ' από κανένα τα κοσμικά ζευγάρια τὰ... «τρέ μπατιρέ!» Γιος ξεπεσμένου πλουσιού τού παλαιού πολέμου ο κ. Ντιντής, κόρη αποστρατευμένου διπλωμάτου η κ. Καίτη, φαγανε στην πρώτη πενταετία τού γάμου τους ό,τι υπόλοιπο υπήρχε από μετροτή, «μπιζού» και οικοπεδάκια και σήμερα βρίσκονταν σαν εις αφάνταστα οικονομικά χάλια, γιατί «συνέτρεχαν» πολλοί παράγοντες» όπως έλεγαν μελαγχολικά ο κ. Ντιντής. Πρώτα, γιατί τόν ζεύγος είχε μεγάλες σχέσεις, που έννοουσε να τις κρατή. Δεύτερον, γιατί ο κ. Ντιντής δεν ήταν άνθρωπος που θα καταδεχόταν να πάρη μία μικρή θεσούλα. 'Αλλά επίσης δεν ήταν και άνθρωπος που θα του ένεπιστεύοντο μία μεγάλη θέσι! Ούτε καν εκείνο τόν «ρημάδι» τόν Γυμνάσιο, είχε καταφέρει να τελειώσει. Τά κουτοκατάφερεν λοιπόν, με δυο αργομισθιούλες σε απίθανους δόλους άπιθάνων συνοικισμών, έπ' ονόματι κάποιου φουκαρά κουμπάρου τόν στόν όποιον έδινε ψιχία και κρατούσε τὰ ύπολοιπα.

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

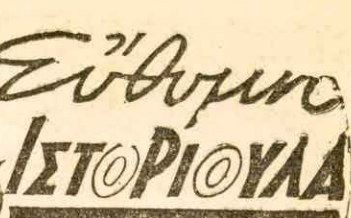
Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

— 'Αλλά για ένα τέτοιο «τραίνο ζωής» ήταν φυσικά «σταγόνες εν τω ωκεανώ» οι «τρείς κι' εφηντάδικες» αυτές άνομισθίες.

Και η «δανειακή πολιτική» είχε πιά...κατεξευτελισθή. Μέχρι «τράκα» είκοσάρι στο περίπτερο είχε φτάσει.

Φρίκη!... Η πόρτα, φυσικά, χτυπούσαν συχνά και όλοι οι

μπακαλόγατοι και χασαπόγατοι της συνοικίας «Υπέβαλλαν τα σέδη τους» μαζί με κάποιο λογαριασμό.

Και αυτά τα «σέδη», σιγά-σιγά, άρχισαν να γίνονται περισσότερο τόν δέοντος... έντονα.

— Σας σέβομαι, σας ύποληπτωμαί, αλλά πρέπει ναχέτε και τσιπά! είπε κάποιος μέρας γαλατάς που δεν είχε, φαίνεται τόσο πολύ... γαλατική ευγένεια!

Καί ήρθαν οι παραμονές τής Πρωτοχρονιάς.

— Τί θα γίνει; είπε μελαγχολικά καί... κάπως αυστηρά η κ. Καίτη.

— Τί νά «έννοώ»; Τό σπίτι μας θά γεμίση λουλούδια από τόν γυνώτερο κόσμο. 'Ως γυνώστον, τήν παραμονή τής Πρωτοχρονιάς οι κύριοι στέλνουν άνθη στις κυρίες.

— Εύχαριστώ για τήν πληροφορία!

— Δεν σε πληροφορώ έγω τίποτα! 'Αντιθέτως περιμένω να με πληροφορήσης έσύ τί θά γίνει με τις φίλες μου που, φυσικά, πρέπει να τούς στείλεις λουλούδια.

Ο κ. Ντιντής άπάντησε με ύφος βαρύνου:

— Θά τούς στείλω!

Η κ. Καίτη, έληγερθη: — 'Ακουσε Ντιντή! 'Ενώ δεν είμαι ο μπακάλης να με κοροϊδής!

— Δεν έχεις εμπιστοσύνη στις ικανότητές μου;

— Αφού δεν έχω λεπτά να πληρώσω τόν γαλατά... πως θέλεις ναχω εμπιστοσύνη στις «εϊκανότητές» σου;

— Δεν έχεις έντελώς άδικο!

'Αλλά έδώ τὰ παίζουμε όλα για όλα! 'Από τις κοινωνικές μας σχέσεις εξαρτάται τόν μέλλον μας. Καί φυσικά, πρέπει να

...«Κι' άρχή καλός μας χρόνος...» (Του Ε. Ρόκου)

ME ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Η ΣΕΛΙΣ

της Πνευματικής

Κουβεντούλες

Αδιδόρωτη ρωμαντική: Πληττε, αγαπήτη μου; Βαρέστε που ζήτε; Τιποτα δεν σας διασκεδάει; Μά επιτρέπονται τέτοια πράγματα στην ηλικία σας;

Υποπτεύομαι κάποιο αίσθημα-τάκι, που σας έκανε ν' απογοητευθείτε. Αλλά κι αυτό αν είναι, πρέπει να το παίρνετε τόσο κακάρδα; Έχασσε κάτι που το νομίζετε αιώνα; Θά βρεθεί κά-τι άλλο, πιο καλό. Αν δεν πε-ράσατε από μερικές τέτοιες δοκι-μασίες, πως θα συρληλατηθεί ο χαρακτήρας σας; Πως θα γνωρί-σατε τη ζωή; Πως θα αποκτήσατε την πείρα, που είναι απαραίτητη για να τα βγάλετε πέρα;

Σας συμβουλεύω ν' ασχολη-θείτε με κάτι. Η μουσική δεν είναι καλός σύμβουλος! Μή με-νετε λοιπόν κλεισμένη στο σπίτι. Θά ήθελε πως όταν γράφετε τ' νου σας άλλου, πολύ γρήγορα κι πληξί θα παραχωρήσει τη θέση της στη χαρά της ζωής. Σας βε-βαιώνω πως η ζωή έχει πολλές όμορφιες ακόμη για σας.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Εύκολα ντύνομε τα παιδιά μας τους καλοκαιρινούς μήνες — συν-τελεί η έξοχη, η θάλασσα, τα μπώ-νια—τόν χειμώνα όμως οι δυσκολίες είναι μεγά-λες. Χρειάζονται μάλλι-να, που είναι ακριβά. Δεν φτάνει ένα κοστού-μι. Χρειάζονται τουλά-χιστον δυο και έρκε-τά πλεχτά κι' επανώφο-ρι και αδιάδρογο. Α-φήνομε πια κατά μέρος αν υπολογίσουμε και σε κοστούμι έκδρομης, σε

κοστούμι του τένις, του σκί. Και πως να πείτε στο παιδί: «Δεν φτάνουν τα χρήματα για κο-στούμι έκδρομης»; Ας δοίμε λοιπόν πως μπορούμε να τα βολέ-ψουμε, ώστε να μη στερούμε από τα παιδιά μας τις απολαύσεις, που τους παρέχει η ξεγνοιασιά αυτή η-λικία.

Πρώτ' απ' όλα εκ μιλήσωμε για τ' αγοράσιμα. Στην πολύ μικρή ηλι-κία φοριούνται τα κοστούμια που αποτελούνται από μπλούζα φανελ-λινά και παντελόνια μάλλινο κον-τό, απάνω από τα γόνατα. Η μπλούζα γίνεται σταυρωτή με δυο σειρές κουμπιά, τρία και τρία, με αμψιερσμέναι και με κοντά μανίκια που να μπορούν να φορεθούν και μακριά. Το γιακάκι είναι στρωγ-γυλό και το κάτω μέρος της μπλου-

ζίστας μπαίνει μέσα στο παντελό-νακι και κουμπώνει σ' αυτό. Μία ζώνη από το ύψος του παντελο-νιού συμπληρώνει το κοστούμιακι. Για χρώμα, διαλέγουμε ένα γκρι-μπές φανταζι, που είναι πρακτι-κό, αλλά μπορούμε να διαλέξωμε και ένα μπλέ μαρέν, ένα χακι, ένα μαρόν.

Απάνω απ' αυτό το κοστούμι φορούμε μία ζακέττα μακριά που αντικαθιστά το παλτό τις λιγώτερες κρύες ημέρες. Για τα μεγάλα κρούα έχουμε ένα πραγματικό παλτό με ραγκλάν μανίκια, σταυρωτό και κλειστό ως τον λαιμό με μικρό στρατιωτικό γιακά. Τσέπες ίσως στα πλάγια και πατούλες στα μα-νίκια.

Μεγαλύτερα αγόρια Προχωρούμε στην ηλικία. Τα

Έξ άριστερων προς τα δεξιά: Φορεματάκι απογευματινό, είδος καζάκας και φούστας. Έπανά-φοράκι ριχτό με κρυφό κουμπώ-μα. Όραίο σακκάκι σπορ γι' αγόρι από κασμίρι φανταζι, με μονόχρωμο παντελόνι. Φούστα αμψιγίε κλός και μπλουζίτσα με-ταξωτή, με πλατειά ζώνη από μαύρο σουέντ.

πιο μεγάλα αγόρια 10-14 ετών φορούν πολιτικό κοστούμι, που δεν διαφέρει από των μεγαλύτερων παρά στο ότι το παντελόνι είναι κοντό. Το σακκάκι είναι ίσιο με μία σει-ρά κουμπιά, τσέπες ραφές και φο-ριέται με πουκάμισο άσπρο και γραβάτα ριχτή. Για το ύψος αυ-τού του κοστούμιού δεν είναι άπο-ραίτητο το φανταζι, αλλά ές έχω-με υπ' όψιν μας ότι τα φανταζι έ-φασματα, είτε καντριγιέ, είτε σκωτσέζικα, είτε ριγέ είναι τα πιο πρακτικά. Το επανώφορι θα γίνη από ένα βαρύ μάλλινο ύφασμα και

για την εφασάν του υπάρχουν δι-άφορες άψοφες. Γίνεται ίσιο άλ-λα και σταυρωτό με τέσσερα κουμ-πιά μεγάλα πέτα και μεγάλες τσέ-πες με καπάκια.

Μερικά σχέδια έχουν μία βαθιά κουφότητα πίσω και ζώνη αμφο-τεγκάλα.

Το μακρως του παλτού είναι τέ-τοιο που περνάει κατά αρκετά δά-κτυλα το παντελόνι. Καλώς συ-νηθίζονται μακρύτες μάλλινες ή κοντές με γύρισμα.

Έχουμε και τα παντελόνια πλάς που είναι μακρύτερα, ξεπερ-νούν τα γόνατα και καταλήγουν φουσκωτά.

Μέσα από το παλτό έχουμε και ένα μάλλινο κασκόλ συνήθως ριγέ.

Όσο περνούν τα χρόνια, τόσο περισσότερες απαιτήσεις παρουσι-άζονται: Τα παντελόνια μακραι-νουν, το σκούρο μονόχρωμο κο-στούμι γίνεται απαραίτητο και πρέπει να σκεπάζομε και τις έ-πισημες εμφανίσεις.

Έπειτα έχουμε το αδιάδρογο, που εμφανίζεται υπό τύπον γκαμ-παντίνιας ή μουσαμά και τελειώ-νομε με το σπορτίφ κοστούμι, που

ναι κομψό, αλλά όχι εξεζητημένο.

Τα μάλλινα σκωτσέζικα είναι ένδεδειγμένα. Χρησιμοποιούνται για φορεματάκια δολόκληρα, για παλτουδάκια, για φουστάντες, για εσάρπες.

Τα σχέδια των φορεμάτων είναι το κλασικό είδος με ίσιο μπού-στο και με φουστίτσα πλατειά με κουφότητες ή πλάσε ή κλός αν θόρη.

Τα μανίκια είναι πάντα κοντά και στη μέση υπάρχει ζωνίτσα στενή.

Τα παλτουδάκια είναι κάπως μεσάτα, κάτω κλός και σταυρωτά με δύο σειρές κουμπιά. Ραφές στα πλάγια, τσέπες ίσως με καπάκια και μανίκια καλλήτα.

Θα ίδουμε και παλτουδάκια κλός από λούτ ή ρενόρ που είναι έφο-δισμένα και με κουκούλα για το κρύο.

Μεγαλύτερες κοπελλίτσες

Από εδώ αρχίζει να έχη το λό-γο η κοκεταρία. Όμορφα πλίσσε που αρχίζουν από το κορσάκι και φτάνουν ως τον ποδόφυρο της φού-στας. Υπάρχει ένα αμψιερσμέν στους ώμους πάνω στο οποίο στη-ρίζεται το πλίσσε και σταματά μό-νο κάτω στη φούστα, όπου το τε-λείωμα αποτελείται από μία πλα-τειά φάσα. Είναι ένα ωραίοτατο σχέδιο για φορεματάκι κάπως αμ-πιγιέ.

Άλλο σχέδιο έχει πάλι αμψι-ερσμέν στους ώμους και από εκεί και κάτω μπορούμε και φούστα ά-ποτελούνται από φαρδίες πιέτες.

Το κορσάκι έχει γιακάκι με στρωγυλό ρεβέρ και μεταξωτή γραβάτα.

Έπειτα έχουμε τα όμορφα σε-μιζέ για πιο άπλα, που μπορούν να γίνουν και από ωραίοτατα σκω-τσέζικα λαινάς καθώς και από μονόχρωμα ζέρσε.

Η μόδα στα κοριτσίστικα φο-ρέματα είναι απλή, αλλά πολύ κο-κέτικη.

Φούστες-μπλουζες

Το κοστούμι φούστα και μπλου-ζα παρουσιάζει πολλές μορφές.

Έχουμε την απλή μορφή, που περιλαμβάνει μπλουζα σιμιζέ, φαν-τελινά ή πουλόβερ με ψηλή μπλου-ζα και φούστα μάλλινη. Έχουμε και μπλουζες πιο αμπιγιέ, που γίν-ονται από μεταξωτό και φοριούν-ται με λεπτή μάλλινη φούστα ή με φούστα μεταξωτή βαρεία.

Οι αμπιγιέ μπλουζίτσες είναι μάλλον, εφασμαστές χωρίς όμως να αποκλείονται και οι κληνιά με κοντά μανίκια και άλλες με αμψι-ερσμέν, που περιλαμβάνουν και το επάνω μέρος των μανικιών.

Τα επανώφορια είναι ριχτά ή ρεβιγκότες μεστές σταυρωτές ή ι-σιες.

Για ύφασματα χρησιμοποιούνται πολύ οι διαφόρες ντινέτιν, σε χρώ-ματα μπλέ μαρέν, πράσινο, μαρόν, μπέζ, γκρι, πετρόλ.

Τα ριχτά έχουν έρκετο φάρδος και γιακάδες λιγάκι όρθιου, πί-σω και κατεβάστους στα πλάγια.

Όσο για τις ρεβιγκότες έχουν οι περισσότερες ρεβέρ σιμιζέ. Συνηθίζονται επίσης και οι γέ-δια σταυρωτά με κουμπώμα λοξό, με φαρδύ ραγκλάν μανίκια, πολύ κλός κάτω και πολύ σφιχτή μέση με ζώνη κλωμένη από το ίδιο ύ-φασμα με μεγάλη τετραγωνή άγ-κράφ.

Κοντά σ' αυτά, ως προσθέσω-με ένα πτ' παλτό, δηλαδή προυά-κάρ ζακέττα, μία άλλη ζακέττα-λά από κοτλέ δελούδο ταμπά ή μπλέ μαρέν, ένα όμορφο αδιάδρο-γο γκαμπαντίνια και η γκαμπαν-τίνια της κοπελλίτσας είναι πλη-ρης.

Υπεδήματς - καπέλλα

Μας μένουν τα δυο άκρα. Τα ύ-ποδήματα είναι απαραίτητα για τις περισσότερες ώρες της ημέρας. Σκαρπίνια, μουκαγιέν, πέδιλα και γόδες για αμπιγιέ. Το ύψος των βραδυών τακουνιών δεν υπερβαί-νει τους 6 πόντους και τα χρόνια-τα προσημοποιούνται με την τσάντα και τα γόνατα.

Καπέλλα δεν φορούν ές επί το πλείστον οι κοπελλίτσες άλλα στην ανάγκη με το πολύ κρύο ένα είδος υπερή ή σκούφορ είναι τα μόνα που συστήνομε.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρό άριστούργημα

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ καμιά φορά οι ληστές να έχουν ευγενικά αισθή-ματα. Ο σκοπός τους είναι αλτρουιστικός. Ληστεύουν πλούσιους και μοιράζουν τα λάφυρα στους φτωχούς.

Ήταν παρόμοια Πρωτοχρονιάς και είχα πάει στο μέγαρο της τετραπέρατης κόμησας Στεφανίας Ρεπέυ. Τη βόρκα να έτοιμάζε-ται για να πάη στο χορό, που θα γινόταν την άλλη μέρα στο Κα-

ζίνο της γειτονικής πόλεως. Μοδ' πρότερον, λοιπόν, να την συνο-δεύσω.

Πραγματικά η ευχαρίστησή μου ήταν μεγάλη και δεχτικά. Θά περ-νοσσα μία νύχτα πλάι της! Ήταν τόσο χαριτωμένη!

Η κόμησης διάταξε να ξέφουν τ' αλογα στο πολυτελέστατο αμά-ξι της. Έπειτα πήρε μαζί της μία κασσετίνα με διαμαντικά και ξε-κίνησάμε.

Είχαμε κάνει δυο ώρων δρόμο, όταν ξαφνικά πεταχτήκαμε απάνω! Τό αμάξι είχε σκοντάψει σε κά-ποιο εμπόδιο...

Ο αμάξας κατέβηκε, έριξε μία ματιά γύρω και είπε:

— Κυρία κόμησης, μου φαίνεται πως χάσαμε το δρόμο...

— Ε, κι' ύστερα; του απάντησε η κόμησης. Μήπως θέλεις να γυρι-σούμε; Τράβα το δρόμο σου!...

— Βρισκόμαστε στο δάσος του Στσαλόνα, κυρία κόμησης. Ξέ-ρετε πως υπάρχουν ληστές στο δάσος αυτό;

— Ξέρω πως είσαι ένας βλάκας! φώναξε η κόμησης. Σε μία-δυο ώρες θα το περάσουμε. Τράβα, είπα!...

Ο αμάξας ύστερα στεκόταν αναποφάσιτος.

— Είπε λιγάκι τολμηρό, είπα τότε εγώ. Η νύχτα είναι θεοσκότεινη, κι' αν παρουσιαστούν ληστές θα μάς γυμνώ-σουν και θα μάς σκοτώσουν... Και δεν έχω το πιστόλι μου...

— Τι; Για να σου το πάρουν; Έκανε ειρωνικά η κό-μησης πηδώντας έξω από τ' αμάξι... «Ω, τι νύχτα! Τι μωρομένο άγέρι! Νά και φως εκεί στο βάθος... Ξαπνέ-κα-νενα σπιτάκι έξυλοκόπων. Πάμε, αμαξά!...

Κι' ύστερα πρός τη διεύθυνση που έδειχνε η κόμησης. Τό σιμα μου πάγωσε. Ήμασταν κοντά σ' ένα πανδοχείο, που ήταν τό κρησφύγετο των ληστών.

— Όχι, κυρία κόμησης! φώναξε ο αμαξάς. Όποιος μπαίνει εκεί, δεν βγαίνει ζωντανός!...

— Αυτά είναι παραμύθια της γιαγιάς μου! είπε εκείνη. Πάμε, λοιπόν, γιατί άλλως θα πάω μόνη μου...

Όταν σε λίγο πλησίασαμε, άκουσαμε ήχους βιολιών. Μπήκαμε στην στενωπή αιδούσα του πανδοχείου. Εγώ, από την τρομα-ρα μου, έβλεπα καμιά πενηνταριά άτομα.

Μα σε λίγο ξεκαθάρισα εμένα μαζί με τόν ξενοδόχο και τους τρεις ταγγάνους βιολιτζήδες. Δεν χρειαζόντουσαν όμως πιο πολ-λοι για να μάς ξεκάνουν...

Μόλις μάς είδαν, σταμάτησαν το χορό, ξαφνιασμένοι για τό θαρ-ρος μας. Ωστόσο, η κόμησης, ατρόμητη πάντα, μίλησε πρώτη με τό πιο γοηπευτικό της χαμόγελο:

— Μας συγχωρείτε που διακόψαμε το γλέντι σας... Μία χάσαμε τό δρόμο και δεν μπορούμε να τόν ξαναβρούμε. Ήρθαμε λοιπόν να σας ζητήσουμε τη φιλοξενία σας...

— Ένα ωραίο παλληκάρι, με επιθλητικό ανάστημα, έκανε άμεσως μία υπόκληση στην κόμησης, και της είπε:

— Μεγάλη μας τιμή, κυρία! Περάστε... Είμαι ο νοικοκύρης του σπιτιού και ονομάζομαι Φεκέτι Ζότσι.

— Ήταν ο Φεκέτι Ζότσι!...

Πως δεν μουρβέ κόλπος μόλις άκουσα τό όνομα αυτό! Βρισκό-μασταν μπροστά στον φοβερότερο λησάρχο της χώρας!

— Μοδ' επιτρέπετε να μάθω τό όνομά σας, κυρία; ρώτησε ο νεός. Και πριν προφτάσω να της κάνω νόημα να μην πη τό όνομά της, εκείνη απάντησε:

— Είμαι η κόμησης Ρεπέυ κι' έρχομαι από τό Κέρεκεσο.

— Από τό Κέρεκεσο; «Ωτε έχω την τιμή να μιλω με την κόρη του κόμητος Ρεπέυ! «Ω! γνωρίζομαστε με τόν πατέρα σας. Ήταν καλός ο κόμης! Μία φορά μουρβίξε δυο τσουφεκιές, μά δεν με πε-τυχε! Καθίστε, παρακαλώ!

— Η Στεφανία καθίσε σ' ένα πάγκο. Ο ληστής καθίσε κι' αυτός πλάι της χωρίς να προσφέρει θέσι σε μένα.

— Και που πηγαίνετε τέτοια ώρα, κυρία κόμησης; ρώτησε.

— Πηγαίνω στο Άραντ. Τό Καζίνο έχει τόν Πρωτοχρονιάτικο χορό του!...

«Αντίο διαμαντικά! σκέφθηκα άμέσως.

— Αφού γηγαίνετε σε χορό, δεν είναι ανάγκη να τραβήξετε μα-κρύτερα, κυρία κόμησης! «Ακριδώς κι' έμεις γιορτάζουμε την Πρωτοχρονιά μας με βιολιά και χορούς! «Αν η κυρία κόμησης είχε την ευχαρίστηση... Οι ταγγάνοι μας παίρνουν θαυμάσιες τσάρντες!

Παίχτε, λέξέντες μου!...

Με την πρώτη δοξαριά, ο ληστής άρπαξε την κόμησης από την μέση και την παρέσυρε ως τη μέση της καμάρας.

Η Στεφανία ήταν υπερόχη! Χόρεψε με πάθος και τρελλό κέφι,

— Ο χορός όλοένα και ζωήρευε. Φοβήθηκα μάλιστα μήπως ο λη-στής, πάνω στο ξανάμα του, κάνει καμιά τρέλλα. Εστωχώς δεν συνέειη τίποτα. Αφού χόρεψε κι' ένα όολο, ώδηγησε την ντόμα του στη θέσι της, φιλώντας τό χέρι της.

Τότε καταδέχτηκε να με πλησιάσει.

— Γιατί δεν χορεύετε, φίλε μου; με ρώτησε.

— Ευχαριστώ, δεν χορεύω... τού απάντησα.

Ξαναγύρισε στην κόμησης.

— Θά σας παρακαλέσωμε, κυρία κόμησης, να τιμήσετε τό φω-χικό μας δείπνο... της πρότεινε.

«Τό σουπέ μάς έλειπε! σκέφθηκα εγώ.

Σεβήρησαν ψητό αρνί. Πηρούνια και πετούτες δεν όπήρχαν. Ο Φεκέτι, περιποιητικός πάντα, πρόσφερε στην κόμησης ένα ωραίο κομμάτι. Ελέποντας έμένα, που δεν έτρωγα, μου είπε:

— Γιατί δεν τρώς, φίλε μου;... Τό αρνί είναι νόστιμο, γιατί είναι... κλεμμένο!

— Υαφέρω από τό... στομάχι μου! ψιθύρισα.

Σε λίγο πρόσφεραν την τσούτρα με τό κρασί. Σέμφωνα με τό ληστικό έθιμα, ήπτε πρώτος ο Φεκέτι.

Σ κουπίσε ύστερα με τό φαρδομάνικο τού τού χείλη της τσούτρας κι' έδωσε στην κόμησης.

— Θά πιητε λίγο, φίλε μου; Θά σας φέρι ευχάριστο ύπνο! είπε κατόπιν σε μένα.

— Ευχαριστώ, οι γιατροί μου τό έχουν ά-παγορεύσει! ψιθύρισα.

Δεν μπορούσε κανείς να μου βγάλη από τό μυαλό, ότι η περιπέτεια αυτή θα τελει-ωνε άσχημα. Ήμουν βέβαιος ότι όταν οι ληστές θα μεθούσαν, θα σημεινε για μάς η αλήπγνα της Δευτέρας Παρασκευής!...

Έπειτα ο Φεκέτι μου είπε:

— Μεγάλη μας τιμή, κυρία. Περάστε... Είμαι ο νοικοκύρης τού σπιτιού και ονομάζομαι Φεκέτι Ζότσι, είπε ο αρχιληστής.

Δεν χορεύετε, δεν τινείτε, δεν τρώς, φίλε μου! Παίχτες τουλά-χιστον χαρτιά;

Κι' άμέσως έβγαλε μία τράπουλα.

Αρχίσαμε να παίζουμε. Κερδίζα συνεχώς! Βλαστημούσα όμως, την τύχη μου για τό κέρρη. Παρακαλούσα τό Θεό να χάσω. Ξέ-ρετε τί θα πη να κερδίζης ένα ληστή;

Κι' όταν κέρδισα και τα τελευταία χρήματα, τού Φεκέτι Ζότσι, νόμισα πως έφτασε ή στερνή μου ώρα.

— Χωρίς άλλο, φίλε μου, είπε ο ληστής, θα είσαστε έρωτευμένο με την κόμησης. Δεν ξηγείται τόσο τύχη!...

Και γέλασε σαρκαστικά.

Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

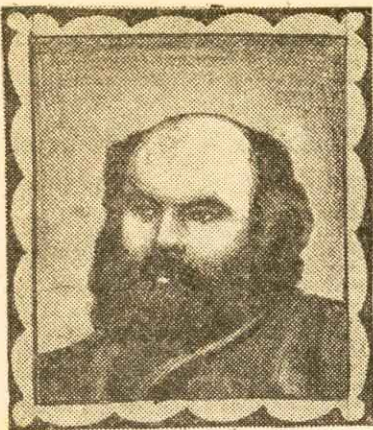
Τότε θέλησα να τού επιστρέψω τό κερδισμένο. Έκείνος, όμως, με κυτάζε άγρια. Έδωσα κατόπιν τα χρήματα στους ταγγάνους.

Αυτοί, από ευχαρίστηση, με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε να μου παίξουν. Έγώ όμως, τούς παραπληρώ στην κόμησης.

Έκείνη τούς είπε να παίξουν ένα συγγενικό τραγουδάκι. Έτσι ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησης χόρεψε ως τό πρωί.

Κι' όταν ο ήλιος μπηκε πιά από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευ-χαρίστησε τόν Φεκέτι, λέγοντάς του:

— Δεν θά ξεχάσω ποτέ την Πρωτοχρονιά αυτή που περάσα στο φιλόξενο σπίτι σας.

Ο ποιητής Πάουλ Βερλαίν

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΙ και την αδύνατη θέληση

Κι' ο στενός φίλος του που έγινε
«Ράς» στην Αθήνα...

Γιατί ο Πάουλ Βερλαίν θέλησε να σκοτώσει τον Άρθουρ Ρεμπώ, τον μόνο άνθρωπο που αγαπούσε πραγματικά στον κόσμο; Οι ιστορικοί δεν έχουν μπόρεσει να απαντήσουν σ' αυτό το ερώτημα.

Και οι δύο τους ήταν μεγάλοι ποιητές, αληθινές μεγαλοφυΐες. Ήσαν επίσης υπερκρίτες, εκκεντρικοί και περιπαθές τυπικοί. Μά η στενή φιλία τους τελείωσε ξαφνικά με μία σφαίρα — που έστειλε τον πρώτο στη φυλακή και το δεύτερο σε μία μακρινή εξωτική χώρα, για μία καινούργια και παράξενη ζωή...

Ο Πάουλ Βερλαίν, γυιός ενός Γάλλου στρατηγού, ήταν μικροκαμωμένος, με τεράστιο κεφάλι και μαγγολική φυσιογνωμία. Μετά το θάνατο του πατέρα του, εξακολούθησε να ζει με τη μητέρα του στο Παρίσι, όπου εργαζόταν στα γραφεία μιας ασφαλιστικής εταιρείας. Περνούσε όμως το διαδεδειμένο καιρό του με καλλιτεχνικές συντροφίες, ποιητές, ζωγράφους και μουσικούς.

Είχε παντρευτεί με μία κοπέλλα από σσαβάρη και αξιοπρεπή οικογένεια — σαν τη δική του. Μά η μετρημένη και τυπική ζωή δεν ήταν καθόλου του γούστου του...

Μία μέρα, κάποιος άγνωστος, του στείλε κάμποσα ποιήματα του, για να τα κρίνει. Ο Βερλαίν τα βρήκε αξιοσημείωτα και έκρινε, ότι ο ποιητής θα ήταν άκρας 30 χρονών περίπου. Τούστειλε ένα ένθουσιώδες γράμμα, ζητώντας να τον γνωρίσει. Φαντασθήτε τώρα την έκπληξή του, όταν είδε πως επρόκειτο για ένα έφηβο, 17 ετών!

Η γνωριμία αυτή αποτέλεσε την κρίσιμη καμπή της ζωής του. Ο Άρθουρ Ρεμπώ, με το πρώιμο ποιητικό ταλέντο, ήταν γυιός ενός λοχαγού. Είχε εγκαταλείψει την αυστηρή οικογένειά του, όπου δεν είχε θέσι ο ατίθασσος και βίσιος χαρακτήρας του, και είχε περιπλανηθεί σαν αλχηστής στο Βέλγιο και στη Γαλλία. Πεινούσε και ζητιάνευε στους δρόμους του Παρισιού, όταν έλαβε την πρόσκληση του Βερλαίν.

Από τότε, έγινε το τρίτο μέλος της οικογενείας Βερλαίν. Αντιπαθήσε εύθως εξ αρχής την κ. Βερλαίν, κι' εκείνη του ανταπέδωσε τα ίδια. Ο άντρας της όμως συνδέθηκε στενά μαζί του. Κουδεντιαζαν οι δύο τους για την ποίηση... και γύριζαν σπίτι άργα τη νύχτα, μεθυσμένοι!

Το φυσικό αποτέλεσμα ήταν να διαλυθεί ο γάμος του Βερλαίν. Ύστερα

οι ουο φίλοι πήγαν στο Λονδίνο, απέναντοι και άγνωστοι. Έπί ένα χρόνο, έζησαν σαν αλχητές, τριγυρίζοντας στους δρόμους και κάνοντας τις πιο απίθανες δουλειές για να κερδίσουν ένα κομμάτι ψωμί.

Όταν συνέβαινε ναχουν μερικά χρήματα, μεθούσαν... και μάλλωναν μεταξύ τους!

Σ' αυτούς τους καυγάδες, ο έπιθετικός ήταν πάντα ο Ρεμπώ. Κάποτε, εγκατέλειψε το φίλο του κι' έφυγε για τις Βρυξέλλες. Σε λίγο όμως, τουγραψε να πάει να τον βρει εκεί. Κι' ο Βερλαίν έτρεχε άμέσως, δίχως να χάσει στιγμή.

Τώρα όμως συντάραξαν την καρδιά του παράξενα συναισθήματα. Ένοιωσε μίαν έντονη ανάγκη να' απαλλαγεί από το σκληρό και βίαιο εκείνο έφηβο με την περίεργη γοητεία. Μη μπορούσας, λοιπόν, να τον στερήσει οσο ζούσε, αποφάσισε να τον σκοτώσει. Πραγματικά, αγόρασε ένα πιστόλι και, στον πρώτο καυγά μεταξύ τους, τον πυροβόλησε. Άλλα δεν τον πέτυχε. Έπακολούθησε συμφιλίωσις, που δεν κράτησε όμως πολύ.

Η ίδια σκηνή επανέληθε σε λίγο καιρό, κι' αυτή τη φορά, ο Ρεμπώ πληγώθηκε βαρεια. Έτσι, το 1874, ο Βερλαίν δικάστηκε απ' το Κακούργιοδικείο και καταδικάστηκε σε 2 έτων φυλάκιση.

Όταν βγήκε απ' τη φυλακή, γύρισε στο Παρίσι κι' έγινε γρήγορα διάσημος. Αφού έζησε για λίγο καιρό αξιοπρεπώς, ξανάρχισε τα παλιά του. Και κατάντησε να πεθάνει σ' ένα φιλανθρωπικό άσυλο, απέναντος και σχεδόν δίχως φίλους.

Μετά το θάνατό του, η φήμη του μεγάλωσε ακόμα πιο πολύ. Σήμερα θεωρείται σαν ένας από τους μεγαλύτερους Γάλλους ποιητές.

Ας δούμε όμως τι αείγινε ο Ρεμπώ. Ήταν μόλις 19 χρονών, όταν βγήκε απ' το νοσοκομείο, αλλά είχε αποκτήσει ήδη μεγάλη φήμη, με τα ποιήματα που είχε δημοσιεύσει. Αν εξακολουθούσε να γράφει, θα γινόταν παγκόσμια φυσιογνωμία.

Μά προτίμησε να φύγει, να χαθεί για 16 χρόνια. Αργότερα, έγινε γνωστό ότι είχε καταταγεί έθελοντής στο στρατό των Ολλανδικών Ινδιών, είχε λιποτακτήσει κι' είχε περιπλανηθεί σε διάφορες μακρινές χώρες της Ανατολής.

Όταν γύρισε στο Παρίσι, ήταν πια ξεχασμένος. Πείνασε πάλι, για λίγο καιρό, στη μεγάλη πόλη, κι' ύστερα ξαναχάθηκε.

Έπειτα από πολλές νέες περιπλανήσεις, έφτασε στην Αθήνα, όπου έγινε έμπορος καφέ, έλεφαντόδοντος και χρυσού. Παντρεύθηκε με μία Ιθαγενή, πλούτισε κι' έχτισε ένα μεγάλο στην αρχαία πόλη του Χαράρι. Άνακατέυκτη κατόπιν με την τοπική πολιτική και κατορώσε να γίνει «Ράς», άρχοντας μιας άπειρης περιοχής. Και γύρισε στη Γαλλία πολύ αργότερα, μόνο στις παραμονές του θανάτου του.

Είναι εύκολοτερο να καταλάβει κανείς το Βερλαίν, παρά το Ρεμπώ. Πολλοί μεγάλοι ποιητές, υπήρξαν εκκεντρικοί, ακόμη και ανισόρροποι, πολλοί πέρασαν ζωή σκανδαλώδη, όλοι τους όμως εξακολούθησαν να γράφουν ποιήματα, γιατί τους έσπρωχνε η βαθιά ριζωμένη επιθυμία της φήμης — και που υπάρχει σε κάθε άνθρωπο, και που περισσότερο στις μεγαλοφυΐες. Άλλα παράξενος κι' αινιγματικός Ρεμπώ αποτέλεσε εξαίρεση του γενικού αυτού κανόνος.

Προς το τέλος της μακράς διαμονής του στην Αθήνα, έστειλε στη Γαλλία κάμποσα ποιήματά του, που τα είχε όμως γράψει αλλοτε, στα πρώτα νεανικά του χρόνια. Με τη δημοσίευσή τους, αναγνωρίστηκε και πάλι ως μεγάλος ποιητής. Ο θρίαμβός του όμως δεν τον ένδιεφερε πια καθόλου. Η φήμη, δεν είχε απολύτως κανένα νόημα γι' αυτόν.

Αυτό ήταν το μυθιστόρημα της ζωής του Πάουλ Βερλαίν και του Ρεμπώ. Ένα έρωτμα όμως εξακολουθεί να μένει αναπάντητο: Γιατί ο Βερλαίν, ο αδύνατος άνθρωπάκος, με την ασυνήκη θέληση, έπεχείρησε δύο φορές να σκοτώσει το στενότερο φίλο του;

— Τυχρη είσατε, δεσποινίς. Άν δεν ήμαστε
εμείς θα πουντιάζατε έτσι γυνή!...

— Καλά, χρυσέ μου, αυτά εινε βέβαια, τ' απαραίτητα. Άλλα τι όωρο θα μου κάνης την Πρωτοχρονιά!...

— Είδες τι παθαίνουν, αγάπη μου, όσες θέλουν να φοράνε ακριβά καπέλλα!...

ΤΖΑΚ ΛΑΤΟΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Μίρκα Βίλιγκτον, σύζυγος Άμερικανού τραπεζίτη και θετή κόρη ενός Ινδού μαχαραγιά, κληρονομεί 1.000 εκατομμύρια δολάρια. Ο Άνδρας της σχεδιάζει τότε να τη δολοφονήσει, για να περιέλθη η κληρομία στην ανήλικη κόρη τους, κι' επομένως σ' αυτόν τον ίδιο. Άλλα ο έμπορος γραμματέας του Τόμ Τόμας, που έχει αναλάβει τη δολοφονία, μπαίνει τη νύχτα στην κρεβατοκάμαρα της Μίρκας και τη βρίσκει άδειαν. Την έχει φυγαδεύσει η συμμορία του «Σταχτιού Χεριού». Παρουσιάζεται τότε ένας άρχηγός της συμμορίας αυτής και καταδικάζει σε θάνατο τον Τόμας. Έκείνος τότε, για να γλυτώσει, όρκίζεται ν' άφιση τη συμμορία του «Ματωμένου Χεριού», στην οποία άνηκε, και ν' άφοσιωθεί στο «Σταχτι Γάντι».

Όταν ο Βίλιγκτον πληροφορείται τη μυστηριώδη εξαφάνιση της γυναίκας του, πιστεύει πως ακολούθησε κάποιον έραστή της, κι' αναθέτει την ανεύρεσή της στον περίφημο ντετέκτιβ Μάτ Πίνκερτον. Ο τελευταίος γλιτώνει από μία δολοφονική άποπειρα του «Σταχτιού Γαντιού». Ύστερα όμως τραυματίζεται σοβαρώτατα, από ένα βαρύ έπιπλο που ρίχνει πάνω του ο Τόμας. Η κατάσταση του είναι κρίσιμη. Σε μία σύσκεψη των άρχηγών του «Ματωμένου Χεριού», ο «Αριθμός 47», που είναι ο άνωτερος απ' όλους, πληροφορείται πως εξελίχθηκαν τα πράγματα.

— Σχεδόν... Δεν ξεψύχησε όμως ακόμη. Βρίσκεται στην κλινική Μπρούκμαν.

— Μά μεταμφιεσθή ο Πάλ Κούκ σε νοσοκόμο, να φροντίσει να προσληφθή σ' αυτή την κλινική και, με πρώτη ευκαιρία ν' άποτελειώσει τον άστυνομικό. Μά ποιός δολοφόνησε τον Πίνκερτον;

— Ο Τόμ Τόμας. Έρριξε πάνω του ένα βαρύ έπιπλο. Σίγουρα, θα ένεργουσε κατ' έντολήν του «Σταχτιού Γαντιού». Όπωςόδηποτε, έκανε άριστα! Ο Πίνκερτον ήταν ένα συνεχές έμποδιο για μας... Γι' αυτό θέλω ν' άποτελειώσω το «Ματωμένο Χέρι», αυτό που άφησε ήμιτελές το «Σταχτι Γάντι».

— Ής αύριο βράδυ, ο Πίνκερτον πρέπει νάναι νεκρός. Ύστερα ο προσωπιδοφόρος γύρισε στον κύριο που καθόταν άριστερα του.

— Η σειρά σου τώρα, κύριε τμηματάρχα της «Τραπεζής των Δύο Κόσμων». Τι νέα έχεις έσύ;

— Τα χίλια εκατομμύρια της Μίρκας Βίλιγκτον βρίσκονται ακόμη κατατεθειμένα στην Τράπεζά μας. Φοβάμαι ωστόσο ότι μπορεί να παρουσιασθή και νά τ' άποσύρη η δικαιοσύνη. Ά-

πό στιγμή σε στιγμή. Βέβαια, μάς είχε τηλεφωνήσει ο Μάτ Πίνκερτον να την καθυστερήσουμε όσο μπορούμε και νά τον ειδοποιήσουμε στο μεταξύ. Αυτό όμως είναι αδύνατον τώρα, αφού ο Πίνκερτον δεν θα μπορούσε νάρθη...

— Νά πάρη η Μίρκα τα εκατομμύρια. Όχι, αυτό δεν πρέπει να γίνει ποτέ!

Κι' αφού σκέφθηκε λίγο, ο προσωπιδοφόρος πρόσθεσε:

— Χρειάζεται μία μικρή πλαστοπροσωπεία... Δώστε μου το βιβλίο με τις φωτογραφίες των γυναικών που ανήκουν στη συμμορία μας. Κάποια απ' αυτές μπορεί να μοιάζει με τη Μίρκα Βίλιγκτον.

Αφού φυλλομέτρησε το βιβλίο που είχε ζητήσει, σταμάτησε σε μία φωτογραφία.

— Κυττάχτε! Φώναξε. Είναι ίδια κι' άπαράλλαχτη!

Πραγματικά, η γυναίκα της φωτογραφίας έμοιαζε κατ'όλην κτικά με τη Μίρκα.

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησε ο προσωπιδοφόρος.

— Η Τζέννυ Μέρορις, σύζυγος ενός μικροεμπόρου.

— Ο άντρας της βρίσκεται τώρα, στη Ν. Υόρκη.

— Όχι. Λέειπε σε ταξίδι.

— Θαυμάσια. Είναι άνεπτυγμένη αυτή η Τζέννυ Μέρορις;

— Πολύ. Είναι κυρία του κόσμου.

— Έν τάξει. Είδοποι ήστε την άμέσως Νάρθη στις 3 το άπόγεμα να ζητήσει τον κ. Τζέιμς Σμιθ, στον αριθμό 47 της οδού Χάρισον.

Ο προσωπιδοφόρος πήρε ύστερα την άναφορά των ύπολοιπων ύπαρχηγών των για διάφορες άλλες ύποθέσεις που άποσχολούσαν τη συμμορία. Ύστερα βγήκε απ' την αίθουσα, απ' την ίδια μυστική πόρτα απ' όπου είχε μπει. Οι άλλοι έφυγαν, από διαφορετικά έξοδα ο καθένας. Και το κοινό σπίτι βυθίστηκε στη σιωπή.

Όταν η Τζέννυ Μέρορις ήταν ακόμη 16 χρονών κορίτσι, οι γονείς της την άποκαλούσαν «ταϊγγάνα». Ο καλός πατέρας της, μη μπορώντας να έπιβάλη τη θέλησή του στο άτίθασσο εκείνο πλάσμα, της έλεγε με θυμό:

— Μοιάζεις με γέννημα ταϊγγάνων! Το πρόσωπό σου είναι σχεδόν μαύρο, όπως κι' η ψυχή σου, και τα μάτια σου πέτανε σπίνες. Άκόμα κι' έγω που σε γέννησα, σε φοβάμαι σαν ένα πλάσμα πορωρισμένο να κάνει μόνο το κακό.

Και δεν είχε άδικο, γιατί η όμορφιά της είχε κατι το άγριο, το έξωτικό. Άλλοτε φερόταν σκληρά στους γονείς της κι' άλλοτε ήταν ήμεση σαν άρνι. Μη έχοντας φιλενάδες — γιατί ο χαρακτήρας της την κρατούσε σ' άπόστασι από τ' άλλα κορίτσια — πενούσε τον καιρό της διαβάζοντας μυθιστορήματα. Έτσι έρεθίζονταν γοητρά η φαντασία της. Ά-

σο έφερε τον έαυτό της στη θέσι των ήρωίδων αυτών των βιβλίων.

Στα 20 χρόνια της παντρεύτηκε ένα μικρόεμπορο, τον Κλώντ Μέρορις. Μά ο γάμος αυτός δεν της είχε προσφέρει τίποτε απ' τα μεγαλεία που όνειροπολούσε. Όπόσο έλεγε με πείσμα κι' έπιμονή:

— Κι' όμως έγω θα γίνω μεγάλη, Βαθύλουπη. Θ' άποκτήσω θαυμαστές και δούλους.

Δύο χρόνια αργότερα, δέχθηκε να γίνει μέλος του «Ματωμένου Χεριού» με την έλπίδα πως η πανίσχυρη αυτή συμμορία θα τη βοηθούσε να πραγματοποιήσει τα χιμαιρικά της όνειρα.

Ός τώρα, δεν της είχε παρουσιάσθ ποτέ η ευκαιρία να δράση. Μά, την ίδια μέρα που έγινε η συνάντησις του Αριθμού 47 με τους ύπαρχηγούς του, για την όποια μιλήσαμε πιο πάνω, η Τζέννυ Μέρορις βρήκε πάνω στο τραπέζι της ένα φακέλλο κλειστό, με τη σφραγίδα του «Ματωμένου Χεριού». Τον άνοιξε βιαστικά. Έδωσε από μέσα ένα γαστρίκι διαβάσε:

«Η κ. Τζέννυ Μέρορις να ζητήσει σήμερα στις 3 το άπόγεμα τον κ. Τζέιμς Σμιθ στον αριθμό 47 της οδού Χάρισον».

— Έπί τέλους! φώναξε με άγρια γοά. Νοιώζω πως έφτασε πια η μεγάλη στιγμή!...

Την άρισμένη ώρα, έφτασε στο σπίτι του της είναν ύποδειξ. Στην έξωπορτα διαβάσε: «Τζέιμς Σμιθ - Όδοντοίατρος».

Χτύπησε την πόρτα και ζήτησε τον κ. Σμιθ.

— Περάστε πάνω, της είπε ένας γέρος ύπηρέτης. Ο κ. Σμιθ σας περιμένει.

Ο όδοντοίατρος τη δέχθηκε άμέσως στο ίατρείο του.

— Έσείς με καλέσατε; του είπε ν' άπορία. Έσείς, ένας όδοντοίατρος;

— Μάλιστα, έγω κυρία. Κα-

— Προέκειται για ένα ποσόν μυθώδες! Χίλια εκατομμύρια δολάρια!...

— Χίλια εκατομμύρια!...

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

— Η Τζέννυ Μέρορις σκέφθηκε λί-

γο, κι' ύστερα είπε αποφασιστικά:

—Θέλω τὰ ἐκὰτὶ ἑκατομμύρια ἐγώ.

—Εἰσάστε τρελλή,...

—Καθόλου! Τὰ χρήματα αὐτὰ θ' αὐξηθῶν πολὺ γρήγορα, στὰ δικά μου χέρια, καὶ τὸ «Ματωμένο Χέρι» δὲν θὰ βῇ ζημιωμένο ἀπ' τὸ δικό μου πλουτισμό...

Ὁ ὀδοντοίατρος ποὺ κῦτταζε μὲ θαυμασμό τὴν ὥραία καὶ δυναμικὴ ἐκείνη γυναῖκα, δέχθηκε τοὺς δόρους της.

—Ἔστω, εἶπε. Θὰ πάρете αὐτὰ ποὺ ζητάτε.

—Μὰ πῶς θὰ ἐξασφαλισθῶ;

—Δὲν πρέπει νὰ δυσπιστήτε. Ποτὲ τὸ «Ματωμένο Χέρι» δὲν ἀθετῇ τίς συμφωνίες του.

Ὡστόσο, θὰ σὰς δώσω κάθε δυνατὴ ἐγγύηση, ἀρκεῖ νὰ θεωρηστέ ἱκανὸ τὸν ἑαυτὸ σας γιὰ τὸ ἔργο ποὺ θὰ σὰς ἀνατεθῇ.

—Τί ἀκριβῶς πρόκειται νὰ κάμω;

—Μιὰ πλαστοπροσωπεία. Αὐριο τὸ πρωῒ θὰ παρουσιασθῇ σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ θὰ ζητήσῃ ν' ἀποσπαστε γίλια ἑκατομμύρια, κατατεθειμένα στ' ὄνομα τῆς κ. Μίρκας Βίλιγκτον.

—Ποῖα εἶν' αὕτη ἡ κυρία;

—Ἡ σύζυγος τοῦ τραπέζι-του Βίλιγκτον.

—Κι' ἂν ὁ ἄντρας της ἀποκαλύψῃ τὴν πλαστοπροσωπεία;

—Ἐννοια σας. Θάναί κι' αὐτὸς μαζί σας καὶ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά σας.

—Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ πιστέψουν ὅλοι, γιὰ τὴν μοιζέστε καταπληκτικὰ μ' αὕτη τὴν κυρία Βίλιγκτον. Κυττάχτε...

Κι' ὁ ὀδοντοίατρος ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴν φωτογραφία τῆς Μίρκας Βίλιγκτον καὶ τὴν ἔδειξε στὴν Τζέννυ.

—Ἀληθεῖα, μοιάζουμε σὰν δίδυμες ἀδελφές, παραδέχθηκε

ἐκείνη. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ παρουστήσω τὸ ρόλο της, χρειάζομαι μερικά πράγματα...

Πρώτα-πρώτα, ἕνα καλὸ φόρεμα.

—Γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ φροντίσουμε μεῖς. Ἐσεῖς θὰ γυρίστε τώρα στὸ σπίτι σας καὶ θὰ περιμένετε τίς ὁδηγίες μας.

—Μιὰ στιγμή! Μοῦ εἶπατε τὴν ἀρχὴ τοῦ ρόλου ποὺ θὰ παίξω. Μὰ πρέπει νὰ μάθω καὶ τὸ τέλος.

Καί, χαμογελῶντας πονηρὰ καὶ σατανικά, ἡ Τζέννυ προσέθεσε:

—Καταλαβαίνω καλὰ ὅτι τὸ «Ματωμένο Χέρι» μπορεῖ νὰ θυσιάσῃ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα γιὰ τὸ συμφέρον του. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρω...

—Τί πράγμα;

—Πρέπει νὰ ξέρω ποῖο τέλος μὲ περιμένει, μετὰ τὴν ἀπαγὴ τῶν γιλιῶν ἑκατομμυρίων. Διευκρινίστε μου κι' αὐτὸ τὸ σημείον, ποῖν κλείσουμε τὴ συμφωνία μας!

ΙΑ'

Ἡ Τζέννυ σάπασε καὶ περίμενε, χαμογελῶντας. Ὁ ὀδοντοίατρος τὴν κῦτταξε μὲ θαυμασμό κι' ἐκπλήξι μαζὶ. Μὲ θαυμασμό γιὰ τὴν τόλμη της, τὴν ὁρμητικὴ ἀντίληψή της καὶ τὴν διαυγεστάτη κρίσιν της. Μ' ἐκπλήξι, γιὰ τὸ ὅτι εἶχε ἀποκαλύψῃ σὰν μιὰ γυναῖκα προσωρινὴν γιὰ μεγάλους ἐξωτερικὸς κ' ὁσβεστοὺς πόθους.

—Εἰσθε τρομερὴ, ἀλήθεια! τῆς εἶπε. Ἄν ποτὲ τὸ «Ματωμένο Χέρι» ἀποφασίσει νὰ διοικήσῃ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, θὰ δινὰ εὐχάριστα τὴν ψήφον μου γιὰ σὰς.

—Ἀς ἔρθουμε, παρακαλῶ σὲ πρακτικότερα καὶ πιὸ ἐνδιαφέροντα ζητήματα. Περιμένω ἀκόμη ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησί μου.

—Γιὰ τὸ τέλος σας; Φοβάσθε λοιπὸν ὅτι...

—Φοβάμαι ὅτι, ὅταν τελειώσῃ αἰσιῶς αὕτη ἡ ὑπόθεσι τῶν ἑκατομμυρίων, τὸ «Ματωμένο Χέρι» θὰ φροντίσῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' ὅσους συνετέλεσαν μὲ κάποιον τρόπο σ' αὐτήν. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν στὸ μέλλον ἐνοχλητικοὶ μάρτυρες. Φοβάμαι λοιπὸν ὅτι θὰ ζητήσῃ νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ μένα...

—Ὅχι, Τζέννυ! Φώναξε ζωηρὰ ὁ Σμιθ. Πιστέψτε με!...

Ἄν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὰς πῶ ποῖος πραγματικὰ εἶμαι θὰ σὰς εἴπαι μὲ μιὰ λέξη μὲν μόνον. Πάντως, σὰς λέω πῶς ἔχετε μπροστὰ σας ἕνα ἀπ' τοὺς δέκα ἀρχηγούς τοῦ «Ματωμένου Χεριού», τὸν πρῶτο μετὰ τὸ Γενικὸ Ἀρχηγό. Ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου αὕτη λοιπὸν σὰς δίνω τὸ λόγο μου πῶς δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῇτε τίποτε ἀπ' τὸ «Ματωμένο Χέρι». Πιστεύετε τώρα;

Ἡ Τζέννυ κῦτταξε μὲ σεβασμὸ τὸ μυστηριώδη συνομιλητὴ της κι' ἀπάντησε:

—Ναί, Πιστεύω.

—Πολὺ καλὰ. Ἀκούστε λοιπὸν. Ὁ τραπέζιτης Βίλιγκτον θὰ σὰς συνοδεύσῃ στὴν Τράπεζα, ὡς σύζυγόν του. Φεύγοντας ὕστερα ἀπὸ κεῖ, δὲν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ μέγαρόν του.

—Ἀλλά;...

—Ἀπὸ φόβο μήπως ἀνακαλυφθῶν ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν ἡ πλαστοπροσωπεία κι' ἡ κλοπὴ τῶν ἑκατομμυρίων, ὁ Βίλιγκτον θὰ ἔχῃ προετοιμάσῃ τὴν δραπέτευσί σας μὲ αὐτοκίνητον ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη.

—Ἄ, θὰ δραπέτεύσουμε λοιπὸν μαζί; Ὡραία περιπέτεια... Καὶ ποῦ θὰ πάμε;

—Δὲν θὰ προλάβετε νὰ πάτε πουθενά.

—Γιὰτί;

—Γιὰτί θὰ σὰς σταματήσῃ στὸ δρόμῳ τὸ «Ματωμένο Χέρι»...

Ὁ τραπέζιτης Βίλιγκτον μὰς εἶναι χρήσιμος μόνον γιὰ νὰ μὰς βοηθήσῃ ἐν τῇ ἀπαγῇ τῶν ἑκατομμυρίων. Ὑστερα, θὰ μὰς εἶναι πιά ἀχρηστος κι' ἐπικίνδυνος.

—Καταλαβαίνω! Στὸ δρόμον λοιπὸν;...

—Ὁ ἀεφάνισθῃ. Θὰ τὸν σκοτώσῃ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μας.

—Κι' ἐγώ;...

—Μὴ φοβάσαι καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Θὰ ἐμφανισθῇ ἐγώ, τὴ στιγμή ἐκείνη. Ἀπ' τὰ χίλια ἑκατομμύρια ποὺ θὰ βρίσκωνται στὰ χέρια σου, θὰ μοῦ παραδώσῃς τὰ ἐννιάκισι, καὶ θὰ κρατήσῃς ἐσὺ τὰ ἑκατὶ. Ἐπειτα ἡ προστασία τοῦ «Ματωμένου Χεριού» θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ φύγῃς, νὰ ἐγκατασταθῇς σ' ὅποιον μέρος τοῦ κόσμου θέλεις καὶ νὰ ζήσῃς ὅπως ἐπιθυμῇς.

—Σὰς πιστεύω! Δέχομαι κι' εἶμαι ἔτοιμη νὰ συμμορφωθῶ μὲ τίς ὁδηγίες σας.

Ὁ Σμιθ σπρώχθηκε, ἔσφιξε διαχυτικὰ τὸ χέρι τῆς ὥραίας ἐκείνης γυναῖκας καὶ τῆς εἶπε:

—Καλὴ ἀντάμωσι, Τζέννυ!

Ὁ γέρος ὑπὸ τὸν ὄντον τοιογιάτρον ὠδήγησε τὴν ἐπισκέπτρια ὡς τὴν ἐξώπορτα. Ὑστερα εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Τί φοβερὴ γυναῖκα! Ὁ ἀρχηγὸς βῆκε στὸ πρόσωπόν της ἕνα ἀληθινὸ Σατανά... Ἐκατὶ ἑκατομμύρια! Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν προκομμένο τὸ γυιό μου. Ἄν καταφέρῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ αὕτη ἡ διαβολογυναῖκα, ἔκαμε τὴν τύχη του! Κι' ἔτσι θὰ πάσῃ πιά νὰ κλέβῃ στὰ χρηματοκιβώτια γιὰ νὰ ζήσῃ».

Στὸ μεταξύ, ὁ Τζέιμς Σμιθ πέρασε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιον, ἀντικατέστησε τὸ ψεύτικο μαῦρο μoustaki του μ' ἕνα ξανθὸν, τράβηξε μερικὲς ρυτίδες στὸ

πρόσωπό του, φόρεσε μιὰ ξανθὴ περρούκα καὶ μαγιόνα, ἀλλὰ ἐκεῖ ὅλα καὶ ψιθύρισε: «Ὁ ὀδοντοίατρος ἔγινε ἀπὸ τὸν πρῶτον συνταγματάρχην...»

Πῆγε ἕνα ἐλατήριο, ἄνοιξε μιὰ πορτίτσα, κατέβηκε μιὰ σκάλα καὶ βῆκε στὴν αὐλὴ ἐνὸς σπιτιοῦ. Μιὰ γυναῖκα ποὺ σκούπιζε, τὸν ὠρτήσε μὲ σεβασμό:

—Πηγαίνετε περίπατο, κύριε συνταγματάρχα; Νὰ γυρίστε ὅμως νωρίς, γιὰτὶ εἶναι ὕγρὸς ὁ καιρὸς σήμερα κι' ἡ ὑγρασία βλάπτει στὴν ἡλικία μας.

—Καλὰ, καλὰ...

Κι' ὁ ψευτο-συνταγματάρχης βῆκε στὸ δρόμον, ἀνέβηκε σ' ἕνα ταξί κι' ἔδωσε στὸ σὺνδερ τὴν διεύθυνσιν τοῦ τραπέζιτου Βίλιγκτον.

ΙΒ'

Ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισι τῆς γυναῖκας, ἡ ἀπώλεια τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ μαγαζιῶ, ὁ βάρυ τραυματισμὸς τοῦ Νάτ Πινκερτον, τόσα τρομερὰ κι' ἀλλεπάλληλα γεγονότα εἶχαν βυθίσει σ' ἀπόγνωση τὸ Βίλιγκτον. Κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, σκεπτόταν, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ μιὰ λύσιν.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Τόμ Τόμας, ποὺ τοῦ ζήτησε τὴν γνώμη του, ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

—Ἐγὼ σαστίσει κι' ἐγὼ κ. Βίλιγκτον. Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὰς δώσω καμμιὰ συμβουλή.

Ὁ τραπέζιτης βρισκόταν πάντα σὲ ἀδιέξοδο, ὅταν ἕνας ὑπὸ τὸν ὄντον ἀνῆγγελλε πῶς ζήτησε νὰ τὸν δῇ κάποιος ἐπισκέπτης, γιὰ σοβαρὰ τὰ χρηματοκιβώτια γιὰ νὰ ζήσῃ.

—Δὲν δέχομαι κανένα! Φώναξε ὁ Βίλιγκτον. Διῶξε τον.

Ὡστόσο ὁ ὑπὸ τὸν ὄντον ἐπέμεινε. Ἐδωσε στὸν κύριόν του τὸ τιμολόγιόν τοῦ ἐπισκέπτη.

Ὁ τραπέζιτης τοῦρρε μὲ μιὰ ματιά καὶ διέβηκε:

«Ἀδρόσους Γκρούμ-Συνταγματάρχης ἐν ἀποστρατείᾳ. Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τοῦ Καναδά».

—Αὐτὸς ὁ Γκρούμ! Ψιθύρισε, Δὲν τὸν γνωρίζω...

Ἀποφάσισε ὥστόσο νὰ τὸν δεχθῇ. Τακτοποίησε πρόχειρα τὰ χαρτιά ποὺ ὑπῆρχαν πάνω στὸ γραφεῖο του, καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο μπῆκε ὁ ψευτο-συνταγματάρχης.

—Νὰ μὲ συγχωρήτε, κ. Βίλιγκτον, εἶπε ὅταν ἐμῆναν μόνον. Μὰ ἦρθε νὰ σὰς πῶ ὅτι τὴν πάθατε σὰν ἀγρόκοιτος...

—Κύριε Γκρούμ!... Φώναξε ὁ τραπέζιτης, καὶ μισανασπώθηκε στὸ καθισμά του.

—Σιγώτερα, κ. Βίλιγκτον. ἔχετε κατασκόπους μὲς στὸ σπιτί σας!

Ὁ Βίλιγκτον κῦτταξε μὲ περιέργεια τὸν ἐπισκέπτη του.

—Ποῖος εἰσάσσε σεις; ῥώτησε.

—Μὰ τὸ ξέρετε: ὁ συνταγματάρχης Ἀδρόσους Γκρούμ.

—Καὶ τί θέλετε ἀπὸ μένα;

—Πολλὰ πράγματα... Προηγούμενος ὅμως, πρέπει νὰ σὰς ξαναπῶ πῶς τὴν πάθατε σὰν ἀγρόκοιτος.

—Ποῖο σχέδιόν μου; ποῖο φέρε ὁ Βίλιγκτον, ποὺ εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του.

—Μὴν ἀνυπομονεῖτε. Θὰ σὰς πῶ ὅλα μὲ τὴν σειρά... Λοιπὸν, τὸ σχέδιόν σας ἦταν θαυμάσιο.

—Ποῖο σχέδιόν μου; ποῖο φέρε ὁ Βίλιγκτον, ποὺ εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του.

—Τὸ «Ματωμένο Χέρι»! τραυλίστε ὁ Βίλιγκτον μὲ τρόπο.

—Ναί, τὸ «Ματωμένο Χέρι» ποὺ δὲν εἶναι ὅμως θυμωμένο μαζί σου γιὰ ὅτι σχεδίαζες.

«Ἡ» καὶ νὰ σφετερισθῇ τὰ χίλια ἑκατομμύρια. Ὑπερόχο σχέδιον, ἀλήθεια! Ἀλλὰ ἐκτελέσθηκε ἀσχημα...

Ὁ Βίλιγκτον εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του ἀπὸ κατὰπληξιν. Ὁ τρόμος εἶχε ζωγραφιστῇ στὸ πρόσωπόν του, γλῶσσά του τοῦ πεθαμένου. Κι' ἡ φωνὴ του ποῖο φέρε, τρομερὴ ἀσπότη:

—Ποῖος σατανὰς εἰσὶ λοιπὸν ἐσὺ;

—Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σὲ σώσω, Βίλιγκτον, βοηθώντας σε ν' ἀποκτήσῃς τὰ χρήματά σου, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀποφασίσες νὰ δολοφονήσῃς τὴν γυναῖκα σου.

—Τὰ χίλια ἑκατομμύρια;

—Σχεδόν...

Κάποια ἐλπίδα φώτισε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Βίλιγκτον.

—Τί πρέπει νὰ κάμω γι' αὐτὸ; ῥώτησε.

—Κατὶ ἀσχημάτω: Νὰ βοηθήσῃς σὲ μιὰ πλαστοπροσωπεία.

—Πλαστοπροσωπεία; Ὅχι! Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, αὐτό.

—Χὰ, χὰ! Ἐσὺ δὲν φοβῇθῃς, καὶ νὰ δολοφονήσῃς μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸν τρομερὸ «Ματωμένο Χέρι»! Καὶ τώρα σὲ φοβίσει μιὰ ἀπλή κι' ἀκίνητη πλαστοπροσωπεία;

—Ἀκίνητη;... Τί ἐννοεῖς;

—Ἐξήγησέ μου.

—Στὴν Τράπεζα, ἀγνοοῦν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς γυναῖκάς σου. Μὰ, κι' ἂν τὴν ξυρῶν, δὲν ἔχει σημασία, ἐφόσον θὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἰδία καὶ θὰ ζητήσῃ τὰ ἑκατομμύριά της.

—Ἀστειεύσθε;

—Καθόλου. Θὰ τὴν συνοδεύετε μάλιστα σεις. Ὑστερα ἀφοῦ πάρῃ τὰ χρήματά της θὰ φύγετε μαζί. Ὑπόθεσι μιᾶς ὥρας τὸ πολὺ...

—Μὰ εἰσάστε τρελλὸς φώναξε ὁ Βίλιγκτον. Ποῦ νὰ τὴν βρῶ τὴν γυναῖκα μου, γιὰ νὰ τὴν συνοδεύω;

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Φροντίστε καὶ βῆκα...

—Τὴν γυναῖκα μου;

—Ὅχι, ἀλλὰ κάποιον ἄλλον, ποὺ τὴν μοιάζει καταπληκτικὰ. Τόσο ποὺ θὰ γελαστήτε καὶ σεις ὁ ἴδιος ἀπ' τὴν ὁμοιότητά!

—Μοῦ φαίνονται ἀπίστευτα αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε! Μὰ ποῖος συμφέρον ἔχετε σεις γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃτε ν' ἀποκτήσω μιὰ κολλοσιαια περιουσία;

Ὁ ψευτο-συνταγματάρχης περίμενε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

—Ἐνδιαφέρομαι, ἀπάντησε, νὰ μὴν ἀποκτήσῃς τὰ χίλια ἑκατομμύρια ἢ συμμορίαν τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ». Κι' ἀδιαφορῶ ποῖος ἄλλος θὰ τὴν πάρῃ.

—Κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω;

—Ὡ, κύριε Βίλιγκτον! Ἐχόντας μαζί σας ἐννιάκισι ἑκατομμύρια, μπορεῖτε νὰ πάτε ὅπου θέλετε καὶ νὰ ζήσετε ὅπως σὰς ἀρέσει.

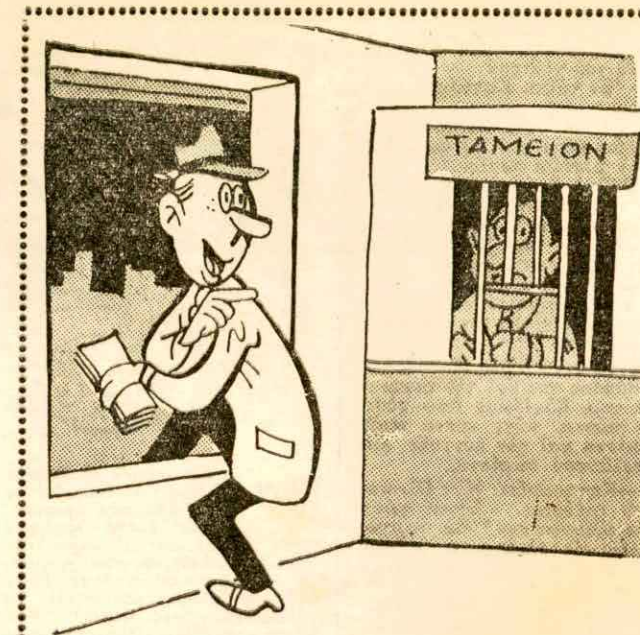
—Σύμφωνοι λοιπὸν! Δὲν μένει, παρὰ νὰ δοῦμε τὴν ψευτικὴν σύζυγόν μου...

—Μιὰ στιγμή! Καλέσετε τὸν γραμματεῖά σας Τόμ Τόμας καὶ διατάξτε τον νὰ συνοδεύσῃ μὲ τίς ἐντολὰς ποὺ θὰ τοῦ δώσω. Κάμετε ὅτι σὰς λέω χωρὶς νὰ προσπαθῇτε νὰ καταλάβετε.

Ὁ Βίλιγκτον συμμορφώθηκε: Παράγγειλε μὲ τὸν καμινῆρ στὸ γραμματεῖόν του πῶς ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλῇ.

Ὁ Τόμας εἶναι κατὰσκοπος τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ» τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὸν ἐπισκέπτης. Πρέπει νὰ μὴν ὑποφισθῇ καθόλου τὸ λόγον ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπῆκε ὁ Τόμ Τόμας. Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ συστήθηκε ὡς διευθυντὴς τῆς

—Φεύγω ἀπὸ ἐδῶ, γιὰτὶ μὲ περιμένει ἡ γυναῖκα μου στὴν πόρτα νὰ εἰσπράξῃ τὸν 13ο μισθό!...

(Τοῦ Β. Ρόκου)

Ἐνδιαφερόμενος νὰ μὴν ἀποκτήσῃ τὰ χίλια ἑκατομμύρια ἢ συμμορίαν τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ», γιὰτὶ θὰ γινόταν τότε πανίσχυρος. Καὶ σὰς τὰ προσέφερε σχεδόν ὅλα μὲ πρωτοφανὴ ἀφιλοκέρδεια... Λοιπὸν, τί λέτε;

Ὁ Βίλιγκτον σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε ἀποφασιστικά:

—Δέχομαι!

—Ὡραία... Ἀμέσως μόλις εἰσπράξετε τὸ ποσόν, πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰτὶ πολὺ γρήγορα θὰ παρουσιασθῇ στὴν Τράπεζα ἡ πραγματικὴ σύζυγός σας, καὶ τότε θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ πλαστοπροσωπεία. Φροντίστε λοιπὸν ν' ἀγοράσετε ἀπὸ τώρα ἕνα καλὸ αὐτοκίνητον, γιὰ τὴν δραπέτευσίν σας μαζί μὲ τὴν ψευτο-Μίρκα.

—Καὶ τί θὰ τὴν κάνω ὕστερα, αὕτη τὴν γυναῖκα;

—Μὴν ἀνησυχῇτε γι' αὐτὴν. ἔχετε μιὰ βίλλα, 50 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Θὰ σὰς περιμένῃ λοιπὸν ἐκεῖ ἕν ἄλλο αὐτοκίνητον, ποὺ θὰ παραλάβῃ τὴν ψευτο-Μίρκα γιὰ νὰ τὴν φυγαδεύσουμε στὴν Εὐρώπην.

—Κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω;

—Ὡ, κύριε Βίλιγκτον! Ἐχόντας μαζί σας ἐννιάκισι ἑκατομμύρια, μπορεῖτε νὰ πάτε ὅπου θέλετε καὶ νὰ ζήσετε ὅπως σὰς ἀρέσει.

—Σύμφωνοι λοιπὸν! Δὲν μένει, παρὰ νὰ δοῦμε τὴν ψευτικὴν σύζυγόν μου...

—Μιὰ στιγμή! Καλέσετε τὸν γραμματεῖά σας Τόμ Τόμας καὶ διατάξτε τον νὰ συνοδεύσῃ μὲ τίς ἐντολὰς ποὺ θὰ τοῦ δώσω. Κάμετε ὅτι σὰς λέω χωρὶς νὰ προσπαθῇτε νὰ καταλάβετε.

Ὁ Βίλιγκτον συμμορφώθηκε: Παράγγειλε μὲ τὸν καμινῆρ στὸ γραμματεῖόν του πῶς ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλῇ.

Ὁ Τόμας εἶναι κατὰσκοπος τοῦ «Σταχτιοῦ Γαντιοῦ» τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὸν ἐπισκέπτης. Πρέπει νὰ μὴν ὑποφισθῇ καθόλου τὸ λόγον ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μπῆκε ὁ Τόμ Τόμας. Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ συστήθηκε ὡς διευθυντὴς τῆς

Τραπεζῆς τοῦ Καναδά, καὶ πρόσθεσε:

—Ἡ Τράπεζά μας πρόκειται νὰ συνεργασθῇ μὲ τὴ δική σας σὲ μιὰ ἐπικερδοστάτη ἐπιχείρησι. Δυστυχῶς, ὁ κ. Βίλιγκτον ἀμφισβητεῖ τὴν καλὴν οἰκονομικὴν κατὰστασιν.

—Ἄ, ὅχι! Φώναξε μὲ προσπολητὴ ζωρότητα ὁ Βίλιγκτον.

—Ναί, ναί! Δὲν μοῦ τόπατε καθαρὰ, ἀλλὰ μ' ἀφίσσατε νὰ τὸ καταλάβω... Πρέπει λοιπὸν, κ. Τόμας, νὰ μὲ βοηθήσῃτε νὰ διαλύσω τίς ἀμφιβολίες τοῦ διευθυντοῦ σας.

—Ἐγώ; Μὲ ποῖον τρόπο;

—Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ πάτε τώρα ἀμέσως στὸ γραμματεῖόν μου νὰ συγκεντρώσετε ὅσα τὸ δυνατόν περισσότερα πληροφορίες γιὰ τὴν Τράπεζά μας καὶ νὰ τὴς μεταβιβάσετε στὸν κ. Βίλιγκτον.

Έχει αναθέσει σε μένα να βωύ
ένα νοσοκόμο. Λοιπόν, ξάδεφ-
φε, σε προσλαμβάνω, απ' αύ-
τη τη στιγμή μάλιστα.
—Να σε φιλήσω, Ντίκ!...
—Καλά, καλά, άσε τώρα τις
αγκαλιές και τα φιλά κι' έλα
να φορέσεις την άσπρη μπλου-
ζα του νοσοκόμου και να γνω-
ρίσεις τους νέους συναδέλφους
σου.

ΙΔ'
—Ο χειρουργός Μπρούκμαν
δεν έφερε καμμία αντίρρηση
στην πρόκληση του Πάλλ Κούκ.
Ευχαριστήθηκε απ' το παρου-
σιαστικό του και του μίλησε με
καλωσύνη.

—Υστερα πήγε στο θάλαμο
όπου νοσηλεύονταν ο Νάτ Πίν-
κερτον.

—Ο άστυνόμες ήταν ακόμη ά-
ναίσθητος κι' ανάσαινε σάν έ-
τοιμοθάνατος. Ο γιατρός τον
έξετασε, τον άκροάθηκε, άλ-
λαζε μόνος τους επιδέξιμους του
κι' ύστερα ρώτησε σιγανά το
Ντίκ:

—Πρό πόσης ώρας άφισες
μόνο τον άρρωστο;

—Πρό μιάς ώρας, γιατρέ.
—Ως τότε, καθόμουν δίπλα στο
μαξιλάρι του.

—Και δεν παρατήρησες
καμμία κίνηση, κανένα στεναγ-
μό ή βογγητό;

—Όχι. Τίποτε άπολύτως.

—Ο χειρουργός είχε σκυθρω-
πάσει.

—Θα σε παρακαλέσω να μη
φύγεις ούτε στιγμή από κοντά
του, ως ότου νυχτώσει... έπτε
στο Ντίκ. Αύτη τη στιγμή, δεν
έχει ό δυστυχισμένος πολλές
έλπίδες σωτηρίας.

—Τί κρίμα!

—Ω, ναί! Θάνε μεγάλο κι'
ανεπανόρθωτο δυστύχημα να
πεθάνη ο Νάτ Πίνκερτον, ό ίκα-
νότερος άστυνομικός όλου του
κόσμου... Μά, αφού δεν συνήλ-
θε ως τώρα, δεν πολυελπίζω να
συνέλθης αργότερα... Κανόνα-
σο, έμεις πρέπει να κάνουμε
το καθήκον μας ως το τέλος.

—Μάλιστα, γιατρέ.

—Αν συνέλθης ως ότου νυ-
χτώσει θα μού τηλεφωνήσεις.
—Άλλοιώς... πιστεύω πως θα ξε-
ψυχήση τη νύχτα. Πάντως, και
πάλι δεν πρέπει να τον άφεί-
σουμε μόνο. Στις 7 ακριβώς,
να σ' αντικαταστήση ό και-
νούργιος νοσοκόμος. Δεν χρει-
άζεται ναμαι πολύ πεπεισμέ-
νος.

—Θα μείνη άπλως κοντά
στον άρρωστο και θα βλέπη...

—Ο χειρουργός έριξε μια τε-
λευταία ματιά στον άναίσθητο
πάντοτε Πίνκερτον και βγήκε
απ' το θάλαμο κουνώντας θλιμέ-
να το κεφάλι του, ενώ ό νοσο-
κόμος έπαιρνε πάλι τη θέση του
κοντά στο κρεβάτι.

Στις 7, ό Ντίκ ζήτησε τον
ξάδεφφο του και του είπε:

—Νόερες τί σου έτοιμάζω,
καυμένη μου!

—Ο τι βέλεις! Είμαι στίς
διαταγές σου, Ντίκ.

—Θα περάσης μια πολύ ά-
σχημη νύχτα! Κατ' έντολην του
δευθυντού μας, πρέπει να ξα-
γρυπνήσης κοντά στον άναίσθη-
το Νάτ Πίνκερτον.

—Α, έκείνο τον άστυνόμο
που μούλεγε ό θυμωρός;

—Ακριβώς. Σου κακοφαίνε-
ται, έ; Μά αύτα έχει ή δουλειά
μας... Αν τυχόν συνέλθη ό
άρρωστος, θάρθης να με ξυπνή-

σης. Τίποτ' άλλο...
—Κι' αν πεθάνη;
—Θα είδοποιήσης τότε το
βοηθό του γιατρού.
—Έν τάξει. Κατάλαβα. Ξά-
δερε.

—Καληνύχτα λοιπόν Πάω
να φάω κάτι και να κοιμηθώ,
γιατί ξυπνώ νωρίς.

—Ο Πάλλ Κούκ, ό συμμορίτης
του «Ματωμένου Χεριού», πε-
ρίμενε πρώτα ν' άπομακρυνθώ
ό ξάδεφφός του. —Υστερα κον-
ταστάθηκε, κυττάζοντας διατα-
κτικά προς το κρεβάτι. —Ακό-
μα κι' άναίσθητος κι' ένοιμο-
θάνατος, ό Πίνκερτον τον φόβι-
ζε τρομερά.

Σιγά-σιγά όμως, ξαναβρήκε
το θάρρος του και την ψυχραι-
μία του. Κλείδωσε από μέσα
την πόρτα, πήγε κοντά στον
άρρωστο και τον κύτταξε, χα-
μογελώντας άπείσιτα.

—Καταραμένη, Νάτ Πίνκερ-
τον! Ψιθύρισε. Είσαι τώρα
στην έξουσία μας! Θα περιμέ-
νω ως τα μεσάνυχτα, μήπως
ευαρεστήθης να παραδώσης τη
μαύρη ψυχή σου στο διάβολο.

—Άλλοιώς, αν δεν πεθάνης μό-
νος σου, θα σε πεθάνω εγώ!

ΙΕ'

Την ίδια έκείνη ώρα, ό Βί-
λιγκτον, οδηγούμενος απ' τον
—Αμρόσιο Γκρούμ, έμπαινε στο
σπίτι της Τζέννυ Μέρρις.

Κατάπληκτος απ' την όμοι-
ότητα της με τη Μίρκα, είπε
στο συνοδό του:

—Έχετε δίκιο, μπορούσα
να γελαστώ κι' εγώ ό ίδιος!

—Ας μη χάνουμε λοιπόν πολ-
λύτιμη ώρα. Εισθε έτοιμη κυ-
ρία Μέρρις, ν' ακολουθήσετε
τον κ. Βίλιγκτον... το σύζυγό
σας;

—Πού θα πάμε;

—Στο σπίτι του, φυσικά.
Πρέπει να εγκατασταθώ έκεί
άποψε. Αύριο το πρωί, θα πά-
τε μαζί στην Τράπεζα.

Εκίνησαν κι' οι τρεις. Ο
δρόμος ήταν έρημος, και το
σκοτάδι της νύχτας τους προσ-
τάτευε από κάθε περίεργο μά-
τι. —Ένα αυτοκίνητο τους πή-
γε στο μεγάλο Βίλιγκτον.

Μόλις έφτασαν εκεί, ό καμα-
ριέρης του τραπέζιτη τούδωσε
ένα γράμμα απ' τον Τζιμ Τό-
μας. Έκείνος τ' άνοιξε με άπο-
ρία και διάβασε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεις

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΠΛΑΤ. ΜΙΧΑΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6-Τηλ. 35.007

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών.
Βραβείον τηλεπαθείας μακράς ά-
ποστάσεως (φαινόμενα διορά-
σεως). Μεσόδου 19 (Στάσις
Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7
π. μ. Τηλέφ. 663 - 673 .

ΑΓΟ ΜΑΓΙΟ Οικονομία
του οπιού

13ον

Δεν μπορώ να θυμηθώ
καθόλου τί έκαμα στίς
τρεις επόμενες ημέρες.
—Όπως έμαθα κατόπιν,
είχαν ανακαλύψει κι' άλλοι την
αδοκίμη έξολόθρευση των 'Αρείων,
απ' την προηγούμενη νύχτα. Ένας
απ' αυτούς, είχε κατορθώσει να
τηλεγραφάρη στο Παρίσι. —Από
κει, ή χαρμόσυνη είδηση είχε δια-
δοθώ σ' όλοκληρο τον κόσμο.

Οι καμπάνες σήμαιναν εορτά-
σιμα σ' όλη την 'Αγγλία. Κατα-
δύσαν άνθρωποι ξαναγύριζαν
προς το Λονδίνο.

Συγχρόνως, απ' όλο τον κό-
σμο, έφταναν τρόφιμα για τα
θυσιαστήρια της θεωμηνίας.

Στο διάστημα αυτό, φαίνεται
ότι τριγυρίζαν άσκαπα στους
δρόμους του Λονδίνου, γελών-
τας, κλαίγοντας και φωνάζον-
τας:

—Είμαι ό τελευταίος ζων-
τανός άνθρωπος! Ούρρα!...

Μία καλή οικογένεια με περι-
μάζεψε, μούδωσε άσυλο και με
περιποίηθηκε για να συνέλθω. —Ο-
ταν ξαναβρήκα τα λογικά μου,
μυό διηγήθηκαν ό,τι είχαν μάθει
για την τύχη του Ληδερχεντ:

—Ένας 'Αρείος το είχε καταστρέ-
ψει όλοτετα!

—Εμείνα τέσσερις μέρες ακό-
μη με τους καλοκαρδούς ανθρώ-
πους που με φιλοξενούσαν. —Υ-
στερα τους άποχαίρετσα, με
δάκρυα στα μάτια, αφού τους ύ-
ποσχέθηκα να ξαναγυρίσω, και
ξεκίνησα για το ταξίδι μου.

Οι δρόμοι ήσαν γεμάτοι κό-
σμο, σάν άλλοτε. Μά οι άνθρω-
ποι αύτοί ήσαν χλωμοί, αδύνα-
τοι, άναμάλλιστοι, κουρελια-
σμένοι οι πιο πολλοί.

Μοιράζαν παντού το φως που
μας είχαν στείλει απ' τη Γα-
λία. Μερικοί αυτοσχέδιοι άστυφύ-
λακες, με άσπρα περιβραχιόνια,
είχαν αναλάβει προσωρινά την
τήρηση της τάξεως.

Στο σταθμό του Βατερλώ,
βρήκα αρκετές άμαξοστοιχίες,
που μετέφεραν δωρεάν τους
πρόσφυγες. Έξασφάλισα με δυ-
σκολία μία θέση σ' ένα βαγόνι.

Σ' όλη τη διαδρομή, έβλεπα
δεξιά κι' άριστερά, εικόνες κα-
ταστροφής και έρημώσεως.

Κατέβηκα απ' το τραίνο στο
Μπαύφλντ και πήρα το δρόμο
του Μπρούκμαν. Οι περιπέτειές
μου, στα ίδια έκείνα μέρη, ξα-
ναγύριζαν στη μνήμη μου...

Κύτταξα από μακριά το σπι-
τί μου, με μία άδονατη έλπίδα,
που διαλύθηκε όμως άμέσως. —Η
πόρτα του ήταν άνοιχτή, παρα-
διασμένη.

Μπήκα στο χόλλ. —Η σκάλα ή-
ταν ακόμη λερωμένη, στο μέρος
όπου είχα σωριαστή χάρμα, μου-
σκεμένος ως το κόκκαλο απ' τη
μύρσα, τη νύχτα της καταστρο-
φής. Οι λασπωμένες πατημασιές
μου διακρίνονταν παντού.

Στο γραφείο μου, βρήκα τα
χειρόγραφα που είχα άφίσει μι-
στοτελειωμένα, το άπόγευμα που

άνοιξε ό πρώτος κύλινδρος.
Ξανακατέβηκα στην τραπεζα-
ρία. Καταλάβαινα τώρα πόσο
τρελλή ήταν ή έλπίδα που είχα
διατηρήσει επί τόνον καιρό.

Ξαφνικά, συνέβη κάτι παρά-
ξενο...

—Είναι άνόηφο... Έλεγε μία
γνωστή φωνή, απ' έξω. Το σπι-
τι είναι άδειανό από μέρες πολ-
λές. Μη βασανίζεσαι του κάκου!
Μόνον έσύ γλύτωσες...

Μόλις συνήλα απ' την πρώτη
έκπληξη που δοκίμασα, πλησία-
σα στη μπαλκονόπορτα και κύτ-
ταξα έξω.

Μπροστά στην έξωπορτα, στέ-
κονταν ό εξάδελφός μου κι' ή
γυναίκα μου! Βλέποντας με, έ-
μειναν κι' οι δυο με το στόμα
άνοιχτό. —Έπειτα ή γυναίκα μου
έμπηξε μια φωνή πνιγμένη.

—Τόδερα...τραύλισε. Γι' αυ-
τό ήρθα...

—Υστερα κλονίσθηκε κι' έπεσε
λιπόθυμη.

Ι'.

Στα πρώτα ματιών των 'Αρείων,
που εξετάσθηκαν από τους ειδί-
κούς επιστήμονες, δεν βρέθηκαν
άλλα μικρόβια απ' τα γνωστά
που υπάρχουν στη γη.

Τό γεγονός, ότι δεν έθδαν
τους νεκρούς, άποδεικνύει, ότι
άγνωστους τους κινδύνους της ά-
ποψυνθείσεως. Οι μικροοργανι-
σμοί, λοιπόν, που άναπτύχθηκαν
απ' αύτην, τους μύλωναν και
τους θανάτωναν.

—Η χημική σύνθεση του Μαύ-
ρου Καπνού, με τα κερανοβόλα
άποτελέσματά του, μένει ακόμη
άγνωστη. Τό ίδιο κι' ό τρόπος
της παραγωγής της Πύρινης 'Α-
κίντης. Πάντως, ή φασματοσκο-
πική ανάλυση της μαύρης σκό-
νης, που άφησε ό θανατηφόρος
καπνός, απέκάλυψε την παρουσία
ένός χημικού στοιχείου, άγνώ-
στου στη γη.

—Ίσως κάποια έ-
νωσις αυτού του στοιχείου, προ-
καλούσε την άποψυνθείση του αί-
ματος.

Μίλησα ήδη για τα συμπερά-
σματα της ανατομικής εξέτασε-
ως των 'Αρείων, που έγινε στα
λειψανά τους που άφησαν τα
σκυλιά.

Τό σοβαρότερο ζήτημα είναι ή
πιθανότητα μιας νέας έπιδημίας
των κατοίκων του 'Αρεως. Πι-
στεύω, ότι δεν έχει δοθη αρκετή
προσοχή σ' αυτό το πρόβλημα.

Φρονώ ωστόσο, ότι θάπρεπε να
καθορισθώ έπακριβώς ή τοποθε-
σία του «κανονισμού» τους και να
επιβλεπεται άγρυπνα το μέρος
αυτό του πλανήτη, για να προ-
ειδοποιηθώ εγκαίρως ή άνθρωπο-
της σε περίπτωση νέας άποψεί-
ρας.

Θα μπορούσε τότε να κατα-
στραφούν οι κύλινδροι με δυνα-
μίτιδα ή με άλλες έκρηκτικές
υλές, πριν ακόμη κρυσώσουν άρ-
κετά, ώστε να επιτρέψουν την
έξοδο των 'Αρείων. —Η θα μπο-
ρούσαν να έξοντωθούν οι έπιδη-
μείς με κανονικές, άμέσως μόλις
ξεδηλώσουν το σκέπασμα.

Πάντως, με την άποψυνθείση της
πρώτης άποψείρας τους, έχασαν
πιά το πλεονέκτημα του αίφι-
νισμού.

—Όπωςδήποτε, πρέπει να κατα-
λάβουμε όλοι, ότι είναι άδύνα-
το να προβλέψουμε τους κινδύ-
νους που μπορεί να μας, άπει-
λήσουν ξαφνικά από το 'Απει-
ρον...

ΤΕΛΟΣ

Σ τó Μεξικό, κάθε Πρωτοχρονιά, όλοι
οι «καυπαλέροι» προσκαλούν φί-
λους και έγθρους για να διασκεδά-
σουν. Τά μίση ξεγνιώνται και τη με-
γάλη αύτη ημέρα άκούει κανείς παντού
εύθυνα τραγούδια.

Κάθε χρόνο λοιπόν οι πιο νέοοι βοί-
σκουν τον καιρό να διηγηθούν στους νέ-
ους και από μια ιστορία.

Έτσι ό δόν Πέντρο ντε Χερέρα, ό
καλύτερος ζωέμπορος της Σιέρρα Νε-
βάδας, όταν έφτασε στα έξήντα του
νόονια μάζεψε στο «ράντσο» τά εγγό-
νια του και τά παιδιά των φίλων του
και τους διηγήθηκε την ακόλουθη ιστορία:

—Έδώ και είκοσι χρόνια βρισκόμουν στη Βέρα Κρούζ, στο
ύπστατικό του δόν Μπερνάντο Λουέζ ντελ' 'Αρητ. Δούλευα
είκοσι ώρες το μερόνυχτο, έχοντας πάντα κρεμασμένο στη μέση
μου ένα καμουτίσκι. Μ' αύτο δάμαζα τά άλογα, τους ύπνέ-
τες και τις έρωτευμένες καμαριέρες του άφέντη μου,

που ξεχνούσαν με τους φίλους τους. Δυό φορές τό
νόονο φόρτωνα ένα σωρό «κεφάλια» ζώων για τά
σφαγεία της Νέας 'Υόρκης, και γυρίζα με τις τσέ-
πες μου γεμάτες δολλάρια. —Ήμουνα ένας τίμιος
«καυπαλέρος» που κύτταζε τη δουλειά
του. Έκανα όμως και τις τρέλλες μου.

Σάν νέος πηγαίνα στίς «Χαθηνές»,
έπινα ούίσκι, νόρευα με τις γυναίκες.
—Ο δόν Μπερνάντο ζούσε με τη γυναίκα
του, και την πεντάυορφη κόρη
του Καντελάρια, που ήταν έ-
νας σωστός κόου - μπού!

Κάθε πρωί έρόνταν να ποτίση
το άλογό της, το σέλλωνε μο-
νάχη της κι' έτρεγε ύστερα
για τό δάσος. —Εγώ την
αγαπούσα σάν αδελφή μου.

Τά χρυσά μαλλιά της ήταν
σάν τις άχτίνες του ήλιου και τό φω-
τεινό της πρόσωπο ήταν τόσο
όμορφο, που δεν τολμούσε κα-
νείς να τό άγγίξη με τό βλέμμα
του.

—Ένα πρωινό, τό άλογο γύρισε
στο «ράντσο» μοναχό του. Τό ύπο-
στατικό άναστατώθηκε! —Όλοι ύ-
ποφιαστήκαμε, ότι ή Καντελάρια θα είχε πέσει στον
βάλο της Βέρα Κρούζ, μέσα στα μυτερά και δηλητη-
ριώδη άγκάθια. Τρελλοί από άπελπισία τρέαμε παντού
να τη βρούμε. —Όποιος είχε πέσει εκεί, δεν είχε γλυτώ-
σει... Κι' αύτός άκούη ό σφαιρισμένος «καυπαλέρος» Άν-
τόνιο 'Αργκέσολο είχε πεθάνει σ' αύτόν τον καταραμένο
τόπο. —Εγώ άργισα τότε να παρακαλώ τη Σάντα Μα-
ρία να τη βοηθήση. Και τό θαύμα έγινε : —Η Καντελάρια
βρέθηκε σε λίγο ζωντανή να συζητά ή άτάραχη μ' έναν
νέο!...

—Ηταν ό δόν Πάολο Μορένο, ό μοναχγυιός του
Γκάθρια, που την είχε σώσει με κίνδυνο της ζωής του.
—Όταν τον είδα, ένα μαγαίο καρφώθηκε στην καρ-
διά μου. —Ο δόν Μορένο δεν υπορούσε να γίνη ποτέ ό
άντρας της όμορφης Καντελάρια. Γιατί ό πατέρας του κι'
ό πατέρας της νέας ήταν οι πιο άσπρονδοί έχθροι.

—Μόλις μ' άντίκρουσαν, οι δυο νέοι έτρεξαν κοντά μου.

—Δόν Πέντρο, μού είπε ή Καντελάρια, θέλω να
παντρευτώ τον δόν Πάολο. Πώς θα μπορούσα να πείσω
τον πατέρα μου;

—Σενορίτα, της άπάντησα στενογωρημένος, αύτό
δεν μπορεί να γίνη. —Ο πατέρας του δόν Πάολο έχει
σφάξει τον εξάδελφο του πατέρα σου... Τό αίμα του
σκοτωμένου ζητάει έκδίκηση. —Ο δόν Μπερνάντο δεν θα
τό συγχωρούσε ποτέ αυτό!...

—Ο δόν Πάολο άναστένανε, καϊδεύοντας τ' άλογά
του. Και ή Καντελάρια, σφίγγοντας θελω να σου
νέου, με ακολουθήσε στο «ράντσο». —Από τότε ή ξαθή-
νέα έχασε τό γέλιο της. Είπα καταλαβει πως άγαπούσε
τρελλά τον δόν Πάολο κι' ότι τον συναντούσε κρυφά στο
δάσος.

—Έτσι οι υίηνες περνούσαν κι' ήθε ή μέρα της Πρωτοχρο-
νιάς. Στο ύπστατικό, ό δόν Μπερνάντο Λουέζ ντελ' 'Αρητ,
σύμφωνα με τό παλιό Μεξικάνικο έθιμο, είχε προσκαλέσει φί-
λους και έχθρους. —Ακόμα κι' αύτόν που μισούσε. Τόν Γκάθρια
με τό γυιό του δόν Πάολο.

—Η Καντελάρια ήταν ευτυχισμένη. —Ανακατευόταν με τους
ύπνότες που έψηναν τ' άρνιά κι' άνοιγαν τά βαρέλια με τό
παλιό κρασί.

—Κι' ενώ όλοι γόρευαν κι' έπιναν, μονάχα οι δυο έχθροι —ό
δόν Μπερνάντο κι' ό Γκάθρια— συζητούσαν σάν φίλοι στον κή-
πο του «ράντσο».

—Ξαφνικά ό Γκάθρια είπε στο δόν Μπερνάντο:
—Καυπαλέρο, πάει καιρός που θελω να σου μιλήσω για
μιά σοβαρή ύπόθεση. Πρέπει να σου πώ ότι ό γυιός μου αγα-
πάει τρελλά την κόρη σου!

—Γκάθρια, άποκόιθηκε, πράσινος από θυμό ό δόν Μπερ-
νάντο. Βγάλε από τό μυαλό σου πως θα δώσω την κόρη μου

Ο ΙΕΡΟΣ ΝΟΜΟΣ

Πρωτοχρονιάτικο δραματικό διήγημα

—Ο δόν Πάολο έτρεξε προς τον πατέρα του. —Ηταν πιά
νεκρός.

—Θέλησε τότε να έπιτεθώ στον πατέρα της αγαπημένης του,
μα συγκρατήθηκε, λέγοντάς του:
—'Ο Θεός θα σε τιμωρήσει, δόν Μπερνάντο! Περιφρόνη-
σες τον νόμο της φιλοξενίας, που
είνε ιερός στον τόπο μας κάθε
Πρωτοχρονιά!

—Φύγε άμέσως απ' τό σπίτι
μου, αν δεν θέλεις να πάθης και
σύ τά ίδια! —ούρλιασε ό έξαγριω-
μένος δόν Μπερνάντο στο γυιό
του θυμωτός του.

—Στό ξανολέω, ό Θεός θα
σε τιμωρήσει πρόφερε παγωμένα
ό νεός.

Και παίρνοντας τό νεκρό, ό δόν
Πάολο, βγήκε από τό «ράντσο»
του έχθρου του και τράβηξε για
τό δικό του.

—Ο άφέντης μου ώπλισε τότε
τους ύπνότες του και τους διέ-
ταξε να φυλάνε τό ύπστατικό
του για να προλάβουν κάθε ά-
πόπειρα των έχθρων του.

—Η Καντελάρια κλείστηκε
στην κάμαρά της μ' ένα κακό
προσίσθημα στην καρδιά. —Ε-
να βάρος άσκήθηκε της φαινό-
ταν πως έσφίγγε το στήθος
της.

—Οί ώρες κύλη-
σαν, αργά, γεμάτες
άγωνία.

—Κι' όταν άργά
τη νύχτα, άποτρα-

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

—Ο δόν Μπερνάντο τον πέταξε κατά
της και του έσφισε τό λαιμό...

στο γυιό ενός ανθρώπου που πρόκειται
να τον σκοτώσω!

—Μπα! είπε ειρωνικά ό Γκάθρια.
Τόσο δυνατός είσαι; Τά ίδια μου έ-
λεγε κι' ό εξάδελφός σου...

—Είσαι ένας παλιάνθρωπος!
ούρλιαξε ό δόν Μπερνάντο.

—Την ίδια στιγμή ό Γκάθρια έδγαλε
τό περιστροφό του.

ΔΕΜΕΝΟΙ ΜΕ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Θύματα της ζήλειας ή της απληστίας

Κάθε κοπέλλα ονειρεύεται ν' αγαπηθεί και ν' παντρευτεί. Άλλοιμονό της όμως, αν ο άντρας του πεπρωμένου της τύχει να είναι ζηλιάρης και φιλοπότος! Πρέπει τότε να την λυπάται κανείς για τα μαρτύρια που θα υποφέρει...

Όσάκις, ελάχιστοι ζηλιάρηδες παρασύρονται τόσο απ' το βασανιστικό αυτό πάθος τους, όσο ένας Κουμπίλωφ. Αυτός είχε παντρευτεί με μία γυναίκα σπανίας ωμορφίας, κι έτρεμε διαρκώς απ' το φόβο μήπως τη χάσει. Στο τέλος, την αλυσοδέσσε μέσα σ' ένα αχυρώνα, μακριά από τα «δέξια» ανδρικά μάτια. Έτσι, ήταν βέβαιος πια πως δεν θα του την έκλεβαν.

Έπειτα από 3 χρόνια τέτοιας φριχτής ζωής, η δυστυχισμένη γυναίκα, τρελλόθηκε. Τα άγρια ούρλιασματά της τράβηξαν τότε την προσοχή των περαστικών, κι έτσι αποκλύφθηκε η πρωτοφανής σκληρότης του Κουμπίλωφ και το δικαστήριο τον έστειλε για 10 χρόνια στη φυλακή.

Η ζήλεια κι' ο φόβος μήπως χάσουν κάποιον που θεωρούσαν πολύτιμο, έκαμε όχι λίγους άντρες και γυναίκες να μεταβληθούν σε δεσποφύλακες του αγαπημένου τους προσώπου. Έτσι, μία μητέρα, που φοβόταν μήπως της πάρουν το μισοτρελλό γιο της και τον κλείσουν σε άσυλο, περίμενε ν' αποκοιμηθεί μία νύχτα και τον αλυσοδέσει τότε στο πάτωμα. Ο νέος έμεινε φυλακισμένος επί 11 χρόνια στο σκοτεινό εκείνο δωμάτιο, δεμένος με αλυσίδες που δεν του επέτρεπαν να κινηθεί περισσότερο από έναμιση μέτρο ύψους.

Στο τέλος, άκουσε κάποιος τις φωνές του. Η αστυνομία του Κολοράδο έκαμε τότε μία έρευνα κι' ελευθέρωσε το δυστυχισμένο θύμα της υπερβολικής μητρικής στοργής.

Ακόμη τραγικότερη ήταν μία περίπτωση που ανακαλύφθηκε τελευταίως, στη νότιο Γαλλία. Ένα αυτοκίνητο έπαθε βλάβη στον εξοχικό δρόμο του Μούρ, κι' ο σωφέρ πήγε να ζητήσει βοήθεια σ' ένα γειτονικό ερημικό σπιτάκι. Χτύπησε την πόρτα, αλλά δεν του άπάντησε κανείς. Άκουσε μόνον από μέσα κάτι παράξενα ψιθυρίσματα. Άνοιξε τότε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι.

Το θέαμα που αντίκρισε, πάγωσε το αίμα στις φλέβες του: Κοιτά στο τζάκι ήταν συσπειρωμένο ένα φάντασμα, με άσπρα μαλλιά, ένας ζωντανός σκελετός σκεπασμένος μόνο με λίγα κουρέλια κι' αλυσοδεμένος στο πάτωμα!

Το αξιοθρήνητο αυτό πλάσμα ήταν άλλοτε η όμορφη κόρη κάποιας κυρίας Υδών Σαγκονίν. Είχε όμως κάμει το «έγκλημα» να έρωτευθεί και να δελήση να παντρευτεί. Η μητέρα της της το είχε απαγορεύσει, γιατί θεωρούσε αδύνατο να ζήσει δίχως αυτήν. Η δυστυχισμένη κοπέλλα άρχισε τότε να κλαίει και να μαραίνεται. Έξασθενισε, τόσο που δεν μπορούσε πια να περπατήσει, πάθαινε ψευδαισθήσεις και φώναζε τότε πως η μητέρα της ήθελε να την δηλητηριάσει. Άλλοτε πάλι, της φαινόταν πως είχε γίνει... πύθιμος!

Η μητέρα της τρόμαξε για την κατάσταση της κι' αποφάσισε στο τέλος να την αλυσοδέσει. Έτσι, η νέα κοπέλλα πέρασε 8 φορικά χρόνια δεμένη με αλυσίδες, που είχαν χωθεί βαθιά μέσα στις σάρκες της, ως όπου η τυχαία επίσκεψη του αυτοκινητιστού έσκαλε τέλος στο μαρτύριο της.

Η έγκληματική μητέρα της δεν τιμωρήθηκε όπως της άξιζε, γιατί ήταν πια υπερβολικά γριά και άρρωστη.

Τελείως διαφορετικός ήταν ο λόγος που έκαμε κάποιον Έρασμο Μπαϊκούλ, στο Πλόνι, να κρατήσει αλυσοδεμένη επί 4 χρόνια την ανεύια του Ντένια, ηλικίας 11 χρονών. Μη τολμώντας να τη δολοφονήσει, την είχε φυλακισμένη σε μία σοφίτα, με την ελπίδα πως θα έπειθε τη δικαιοσύνη για το θάνατό της και θα κληρονομούσε έτσι μια σθεαστή περιουσία που άνηκε σ' αυτήν. Μετά 4 χρόνια, όμως, η Ντένια καταβρόμισε να δραπέτευση. Κι' οι κάτοικοι του Πλόνεσι έμειναν καταπληκτικοί, βλέποντας την να τριγυρίζει στους δρόμους μισόγυμνη και τραυλίζοντας φράσεις ασυνάρτητες.

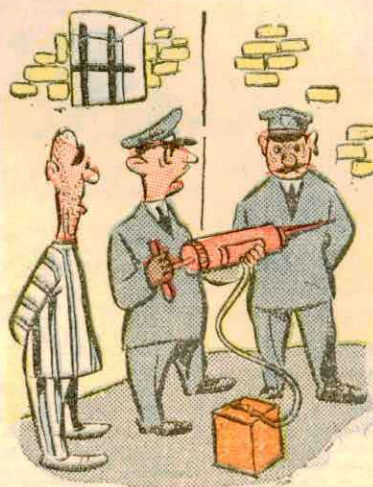
Ο θρηώδης θεός κλείστηκε στη φυλακή. Το άθω θύμα του συνήλθε σιγά-σιγά σωματικά, ποτέ όμως δεν ξαναβρήκε τα κλονισμένα λογικά του.

— Σκεφτήκαμε, "Αγίε Βασίλει, να σε απαλλάξουμε από τον κόπο να κατέβεις!...

— "Αν τ'όμως υπαμπα, τί σου φερε ο "Αγιος Βασίλεις!...

— Λέει ότι το 'δ' έφερε ο "Αγιος Βασίλεις!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Φροντίδες για το λαίμορ σας.

"Αν το δέρμα σας είναι χαλαρό και ρυτινωμένο, θα κάμετε μασάζ με την ακόλουθη διάλυση:

Στυπτηρία 6 γραμ.
Διυλισμένο άνθρακα 300 "

Η κατωτέρω αλοιφή θα συντελέσει στην απορρόφηση των λιπών:
Βαζελίνη 30 γραμ.
Θεϊκόν άργιλλιο 2 "

Για να κάμετε πιο σφιχτό το δέρμα του λαιμού σας:
Διυλισμένο νερό πικραμυδάλου 80 γραμ.
Οξυζενέ 100 "
Γλυκερίνη 70 "

Σε πολλές γυναίκες ο λαιμός παίρνει ένα σκούρο χρώμα, που τον κάνει να ξεχωρίζει από το πρόσωπο. Στην περίπτωση αυτή θα σας κόμη καλό η κάτωθι διάλυση (έλαφρο μασάζ):
Γλυκερινούχο άμυλο 15 γραμ.
Οξυζενέ 30 "
Υδωρ Κολωνίας 30 "

Εναντίον των ραγάδων των μαστών

Εύμα βενζόνης 12 γραμ.
Βάμμα σαγκαπένου 4 "
Βάμμα Τυλού 2 "
Γλυκερίνη 20 "
Ανθόνερο 40 "

Ελίσθητε για την περιποίηση των δοντιών

Βενζοϊκόν δξύ 0,50 γραμ.
Ευσάνς μέντας 2 σταγ.
Ευσάνς μαντινιάνης 1 σταγ.
Ευσάνς άνι έερ 1 σταγ.
Ευσάνς κανέλλας 4 σταγ.
Ευσάνς γαρυφάλων 5 σταγ.
Βάμμα σαφράν 5 γραμ.
Αλκοόλ 900 100 "

Για τις χιονίστρες

Λανολίνη 90 γραμ.
Καρφορούχον έλαιον 40 "
Χλωρίλη 1 "

Συνταγή για κολώνια

Μπορείτε να φτιάξετε μόνη σας μία καλή κολώνια αναμειγνύοντας τις κάτωθι ουσίες:
Ευσάνς μερυγκαμώτου 12 γραμ.
Ευσάνς λεϊγνιού 10 "
Ευσάνς πορτοκαλά 5 "
Ευσάνς νερολί 2 "
Ευσάνς δενδρολίθανον 1 "
Τεχνητός μόσχος 0,5 "
Οινόπνευμα 800 500 "

Οι πρώιμες ρυτίδες

Μία καλή συνταγή είναι η ακόλουθη:
Θεϊκό άργιλλιο 4 γραμ.
Άμυδαλοάδα 50 "
Ανθόνερο 500 "

Για την εμερφία σας

* "Αν το ρούχ σας είναι λιπαρό, μην ξεπεράτε τη γραμμή των χεριών. Γιατί το ρούχ θα ξεχειλίσει και το θεαμα θα είναι πολύ αντιστοιχτικό.

* Πολλές γυναίκες παραπονούνται ότι τα ματωτοινούρα τους κολλούν όταν τα περνούν με ριμμελ. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν ξέρουν να το βάλουν. Για το σκοπό αυτό πρέπει να έχετε μία μικρή βούρτσα. Πάνω σ' αυτήν θα ρίξετε μερικές σταγόνες νερό με το δάκτυλό σας (δεν πρέπει να την βάλετε μέσα σε νερό σ' ένα μπουκάλι). Θα απλώσετε κατόπιν το φιασίδι σας και θα περάσετε τα ματωτοινούρα σας. Έπειτα από μερικά λεπτά, θα τα ξαναπεράσετε με μία άλλη βούρτσα, που θα είναι τελείως ξερή και θα τα τρίψετε αρκετά για να γυαλίσουν.

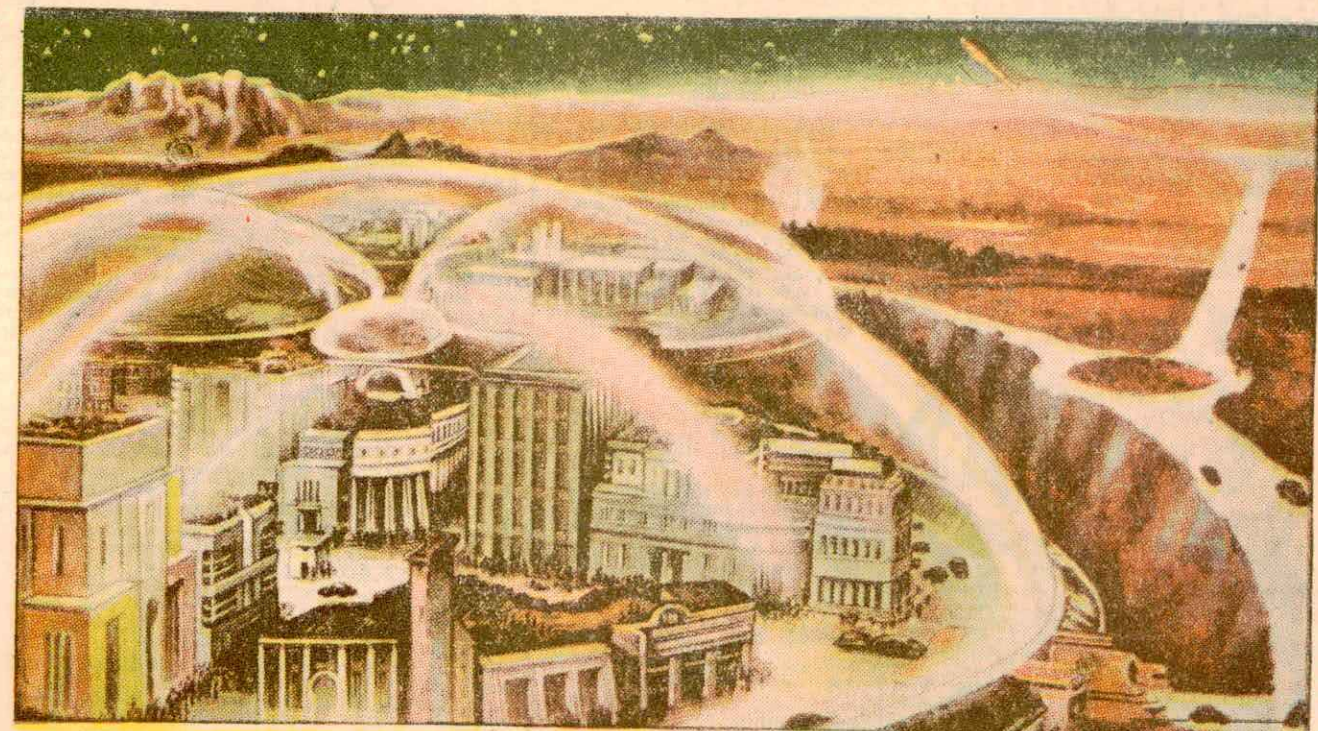
Μερικές συμβουλές μαγειρικής

* Μην βράζετε πολύ τις σούπες σας. Όχι μόνο δεν γίνονται καλύτερες, αλλά, τουναντίον, χάνουν ένα μεγάλο μέρος από τις πολύτιμες ουσίες που περιέχονται σ' αυτές.

* Συνήθιστο να χρησιμοποιείται πάντα τους ζυμούς των λαχανικών που βράσατε: καρότο, πασάουλα κτλ. Μεσα σ' αυτούς περιέχονται πολύτιμα στοιχεία που δεν πρέπει να τα αφήσετε να πάνε χαμένα.

* "Αν θέλετε να κάμετε μία σούπα πιο πηκτή, τρίψετε μέσα σ' αυτήν λίγες βρασμένες πατάτες.

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

Φανταστική παράσταση της αποίκιας μας πάνω στον "Αρη. Θόλοι από διαφανή πλαστική ουσία θα προστατεύουν την πόλη. Η κυκλοφορία έξω απ' αυτήν, θα γίνεται με θωρακισμένα αυτοκίνητα και ειδικά αεροπλάνα...

Μεταξύ της Γης και της Σελήνης, εκτείνεται μία άδυσσος 384.000 χιλιομέτρων. Η απόσταση μεταξύ της Γης και του "Αρεως είναι πολύ μεγαλύτερη. Όταν ο πλανήτης με τις «διώρυγες» προσεγγίζει στη Γη, η απόσταση που μας χωρίζει απ' αυτόν, δεν είναι μικρότερη από 57 εκατομμύρια χιλιόμετρα, ενώ η μέγιστη απόστασή του από μας, ανέρχεται σε 400 εκατομμύρια χιλιόμετρα.

Κι' ωστόσο, η καύσιμη ύλη που θα μας χρειαστεί για να φτάσουμε στον "Αρη, θα είναι μόλις κατά τι άνωτερη από εκείνη που θ' απαιτηθεί για ένα ταξίδι ως τη Σελήνη. Γιατί, στα διαπλανητικά διαστήματα, οι αποστάσεις δεν έχουν σημασία. Μία βολίδα, που θα εκτινασσόταν προς την όρθη, κατευθυνόμενη και με την απαιτούμενη ταχύτητα, θα συνέχιζε την πορεία της σ' ευθεία γραμμή και θαφτανε στο σημείο του προορισμού της με ελάχιστη δαπάνη καυσίμου ύλης, από τη στιγμή που θ' απελευθερωνόταν τελείως από το έλκτικό πεδίο της Γης. Μόνο θι θα χρειασθούμε 250 περίπου ημέρες για να φτάσουμε στον "Αρη.

Ο "Αρης δεν έχει σύννεφα. Φτάνοντας εκεί, θα βρούμε έναν κόσμο που οι διαστάσεις του είναι οι μισές περίπου από τις δικές μας και που δεν έχει ούτε ώκεανούς, ούτε θάλασσες. Αντίθετα, φαίνεται πιθανόν, ότι υπάρχουν εκεί άπεραντες έρημοι, σκεπασμένες με άμμο. Οι δύο πόλοι του "Αρεως κλυττώνονται από πυκνό στρώμα πάγου, πράγμα που δείχνει ότι υπάρχει νερό πάνω σ' αυτόν.

Η ατμόσφαιρά του είναι πολύ αραιή και δεν φαίνεται, ότι περιέχει οξυγόνο. Θεωρείται βέβαιο, ωστόσο, ότι ώριμοι άνθρωποι, που έχουν αναπτυχθεί εκεί, ο "Αρης έχει αναμφισβήτητο βλαστό. Για το ζήτημα όμως αν υπάρχει εκεί ζωικός κόσμος, δεν μπορούμε να πούμε τίποτα. Τα καλύτερα τηλεσκόπια μας δεν μπορούν να διακρίνουν πάνω στον "Αρη επιφανείες, που να έχουν διάμετρο μικρότερη από 80 χιλιόμετρα.

Η αποίκια μας, λοιπόν, στον "Αρη, θα έχη ν' αντιμετωπίσει πολλά ακανθώδη προβλήματα. Οι συνθήκες, ωστόσο, γύρω στον "Ισημερινό, είναι ευνοικότερες παρ' ό,τι στη Σελήνη. Η έμφανής μας λεπτή ατμόσφαιρα, παρά το γεγονός, ότι δεν είναι αναπνευστική, θα έλπιση στην σ' μεγάλο βαθμό εξερευνημένη του διαστήματος. Γιατί θα τους επιτρέψει να κυκλοφορούν έξω από τη βάση τους, χωρίς να έχουν ανάγκη από ειδικά σκεπασμένα. Το μόνο εφέδιο τους θα είναι μία προσωπίδα για να μπορούν ν' αναπνεύσουν.

Οι ειδικοί επιστήμονες έχουν τη γνώμη, ότι είναι δυνατή η κατασκευή μιας πόλεως πάνω στον "Αρη. Η πόλη αυτή θα σκεπάζεται από ένα διαφανή θόλο, με ειδικά αερόστατα από πλαστική ουσία. Αυτό το σύστημα έχει εφαρμοσθεί κιόλας πάνω στη Γη για επιστημονικούς σκοπούς, αλλά, φυσικά, σε πολύ περιορισμένη κλίμακα. Χωρίς στη μικρή βαρύτητα του "Αρεως, μεγάλες περιοχές θα είναι δυνατόν να σκεπασθούν μ' αυτό τον τρόπο. Έξω απ' αυτούς τους σκεπασμένους χώρους, οι αποίκια θα κυκλοφορούν με θωρακισμένα άρματα, που θα κινούνται πάνω σε έρπυστρες, για το λόγο, ότι, τουλάχιστον κατά την παύση περίοδου, δεν αντίκει-

Μία αποίκια ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Πώς θα ζούν οι κάτοικοί της

Τέρες αποστάσεις θα είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν τοπικά μέσα μεταφοράς. Η ελαφρή ατμόσφαιρα του "Αρεως επιτρέπει τις πτήσεις τους.

Στο εσωτερικό των θόλων, θα κυκλοφορή αναπνευστικός αέρας, όπως και στον "Αρη. Αλλά τι θα συμβεί αν για τον ένα ή τον άλλο λόγο, οι θόλοι αυτοί σπασούν κι' ο αέρας που βρίσκεται στο εσωτερικό των διαστημάτων, θα είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν τοπικά μέσα μεταφοράς.

Και στη χειρότερη ακόμη περίπτωση, η κατασκευή δεν θα είναι άμεση. Η, για την ακρίβεια, δεν θα συμβεί καμία καταστροφή. Γιατί θ' αλληλόμενα έλθουν να γίνουν οι θόλοι, ώστε να μην είναι αναπνευστικός. Έτσι οι αποίκια θα έχουν τον καιρό να φορέσουν τις μάσκες τους ή να τρέξουν σε ειδικά καταφύγια που θα περιέχουν αναπνευστικό αέρα. Ειδικές σκεπασμένες θα δίνουν το σύστημα του συσχετισμού, όπως περίπου και στη Γη, σε περίπτωση αεροπορικής επίθεσης.

Αλλά τί σκοπό θα έχη η δημιουργία μιας αποίκιας στον "Αρη; Πρώτα-πρώτα, θα είναι δυνατόν να εκμεταλλευθούμε το φυτικό πλούτο του, αφού, όπως προβλέπουν οι επιστήμονες, η Γη μας θα είναι άνοικη έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα να μας θωρή.

Περαιτέρω σημαντική, θα είναι η εκμετάλλευσή του όρυκτου πλούτου του.

Ο "Αρης θα χρησιμεύσει, εξ' άλλου, ως βάση για τα ταξίδια μέσα στο διάστημα. Τα ταξίδια αυτά, όπως προβλέπουν οι επιστήμονες, θα λύσουν το πρόβλημα των πρώτων υλών.

Και να αναπτυχθεί παράδειγμα: Μία από τις ουσίες που παίζουν σημαντικό ρόλο στην κίνηση των αερίων πυραύλων, είναι το μεθάνιο. Ανακαλύφθηκε, λοιπόν, τελευταία, ότι ο "Αρης, ο μεγαλύτερος από τους δορυφόρους του Κρόνου, έχει ατμόσφαιρα που αποτελείται αποκλειστικά σχεδόν απ' αυτό το αέριο. Ο δορυφόρος αυτός είναι από τα ελαχίστα άστρα του ηλιακού συστήματος, που έχουν ατμόσφαιρα.

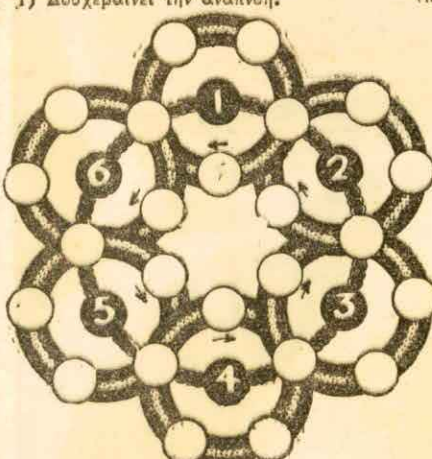
Τα άρματα του μέλλοντος, λοιπόν, θα είναι δυνατόν ν' αναφοδιάζονται με καυσίμο ύλη σ' αυτό το μακρύ πλανήτη και να συνεχίζουν κατόπιν τα ταξίδια τους μέσα στο διάστημα.

Αλλά τότε θα πάμε στον "Αρη; Τίποτα δεν μπορεί να ειπωθεί με ακρίβεια. Οι ειδικοί στα διαπλανητικά ταξίδια, βεβαιώνουν, ωστόσο, ότι, πρώτο πέρασαν πενήτα χρόνια, θα έχη εξασφαλισθεί τακτική επικοινωνία με τους πλησιέστερους πλανήτες.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη των πέντε γραμμάτων, που ν' ανταποκρίνεται στις ακόλουθες σημειώσεις:

- 1) Δυσχεραίνει την αναπνοή.
- 2) Πόλις της Δ. Θράκης.
- 3) Δεν έρχεται μόνο του.
- 4) Κατασκευάσματος εντόμου.
- 5) Σκαπτικό εργαλείο.
- 6) Ποτάμι της Μικράς Ασίας.

Η τοποθέτηση των λέξεων μέσα στους κυκλικούς θ' αρχίζει πάντοτε από τον μικρό κύκλο, κοντά στον οποίο βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθή την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Τα γράμματα των κυκλικών του κέντρου, δηλαδή τ' αρχικά των διαφόρων λέξεων, διαβάσκονται κι' αυτά στη σειρά, που δείχνουν τα βέλη, θα σας δώσουν το επώνυμο ενός φιλέλληνα "Αγ-γλου ναυτικού", που αγωνίστηκε κατά την Επανάσταση και θυσίαστηκε για την Ελλάδα.

K. ΝΙΚ.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	: Εύρωπ α κ η πρωτεύουσα.
2 3 4 2 8	: Κατώφλι.
3 1 2 8	: Εξόγκωμα.
4 5 8 2 8	: Πολλά δέντρα.
5 1 3 4 2 8	: Εκεί ζούσε ο Λεάνδρος.
6 5 4 2 3 5	: Πόλις της Ιταλίας.
7 6 2 8	: Αφηγηση τικού ποιήμα.
8 7 1 5 8	: Το όφειλόμε στους γονείς μας.
9 5 6 0 8	: Σπρώνεται.
0 4 0	: Χρονικό επίρημα.

Φωνηεντέλιπον

Στ-χρ-τν-φλν-βλ-μνφλμς. Πρόκειται για ένα γνωστό ρητό, από το οποίο έχουν αφαιρεθεί όλα τα φωνεντά. Η κάθε λέξη χωρίζεται από την άλλη με μία παύλα.

Με νέα κεφαλή

Προσθέστε στην αρχή της καθεμιάς των κατωτέρω λέξεων ένα νέο γράμμα, ούτως ώστε να σχηματιστούν άλλες τόσες λέξεις, με έντελως διαφορετική σημασία. Πρέπει όμως τα νέα αυτά αρχικά να σχηματίζουν το όνομα μιας ιστορικής πόλεως της Πελοποννήσου.

Ο Σ Ο Σ — Ι Ο Σ — Ο Ε Ο Σ — Ι Ο Ν — Κ Ο Π Ο Σ.

Στοιχειόγραφος

"Όπως είμαι αν μ' αφήσεις, ζώω γίνωμαι τροφή. Το κεφάλι αν μου σβύσης, ποιά κάνειε έκκουσή.

Αριθμητικό παίγνιδι

Μεταξύ των αριθμών: 3 7 9 6 5. Απ' χωρίς να αλλάξετε τη σειρά τους, να παρενθεθούν τα 4 σημεία της αριθμητικής, ούτως ώστε το εξαγόμενον των διαφόρων πράξεων να είναι μηδέν.

Μεταγραμματισμός

Μυροδόλος, νήσος είμαι στην Άσια κοντά κείμαι. "Αν την κεφαλή μου σβύσης, άλλη νήσος θ' απαντήσης, που αν αλλάξη την ούρα, γίνεται άνθος μία χαρά.

Αφαίρεσις τριψηφίων

Πάρτε έναν ώριμο τριψήφιο αριθμό. Γράψτε ύστερα τα ψηφία του κατά την αντίθετη σειρά. Κι' αφαιρέστε τον δεύτερο τριψήφιο αριθμό από τον πρώτο. Η διαφορά που θα βρήτε, θα είναι και πάλι τριψήφιος αριθμός, με τα ίδια ψηφία, αλλά σε άλλη διατάξη. Ποιός είναι ο αρχικός τριψήφιος αριθμός;

Δοκιμάστε να τον βρήτε.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά χώρα έχει σήμερα το Κόπελλο Νταϊνς του τένις; η Αυστραλία ή οι Ηνωμένες Πολιτείες;
- 2) Ποιός από τους παρακάτω λιμένες βρίσκεται πλησιέστερα στον Ισημερινό; Η Μάλτα, το Κολόμπο ή η Σιγκαπούρη;
- 3) Ποιό είναι το όνομα του κουρέως της Σεβίλλης, στο γνωστό μελόδραμα;

Η λέξι που λείπει

Συμπληρώστε στις παρακάτω φράσεις τη λέξι που λείπει από την καθεμία:

- 1) Ρωμίος και... 2) Δαυίδ και...
- 3) ...και Παύλος.
- 4) Τα... βασικά χρώματα.
- 5) Τα... θανάσιμα αμαρτήματα.

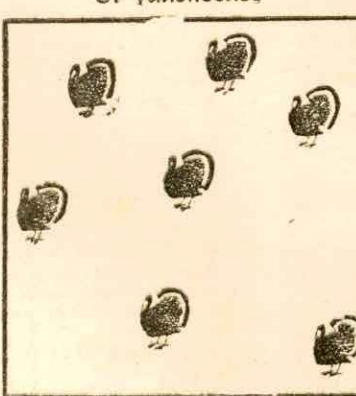
Αίνιγμα

Εμπρός έχω δυο σαγόνια και δυο κεφαλές όπισω, που κουνάει ξένο χέρι για να φάω και να ζήσω. Στην αρχή δεν έχω δοντίσια κι' έτσι τρώγω μία χαρά. Όταν όμως κάνω δόντια, δεν μπορώ να φάω πιά!

Στοιχειόγραφος

"Όρος μέγα, που απ' αυτό ονομάστηκε η φυλή μας, τρεις κορφές του άφαιρώ και μικρό κάνω νησί μας.

Οι γαλοπούλες

Οι έφτα αυτές γαλοπούλες, που πλεονάσαν από την χριστουγεννιάτικη αγορά, είναι κλεισμένες σε μία τετράγωνη μύτρα. Πρέπει τώρα να τραβήξετε τρεις ευθείες γραμμές ανάμεσά τους, έτσι ώστε να χωριστούν τελείως η μία από την άλλη.

Γρίφος

Καίω, ύλη, δσαι, χυτά, σκύλοι, δας, τού.

Οι λέξεις αυτές που φαίνονται εκ πρώτης όψεως, ότι δεν έχουν καμιά σχέση μεταξύ τους, σχηματίζουν ωστόσο μία πολύ λογική φράση. Μήπως μπορείτε να την ανακαλύψετε;

Οι λύσεις στη σελ. 72

Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΕΧΘΡΟΣ τής αγραμματοσύνης

"Εφτίασε αλφάβητα για 100 γλώσσες

Αφού κατόρθωσε νέα αλφάβητα για 100 περίπου γλώσσες, ο ειδικός γλωσσολόγος δόκτωρ Φράνκ Λάουμπαχ επέστρεψε τελευταίως από το Αφγανιστάν, όπου σημείωσε ένα ακόμη θρίαμβο. Παρ' όλη δηλαδή την αρχική αντίδραση των φανατικών «μουλάδων», που στηρίζουν τη δύναμή τους στην ανύπαρκτη του πλήθους, ο δόκτωρ δίδαξε ανάγνωσι σε πολυαριθμούς Ιθαγενείς, με 14 μόνο μαθήματα.

Μολονότι έχει περάσει τα 70 χρόνια του ο μικροκαμωμένος αυτός πάστωρ είναι δραστηριώτερος από πολλούς νέους. Ελάχιστοι έχουν ακούσει το όνομά του, στην Ευρώπη. Στις άλλες όμως χώρες, τις λιγότερο προσεχόμενες, τον θαυμάζουν και τον σεβονται εκατομμύρια άνθρωποι, σαν έχορδο άσπινδο της αγραμματοσύνης.

Το αξιοσημείωτο έργο του άρχισε στις Φιλιππίνες, όπου είχε πάει ως ιεραπόστολος το 1915. Λίγα χρόνια αργότερα, βρισκόταν στις άγριες ερημιές του Μιντανάο, διδάσκοντας ανάγνωσι στις εθνικές φυλές των Ιθαγενών, μ' ένα σύστημα που είχε επινοήσει μόνος του. Είχε αποδώσει δηλαδή τη γλώσσα τους μ' ένα αλφάβητο με 12 ψηφία, κι' έτσι τους μάθαινε να διαβάζουν, όχι σε μήνες ή σε ημέρες, αλλά σε λίγες ώρες μόνο!

Το αποτέλεσμα αυτών των προσπαθειών του ήταν να μεταβάλει τις φυλές εκείνες των άγριων πολιτισμών σ' ένα δημοκρατικό και φιλεργονικό λαό.

Η επιτυχία του στην Φιλιππίνες τον έκανε να συνεχίσει κατόπιν το έργο του και σ' άλλες καθυστερημένες χώρες.

Η Αφρική, με τις 300 γλώσσες της, αποτελούσε ένα δυσκολώτερο πρόβλημα. Ο Λάουμπαχ έπεισε να αλφάβητα των πιο διαδεδομένων απ' αυτές, κι' ύστερα ριχθηκε στη δουλειά, με τη βοήθεια επιτροπών από Ιθαγενείς.

«Είναι ο μεγαλύτερος ευεργέτης που γνώρισε η Αφρική, από την εποχή του Λιδίγκστον» είπε γι' αυτόν ένα σημαντικό πρόσωπο.

Υστερα ο Λάουμπαχ μετέφερε διαδοχικά τη δράση του στην Αίγυπτο, τις Ινδίες, την Τουρκία, τη Συρία, την Παλαιστίνη. Πέρασε κατόπιν στη λατινική Αμερική. Στο Περού μόνον, 14.000 δασκαλοι μεταχειρίστηκαν από τότε τη μέθοδό του γι' α να μάθουν γράμματα στους Ιθαγενείς.

Τις μεγαλύτερες όμως δυσκολίες συνάντησε στην Αθηναισία. Δεν υπήρχαν εκεί πολλές γλώσσες όπως στις Ινδίες και στην Αφρική, αλλά μία και μόνον: η αμχαρική. Είχε όμως ένα αλφάβητο από 250 ψηφία, που χρειαζόταν να περιορισθούν σε 40 μόνον. Αυτό ήταν το πρώτο βήμα. Υστερα, ο Λάουμπαχ προσάρμοσε τα φωνητικά ψηφία αυτής της γλώσσας στο λατινικό αλφάβητο.

Σε μερικές γλώσσες, δεν χρειαζόταν να μεταχειρισθώ περισσότερα από 12 σύμφωνα και 4 φωνήεντα. Βοηθήσει δε πάντα στη διδασκαλία του από εικόνες — σύμβολα.

«Ας υποθέσουμε π. χ. ότι διδάσκει στους αγράμματους να διαβάσουν Ισπανικά. Έχει εμπρός του ένα πίνακα με τρεις στήλες. Δείχνει λοιπόν στο μαθητή μια φτερούγα, ζωγραφισμένη στην αριστερή στήλη, και τον ρωτά: τί είν' αυτό.

— Άλλα, (φετερούγν) απαντάει ο μαθητής.

Ο δάσκαλος του δείχνει τότε τη λέξι αυτή στη μεσαία στήλη και του εξηγεί ότι αρχίζει με το ψηφίο Α, που εικονίζεται στη δεξιά στήλη.

Ετσι, με μία σειρά από σύμβολα, τους ήχους των (λέξεων) και τα αρχικά ψηφία τους, ο μαθητής διδάσκεται ανάγνωσι γρήγορα και εύκολα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Λάουμπαχ δεν ξέρει συνήθως ούτε ο ίδιος την κάθε γλώσσα που αρχίζει να διδάσκει! Τη μαθαίνει όμως, καταρτίζοντας αυτούς τους πίνακες των συμβόλων και των ήχων.

Κατά τη γνώμη του, η δυσκολώτερη γλώσσα είναι η αγγλική. Κι' όμως έχει επινοήσει τώρα μία απλή μέθοδο εκμάθησής της σε 26 μαθήματα!

Πρωτοχρονιάτικο ελληνικό ανέκδοτο

Στην Επανάστασι του 21, μία Πρωτοχρονιά πήγαν τα παιδιά να πουν τον «Αν Βασίλη» στο σπίτι του Νικητάρη. Στο σπίτι του ήρωας βρισκόταν την ώρα αυτή και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Ο Νικητάρης δεν είχε χρήματα να «φιλέψει» τα παιδιά και ζήτησε παράδες από το γέρο του Μωσά.

— Δεν ντρέπεσαι; του είπε ο Κολοκοτρώνης γι' α να τον πειράζει. Κοτζάμ καπετάνιο εσύ, με τόσες δόξες και να διακονείς; Τι σόι στρατηγός είσαι;

— Πραγματευτής δεν είμαι, του αποκρίθηκε ο Νικητάρης. Τόχε η μοίρα μου να γίνω καπετάνιος. Μά δεν θέλω να κάνω εμπόριο το καπετανλή μου.

Η τράπουλα

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' ένα χωριό ένας εργάτης, που είχε ένα πολύ-πολύ μεγάλο ελάττωμα: Να παίζει χαρτιά. Όσα λεπτά έδινε από τη δουλειά του, πηγαίνε ίσα στον καφεζή, γι' α να τα παίξει με την παλιοπαρέα του.

Ήθελε όμως καιρός, που παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, μα δεν έπαψε την κακή συνήθειά του.

Ένα βράδυ, λοιπόν, γυρίζει συλλογισμένος στο σπίτι του. Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς και σκεπτόταν τί να πη στη γυναίκα του και στα παιδιά του, που τον περίμεναν να τους πάει κάτι να φάνε. Σοφικά, στο δρόμο του τον σταματάει ένας άνθρωπος και του λέει:

— Καλησπέρα, πατριώτη, μου κάνεις μία γάρι:

— Άν μπορώ, μετά γαρῶς μου, του αποκρίθηκε ο εργάτης.

— Σε παρακαλώ, με παίρνεις στο σπίτι σου να φάω και να κοιμηθώ απόψε, γιατί είμαι ξένος και κουρασμένος;

— Να σε πάρω, του λέει εκείνος. Μπροστά, λοιπόν, αυτός, πίσω του ο ξένος, τραβήκανε γι' α το σπίτι. Άμα φτάσανε έξω από την πόρτα, γυρίζει ο εργάτης και τί να δει; Κοντά στον ξένον, άλλους δώδεκα ανθρώπους. Σκύβει τότε σ' α τού του και του λέει:

— Ποιοί είναι όλοι αυτοί;

— Μη σε μέλλει... Είναι δικοί μου άνθρωποι! του είπε ο ξένος.

Βλέποντας η γυναίκα του εργάτη να μπαίνουν τόσο άνθρωποι στο σπίτι της, τάγανε. Τί να τους βάλει να φάνε, που δεν είχε η οικομοίρα τίποτ' άλλο, παρά μισό καρβέλι ψωμί γι' α τα παιδιά της;

Ο ξένος, που κατάλαβε τη συλλογή της, της είπε:

— Ήσυχασε, καλή μου γυναίκα, και μὰς φάνε το μισό ψωμί. Καθήστε τώρα να φάμε...

Βάλανε τότε το τραπέζι. Καθήσανε οι άνθρωποι του σπιτιού και γύρω-γύρω οι ξένοι. Υστερα πήρε ο ξένος το μισό καρβέλι, το εulόγησε και το μοίρασε. Φάγανε όλοι τους, χορτάσανε και περίσσεψε και κάμποσο ψωμί.

Ο εργάτης κι' η γυναίκα του δεν ξέρανε τί να πουν. Τους φαινόταν άπιστευτο να χορτάσουν τόσοι άνθρωποι με μισό ψωμί.

— Ποιός νάναι αυτός; ψιθύρισε σ' α τ' α της γυναίκας του ο εργάτης.

— Είμαι ο Χριστός! αποκρίθηκε ο ξένος, που κατάλαβε τί είχε το αντρόνυνο. Άμέσως έπεσαν και τ' α προσκύνησαν.

Οι δώδεκα σύντροφοί του, ήταν οι δώδεκα Αποστόλοι.

— Τώρα που έμαθες ποιός είμαι, θέλω να σου κάνω μία γάρι γι' α την φιλοξενία σου, του είπε ο Χριστός. Τί ζητάς από μένα;

Ο εργάτης, που το κακό ελάττωμα είχε φωλιάσει μέσα του, αντί να ζητήσει να του χαρίσει ο Χριστός ύγεια και ευτυχία στο σπιτικό του, τί νομίζει πως ζήτησε:

Να κερδίει στα χαρτιά!

— Καλά! του απάντησε ο Χριστός. Κι' έγινε άφαντος με τους Αποστόλους του.

Κι' αλήθεια, ο εργάτης, με τα λεφτά που πήρε γι' α μεροκάματο της Βδομάδας, έπαιξε και κέρδισε. Κι' από την ημέρα εκείνη, πάντα κέρδιζε. Αποτόνησε έτσι βίος πολύ. Έγινε ο πρώτος νοικοκύρης του χω-

Χειμωνιά

Το πειρηματάκι σας

Στο χωριό με τ' άσπρα σπίτια ήθελε η χειμωνιά, μαζευτήκαν τα σπουργίτια και ζήτησαν ζεστή γωνιά έξω απ' το χωριό τα σπίτια ήθελε η παγωνιά.

Τα κλαριά δεν έχουν φύλλα, σπόρος πουθενά.

— Την 1 Ιανουαρίου, του αποκρίνεται εκείνη. Κι' έβω το παυλί πεντα.

Τα κλαριά γυμνά από φύλλα σπόρος πουθενά.

Το καλό παιδί θ' ανοίξει τότε, τί χαρά και τα ψιχουλά θα ρίξει στα πουλάκια τα μικρά.

Το θολό τζάμι θ' ανοίξει τότε, τί χαρά.

Μια και δυο θα φτερουγίσουν μέσα στην αύλη, την κοιλιά τους να γεμίσουν πούταν άδεια ώρα πολλή και γι' α άλλο θα ξεκινήσουν — ώρα τους καλή!

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το σκάρτο ημερολόγιο

Η ιστορικούλα σας

Ο μπαμπάς του Βασίλη είχε πάρει από ημέρες ένα ημερολόγιο του Νεου Έτους 1953. Όταν το κρέμασε στον τοίχο, η κόρη του Μαρτίκα θέλησε από περιέργεια να βγάλει μερικά φύλλα, γι' α να διαβάσει τα στιχάκια που ήταν τυπωμένα από πίσω. Έτσι έφτασε στις 15 Ιανουαρίου. Τη στιγμή εκείνη μπαίνει ο Βασίλης και τη ρωτάει:

— Μαρτίκα, πότε πέφτει η Πρωτοχρονιά που θα πάρουμε τα δώρα;

— Την 1 Ιανουαρίου, του αποκρίνεται εκείνη. Κι' ο Μιχαλάκης, χωρίς να πη λέξι, βγαίνει έξω.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο Βασίλης ανεβαίνει σε μία καρέκλα, φτάνει το ημερολόγιο κι' αρχίζει να βγάλει ένα-ένα τα φύλλα μουρμουρίζοντας:

— 16 Ιανουαρίου, 17... 18... 31... 1 Φεβρουαρίου... 2... 28... Φεβρουαρίου...

Και τραβώντας όλα τα φύλλα του ημερολογίου φτάνει και στις 31 Δεκεμβρίου. Σαφικά μπαίνει μέσα ο μπαμπάς του και βλέπει στο πάτωμα σωρό τα φύλλα.

— Τι κάνεις εκεί, Βασίλη; τον ρωτάει Εκκλητικός.

Κι' ο Βασίλης στενοχωρημένος και κατουφιασμένος:

— Ψάχνω, μπαμπά, να βρω την 1 Ιανουαρίου... Μά βλέπω πως σε γέλασαν και σου δώσαν... ημερολόγιο σκάρτο!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Χιοθύμωρ

Ο Γιαννάκης είναι καλός κι' έπιμελēs μαθητής. Το μόνο όμως που δεν χωνεύει είναι τ' Γεωγραφία, και γι' αυτό φροντίζει, όταν έχει, αυτό το μάθημα πότε να κάνει τον άρρωστο και πότε να το σκαίει από το σχολείο.

Παρ' όλ' αυτά ξέρεει ότι την Αμερική την ανακάλυψε ο Χριστόφορος Κολόμβος. Και στενοχωρημένος ένα βράδυ λέει στην αδελφούλα του:

— Ούφ, κι' αυτή η Γεωγραφία! "Όσο την συλλογίζομαι αναρωτιέμαι γιατί να γεννηθώ πριν από τον Κολόμβο!

Γιατί το λές αυτό, Γιαννάκη; Μήπως ήθελες έσυ ν' ανακαλύψεις την Αμερική;

— Όχι, καμνην κι' εσύ. Νά, γιατί η Γεωγραφία είναι θα είχε πιο λίγες ηπειρούς και θα σκοτώζομουν πιο λίγο γι' α να τη μάθω την αγνώστη!

Ντίνος: Δεν μου είπες, μπαμπά, ότι δεν είναι καλό πράγμα να χταπάς ο ένας τον άλλον;

Πατέρας: Ναι, παιδί μου. Άλλά γιατί το λες αυτό;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Ντίνος: Δεν μου κάνεις τη χάρη να δώσης αυτή τη συμβουλή και στο δασκαλό μου;

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Στή ρουλέτα

Από τα λευτεράτα τη η Έφταλία με τη μαγνητική δύναμη των ματιών της, ήφερνε μια μεγάλη παραχή σ' όποιον την καρσινόταζε.

Γι' αυτό απόψε που κάποιο ανεξήγητο καπρίτσιο, κάποια ακαθόριστη ώθησι, την τραβούσε στον καφενέ του μαχαλά, που βάλανε έτσι για τ' αντίτι, όπως κάθε χρόνο, ρουλέττα, σκέφτηκε η Έφταλη Σμυρνιά να προφίταρη.

— Ήβόι καλέ! είπες' ένα περαστικό κουμπάρο τη. "Ελα, πάμε να παίξουμε συντροφικά."

Τα λόγια της ήταν τόσο πειστικά, και τόσο υποδουλικά, που Ιστέρ-Ιστεμζ τόκανε καμπούλ ο κουμπάρος.

— Αμέσως η Έφταλία, που κατάλαβε πως τόν κόλπο πέτυχε, τόν τράβηξε μέσα με ουσταλίκη, τόν ήκατσε στο ντιβάνι της, κι' αφού πρώτα κατάφερε η μεγάλη κατοφερτζού να υποτάξει τη θέλησή του στην δική της συνέχισε:

— Τώρα κουμπάρε Ζορλάντισε τόν έαυτό σου όσο μπορείς, συγκεντρώσου κι' αίντε στον καφενέ στο ντουρσέκι να παίξουμε.

Κάποιο ξεκούρασμα, μια παράξενη νυστάλα τουρφέ, κι' άψε-σβύσε, ο κουμπάρος άποκοιμήθηκε.

Γελούσαν και τα μουστάκια τσ' Έφταλίας και με ύφος τζαντάρμα κομαντάν, ξεκολούθησε:

— Βούρ μέσα!... Κύτταζε τσι γκρουπιέρηδες, δώσε μου τα σουσούμια τους κι' ούλα τ' υτελάλια...

— Ένα χάχι ήτανε να βλέπη κανείς την ύπνωτιστρία με τόν μόντιουμ π' άρχισε να τσι οροκοντάρη ούλα τ' ανετικα, άπό πού τόν τραπεζί είνε πού γουρλήδικο, και τ' αρέστα κι' έτσι, μ' αυτόν τόν τρόπο, όταν σημείωσε 20 νούμερα η πανούργια τόν σταμάτησε και φώναξε:

— Κουμπάρε, εύπναι!

— Λοιπόν; ρώτησε εκείνος άγκουροξυτηνμένος και περιέργος.

— Νά τα νούμερα, τάγραφα. "Ελα τώρα πάμε."

Και στο μουμένο υπρός εκείνη και πίσω ο κουμπάρος, με τόν Νικολάκη της βρέθηκε στον καφενέ.

— Άίντε Έφταλία, μ' χασομεράς, στο 21 βάλε! τσ' είπες κρυφά ο κουμπάρος.

— Είσαι σίγουρος; ρώτησε ο Νικολάκης πρίν ποντάση η Έφταλία του. Θά κερδίσω;

— Μά ναί, τόν ξέρω, τόνει γράφει κι' εκείνη.

Πραγματικά βγήκε τόν 21! Κι' έτσι ένα γκερεμ ή Έφταλία ποντάρει πάντα, και πάντα κερδίζει.

— Μή τσιγκουνεύεσαι, κουμπάρε, βάλε λοιπόν πολλά, βάλε στο 15, τσ' είπες με παράπονο ο κουμπάρος.

Δίσταζε ή Έφταλία, τρέμοντας ποντάρει, κι' όμως βγήκε τόν 15! Κι' έτσι ξεκάρδισε και γέμισαν οι φούχτες της κέρδη. Ούλοι γύρω σασιντρίσανε, κι' άρχισαν τα τσουπανόκια κι' όταν άπουντο μεσάνυχτα σβύσανε τα φώσια και τ' ξαναβήσανε τόν 1953, ή Έφταλία κατάφερε με την μαγνητική δύναμη των ματιών της να ήφερνε από είκοσαχίλιαρα μπλε κολόρι, κι' ένα βουνό δεκαχίλιαρα από πίσω ο Νικολάκης!

Είπε πετύχες τόν σνέδιό τη.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Πρωτοχρονιά, κουζούμ, στο Άθήνα άσκημο συνήθειο έχουν. Ίσπία κόσμος μαζεμένο ένε ται, χαρτάκια παίζει. Έμνα χίτες χαρτιά ντέν μου ήρσουν. Έγώ μερακλή αντίρωπο ένομαι, μονχαμπέτι θέλω, παρεούλα, ούζακι να πίνουμε χρόνια πολλά να λέμε. Χίτες χαρτιά ντέν μου ήρσουν.

— Άμμια τόν φίλος μου τόν Παντελή, πρωτοχρονιά βράδυ, καλεσμένο μās έκανε.

— Καραμπετάκι, λέει τόν Σουρπουνίτσα μου, έτοιμάσου για την πρωτοχρονιά τόν βράδυ, θά πάμε στου κ. Παντελή.

— Γιατί, κουζούμ;

— Όαη, ρεβεγιόν.

— Έγώ, κουζούμ, ρεβεγιόν-μερεγιόν ντέν ήκσέω έγώ μονχαμπέτι θέλω ούζακι, πασουμαδάκι, τραγουδάκι, φελιά φιστίκι.

— Άμα Σουρπουνίτσα μου λέει, ίσπία τόν κ. Παντελή είναι πολύ καθώς ήρπει, κόσμος καλός να ένετ αι, κυρίες-κυρίες, φουστάνια-μουστανιά, ίσπουδαία πιόματα.

— Κουζούμ, Σουρπουνίτσα λέω, έμνα δαμική κίνησης χίτες ντέν μου ήρσει, αλλά χατήρι σου ντέν ήθέλω να χαλάσω. Ρεβεγιόν ήθέλεις; Ρεβεγιόν να πηαίνουμε!

Πρωτοχρονιά βράδυ, λοιπόν, Σουρπουνίτσα μου μαύρο φουστάνι βάζει, πασουλιά-ματσουλιά, έγώ ίσπουρό κουστούμ βάζω, διπλή κόντρα τρασηγγμένο ένάνω, κενεματογραφικός άσπέρ είναι, να, μόν τόν Θεός σου λέω! Ίσπία ήμπαίνουμε, κόσμος πολλός ίσέλιω.

— Καλησπέρα σας, λέω, χρόνια πολλά, εύτυχές και θεσπέσιον έτος 1953 να ένετ αι!...

— Άμα τόν καλός κόσμος, μούτρα τόν γυρισμένο έκανε:

— Ούφ, λέει δ ένας.

— Η άλλη πιάτη της γυρισμένη έκανε:

— Πούφ, λέει.

— Ύστερα τσιρατζία άπλώνουνε, λέω ούζακι θά φέρνουνε μεζεδάκια φελιά φιστίκι, άμια χίτες τίποτα δέν φέρνουνε. Έγώ-ύρω στά τσιρατζία, κύριοι και κυρίες σιτιρώνονται, χαρτιά φέρνουνε, χαρτιά παίζουνε. Έμνα τόν φίλος μου τόν Παντελή ρωτημένο έκανε, άμια έγώ λέω Παντελή μου χίτες χαρτιά ντέν παίζω.

— Μια ώρα περνάει. Άνθ ώρες περνάνε. Τίρεις ώρες περνάνε. Στόμα μου άνοιγόν:

— Άαααα, χαμουρητό ένάω.

— Ύστερα πάλι χαμουρητό και πάλι, ίσασμένο είναι. Σουρπουνίτσα μου, σέ ένα τσιρατζι σιτιρώνηκε, χαρτάκια έπαιζε. Άλλη μια ώρα περασμένο ένε, χίτες άλλο ντέν ίσάσταζε. Ίσα τόν λοιπόν, κουζίνα τσιαβάνω και τί βλέπω, κουζούμ; Ένα δουλικό, βάι, βάι, βάι, μπουκιά και συχώριο ήτανε.

— Γιαδούμ, λέω, χρόνια πολλά και ίστυνισμένα αίσιον και ίστυνές τόν νέον έτος 1953 να σου ένετ αι, άμια πεινασμένος ένωμαι. Έχεις τίποτα να φάω;

— Έγώ, κ. Καραμπετάκη.

— Με ήκσέρε, κουζούμ;

— Και πώς δέν σās ξέρω, κ. Καραμπέτι;

— Όλη ή γειτονιά σās ξέρει και πρό πάντων οι γυναίκες.

— Άμάν! Χίτες άλλο ντέν περιμένο. Στιρουμπούλα γλυκά-γλυκά χαμογελασμένο μ' έκανε, κι' έγώ ίγκυαλιά παίζω;

— Ίστυνές τόν νέον έτος! λέω και φιλημένο έκάγω.

— Ύστερα κρασάκι μου βγάξει, μεζεδάδια βγάξει, έγώ από πιάτο, μεζεδάκι ήπαίρω, άμια όχι μόνο από τόν πιάτο. Βάι, βάι, βάι, τί γούρι ήταν τούτο, υπέ;

— Είς ύγειαν!

— Έξείζα, κουζούμ!

— Νά μόν ζήσης κ. Καραμπετάκη!

Μέσα όλοι χαρτάκια ήπαίζανε, άμια έγώ σιτιρουμπούλ δουλικά στά γονάτα μου ήπηρε. Ύστερα Παντελής κουζίνα μπαίνει, πρακτοφόρω με ίσέλιω:

— Τί κάνεις έδώ, Καραμπέτι;

— Γιαδούμ, λέω, έγώ χαρτιά ντέν ήκσέρω. Ρεβεγιόν έσεις κάνετε κι' έγώ δικό μου ρεβεγιόν κάνω...

Παντελής πολύ θυμωμένο ένε, άμα τί με νοιάζει; Έγώ πολ-πολύ άραία πέρασα και άμην Παναίτσα μου, όλο τόν 1953 έτσι να περάσω!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Δούναι-λαβείν

Τί είν' αυτό, μαντάμ; Πώς; Μία γραβάτα; Πουλάτε γραβάτες και δέν τόν ξέρω; Ά! Δέν πουλάτε. Άμ τότε; Πώς; Μόν τήν προσφέρετε ως πρωτοχρονιάτικο δώρο; Μιλ μερά, αλλά δέν τόν παίρνω. Μάλιστα. Έσεις μόν τόν προσφέρετε κι' έγώ δέν τόν δέχομαι. Δικαίωμα μου δέν είνε; Μπα σέ καλό σας!...

— Όρίστε; Γιατί δέν τόν δέχομαι; Πρώτον γιατί έτσι μόν άρέσει. Και δεύτερον γιατί τόν έγω ως άσχημ ήπαράσαν και άσθον πίστewας και νόμου της ζωής μου, να ή δένομαι δώρα ποτέ, είς άδελφίαν περιπτύων και από κανένα. Έξηγουμαι!

Γιατί έγω αυτή την άσχημ; Παύτων δώρον δέν θέλω υποχωρώσεις. Και δεύτερον διότι κάθε προσφερόμενον δώρον είνε πονηρό και ύπουλο δόλωμα. Διότι πώς προσφέρω δώρον, υπολογίζει να τόν εισπράξει διπλάσιο. Σου λέει: Τού κάνω δώρον πενήντα γιλιάρων δραγαμών για να τόν υποχωρώσω κι' εκείνος θά μόν κινή δώρο έκάτο.

Πώς είπατε; Συμφωνήσατε με τόν Γιαννάκη να μόν κάνετε αυτό τόν δώρο για να μ' εύχαρισήσετε; Βρέ δέν τα παρατάτε αυτά τα παραμύθια; Περνάνε σέ μένα; Η ήμπος δέν ξέρω τόν Γιαννάκη κι' αλ τού λόγου σας, μαντάμ, τί συμφοροντολόγοι και τί ύπεροβουλοί άνθρωποι είσαστε; Άμ σας έχω καταλάβει και από τήν καλή μάλιστα. Έσεις δέν δίνετε τού άγγέλου σας νερό, αν δέν είσαστε έκ τών προτέρων βέβαιον ότι θά τόν καλοπληρώθητε, μέ τόκο και επίτοκιο. Για ν' άποφασίσετε σεις να μόν χαρίσετε μια γραβάτα, έχετε κανεί οίκογενειακό συμβούλιο πρώτα και κάτι έχετε βάλει στο νού σας ν' άρπάξετε από μένα. Κάποιοι ύπολογισμό έχετε υπ' όψη σας και γι' αυτό άγοράσατε αύτή τη γραβάτα. Για να με υποχρεώσετε και ναόβετε μετά να μόν υποβάλετε τήν αίταίτησή σας. Σκεπτόσαστε ότι έγώ θά σκεφτό; «Οί καλοί αύτοί άνθρωποι μόν χάρισαν μια γραβάτα τήν πρωτοχρονιά. Πώς να τούς άρνηθώ έκείνον που μόν ζήτηνε;» Και λοιπόν, σας πληροφορώ ότι πέσατε έξω στους ύπολογισμούς σας. Λάθος είνε πόρτα!

— Όρίστε; Δέν είν' αυτό; Άμ αν δέν είν' αυτό, είνε τόν άλλο. Παίδ άλλο; Τό άλλο πού είπαμε ντέ! Ύστεροβουλία. νούμερο δύο: Θά τού κάνουμε έμεις δώρο μια γραβάτα και μεθαύριο, στην έορτή τού Γιαννάκη, κάτι θά μās φέρη και τόν κορόιδο. Όχι γραβάτα, βέβαια. Κάτι καλύτερο. Άς πούμε ένα πουλόδερ, ένα στυλό ή ένα σερβιτόνο. Γι' αυτό πάτε! Θυσιάζουμε τη γραβάτα για δόλωμα, για να πιάσουμε τσιπουρά. Άμ δέ!

Πώς είπατε, μαντάμ; Σας άδικώ; Με συγχωρείτε, αλλά έσεις άδικείτε τή νοημοσύνη μου. Κι' επί τέλους αυτό τόν έθιμο τών δώρων δέν τόν άσπάζομαι. Ό ένας παίρνει μια γραβάτα και δίνει μια τσιγαροθήκη, ο άλλος λαμβάνει ένα στυλό και δίνει ένα ρολόι, ο άλλος ένα μαντήλι και δίνει μια πουντηρία, δώσε και πάρε, παραδέρει να γίνεται. Όχι! Μυριάκις όχι. Ό Πελοπίδας είνε έξω από αυτό τόν ήλιθιο δούναι-λαβείν. Ό Πελοπίδας ούτε λαμβάνει, ούτε δίδει. Δέν λαμβάνει διά να μόν δίδη και δέν δίδει διά να μόν λαμβάνη. Λοιπόν, κρατήστε τη γραβάτα και περάστε τή λαιμαργία στο λαιμό τού Γιαννάκη. Κατά τόν άλλον αίσιον και εύτυχές τόν νέον έτος και αν με ξαναδείτε μόν γράφετε. Συμφοροντολόγοι!

Σχέσεις χωρίς αίσθημα

Συννεφιασμένη Αύγουστα: Μόν προένοον περιέργη έντύπωσι αύτά πού μόν γράφετε για τήν συμπεριφορά τού άρραβωνιαστικού σας. Είλικρινά δέν τήν καταλαβαίνω και φυσικά δέν τήν δικαιολογώ. Πώς μπορεί ν' άδιαφορή έτσι και να μόν φροντίζει να βρισκείται κοντά σας, όταν τελείωση τήν έργασία του και καμμία άλλη κοινωνική ύποχρέωση δέν τόν άσπάζοι; Ίσα-ίσα, συνήθως οι άρραβωνιασμένοι έκελδον εύκαιρία και από τήν πού δύσκολη άσπαχόλησι τους, για να βρεθόν κοντά τόν άσχημ τον προσώπον. Και τόν πιο παράξενο είνε, αύτό πού προσθέτετε στο γράμμα σας: «Μόν κάνω γνωστό άκόμα, ότι και μετά τόν γάμο μας θά εξακολουθήση αύτήν τήν τακτική!» Δηλαδή, θά δημιουργή εύκαιρίες να λείπη από κοντά σας και να ξεπορτίξη; Μά, τότε, θά πρέπη να σας δώση τούλάχιστον μια έξήγησι. Γιατί, παντρεύεσθαι, λοιπόν; Γιατί άναλαμάνει ύποχρεώσεις; Γιατί άναλαμάνει ύποχρεώσεις και περιέργη ή λογική του!

Δυό έργαζόμενες φίλεις: Άπαντά κατέ σειρά στά θέματα τού κοινού σας γράμματος. 1) Έκάνετε πολύ καλά πού δείξατε αύτή τη στάσι στον νεαρό. Και μόν άνησυχώ, ούτε να μετανιωμένη, πού δέν σας ξαναγράψω. Θάπρεπε να ξέρετε, ότι αν τόν άσχημ τόν είνε είλικρινές, εύκολο και άποδεδομένη μπορεί να σας... άνακαλύψη και να έρθη να σας ζήτηση από τούς δικούς σας. 2) Άπ' ό,τι κατάλαβα από τόν γράμμα σας, πού δυστυχώς είνε ελλειπών γραμμένο και με νερωμένο μελανί, νομίζω ότι δέν πρέπει να έχετε και πολλή εμπιστοσύνη στο νεαρό, πού σας δημιουργεί αύτά τα παραμύθια. "Όσο κι' αν τόν αγαπάτε, όπως με... κεφαλαία γράμματα μόν τόν δηλώνετε, καλό και φρόνιμο είνε να μόν εκθέτη μεζί του, προτού αύτός εξακαθήση σούδα και είλικρινά τούς σκοπούς του άπέναντί σας. Άφού και οι δικοί του είνε διατακτικοί να τόν δικαιολογήσουν στίς εκδηλώσεις του αυτές, πολύ περισσότερον έσεις όφείλετε να φαγή ή επιφυλακτική. Γιατί είστε ένα φτωχό και έργαζόμενο κορίτσι, πού πολύτιμη και μοναδική σας προικία είνε ή έντιμότης σας και φυσικά δέν πρέπει να τή διακινδυνεύετε για μια άπλη περιπέτεια!

Τρεις στρατιώτες, Σ.Τ.Γ. 917: Αυτούμαι πολύ, πού δέν θά μπόρεσω να ίκανοποιήσω τήν έπιθυμία σας.

Αναμειν, σέ δυό άγάπες, Πειραιά: Μόν γράφετε ότι αγαπάτε μια κοπέλα, πού δέν άνταποκρίνεται στο άσχημ σας και συνάμα σας αγαπάει μια άλλη, για τήν όποια και σεις αίσθάνεστε «κάποια συμπάθεια». Λοιπόν, τί περιμένετε; Άφού ή πρώ-

τη είνε... ψηλομύτα, «περιορισμένη» στην άλλη, φροντίζοντας να μεταλλάξετε σιγά-σιγά τή συμπάθεια σέ θερμότερο άσχημ. Αυτό είνε τόν φρονιμότερο και μόν κάνετε κανέναν άλλον είδους παράτολμα σχέδια για τήν πρώτη. Έχω τήν έντύπωσι, πώς ή δεύτερη κοπέλα είνε είλικρινέστερη και συνεπώς αξιότερα θά στάση κοντά σας, άφού μάλιστα έχετε και τόσο εύγενικούς και σούδαρος σκοπούς!

Σμηνιτάκι Ε.Θ.Χανά-Κρήτης: Νομίζω, αγαπητέ μου, ότι πολύ άργά... έσπνήσατε να ζητήσετε τή συμβούλη μου! Άπορώ μάλιστα πώς από τήν αρχή τόν ήρατε τόν πράγμα τόσο επίτολμα! Άφού αγαπιέστε με τήν κοπέλα και μάλιστα άφότος έπληθε τόν μοιραϊόν, όφείλετε έσεις, σαν τιμω παλληκάρι, να πάτε να συναντήσετε τόν πατέρα της, να τού όμολογήσετε τήν αλήθεια, για τις σχέσεις σας και να τού ζητήσετε τήν κόρη του για σύζυγό σας. Έσεις, όμως, αντί να κάνετε αύτό πού σας έπέβαλλε ή έντιμότης και ή άξιοπρέπεια σας, περιμένετε να έμφανισθή, νεός ύποψιος, πού άρραβωνιάστηκε τήν κοπέλα. Και τώρα μόν ρωτάτε έμένα τι να κάνετε. Μά τι νομίζετε, ότι πρέπει να κάνετε: σάς ρωτώ κι' έγω. Άν ή κοπέλα δέν έχει καμμία ιδιαιτερή συμπάθεια για τόν άρραβωνιαστικό και άπλως τόν άνχετα, επειδή της τόν δίνουν, τότε νομίζω, ότι μπορείτε να έρθετε σέ μια κοινή έξήγησι και άπόφασι, μετά τήν όποια ν' άπευθυνήτε στον πατέρα της και να ένεργήσετε, άπως σας υπέβαλλε παραπάνω.

Βασίλισσα της νύχτας, Μεσολόγγι: Έπειδή, άκριβώς, έσεις είσθε «μια κοπέλα δεκαέξη χρόνων» και ο πατέρας σας έχει τέτοια κοινωνική θέσι και έπειδή ο νέος πού σας έπείσσε τόν ραβασάκι στον κήπο δέν είνε γνωστό τί μέρος λόγου είνε και τί σκοπούς έχει, σας συνιστώ άυστηρά να μόν δώσετε ούτε άπάντησι, ούτε σημασία, ούτε μ' ένα σας βλέμμα να μόν ένθαυρνέτε τόν νεαρό. Γιατί είστε τόσο άπειρη και τόσο άθωα, πού μια έπιτολμη εκδήλωσι σας μπορεί ν' άποτελέση άρχή μιας άσθηματικής περιπέτειας, ίσως με πολύ-πολύ άσχημα άποτελέσματα για σας και με κινδύνον να εκθέσετε και τήν τιμή της οικογενείας σας στον κύκλο της μκήρης σας κοινωνίας. Κυτάξετε καλύτερα τώρα τις άδωες φιλικές σας συντροφίες, να βοηθήτε τή μητέρα σας στο νοικοκυριο και μεθαύριο ν' άφουσιώθητε από μαθημάτα σας, χωρίς να παίρνη τόν μολό σας άέρα. Άργότερα, θά έχετε τόν καιρό, φυσιολογική και πολιτισμένα να χαρήτε τόν είδωλιό της καρδιάς σας, όταν θά χτυπήση κι' αύτή...

Απογοητευμένη μικρούλα, Μ.Π.: Γιατί αυτές τις έξελίξεις, δέν μπορείτε να τις προβλέψετε από τήν αρχή, άφού και ήλικια και γνώσι έχετε, παραφήσατε να παρουρηθεί σέ περιπέτειες, πού τώρα τόσο σας στενοχωρούν; Η άπελπισία σας δέν είνε δικαιολογημένη και με συγχωρείτε, θά είσθε πολύ άνοητη να κάνετε «ακακό» στον έαυτό σας. Είχατε μια άσθηματική άποτυχία, αύτό είνε όλο κι' όλο. Δέν έχετε τίποτα άλλο τώρα να κάνετε, παρά να ξεγράψετε τόν άνελικρινή νεαρό από τή σκέψη σας, λαμβάνοντας μάλιστα υπ' όψη, ότι καλύτερα, πού ήρθαν έτσι τα πράγματα και φανερώθηκε ήλικίως ο κακόπιστος χαρακτήρας του, πρίν δημιουργήσετε μια άπευθύνες συνέπειες μεζί του... Μικρή είστε και γρηγορά θά παρηγορηθήτε... Άλλά αύτό πού πάσατε έλπίζω να σας γίνη διδακτικό μάθημα για τόν μέλλον.

Ισα έξέλλα 555, Θεσ/γι.

Κην: Κι' έσεις τήν έπιτολαιότητα σας κατοριέστε και σ' αύτήν τα φορτώνετε όλα. Και με ρωτάτε πώς ν' άπαλλαγίτε απ' αύτήν! Μά, άγαπητή μου, δέν είνε τόσο άπλό πράγμα, να σας δώσω μια συμβούλη, σχετικώς, σαν να έπρόκειτο να σας ύποδείξω πώς θά θεραπευθήτε από τούς... κάλους σας! Τό να θεραπεύση κανείς ένα έλάττωμα τόν είνε ζήτημα θέλησης και έπιδόλης. Έτσι μπορείτε τήν έπιτολαιότητα να τήν κατανικήτε, αν λάβετε υπ' όψη σας τις άσχημες συνέπειες πού σας περιμένουν, αν άφείητε και παρασυνήτε. Σε φέβητε ότι ριψοκινδυνεύετε τήν αξιοπρέπεια σας, τήν κοινωνική σας θέσι, τή σούδαρότητα, ίσως και τόν σιγούρο και εύχάριστο μέλλον σας. Τώρα, ως πρός τόν περιστάτικό σας, καλά κάνετε και άπομακρύνετε τόν άεστο αύτό νεο. "Όσο για τόν νεο ύποψιο, πρέπει να φαγήτε επιφυλακτική μεζί του, μετρημένη, σούδαρη. Άν έχη καλό σκοπό, κι' έχη τόν τρόπο του, είμαι βέβαιη, ότι από τή δική σας κυρίως στάσι, θ' άποφασισή να πραγματοποιήση και να φέρη σ' άριστον τέλος τις σχέσεις σας. Με τόν όρο, να τού δώσετε τήν έντύπωσι και τή εύκαιρία να εκτίμηση και τή δική σας ήθική ποιότητα. Μην παρασυνήτε από τις ύποσχέσεις γάμου, για να εκτεθή άνάρμοστα μαζί του σέ κρυφά ραντεβού και τα παρεπόμενα.

Ιδιότροποι, Ήρακλειο: Τό καθήκον σας, αγαπητέ μου, είνε άπλό και άυστηρό: Άφού κάως έκάματε να έμφανισθήτε ως έρπευμένος στην κοπέλα, πού άστούς σας αγαπούσε και σας άγαπά αλήθινά, πρέπει τώρα άγλαχίστον να όπισθήτε με είλικρινεία και να της εξηγήσετε τί ακριβώς σας συμβαίνει. Με έντονο λοδοχούσε στην κοπέλα, πού νεί γίνεται τίποτα. Θά μιλήσετε με τήν ίδια... Άφού όμως από τήν αρχή δέν αίσθανόσαστε τέτοια άσθημα, γιατί να ύποκριθήτε και να δημιουργήσετε μια άσχημη έντύπωσι στην κοπέλα, πού ή άποκαμψι τώρα θά της στοιχίση φερέα!

Α.Π. Δελεινάκι: Είνε άδύνατον να μόν έχετε γράφει και να μόν σας άπάντησα, μέσα σέ ώρι-

σμένη προθεσμία και κατά σειράν προτεραιότητας. Έκτός αν δέν έλαβα τόν γράμμα σας ή δέν ήρθε άκόμα ή σειρά του — άπώνον δέ κι' αύτό, άφού άπάντω στο νεο σας τώρα. "Όσο για τήν άσθηματική σας περιπτώσι, έχω να σας πώ τόν έξής: Η μικρούλα, μάλλον από περιέργεια παρασυνήκε στην άρχή ν' άνταποκριθή στις πρώτες σας. Άλλά άφού μετά τήν πρώτη σας συνάντησι σας άπέκρουσε και σας άποφείγει, τόν λογιώτερο αλλά και συμπεριωρότερο για σας είνε να τήν άφήσετε ήσυχή και να ύπομεινε με γαλήνη τόν πόνο σας, ώπου να σας περάση. Μά μόν κάνετε άλλη ένέργεια, γιατί θά είνε είς φάρος σας.

Δυστυχισμένο σ' έρωτα, Ξάνθη: Κάνετε πολύ-πολύ άσχημα να χαρακτηρίζετε τόν έαυτό σας δυστυχισμένο, επειδή ή κοπέλα πού αγαπούσατε δείχνεται σήμερα ψυχρή και σας άποφείγει. Αυτό είνε συχνό στά είδωλία της νεότητας και δέν πρέπει να σας όπορησέτη. Γιατί ένδεχεται και σεις αύριο να τόν έφραμόσετε με κάποια άλλη κοπέλα. Ξερετε δέ γιατί γίνονται αύτά; Γιατί, άπλούστατα, οι νέοι ξεγελιούνται με τά πρώτα... χασκόγελα έκείνης, και βοδίζουν πρός τήν κατάκτηση, χωρίς να ζυγίζουν κατά πόσον είνε είλικρινές, κι' άγνόν τόν αίσθημα τους. "Όταν, λοιπόν, ίδούν ότι... έκαναν λάθος με τήν έπιτολαιότητα τους, άνασκρούουν πρύναν» και τότε φέρονται άδίκαια και άσυνείδητα στά θυμάτα τους. "Όλ' αύτά, έλπίζω, να σας γίνουν μάθημα για τόν μέλλον!

Βασανισμένη κοπέλλι-τσα, Νίκαια: Εύχαριστούμε πολύ για τά καλά σας λόγια. Δέν κάνουμε τίποτ' άλλο παρά τόν χρέος μας, όπως καλύτερα μπορούμε, με τή φροντίδα να δώσουμε στην έλληνική νεολαία δτι τόν καλό και τόν χρηστό. "Όσο για τόν ζήτημα σας, έσεις μοναχή, πρέπει να ψυχολογήσετε, αν μετά τή στάσι σας ή συνείδησι σας είνε άπόλυτα ήσυχή και αν ή θύμησι τού δέν σας συγκινεί και, άκόμα, αν δέν τόν λασταρά ή καρδιά σας. Η δική μου γνώμη είνε ότι ο νέος φέρθηκε πολύ είλικρινά, όμολογώντας τόν «παράτολμα» του, άλ-

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΠΟΛΥΜΕΛΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
Τό βράδειον Κονιά Ζαί άπονέμεται κάθε χρόνο σέ μια πολυμελή γαλλική οικογένεια με ύποδειγματική ζωή. Έφέτος τόν βράδειο αυτό τόν κέρδισε ή οικογένεια Σαμπρόλ, πού κατοικεί στο Παρίσι και έχει 8 παιδιά. Ό κ. Σαμπρόλ είνε μόλις 37 χρόνων και έργάζεται σ' ένα έργοστάσιο κατασκευής ελαστικών αυτοκινήτων. Άνωτέρω μια φωτογραφία τού έσωτερικού τού σπιτιού των Σαμπρόλ, όπου, λόγω έλλείψεως χώρου, ο πατέρας έχει έγκαταστήσει... όπλατα και τρίπατα κρεβάτια, πού θυμίζουν τις κουκέτες τών πλοίων. Κάτω δεξιά διακρίνεται ή κ. Σαμπρόλ και ήπια της ή μεγαλύτερη κόρη της Χριστίνα, ήλικίας 15 χρόνων.

λά εσάς εθίγη, φαίνεται, ο έγωισμός σας και γι' αυτό ίσως δεν θέλετε τώρα να τον συγχωρήσετε. Αυτό, φυσικά, είναι δικαίωμα σας. Αλλά δεν σκέπτεστε ότι, μπορεί, με την συμπεριφορά σας αυτή, να διακινδυνεύετε την αποκατάστασή του μέλλοντός σας; Έχω την εντύπωση ότι ο νέος φέρτεται ειλικρινά μαζί σας και οι προθέσεις που έχει για σας είναι σοβαρές. Δεν θα μπορούσατε τάχα να τον... ξαναδοκιμάσετε, αφού μάλιστα υποσχέθηκε να μη το ξανακάνει; Φυσικά, αυτό αν γίνει, πρέπει πάντως να είστε επιφυλακτική και να μη βιασθήτε να του προσφέρετε εσείς τα θέλητρά, που πηγαίνει αυτός αναζητώντας στην άλλη...

Ερωτευμένο Κυπριό που ο λ ο, Λευκωσία - Κύπρος: Δεν βλέπω, ειλικρινά, να βρίσκετε σε κανένα εθάρστρον, επειδή δεν του κατένε να εκφράσετε τα αισθήματά, της αγάπης σας στην κοπέλλα, που συμπαθείτε. "Αν σκεφθήτε λογικά και ψυχρά, θα δείτε ότι αυτό είναι πολύ άπλοο και εύκολο πράγμα να γίνει, αν, έννοείται, η αγάπη σας είναι ειλικρινής και αν οι σκοποί σας για το κορίτσι είναι έντιμοι και σοβαροί. Τι ώραίτερο και πιο συγκινητικό από το να εκμυστηρευθείτε απλά, εύγενικά, πολιτισμένα, το άγνοο σας αισίωμα στην κοπέλλα; Νομίζω πως δεν πρέπει να διατάξετε διόλου να το επιτηρήσετε, υπό τον όρο βέβαια, ότι βρίσκετε πως ταίριαζε με τη νέα, ότι είναι καλή και ότι είστε κι' εσείς αξιοί, αν τιμωρίσετε τις κοινωνικές και νόμιμες συνέπειες του ελκρινούς δεσμού σας. Αλλά, αν απωθώτε μόνο στο να περάσετε τον καιρό σας, τότε είναι ανάρμοστο να βλέπετε σε μελέαδες την αίσω κοπέλλα...

Δυο φίλους, Σιάτιστα: Παράδειση, μα όχι πρωτότυπη ή περιπατωί σας. Είστε, μου γράφετε, δυο φίλοι και αγαπάτε και οι δυο ένα κορίτσι. Και με ρωτάτε πως θα γίνει, να υποχωρήσει ο ένας από τους δυο σας για να την παντρευτεί ο άλλος. Υποθέτω πως θα είσαστε πολύ μικροί κι' οι δυο, για να έχετε τέτοιους απειλές περιπατωί και μάλιστα να βιάζεστε για γάμο με μιά παιδούλα άκοια, που το πιθανώτερο είναι ότι παύσει να είναι μικροί και ανέναντα και με τους δυο σας. Γι' αυτό κι' εγώ θα σας έλεγα να το ρίξετε στην τύχη. Αλλά, να τραβήξετε κληρο για να δώτε σε ποιόν θα πέση το ωραίο... Λάφρο. "Η αν αυτό σας φαίνεται άφελος, τότε να κάμετε κοινό διαήμα στην κοπέλλα να της πείτε τι σας συμβαίνει και να την παρακαλέσετε να δώσει αυτή μια «λύση», διαλέγοντας τον ποιο... ακωμό κι' ελένη από τους δυο σας. Αλλά, είν οι μόνες εύθυμες λύσεις σ' αυτό το νεανικό σας παιχνίδι...

Αμφιβολία έρωτευμένου: Αλλά ανδρεία: Αυτό το άδικολόγητο αισίωμα της ζήλειας που σας πιάνει είναι πολύ επικίνδυνο για την ψυχική σας γαλήνη και μπορεί ν' αποτελέσει κάποτε και την αισθηματική σας καταστροφή. Δεν μπορεί να καταλάβω πως δεν το νοιώθετε, εσείς, κορίτσι ξεγυμνο και μορφωμένο. Θα σας δικαιολογούσα να ζηλεύατε, αν δεν ήσαστε βέβαια ότι ο νέος ειλικρινά σας αγαπάει. Μα αφού, όπως μου γράφετε, σας έχει πραγματική αφοσίωση, τι λόγο μπορεί να έχει η ζήλεια σας, έστω και αν τον βλέπετε να συντηρεί μια φιλική συντροφιά ή και να μιλάει με μια κοπέλλα, χωρίς παρεξηγήσι; Επειτα, αν εσείς νομίζετε, πως η ζήλεια σας είναι απόδειξη της μεγάλης σας αγάπης, ωστόσο για ε-κείνον είναι ασφαλώς, μια πολύ στενόχωρη κατάσταση, που τον δεσμεύει και που μπορεί να τον αναγκάσει κάποτε να σκεφθεί, πάνω στον έρωτά του, πολύ διαφορετικά για το αισίωμά σας. Λοιπόν, έχετε του εμπιστοσύνη, αφού το αξίζει για την αγάπη του. Συμβουλευθείτε εξ άλλου και την καλή σας μαυούλα και να δώτε που θα βρή σωτές τις παρατηρήσεις μου, και ελπίζω με τις φρονιμες κουβέντες της και τις συμβουλές της να

φροντίση σιγά-σιγά να σας απαλλάξει από τον κακό κι' επικίνδυνο αυτόν επίδατη της ζήλειας, που αδικα σας τυραννεί.

Δυστυχισμένο φανταστικό: "Αφού μου κάνατε την τιμή να με συμβουλευθείτε, πριν αποφασίσετε να «κάνετε ζημιά» στην κοπέλλα, που αγαπάει και που σας εγκατέλειψε και πήγε με άλλο, φίλο σας, έχω να σας πω το εξής: Είναι έντελως άνοητο κι' επικίνδυνο μάλιστα για σας να σκεφθείτε για εκδίκηση, έπειδή νομίζετε ότι η στάση της κοπέλλας προσβάλλει την ανδρική σας φιλοτιμία. Μα αυτό δεν πρέπει να το πιστέψετε. "Η άχαρη περιστασιαστή διαγωγή της μόνο εκείνη εκδίκη, ότι δεν ήταν ειλικρινής στο αισίωμά της. Και να σας πω, μάλιστα, κάτι: Καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα και η νέα σας φανερώθηκε εγκαίρως τι επιπλοαίο κι' άστατο χαρακτήρα έχει, ώστε έτσι απαλλάσσεται απ' αυτήν γρήγορα και χωρίς σοβαρές συνέπειες. Φαντασθήτε να είχε γίνει αυτό αργότερα, όταν θα

είχατε αναλάβει κοινωνικώτερες υποχρεώσεις για την αποκατάστασή σας! "Ήσυχαστε, λοιπόν, αγαπήστε μου, και μη ριψοκινδυνεύετε παρτολμες εκδίκησης, που θα έχουν άσχημες συνέπειες και για σας. "Η καλύτερη τιμωρία που έχετε να της κάμετε είναι η πλήρης αδιαφορία ή μάλλον η απόλυτη περιφρόνηση σας προς την ανάξια αυτή κοπέλλα!

Ανεξήγητο μυστήριο: "Θεοφάνης: Στις αισθηματικές σχέσεις, κατ' αρχήν, ο άντρας πρέπει να δείχνει κάποια πρωτοβουλία, ενώ η γυναίκα για «λόγους ασφαλείας» οφείλει να είναι επιφυλακτική και να λογικεύεται περισσότερο για λογαριασμό και των δύο! "Αφού λοιπόν, ο νέος δεν ξαναδίνει σημεία ζωής, το πιο καλό είναι να μην κάνετε τίποτα εναντίον του, αλλά να τον παρακαλέσετε να έλθει να τον δει. Γιατί τότε αυτός θα κολακευτεί, ότι εσείς τον υπολογίζετε και θα του ανοίξετε την... όρεξη και για άλλα, ίσως! "Αφήστε, λοιπόν, τα πράγματα στο φυσικό τους δρόμο. Τούλάχιστον

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΒΗΜΑ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ζωηρεύουν μόλις τα λούσετε με το ΕΓΧΡΩΜΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ TINTO COLOR SHAMPOO

ΧΡΩΜΑΤΑ: Καφέ Ισκύρο - Καστανό - Ξανθό - Μαύρο - Γκρι

Ετοι θα του δώσετε ένα μάθημα αξιοπρέπειας, αν νομίζετε ότι φρόντισε ο κύριος αυτός να σας γνωρίσει μόνο και μόνο για να περάσει εύχαιρα μαζί σας τον καιρό του...

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Αντα: "Εκπλησσομαι ότι συνεχίζετε ν' αγαπάτε, να εκτιμάτε και να ενδιαφέρεστε για ένα νέο, που δεν σέβεται την αξιοπρέπεια σας, και δεν σας αγαπά. "Τι περιμένετε απ' αυτόν; Για γάμο δεν σκέπτεται κι' οσα σας λείπει ώριμες στιγμές είναι γιατί ξέρει την ανωμάσια σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του, γιατί θα το μετανοήσατε πικρά.

Ν. Ε. Ο. Δ. Χ. 10 Ρ.: Σας συμβουλεύω να μην καταργήσετε το δικαστήριο. "Αλλά να τον φοβόσθε για να ησυχάσει. "Πληγωμένη καρδιά: "Αθήνας: Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνεχίζετε να σκέπτεστε και ν' αγαπάτε αυτό το νέο, που άλλο σκοπό δεν έχει στη ζωή του, παρά να σας καταστρέψει.

Διώχτε τον, λοιπόν, από το δρόμο σας, πριν σας συμβούν χειρότερα...

Καλότυχη μάγδα: "Αδιαφορή για σας και θέλει να ικανοποιηθ τον εαυτό του, φέρνοντας την ισορροπία που του χρειάζεται. "Αδιαφορή τι θα πει για σας ο κόσμος, κι' αδιαφορή αν θα έχετε κάποια ευθύνη αργότερα απέναντί του παιδιού σας. Αυτός κατατάζει τον εαυτό του και φτάνει - όπως είδατε - μέχρι του σημείου να λιποθυμή, όταν βλέπει ότι οι επιθυμίες του δεν προκύπτουν να πραγματοποιηθούν. Είστε σοβαρή, λογική, με πείρα της ζωής; Διακόψτε κάθε σχέση μαζί του.

Μιά δυστυχισμένη κυρία, Πειραιά: Να εγκατέλειψτε τις παράνομες σχέσεις, να αφήσετε το παιδί εκεί όπου θα περνά καλύτερα, και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας. Τώρα, όσο είστε ακόμα νέα δεν καταλαβαίνετε τις ευθύνες που μαζεύετε γύρω σας: Θα τις καταλάβετε αργότερα, όταν περάσει η ηλικία και βρεθείτε μόνη και δυστυχισμένη.

Κρίμα στην αγάπη που σ' ού πρόσφερα Ε. Α.: Καί βέβαια πρέπει να τον εγκατέλειψτε γιατί σας κοροιδεύει. Ε. Σ. 19845: Είστε 20 χρόνων και ακόμα δεν σας αγάπησε μια νέα, όπως μου γράφετε. Αυτό είναι το παράνομο σας! "Μέχρι σήμερα με κανένα κορίτσι δεν έχω συνδεθεί περισσότερο από μια φίλια. Τι περισσότερο ζητάτε; "Εξ άλλου, αφού δεν έχετε κανένα τιμω σκοπό, μη ζητάτε περισσότερα.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Αντα: "Εκπλησσομαι ότι συνεχίζετε ν' αγαπάτε, να εκτιμάτε και να ενδιαφέρεστε για ένα νέο, που δεν σέβεται την αξιοπρέπεια σας, και δεν σας αγαπά. "Τι περιμένετε απ' αυτόν; Για γάμο δεν σκέπτεται κι' οσα σας λείπει ώριμες στιγμές είναι γιατί ξέρει την ανωμάσια σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του, γιατί θα το μετανοήσατε πικρά.

Ν. Ε. Ο. Δ. Χ. 10 Ρ.: Σας συμβουλεύω να μην καταργήσετε το δικαστήριο. "Αλλά να τον φοβόσθε για να ησυχάσει. "Πληγωμένη καρδιά: "Αθήνας: Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνεχίζετε να σκέπτεστε και ν' αγαπάτε αυτό το νέο, που άλλο σκοπό δεν έχει στη ζωή του, παρά να σας καταστρέψει.

Διώχτε τον, λοιπόν, από το δρόμο σας, πριν σας συμβούν χειρότερα...

Καλότυχη μάγδα: "Αδιαφορή για σας και θέλει να ικανοποιηθ τον εαυτό του, φέρνοντας την ισορροπία που του χρειάζεται. "Αδιαφορή τι θα πει για σας ο κόσμος, κι' αδιαφορή αν θα έχετε κάποια ευθύνη αργότερα απέναντί του παιδιού σας. Αυτός κατατάζει τον εαυτό του και φτάνει - όπως είδατε - μέχρι του σημείου να λιποθυμή, όταν βλέπει ότι οι επιθυμίες του δεν προκύπτουν να πραγματοποιηθούν. Είστε σοβαρή, λογική, με πείρα της ζωής; Διακόψτε κάθε σχέση μαζί του.

Μιά δυστυχισμένη κυρία, Πειραιά: Να εγκατέλειψτε τις παράνομες σχέσεις, να αφήσετε το παιδί εκεί όπου θα περνά καλύτερα, και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας. Τώρα, όσο είστε ακόμα νέα δεν καταλαβαίνετε τις ευθύνες που μαζεύετε γύρω σας: Θα τις καταλάβετε αργότερα, όταν περάσει η ηλικία και βρεθείτε μόνη και δυστυχισμένη.

Κρίμα στην αγάπη που σ' ού πρόσφερα Ε. Α.: Καί βέβαια πρέπει να τον εγκατέλειψτε γιατί σας κοροιδεύει. Ε. Σ. 19845: Είστε 20 χρόνων και ακόμα δεν σας αγάπησε μια νέα, όπως μου γράφετε. Αυτό είναι το παράνομο σας! "Μέχρι σήμερα με κανένα κορίτσι δεν έχω συνδεθεί περισσότερο από μια φίλια. Τι περισσότερο ζητάτε; "Εξ άλλου, αφού δεν έχετε κανένα τιμω σκοπό, μη ζητάτε περισσότερα.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Αντα: "Εκπλησσομαι ότι συνεχίζετε ν' αγαπάτε, να εκτιμάτε και να ενδιαφέρεστε για ένα νέο, που δεν σέβεται την αξιοπρέπεια σας, και δεν σας αγαπά. "Τι περιμένετε απ' αυτόν; Για γάμο δεν σκέπτεται κι' οσα σας λείπει ώριμες στιγμές είναι γιατί ξέρει την ανωμάσια σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του, γιατί θα το μετανοήσατε πικρά.

Ν. Ε. Ο. Δ. Χ. 10 Ρ.: Σας συμβουλεύω να μην καταργήσετε το δικαστήριο. "Αλλά να τον φοβόσθε για να ησυχάσει. "Πληγωμένη καρδιά: "Αθήνας: Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνεχίζετε να σκέπτεστε και ν' αγαπάτε αυτό το νέο, που άλλο σκοπό δεν έχει στη ζωή του, παρά να σας καταστρέψει.

Διώχτε τον, λοιπόν, από το δρόμο σας, πριν σας συμβούν χειρότερα...

Καλότυχη μάγδα: "Αδιαφορή για σας και θέλει να ικανοποιηθ τον εαυτό του, φέρνοντας την ισορροπία που του χρειάζεται. "Αδιαφορή τι θα πει για σας ο κόσμος, κι' αδιαφορή αν θα έχετε κάποια ευθύνη αργότερα απέναντί του παιδιού σας. Αυτός κατατάζει τον εαυτό του και φτάνει - όπως είδατε - μέχρι του σημείου να λιποθυμή, όταν βλέπει ότι οι επιθυμίες του δεν προκύπτουν να πραγματοποιηθούν. Είστε σοβαρή, λογική, με πείρα της ζωής; Διακόψτε κάθε σχέση μαζί του.

Μιά δυστυχισμένη κυρία, Πειραιά: Να εγκατέλειψτε τις παράνομες σχέσεις, να αφήσετε το παιδί εκεί όπου θα περνά καλύτερα, και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας. Τώρα, όσο είστε ακόμα νέα δεν καταλαβαίνετε τις ευθύνες που μαζεύετε γύρω σας: Θα τις καταλάβετε αργότερα, όταν περάσει η ηλικία και βρεθείτε μόνη και δυστυχισμένη.

Κρίμα στην αγάπη που σ' ού πρόσφερα Ε. Α.: Καί βέβαια πρέπει να τον εγκατέλειψτε γιατί σας κοροιδεύει. Ε. Σ. 19845: Είστε 20 χρόνων και ακόμα δεν σας αγάπησε μια νέα, όπως μου γράφετε. Αυτό είναι το παράνομο σας! "Μέχρι σήμερα με κανένα κορίτσι δεν έχω συνδεθεί περισσότερο από μια φίλια. Τι περισσότερο ζητάτε; "Εξ άλλου, αφού δεν έχετε κανένα τιμω σκοπό, μη ζητάτε περισσότερα.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Αντα: "Εκπλησσομαι ότι συνεχίζετε ν' αγαπάτε, να εκτιμάτε και να ενδιαφέρεστε για ένα νέο, που δεν σέβεται την αξιοπρέπεια σας, και δεν σας αγαπά. "Τι περιμένετε απ' αυτόν; Για γάμο δεν σκέπτεται κι' οσα σας λείπει ώριμες στιγμές είναι γιατί ξέρει την ανωμάσια σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του, γιατί θα το μετανοήσατε πικρά.

Ν. Ε. Ο. Δ. Χ. 10 Ρ.: Σας συμβουλεύω να μην καταργήσετε το δικαστήριο. "Αλλά να τον φοβόσθε για να ησυχάσει. "Πληγωμένη καρδιά: "Αθήνας: Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνεχίζετε να σκέπτεστε και ν' αγαπάτε αυτό το νέο, που άλλο σκοπό δεν έχει στη ζωή του, παρά να σας καταστρέψει.

Διώχτε τον, λοιπόν, από το δρόμο σας, πριν σας συμβούν χειρότερα...

Καλότυχη μάγδα: "Αδιαφορή για σας και θέλει να ικανοποιηθ τον εαυτό του, φέρνοντας την ισορροπία που του χρειάζεται. "Αδιαφορή τι θα πει για σας ο κόσμος, κι' αδιαφορή αν θα έχετε κάποια ευθύνη αργότερα απέναντί του παιδιού σας. Αυτός κατατάζει τον εαυτό του και φτάνει - όπως είδατε - μέχρι του σημείου να λιποθυμή, όταν βλέπει ότι οι επιθυμίες του δεν προκύπτουν να πραγματοποιηθούν. Είστε σοβαρή, λογική, με πείρα της ζωής; Διακόψτε κάθε σχέση μαζί του.

Μιά δυστυχισμένη κυρία, Πειραιά: Να εγκατέλειψτε τις παράνομες σχέσεις, να αφήσετε το παιδί εκεί όπου θα περνά καλύτερα, και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας. Τώρα, όσο είστε ακόμα νέα δεν καταλαβαίνετε τις ευθύνες που μαζεύετε γύρω σας: Θα τις καταλάβετε αργότερα, όταν περάσει η ηλικία και βρεθείτε μόνη και δυστυχισμένη.

Κρίμα στην αγάπη που σ' ού πρόσφερα Ε. Α.: Καί βέβαια πρέπει να τον εγκατέλειψτε γιατί σας κοροιδεύει. Ε. Σ. 19845: Είστε 20 χρόνων και ακόμα δεν σας αγάπησε μια νέα, όπως μου γράφετε. Αυτό είναι το παράνομο σας! "Μέχρι σήμερα με κανένα κορίτσι δεν έχω συνδεθεί περισσότερο από μια φίλια. Τι περισσότερο ζητάτε; "Εξ άλλου, αφού δεν έχετε κανένα τιμω σκοπό, μη ζητάτε περισσότερα.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Αντα: "Εκπλησσομαι ότι συνεχίζετε ν' αγαπάτε, να εκτιμάτε και να ενδιαφέρεστε για ένα νέο, που δεν σέβεται την αξιοπρέπεια σας, και δεν σας αγαπά. "Τι περιμένετε απ' αυτόν; Για γάμο δεν σκέπτεται κι' οσα σας λείπει ώριμες στιγμές είναι γιατί ξέρει την ανωμάσια σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του, γιατί θα το μετανοήσατε πικρά.

Ν. Ε. Ο. Δ. Χ. 10 Ρ.: Σας συμβουλεύω να μην καταργήσετε το δικαστήριο. "Αλλά να τον φοβόσθε για να ησυχάσει. "Πληγωμένη καρδιά: "Αθήνας: Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνεχίζετε να σκέπτεστε και ν' αγαπάτε αυτό το νέο, που άλλο σκοπό δεν έχει στη ζωή του, παρά να σας καταστρέψει.

Διώχτε τον, λοιπόν, από το δρόμο σας, πριν σας συμβούν χειρότερα...

Καλότυχη μάγδα: "Αδιαφορή για σας και θέλει να ικανοποιηθ τον εαυτό του, φέρνοντας την ισορροπία που του χρειάζεται. "Αδιαφορή τι θα πει για σας ο κόσμος, κι' αδιαφορή αν θα έχετε κάποια ευθύνη αργότερα απέναντί του παιδιού σας. Αυτός κατατάζει τον εαυτό του και φτάνει - όπως είδατε - μέχρι του σημείου να λιποθυμή, όταν βλέπει ότι οι επιθυμίες του δεν προκύπτουν να πραγματοποιηθούν. Είστε σοβαρή, λογική, με πείρα της ζωής; Διακόψτε κάθε σχέση μαζί του.

Μιά δυστυχισμένη κυρία, Πειραιά: Να εγκατέλειψτε τις παράνομες σχέσεις, να αφήσετε το παιδί εκεί όπου θα περνά καλύτερα, και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας. Τώρα, όσο είστε ακόμα νέα δεν καταλαβαίνετε τις ευθύνες που μαζεύετε γύρω σας: Θα τις καταλάβετε αργότερα, όταν περάσει η ηλικία και βρεθείτε μόνη και δυστυχισμένη.

Κρίμα στην αγάπη που σ' ού πρόσφερα Ε. Α.: Καί βέβαια πρέπει να τον εγκατέλειψτε γιατί σας κοροιδεύει. Ε. Σ. 19845: Είστε 20 χρόνων και ακόμα δεν σας αγάπησε μια νέα, όπως μου γράφετε. Αυτό είναι το παράνομο σας! "Μέχρι σήμερα με κανένα κορίτσι δεν έχω συνδεθεί περισσότερο από μια φίλια. Τι περισσότερο ζητάτε; "Εξ άλλου, αφού δεν έχετε κανένα τιμω σκοπό, μη ζητάτε περισσότερα.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Αντα: "Εκπλησσομαι ότι συνεχίζετε ν' αγαπάτε, να εκτιμάτε και να ενδιαφέρεστε για ένα νέο, που δεν σέβεται την αξιοπρέπεια σας, και δεν σας αγαπά. "Τι περιμένετε απ' αυτόν; Για γάμο δεν σκέπτεται κι' οσα σας λείπει ώριμες στιγμές είναι γιατί ξέρει την ανωμάσια σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση μαζί του, γιατί θα το μετανοήσατε πικρά.

Ν. Ε. Ο. Δ. Χ. 10 Ρ.: Σας συμβουλεύω να μην καταργήσετε το δικαστήριο. "Αλλά να τον φοβόσθε για να ησυχάσει. "Πληγωμένη καρδιά: "Αθήνας: Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνεχίζετε να σκέπτεστε και ν' αγαπάτε αυτό το νέο, που άλλο σκοπό δεν έχει στη ζωή του, παρά να σας καταστρέψει.

Διώχτε τον, λοιπόν, από το δρόμο σας, πριν σας συμβούν χειρότερα...

Καλότυχη μάγδα: "Αδιαφορή για σας και θέλει να ικανοποιηθ τον εαυτό του, φέρνοντας την ισορροπία που του χρειάζεται. "Αδιαφορή τι θα πει για σας ο κόσμος, κι' αδιαφορή αν θα έχετε κάποια ευθύνη αργότερα απέναντί του παιδιού σας. Αυτός κατατάζει τον εαυτό του και φτάνει - όπως είδατε - μέχρι του σημείου να λιποθυμή, όταν βλέπει ότι οι επιθυμίες του δεν προκύπτουν να πραγματοποιηθούν. Είστε σοβαρή, λογική, με πείρα της ζωής; Διακόψτε κάθε σχέση μαζί του.

Μιά δυστυχισμένη κυρία, Πειραιά: Να εγκατέλειψτε τις παράνομες σχέσεις, να αφήσετε το παιδί εκεί όπου θα περνά καλύτερα, και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας. Τώρα, όσο είστε ακόμα νέα δεν καταλαβαίνετε τις ευθύνες που μαζεύετε γύρω σας: Θα τις καταλάβετε αργότερα, όταν περάσει η ηλικία και βρεθείτε μόνη και δυστυχισμένη.

Κρίμα στην αγάπη που σ' ού πρόσφερα Ε. Α.: Καί βέβαια πρέπει να τον εγκατέλειψτε γιατί σας κοροιδεύει. Ε. Σ. 19845: Είστε 20 χρόνων και ακόμα δεν σας αγάπησε μια νέα, όπως μου γράφετε. Αυτό είναι το παράνομο σας! "Μέχρι σήμερα με κανένα κορίτσι δεν έχω συνδεθεί περισσότερο από μια φίλια. Τι περισσότερο ζητάτε; "Εξ άλλου, αφού δεν έχετε κανένα τιμω σκοπό, μη ζητάτε περισσότερα.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Ερωτευμένο που λ ι Γ. Κ.: "Η κοπέλλα αυτή έχει ανάγκη από τη στοργή σας και την καλωσύνη σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να τη μαλώσετε. Να τη συμβουλεύετε, να της μιλάτε για το μέλλον, και να κάνετε σχέδια. Μη παραλείπετε να της κάμετε μικρά δώρα. "Η χαρά κάθε γυναίκας είναι όταν βλέπει ότι ο άντρας τη θυμάται διαρκώς και ενδιαφέρεται γι' αυτήν. "Αν ξέρετε να τη μεταχειρισθείτε, όπως σας συμβουλεύω, θα γίνει μια υπέροχη σύντροφος στη ζωή σας.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απατηθείς επιστολών

Μενέλαον, Σπάρτη: Οι μέγχοι σήμερα έρευνες με την θεραπεία που εκάματε, λένε ότι πρέπει να έχετε θεραπεία. "Επειδή όμως αμφιβάλλω, αν έγιναν όπως έγραφε κι' ακριβώς όπως μου λέτε, είμαι υποχρεωμένος πριν σας συστήσω να παντρευθείτε, να σας υποδείξω ότι πρέπει να υποβληθείτε πάλι σε μια θεραπεία με 10-12 εκ. πενικιλίνης προκαίνης. "Αφού λοιπόν μ' ερωτάτε, ακολουθήστε την συμβουλή μου.

Λευκό αέτο: Τα παρασκευάσματα που περιγράφει ο δόκτωρ φερνέλ πιθανόν να έχουν άμεση και άσφαλή αποτελέσματα, επί της δερματικής αυτής εκδηλώσεως, δεν μπορούσαμε όμως να τα εφαρμόσουμε, γιατί ακόμη δεν έφθασαν εδώ.

Ε. Π. Δραμίνου: Θα σας συμβουλεύω να εξετασθείτε από έναν ειδικό γιατρό. "Επειδή όμως δεν υπάρχουν στο μέρος σας τέτοιοι, θα σας συστήσω να κάμετε την πάρα κάτω θεραπεία με την ελπίδα ότι θα έχετε βελτίωση: 10-15 ενέσεις Testoviron ή Teston των 25 mg. δύο την εβδομάδα ενδομυϊκές. Κατόπιν δύο χαπία ημερησίως προφαγίτη επί 20 ημέρες. Θα κάμετε τρεις τέτοιες σειρές με διακοπή δύο μηνών κάθε φορά και μου ξαναγράφετε.

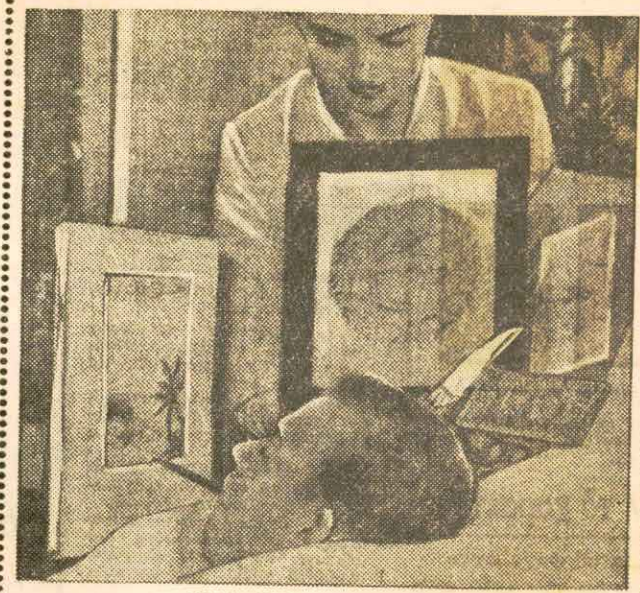
Ιωάννα 444: Δυστυχώς η αντιαισθητική εμφάνιση του στήθους δεν εξαφανίζεται παρά μόνο με αισθητική χειρουργική επέμβαση. Νομίζω όμως ότι δεν αξίζει τον κόπο να υποβληθεί μία νέα σε μια χειρουργική επέμβαση μόνον και μόνον για να επιδείξει ένα ωραίο (κατά την γνώμη σας παντο) στήθος στον μέλλοντα σύζυγό της. Δεν βλέπω τον λόγον της απειλίας σας. Μια νέα κοπέλλα έχει τόσα άλλα ωραία ψυχικά και σωματικά χαρίσματα να επιδείξει στον σύζυγό, ώστε αυτό το ελαττωματικό δεν μπορεί να επισκιάσει τα άλλα.

Σοφογιάννη: Τα χαπάκια για τα οποία ζητάτε να σας πληροφορηθώ δεν εισήχθησαν ακόμα στην Ελλάδα. Εύθως ως κυκλοφορούν στην Ελλάδα, αλλά τα φάρμακα. "Αλλά, να σας πω, τα φάρμακα που μου γράφετε, είναι πολύ παλαιά φάρμακα, αλλά σε χάπια και όχι σε ενέσεις. Κατά την γνώμη μου, δεν νομίζω ότι μπορείτε να έχετε άπολυτα θετικά αποτελέσματα. Μέχρις ότου εισαχθούν εδώ, θα προτιμούσα να παίρνατε το επίσης νέο φάρμακο Απιδολύνη ένα χαπάκι πρωί, μεσημέρι, βράδυ προφαγίτη, 5 το όλο κομμάτι.

Μ. Σκαρβέλη: "Όπως διαβάσατε στην σχετική περιγραφή, αναφορικά με την πάση αυτή δεν πρόκειται περί φαρμάκου, αλλά μιλάμε μεθόδους μασάζ που εφαρμόζονται από έναν πρακτικό και όχι γιατρό στη Νεαπολή της Ιταλίας. "Ο Τζίντο Φερνέο νομίζω ότι θα είναι πολύ γνωστός αφού καταβάλει να θεραπεύει ένα τόσο σπουδαίο νόσημα.

Ανδρέα, Θεοφάνης: Αυτή τη φορά έχω να σας απολύτως αντίληψη, και σας απαντώ ότι σας έχει κυριεύει μια κακή έξη που για να την αποβάλετε, θα πρέπει να περάσετε πολύ τον εαυτό σας και να σας βοηθήσει εκ παραλήγου και ο σύζυγός σας. Μπορείτε επί πλέον να υποβληθείτε και σε μια ελαφρά ορμονοθεραπεία. Είμαι βέβαιος ότι θα ξαναγυρίσετε στη φυσιολογική κατάσταση. "Ο ερωτικός τοπος - όπως διατείνεστε ότι είδατε - δεν αρέσκειται στις εκδηλώσεις, που έχετε μου περιγράψετε. Φροντίστε με την ύπνη και την επιμονή να διορθωθεί και τότε θα δώτε και τον πραγματικό τύπο σας.

Γιωργίου, Πειραιά: Παρά την επιμονή μου, δεν κατάρθωσα να καταλάβω από τα γραφόμενα σας, πρί ένας πρόκειται και τι μου ζητάτε. Γι' αυτό θα σας παρακαλέσω να μου ξαναγράψετε πιο καθαρά.

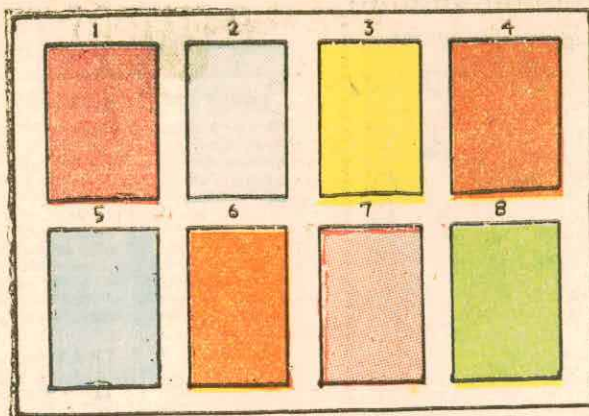
ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Μιά διπλή ήμψηλγία είχε αχρηστεύσει και τα δυο χέρια του "Αμερικανού Τζιμ Ουάλας. Στο νοσοκομείο του Κληθέναν όμως, όπου νοσηλεύεται, ξαναβρήκε σιγά-σιγά την αισιοδοξία του. "Αλλά οι μέρες του φαίνονταν ατέλειωτες. "Ανακάλυψε τότε ένα τρόπο να κάνει τις ώρες να κυλούν λιγότερο μονότονες, ζωγραφίζοντας με τα... δόντια. Οι γιατροί που κουράζονταν τον Ουάλας θεωρούν την θέληση αυτή του αρρώστου ως το καλύτερο φάρμακο, που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν για να τον θεραπεύσουν και γι' αυτό πιστεύουν πως γρήγορα θα γίνει καλά.

Θέσι σας, τις υποχρεώσεις σας και χάριστε της θέσι που της αξίζει.

Πονεμένη καρδιά, Ψυχικό: Θα μετανιώσατε σκληρά, αν δεν δεχθείτε την πρόταση γάμου. Είστε λογική και έχετε πολύ καλά ότι οι γυναικες δίνουν αφορμή στους πολλούς να υποθετούν, οτι θέλουν εις βάρος σας. Νομίζω, λοιπόν, πως σε μία συζήτηση, αν του πείτε τις υποχρεώσεις που έχετε αναλάβει, θα φανή καλός μαζί σας, γιατί θα εκτιμήσει την αυτοθυσία σας. Είμαι βέβαια πως, αν έχω σκοπό να σας παντρευτώ, θα σας διευκολύνω πολύ στο ζήτημα των υποχρεώσεων σας απέναντί της οικογενείας σας.

Κλειστό δρόμο Σ. Τ.Γ. 905: Μπερδέψατε μόνος σας τη ζωή σας και παρασύρατε σ' αυτό το μπερδέμα κι' άλλους. "Η δεύτερη εξαδέλφη, έχαστηκε. "Αλλ' ούτε και την "Αλική αγαπάτε. Σεχάστε, λοιπόν, όλον αυτό τον κόσμο που παρελθόντος. "Επιδοθείτε σε καμιά τέχνη, τώρα που είστε ακόμα νέος, και όταν απολυθείτε να πάτε να βρείτε την αι κοινότητα σας, που εγκαταλείψατε και να τη βοηθήσετε. Θα βρείτε μια ανακούφιση κοντά της.

Από τα οχτώ αυτά χρώματα, διαλέξτε εκείνο που σας άρεσει περισσότερο και κατοπινά ένα άλλο, δεύτερο στη σειρά της προτιμήσεώς σας...

Τα χρώματα φανερώνουν το χαρακτήρα

Τα συμπεράσματα ενός Έλβετου ψυχολόγου

«Είστε άναμφισβήτητη η σχέση που έχουν τα διάφορα χρώματα με το χαρακτήρα μας», τονίζει ο Έλβετος ψυχολόγος, δόκτωρ Μάξ Λούσερ. Και υποδεικνύει ένα τρόπο, για να γνωρίσουμε την ψυχρότητά μας και τις κλίσεις ενός ανθρώπου απ' τα χρώματα που προτιμά. Θέλετε να κάμετε μια δοκιμή; σ' αυτό σας. Απ' τα οκτώ χρώματα που περιλαμβάνει η εικόνα μας, διαλέξτε εκείνο που σας άρεσει περισσότερο, και κατοπινά ένα άλλο, δεύτερο στη σειρά της προτιμήσεώς σας. Σημειώστε, στη σειρά, τους δύο μονοψήφιους αριθμούς που υπάρχουν πάνω σ' αυτά τα χρώματα. Θα έχετε έτσι ένα αριθμό διψήφιο, που μπορείτε να τον αναζητήσετε στους παρακάτω συνδυασμούς και να μάθετε ωρισμένα βασικά στοιχεία του χαρακτήρα σας.

12. Φρονείτε ότι θα εξασφαλίσετε την επιτυχία, διηγώντας διπλώματα και ικανότητες, και μη επιμένοντας, όταν οι περιστάσεις σας συμβουλεύουν το αντίθετο.

13. Παρασύρεστε απ' τα δεινά σας και χτίζετε πύργους στην άμμο.

14. Μόνο στον οικογενειακό σας κύκλο νοιώθετε τον εαυτό σας στο στοιχείο του.

15. Έχετε το χάρισμα να θάξετε τον εαυτό σας στη θέση των άλλων και να καταλαβαίνετε τι νοιώθουν και τι σκέπτονται.

16. Δεν σας τρομάζουν οι ριψοκίνδυνες επιχειρήσεις. Πιστεύετε πως μπορείτε να επιτύχετε εύκολα με άσυνθητά μέσα.

17. Μην απογοητεύεστε τόσο. Ο κόσμος είναι καλλίτερος απ' ό,τι νομίζετε.

18. Ξέρετε τι να κάνετε ώστε να σχηματίζουν οι άλλοι καλή γνώμη για σας. Αυτό θα σας βοηθήσει να υπερνικήσετε τις δυσκολίες και να επιτύχετε τις επιδιιώξεις σας.

21. Είστε ευαίσθητος, ευθιγκός και ικανός στο να αποφεύγετε τις δυσκολίες και τις εθύνες.

23. Νοιώθετε απογοητευμένοι όταν αφοσιώνεστε σοβαρά σε κάποιον. Αποφεύγετε το λοιπόν και αν ακόμη το θέλετε.

24. Απογοητεύεστε εύκολα. Επιδιώκετε τη στοιχειώδη απλότητα. Μην κρύβετε όμως τα κεφάλι σας στην άμμο, εάν τη σπουδαιότητα.

25. Είστε επιφυλακτικός. Κάτω από την εξωτερική ηρεμία σας κρύβεται μια βαθιά επιθυμία ασφαλείας και σιγής.

26. Εκτελείτε τα σχέδιά σας με διπλωματία και ικανότητα. Ξέροντας καλά τι ζητάτε.

27. Έχετε θαυμάσια συναισθησι της αξίας σας και των καθηκόντων σας, σας έχει καταβάλει όμως, μια μεγάλη ταραχή.

28. Είστε εξαιρετικά επιμελής στην κατασκευή των σχεδίων σας.

31. Έχετε το χάρισμα να προκαλέτε τη συμπάθεια και τη φιλία, με τη φυσική γοητεία σας και τα λεπτά πνευματικά προσόντα σας.

32. Δείχνετε εύκολα τις καινούργιες ιδέες, με την ελπίδα να σας βοηθήσουν να λύσετε τα προβλήματα σας. Είστε όμως πολύ χλιαρές οι προσπαθειές υπερνίκησης των δυσχερειών σας.

34. Εοχάριστες με τα λιγάκια. Σας άρεσει η συντροφιά καλών φίλων. Έχετε υπερβολική αμεριμνία.

35. Ενδιαφέρεστε ζωηρά για τόσο πολλά πράγματα, ώστε δεν μπορείτε να συγκεντρωθείτε σ' ένα ωρισμένο. Διψάτε γι' αγάπη, φιλία και οικογενειακή σιγή.

36. Λίγοι άνθρωποι είναι επιχειρηματικοί όσο εσείς. Να συμβουλευθείτε όμως περισσότερο την πείρα σας.

37. Έχετε τάση να καταπνίγετε τις επιθυμίες σας και να επιβάλλετε τυραννικά στα νεύρα σας, ως ότου κάποτε ξεσπάσουν.

38. Σπάνια χάνετε τις ευκαιρίες. Έχετε το χάρισμα να τις ανακαλύψετε και να τις εκμεταλλεύεστε.

41. Αισθάνεστε άνεσι και ασφαλεία μόνο μέσα στην οικογένειά σας ή με συντροφιά.

42. Κάθε τι απλό, βασικό, χειροποίητο, σας φέρνει ένα συναισθηματικό ασφάλισμα.

43. Αναζητείτε τη φιλική συντροφιά απλών ανθρώπων, για να ξεχάσετε ανάμεσα τους τις απογοητεύσεις σας και τον εαυτό σας.

45. Κάνετε ό,τι μπορείτε για να συγκρατήσετε αυτούς που αγαπάτε, από φόβο μήπως χάσετε τη συμπάθειά τους. Επιζητείτε μια ευχαρίστηση.

46. Στοιχειώδεις δυνατότητες και έντονα σας σπρώχνουν να ζήσετε όσο το δυνατόν πιο έντονα.

47. Έχετε στραφή προς τα υλικά όφελι, υπερβαλλόντως τη σπουδαιότητά τους.

48. Η κατοχή υλικών αγαθών σας παρέχει ένα συναισθηματικό ασφάλισμα.

51. Έχετε μεγάλη καρδιά, ευαισθησία και συχνές ελπίδες.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Διαλέξαν επί τέλους οι κύριοι τι παιχνίδια θα πάρουν στα παιδιά τους...

— Μάντεψε, Λιλίνα, τι σου έφερα για υπονομή!

Πρωτοχρονιάτικες εκπλήξεις!

Η μικρή πολιτεία της Μορτάρα, κοντά στην Παβία ήταν βυθισμένη ακόμη στη σιωπή. Μόλις άρχισε να ημερώνει. Την ώρα εκείνη, ένας άνθρωπος χτύπησε στην πόρτα του Γκιουζέππε Άρνο. «Ήταν ο νεαρός Θωμάς Κόστα. —Θέλω να με πιάς στο Ρονκέτο, του είπε. —Ο Άρνο είχε ένα μεγάλο κάρρο κι' όταν δεν ήταν απασχολημένος με το γωράφι του, μετέφερε πρόθυμα ανθρώπους και πράγματα από το ένα μέρος στο άλλο. —Δεν λέω όχι, απάντησε. Μά να ξέρεις πως δεν θα υπορέσω να φτάσω με σήμερα. —Δεν πειράζει, είπε ο νεαρός Κόστα. Πόσα θέλεις; —Ο Άρνο σκέφτηκε λίγο. —Δεν θέλω χρήματα, απάντησε. Να πής στον πατέρα σου να μου σολίσουν τις μπόττες μου. Είσαι ευχαριστημένος; —Μην μ' ανακατεύεις με τον πατέρα μου, είπε ο Κόστα. Πήγαινε να τον βοηθ στο τσαγκαράδικό του και κουβέντασε μαζί του. Έγώ σου ζητώ να μου πής πόσα θέλεις για να με πιάς στο Ρονκέτο. —Έχεις πράγματα; —Μόνο ένα μπαούλο... Παζάρεψαν λίγο στην τιμή και, στο τέλος, συμφώνησαν. Έπειτα από κάμποση ώρα έφευγαν από τη Μορτάρα. Ήταν η 24 Μαΐου 1813. Το άλλο πρωί έφτασαν στο Ρονκέτο. Ο Κόστα είπε στον Άρνο να σταματήσει μπροστά στο σπίτι του έφημεριού δόν Ουγκάτσιο. Εκεί κατέβηκε κι' ο καρροτσέλης και τον βοήθησε να μεταφέρει μέσα στο σπίτι το μπαούλο του. Ο δόν Ουγκάτσιο συγγένευε με το Κόστα και δέχθηκε πρόθυμα το νεαρό Θωμά. Το μεσημέρι κάθισαν να φάνε. Άλλ' ο Κόστα μόλις έβαλε μερικές μπουκιές στο στόμα του. Φαινόταν πολύ λυπημένος. —Αύριο θα φύγω για το Μιλάνο, είπε στον κληρικό. Ο δόν Ουγκάτσιο έφυγε μετά το φαγητό για να πάει στην εκκλησία. Όταν γύρισε από εκεί, βρήκε το Θωμά να κλαίει με λυγμούς. —Τί έχεις, παιδί μου; τοι ρώτησε. Πές μου τον πόνο σου κι' ίσως μπορέσω να σε βοηθήσω... Ποιό είναι το μυστικό σου; —Ο Θωμάς δίστασε. Άλλ' έπειτα από μερικές στιγμές απάντησε: —Το μυστικό μου βρίσκεται μέσα σ' αυτό το μπαούλο. Ταυτόχρονα έδωσε στο δόν Ουγκάτσιο ένα κλειδί. Ο κληρικός άνοιξε το μπαούλο κι' άμέσως όπισθοχώρησε τρομαγμένος. Άνοιξε κατοπινά ένα μπαούλο, όπου ο τραγικός έβαλε τις οικονομίες του κι' αφού τις πήρε, το άδειασε από το περιεχόμενό του κι' έβαλε εκεί μέσα το πτώμα του Τζοβάνι Κόστα, του πατέρα του νέου. Ο Θωμάς είχε πείσει στα γόνατά κι' έκλαιγε με λυγμούς. Όταν ήσυχασε κάπως, εξομολογήθηκε στο δόν Ουγκάτσιο το έγκλημά του. —Λογάριαζα να πάω στο Μιλάνο για να μπορέσω να εξαφανίσω το πτώμα του πατέρα μου, του είπε. Άλλ' δεν τ' επιθυμώ πιά... Είμαι έτοιμος να πληρώσω το χρέος μου στη δικαιοσύνη... Ο θάνατος θα είναι για μένα μια απολύτρωση... Ο Θωμάς εργαζόταν σ' ένα εμπορικό κατάστημα στο Μιλάνο. Άλλ' είχε παρσσορθη από το παιχνίδι της ρουλέτας, που οι Γάλλοι, μαζί με πολλές άλλες κακές συνήθειες, είχαν φέρει την εποχή εκείνη στην Ιταλία. Στο παιχνίδι αυτό είχε χάσει όχι μόνο τις οικονομίες του, αλλά και πολλά χρήματα, που δανεισθηκε από φίλους του. Στο τέλος, έκαμε διάφορες μικροπραγίες ες βάρος του καταστήματός του εργαζόταν. Ο καταστήματάρχης ήταν όμως άνομος άνθρωπος και δεν τον κατάγγειλε. Περιορίσθηκε μόνον να τον διώξει κι' έγραψε μια επιστολή στον πατέρα του όπου του έζεθε τη πάν-

τα. «Ετσι, ο Θωμάς γύρ σε ντροπισμένος στη Μορτάρα. Το πρωί της 23 Μαΐου η μητέρα του κι' ο μικρότερος αδελφός του έφυγαν για να πάνε σ' ένα γειτονικό μοναστήρι που γιόρταζε. Θύ έλειπαν τρεις ημέρες. Το μεσημέρι ο πατέρας του κι' ο Θωμάς έφαγαν μαζί. Ο υποδηματοποιός έπω φελήθηκε από την ευκαιρία που ήταν μόνον για να του κάνει παρατηρήσεις. —Ντρέπομαι για σένο του είπες. Αν δεν διορθωθείς θα καταλήξεις στη φυλακή κι' η δυστυχισμένη η μητέρα σου κι' εγώ θα πεθάνουμε απ' τη λύπη μας. Άλλ' ο Θωμάς δεν σκεφτόταν τίποτ' άλλο, παρά πως την τύχη του στη ρουλέτα. Του χρειαζόνταν, όμως, χρήματα κι' ο πατέρας του αρνιόταν επίμονα να του δώσει. —Θα μείνεις εδώ και θα ενοχαστείς κοντά μου, του είπε. Βγάλε από το μυαλό σου ότι μπορεί να σε ξαναστείλω στο Μιλάνο!... Ο πατέρας του κατοπινά πήγε να πλαγιάσει. Ο Θωμάς τον άκουσε έπειτα από λίγη ώρα να ροχαλίζει. Έτρεξε τότε στο δωμάτιό του και τοίχωσε μια μαχορία στο στήθος. Δεν ήταν βέβαιος όμως ότι τον σκότωσε και βλέποντας ένα σφυρί σε μια γωνία του δωματίου, το πήρε στο χέριο του κι' έσπασε με δυο νερά γυμνάσματα το κεφάλι του πατέρα του.

Ο κληρικός άνοιξε το μπαούλο κι' άμέσως όπισθοχώρησε τρομαγμένος... Άνοιξε κατοπινά ένα μπαούλο, όπου ο τραγικός έβαλε τις οικονομίες του κι' αφού τις πήρε, το άδειασε από το περιεχόμενό του κι' έβαλε εκεί μέσα το πτώμα του Τζοβάνι Κόστα, του πατέρα του νέου. Ο Θωμάς είχε πείσει στα γόνατά κι' έκλαιγε με λυγμούς. Όταν ήσυχασε κάπως, εξομολογήθηκε στο δόν Ουγκάτσιο το έγκλημά του. —Λογάριαζα να πάω στο Μιλάνο για να μπορέσω να εξαφανίσω το πτώμα του πατέρα μου, του είπε. Άλλ' δεν τ' επιθυμώ πιά... Είμαι έτοιμος να πληρώσω το χρέος μου στη δικαιοσύνη... Ο θάνατος θα είναι για μένα μια απολύτρωση... Ο Θωμάς εργαζόταν σ' ένα εμπορικό κατάστημα στο Μιλάνο. Άλλ' είχε παρσσορθη από το παιχνίδι της ρουλέτας, που οι Γάλλοι, μαζί με πολλές άλλες κακές συνήθειες, είχαν φέρει την εποχή εκείνη στην Ιταλία. Στο παιχνίδι αυτό είχε χάσει όχι μόνο τις οικονομίες του, αλλά και πολλά χρήματα, που δανεισθηκε από φίλους του. Στο τέλος, έκαμε διάφορες μικροπραγίες ες βάρος του καταστήματός του εργαζόταν. Ο καταστήματάρχης ήταν όμως άνομος άνθρωπος και δεν τον κατάγγειλε. Περιορίσθηκε μόνον να τον διώξει κι' έγραψε μια επιστολή στον πατέρα του όπου του έζεθε τη πάν-

Ο κληρικός άνοιξε το μπαούλο κι' άμέσως όπισθοχώρησε τρομαγμένος... Άνοιξε κατοπινά ένα μπαούλο, όπου ο τραγικός έβαλε τις οικονομίες του κι' αφού τις πήρε, το άδειασε από το περιεχόμενό του κι' έβαλε εκεί μέσα το πτώμα του Τζοβάνι Κόστα, του πατέρα του νέου. Ο Θωμάς είχε πείσει στα γόνατά κι' έκλαιγε με λυγμούς. Όταν ήσυχασε κάπως, εξομολογήθηκε στο δόν Ουγκάτσιο το έγκλημά του. —Λογάριαζα να πάω στο Μιλάνο για να μπορέσω να εξαφανίσω το πτώμα του πατέρα μου, του είπε. Άλλ' δεν τ' επιθυμώ πιά... Είμαι έτοιμος να πληρώσω το χρέος μου στη δικαιοσύνη... Ο θάνατος θα είναι για μένα μια απολύτρωση... Ο Θωμάς εργαζόταν σ' ένα εμπορικό κατάστημα στο Μιλάνο. Άλλ' είχε παρσσορθη από το παιχνίδι της ρουλέτας, που οι Γάλλοι, μαζί με πολλές άλλες κακές συνήθειες, είχαν φέρει την εποχή εκείνη στην Ιταλία. Στο παιχνίδι αυτό είχε χάσει όχι μόνο τις οικονομίες του, αλλά και πολλά χρήματα, που δανεισθηκε από φίλους του. Στο τέλος, έκαμε διάφορες μικροπραγίες ες βάρος του καταστήματός του εργαζόταν. Ο καταστήματάρχης ήταν όμως άνομος άνθρωπος και δεν τον κατάγγειλε. Περιορίσθηκε μόνον να τον διώξει κι' έγραψε μια επιστολή στον πατέρα του όπου του έζεθε τη πάν-

Ο Διεθνής Σηβολ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΙΑΣ

Ο τρισολυμπιονίκης Γιάλμαρ Άντερσον αποχωρεί εξαντλημένος από τους αγωνιστικούς στίβους

Η κατάλευκη νύφη του Βορρά από εβδομάδες τώρα σκεπάζει τα δυνά της Νορβηγίας.

Χαρούμενοι οι εύτυχισμένοι κατοικοί της τρέχουν με τα σκι ή τα παγοπέδιλα στο χέρι ν' απολαύσουν τις χαρές του χιονιού και να χαρούν τους παγκόσμιους ασσους των χιονοδρομιών και των παγοδρομιών στα επικίνδυνα καταρράματα τους.

Παρ' όλη όμως την ψυχρότητα του χαρακτήρα των, που δημιουργήθηκε από την αδιάκοπη πάλη με τα στοιχεία της φύσεως, οι Νορβηγοί φιλάθλοι λυγούντα όποτε εξαιρετικά, γιατί θα τους λείψουν δυο υπέροχοι ασσοί του πάγου και του χιονιού, ο παγοδρόμος Γιάλμαρ Άντερσον και ο σκιοδρόμος Στέιν Έρικσον.

Ο Άντερσον, θρυλικός νικητής τριών χρυσών Ολυμπιακών μεταλλίων και ένδοξος πρωταθλητής όλων γενικά των αγώνων παγοδρομίας του 1952, σε πείσμα όλων των ελπίδων των συμπατριωτών του κράτησε την υπόσχεσή του να αποσυρθεί οριστικά από τους αγωνιστικούς στίβους μετά τους πολυάριθμους Ολυμπιακούς θριάμβους του, που σημείωσε στο έτος που πέρασε.

Ηλικίας 29 ετών ο μέγας παγοδρόμος θεωρήσε πως ήταν πιά καιρός ν' ασχοληθεί περισσότερο με την οικογένειά του και να φροντίσει υλιστικότερα και πρακτικότερα για την καλύτερη εξασφάλισή της ζωής του.

Καταστηματούχος αθλητικών ειδών στο Τρονχάιμ, πόλη της δυτικής Νορβηγίας, ο Άντερσον έχει μία σταθερή πελατεία, που αύξηθηκε σημαντικά ύστερα από τα Ολυμπιακά στεφάνια που κέρδισε.

Σκέπτεται τώρα να επεκτείνει τη δουλειά του, ανοίγοντας εργοστάσιο κατασκευής αθλητικών ειδών, ειδικώς μάλιστα για τα χειμερινά σπόρ, στα οποία είναι αβυσσικά για τα οποία τόσο αδυναμία έχουν, ως γνωστόν, οι συμπατριώται του Νορβηγία.

Από τα δυο αθλήματα βιβλία που τύπωσε τους τελευταίους μήνες και απ' τις διαλέξεις που έκανε το περασμένο καλοκαίρι και το φθινόπωρο σ' όλη τη Νορβηγία ο Άντερσον αποθεώθηκε αλλά και πλούτισε. Τα χρόνια λοιπόν πέρασαν. Νέοι ασσοί

θα βγούν στο αθλητικό στερέωμα. Και ο Άντερσον σκέφθηκε φρόνιμα ν' αποχωρήσει όσο είναι ακόμη θριαμβευτής, όσο διατηρεί ακόμη τα στεφάνια της δόξας στο μέτωπό του.

Ο Στέιν Έρικσον, απ' την άλλη μεριά, πασιγνώστος για την πρώτη ολυμπιακή νίκη του στην χιονοδρομία του γιγαντιαίου «σλάλομ», τη δεύτερη νίκη του στο «κανονικό σλάλομ» και την τεταρτή νίκη του στο «αντισυνήλι» αναχώρησε για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Έκει θα περάσει τους χειμερινάτικους μήνες συνδυάζοντας «το τερπνό με το ωφέλιμο».

Θα πλάσσει τα αθλητικά είδη του εργοστασίου του, ειδικά τα σκι, που έχουν τη σφραγίδα του αδελφού του, μεγάλου τεχνίτη στο είδος, Έρικσον. Ταυτόχρονα θα διδάξει σκι και θα προπονήσει τους Αμερικανούς χιονοδρόμους εισπράττοντας για τα μαθήματα που θα δώσει, μία μεγάλη πραγματικότητα άνοιξη.

Δημοσιογραφικές πληροφορίες, αποκαλύπτουν πως τα βαθύτερα αίτια του ταξιδιού του Έρικσον δεν είναι εκείνα που αναφέραμε. Ο Λόρς Μπέρς τονίζει πως μάλλον τα γλυκά μάτια της Καίτης Ρούντολφ είναι η αλήθεια. Αφορμή της... έκστρασης αυτής του Έρικσον προς την Αμερική.

Γνωρίστηκαν στους Ολυμπιακούς Χειμερινούς Αγώνες του 1952 στο Όσλο και αγκαλιάστηκαν μ' όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Οραιοτάτη χιονοδρομίας της αμερικανικής ολυμπιακής ομάδας, υποσχέ-

Ο περίφημος Φινλανδός Ολυμπιονίκης Βέικκο Μανουλίνεν, που πέτυχε στη χιονοδρομία 50 χιλιομέτρων, 3 ώρες 33' 33" στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Όσλο.

θηκε στον Έρικσον να παντρευτούν, μόλις αυτός κατορθώσει να πατήσει στο αμερικανικό έδαφος. Πιστός στην υπόσχεσή του ο Έρικσον πηγαίνει τώρα να συναντήσει την πολυαγαπημένη του Καίτη για να σχηματίσουν μαζί μια ακόμη αθλητική οικογένεια.

Εξοδό προς την Αμερική έπρεψαν φέτος και άλλα νορβηγικά χιονοδρομικά αστερία παγκόσμιας φήμης. Μεταξύ αυτών διακρίνονται οι περίφημοι Άλτες του σκι Άρνο Νοέλ και Χανς Μπγιόνσταντ, καθώς και ο γνωστός αλτινιστής σκιέρ Γκάτορ Μπέρς.

Ο Νοέλ κατέλαβε την έκτο βέση στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1952 στο άλμα με σκι, ενώ ο Μπέρς ήλθε τέταρτος στο κανονικό σλάλομ. Ο Μπγιόνσταντ ανέδειξε παγκόσμιος πρωταθλητής της χιονοδρομίας το 1950 στο Άππεν του Κολοράντο.

Με την αποχώρησή του Γιάλμαρ Άντερσον από την ενεργό αθλητική δράση το ενδιαφέρον του νορβηγικού κοινού θα μειωθεί κάπως, μέχρις ότου αναφανούν οι επίδοχοι διάδοχοι του στον αθλητικό στίβο.

Ο Άντερσον τα τρία τελευταία χρόνια ήταν ασύγκριτος. Ήταν μία κλάση ανώτερος απ' τους άλλους. Οι εθνικές, ολυμπιακές και παγκόσμιες νίκες του τον είχαν αναδείξει «εθνικό ήρωα της Νορβηγίας». Τα κατορθώματά του, μας διηγούνται Νορβηγοί συναδέλφοι στο Έλσινκι, έγιναν θρύλος στην πατρίδα του.

Θα περάσει λοιπόν αρκετός καιρός μέχρις ότου κατορθώσει κανενας δεξιότεχνος του σκι να τον διαδεχθεί στην κορυφή των χιονοδρομιών Νορβηγίας.

Από τα επίδοξα αστερία διακρίνεται ο 23ης παγοδρόμος Ρόλαντ Άας, ειδικός στα 1500 μ. κατάλληλος όμως και για την ταχύτητα των 500 μ. και για την αντοχή των 10.000 μ. λένε οι Νορβηγοί ειδικοί. Δημοφιλείς είναι ακόμη και οι Ολυμπιονίκες του άλματος με σκι Άρβιν Μπέργκμαν και Θόρμπερν Φάλκανγκερ, που στην Ολυμπιάδα του 1952 κατέκτησαν χρυσό μετάλλιο ο πρώτος και αργυρό ο δεύτερος.

Ο Άας Μπέργκμαν, ο Φάλκανγκερ Μπρέντεν και ο Σλάτβικ θα επωμισθούν τις ευθύνες της τιμητικής αντιπροσωπείας των νορβηγικών χωμάτων στους χειμερινούς διεθνείς αγώνες του Όσλο.

Θαχούν να αντιπαλαίσουν με ασσους διεθνούς φήμης, όπως λ. χ. τους Ολλανδούς Κίς Μπέρκμαν, είκο στην παγοδρομία 5.000 και 10.000 μέτρων, και Βαν ντερ Βόρτ, ικανώτερο στα 1.500 μ., τους Αμερικανούς Κέν Χένρυ, πρώτο Ολυμπιονίκη των 500 μ. και Τζόννυ Γουέρκετ, «καθαλόχο παγοδρόμος» (500, 1500, 5000, 10.000 μ.) και τον Φινλανδό Χάικι Χασού.

Ποιοί θάνα οι νικηταί απ' τη σκληρή αυτή πάλη των Σκανδιναβών και Ευρωπαίων γιγαντών του χιονιού και του πάγου; Οι αγώνες Ίανουαρίνου - Φεβρουαρίου θα το δείξουν.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλόλεξο

1) ΑΣΘΜΑ. 2) ΞΑΝΘΗ. 3) ΓΗΡΑΣ. 4) ΙΣΤΟΣ. 5) ΤΣΑΠΑ. 6) ΣΑΡΟΣ. Τα αρχικά των λέξεων αυτών, διασπόμενα στην κατεύθυνση που δείχνουν τα βέλη, σχηματίζουν το επώνυμο: ΑΣΤΙΓΞ.

Κρυπτογραφικόν

1) ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ. 2) ΟΥΔΟΣ. 3) ΥΒΟΣ. 4) ΔΑΣΟΣ. 5) ΑΒΥΔΟΣ. 6) ΠΑΔΟΥΑ. 7) ΕΠΟΣ. 8) ΣΕΒΑΣ. 9) ΤΑΠΗΣ. 10) ΝΑΗ.

Φανεντέλιπον

«Στη χώρα των τυφλών βασιλεύει μονόφθαλμος».

Με νέα κεφαλή

ΠΟΣΟΣ - ΥΙΟΣ - ΛΟΞΟΣ - ΟΙΟΝ - ΣΚΟΠΟΣ. Τα νέα αυτά αρχικά σχηματίζουν την πόλη: ΠΥΛΟΣ.

Στοιχειώδεις

ΒΡΩΜΗ - ΡΩΜΗ

Αριθμητικό παιχνίδι

3 X 7 + 9 : 6 - 5 = 0

Μεταγραμματαίος

ΧΙΟΣ - ΙΟΣ - ΙΟΝ

Αφαίρεσις τριψηφίων

Είνε το 954. «Όταν αφαιρέσετε απ' αυτόν το 459, βρίσκετε υπόλοιπο 495».

Ερωτήσεις

1) Η Αυστραλία. 2) Η Σιγκαπούρη. 3) Φίγκαρο.

Η λέξι που λείπει

1) Ίουλιέττα. 2) Γολιάθ. 3) Πέτρος. 4) Έπτά. 5) Έπτα.

Αίνιγμα

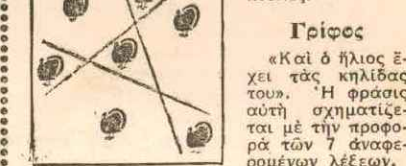
Τό φαλίδι.

Στοιχειώδεις

ΚΑΥΚΑΣΟΣ - ΚΑΣΟΣ

Οι γαλοπούλες

Να πως θα χωρίσετε τις γαλοπούλες.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 413 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως:

1) ΚΑΝΑ - ΒΗΘΕΕΜ - ΧΑΡΑ. 2) ΑΒΑΚΑ - ΩΑ - ΙΣ - ΜΑΓΟΙ. 3) ΛΑΖΑΡΟΣ - ΑΝΑΛΑΤΑ. 4) ΑΦΑΤΟΣ - ΓΡΙΠΟΣ. 5) ΑΡΟΝ - ΦΩΣ - ΑΝΗΡ. 6) ΕΣ - ΚΑΡΙΣ - ΑΤ. 7) ΠΑΤ - ΠΑΝΑΓΙΑ - ΑΑΡ. 8) ΑΓ - ΜΑΛΗ - ΑΓΙΑ - ΝΙ. 9) ΛΑΜΠΑΔΑ - ΑΝΙΠΤΟΣ. 10) ΥΝ - ΚΟΝΤ - ΟΝΟΣ - ΥΤ. 11) ΝΟΝ - ΣΤΑΥΛΟΣ - ΑΣΟ. 12) ΤΗ - ΑΜΝΟΣ - ΦΙ. 13) ΜΑΡΣ - ΑΙΝ - ΑΙΓΑ. 14) ΣΗΚΩΤΙ - ΧΑΛΕΠΑ. 15) ΑΠΟΔΟΧΗ - ΚΑΜΗΛΟΙ. 16) ΣΩΤΗΡ - ΔΙ - ΕΑ - ΑΜΟΡΕ. 17) ΙΣΑΣ - ΕΥΔΟΚΙΑ - ΑΣΑΝ.

Καθέτως:

1) ΚΑΛΑ - ΑΠΑΛΥΝΩ - ΣΑΣΙ. 2) ΑΒΑΡΕΤ - ΑΓΑΝΟ - ΜΗΠΩΣ. 3) ΝΑΖΑΡΕΤ - ΝΤΑΚΟΤΑ. 4) ΑΚΑΤΟΣ - ΗΡΩΔΗΣ. 5) ΑΡΟΝ - ΜΑΚ - ΣΤΟΡ. 6) ΟΣ - ΠΑΔΟΣ - ΙΧ. 7) ΗΩΣ - ΚΑΛΑΝΤΑ - ΗΔΥ. 8) ΘΑ - ΦΑΝΗ - ΤΑΜΑ - ΙΔ. 9) ΔΩΡΑ - ΥΝΙΣ. 10) ΕΙ - ΣΙΓΑ - ΟΛΟΝ - ΕΚ. 11) ΕΣΑ - ΣΙΓΑΝΟΣ - ΚΑΙ. 12) ΝΓ - ΑΙΝΟΣ - ΧΑ. 13) ΜΑΡΑ - ΑΙΣ - ΛΑΜΑ. 14) ΧΑΛΙΝΑ - ΦΙΛΗΜΑ. 15) ΑΓΑΠΗΤΑ - ΑΓΓΕΛΟΣ. 16) ΡΟΤΟΡ - ΑΝΟΥΣ - ΑΠΟΡΑ. 17) ΑΙΛΑΣ - ΧΡΙΣΤΟΣ - ΑΙΕΝ.

Τό δωρο της φίλης

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Ο Άνα στάσης Άναστασίου ένας άσπρομάλιος και καλοστεκούμενος κύριος, περιμένει στο σαλόνι, που τον έμπασε η υπηρέτρια. Έκει, από την πρώτη στιγμή, ένοιωσε τη βαρεία ατμόσφαιρα, που δημιουργούσε η παλιά επιβλητική επίπλωσι του σαλονιού. Όλα ήταν βαλμένα με τάξη. Κι' έβλεπε, την προσοχή του τράβηξε ένα μεγάλο άλμπουμ, με σκαλιστό κοκκίνο ξύφυλλο. Του άρεσαν τα παλιά όμορφα πράγματα και, καθώς βρισκόταν πιά σ' ένα τραπέζι, τράβηξε το άλμπουμ πιά κοντά, για να το φυλλομετρήσει. Έπειτα άρχισε να γυρίζει μία-μία τις σελίδες του, ενώ συλλογίζονταν:

«Ποιά νάναι αυτή η κυρία Πετροπούλου, που με κάλεσε παραμονιακά να κάνω τη διαθήκη της; Τριάντα χρόνια τώρα, στο Συμβολαιογραφείο μου, δεν συνάντησα τέτοιο όνομα...». Τις σκέψεις του αυτές σταμάτησε το γυναικείο χαμόγελο μιας φωτογραφίας του άλμπουμ. Έβλεπε τα γυαλιά του, τα σκούφια και ξανακάνε προσεχτικά τη φωτογραφία. Η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα τώρα... Πόσα χρόνια τον έφερνε πίσω αυτό το χαρούμενο χαμόγελο!... Πόσες γλυκειές, αλλά και πονεμένες αναμνήσεις του έφερνε στο νου το προσωπάκι αυτό με τις ξανθές μπούκλες! Δεν γελιόταν. Αυτή ήταν η Άνα!... Η Νανά, όπως τη λέγανε. Η μηλλαρνούλα πουχε αγαπήσει στα φοιτητικά του χρόνια!

Άλλα... πως βρέθηκε εκεί μέσα αυτή η φωτογραφία; Κι' άρχισε να ξεφυλλίζει με αγωνία το άλμπουμ. Να κι' άλλες φωτογραφίες σε διάφορες πόλεις, τότε με φορέματα μπαλαρίνας και τότε με σοβαρές τουαλέτες... Η Νανά φαινόταν σωστή κυρία... κι' η κυρία τώρα βαστούσε ένα κοριτσάκι. Και στο τέλος πάλι, εκείνη, με το κορίτσι που είχε μεγαλώσει πιά, κι' ήταν περίπου δεκαοχτώ χρόνων, κι' ένας κύριος...

Αποροφημένος, όπως ήταν, ο συμβολαιογράφος, δεν κατάλαβε τότε μήτε στο σαλόνι μία γυναίκα, που τον καλοπέρασε.

Έκλεισε το άλμπουμ, σηκώθηκε κι' έκανε μία υπόκλιση.

— Καλησπέρα σας, απάντησε.

Βρισκόταν μπροστά σε μία πολύ ηλικιωμένη γυναίκα, με μία έντονη αχρότητα στο ρυτιδωμένο πρόσωπό της. Μισόκλεισε τότε για μία στιγμή τα μάτια του και την είδε, έτσι όπως την πρωτογνώρισε, παιδούλα δεκαοχτώ χρόνων με χρυσές μπούκλες.

— Δεν μ' αναγνωρίζετε, λοιπόν, κύριε Άναστασιου;

— Μά... ναι... βέβαια! απάντησε εκείνος. Μά δεν τολμά να το πιστέψω, ύστερα από 35 χρόνια...

Για πολλή ώρα, μίλησαν ο ένας άντρου στον άλλο για τα παλιά.

Έκείνος πήρε πιά στα χέρια του το άλμπουμ, το άνοιξε και δείχνοντας μία φωτογραφία, ψιθύρισε:

— Αυτό το κοριτσάκι...

— Να, η Τζένη μας... το παιδί μας...

— Γιατί δεν μου μίλησες τότε; Γιατί τόκανε αυτό; Πού είναι τώρα; Έκείνη χαμήλωσε τα μάτια, κι' ένα δάκρυ έξυψε ανάμεσα από τις βλεφαρίδες της.

— Πέθανε! ψιθύρισε... Αυτόκότνησε!

Μία νεκρική σιωπή απλώθηκε ανάμεσα τους για πολλή ώρα. Έκείνη έκλαιγε πάνω στα θλιβερά περασμένα, ενώ εκείνος κύτταζε τη φωτογραφία της Τζένης... Πόσο έμοιαζε με την άλλη κόρη του, τη Βούλα. Ξαφικά, ακούστηκε απαλή, σιγανή, η φωνή της γυναίκας:

— Αγάπες κάποιον... Παραξηγήθηκαν όμως κι' αυτός έφυγε και της έστειλε ένα γράμμα γεμάτο απειπσία. Τον γύριψε παντού, δεν τον βρήκε... Έπειτα... πήρε δηλητήριο!

Έκείνος, όσο άκουγε την Άνα να μιλά, κρατούσε ανάμεσα στα δαχτυλά του, που τρέμανε, τη φωτογραφία της κόρης του και τα μάτια του είχαν θολώσει.

Έπειτα, σηκώνοντας το κεφάλι, κύτταξε την Άνα και της είπε:

— Πόσο ύπφερε τότε, που μ' εγκατέλειψες!

Κι' εγώ ύπφερα από το χωρισμό μας, Τάσο, γιατί σ' αγαπούσα αληθινά. Όλα όμως, μου λέγανε πως έπρεπε να πνίξω την αγάπη μου και να φύγω από κοντά σου. Οι σπουδές σου, η κοινωνική σου θέση που μας χωρίζε... Ήσουν ένα μοναχοπαίδι, πλούσιο, χαϊδεμένο... Οι γονείς σου, αυστηροί, ήθελαν να σε παντρεύουν μ' εκείνη την πλούσια κοπέλα... Ζήλευα, γιατί καταλάβαινα πως δεν είχα το δικαίωμα να σου επιβληθώ... Έγώ ήμουν μία μπαλαρίνα, που δεν γνώρισα ποτέ γονείς, που μεγάλωσα σε ξένο σπίτι, σχεδόν στο δρόμο, χωρίς στροφή... Τότε τα βλέπαμε όλα ροδίνα, εύκολα. Όλος ο κόσμος ήταν δικός μας... Κι' όμως, η μοίρα παραφύλαξε σκληρή, αδυσώπητη... Ναι, η μοίρα δεν συμφωνούσε μαζί μας και μας χώρισε. Έφυγα τότε... Δεν σ' άφησα ούτε ένα γράμμα για να σου πω πού πήγα... Τσιζιδενα έδω κι' εκεί μ' ένα μπουλντοκι, τότε στην επαρχία, τότε στο εξωτερικό... Ποτέ δεν στάθηκε στην Αθήνα για να μη συναντηθούμε και προσδοώ για το παιδί, για τη Τζένη μας... Έσύ, έπειτα, παντρεύτηκες... Γιατί να χαλούσα την εύτυχία σου; Δέκα χρόνια αργότερα, παντρεύτηκε κι' εγώ τον άνθρωπο που μ' αγαπάς και παραδέχτηκε το παρελθόν μου, το παιδί μου, που δεν ήταν δικό του. Ήταν καλός, τίμιος και στοργικός σύζυγος. Μου χάρισε πλούτη και την οικογενειακή γαλήνη. Η Τζένη μου μεγάλωσε κοντά του σαν πριγκιποπούλα, όπως... ήρθε η κακή ώρα... Αυτόκότνησε τη Τζένη κι' εκείνος πέθανε από τη στενοχώρια του... Σκούτισε τα δάκρυά της και συνέχισε:

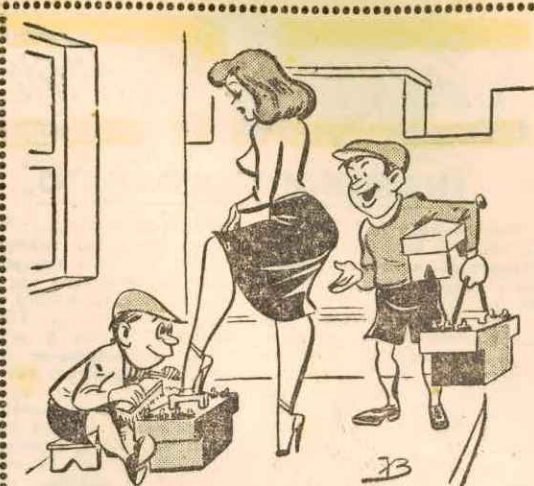
— Άλλα δεν σε κάλεσα εδώ για να σε στενοχωρήσω... Σε κάλεσα να μου συντάξεις τη διαθήκη μου... Γιατί ξέρω, ότι από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορεί να πεθάνω... Η καρδιά μου δεν μπορεί ν' αντέξει πιά πολύ... Μου τότε ο γιατρός... Μπορεί ο καινούργιος χρόνος να μη με βρει... Θέλω, λοιπόν, όπως σου τάχω γραμμένα εδώ σ' αυτό το χαρτί, ν' αφήσω ένα μέρος της περιουσίας σ' αυτή τα ιδρύματα. Έπειτα... είναι η πρόκληση της κόρης μου, που δεν τη χάρηκε. Θα την αφήσω σε μία φίλη της, σε μία αγαπημένη της φίλη, ως πρωτοχρονιατικό δώρο: στην κόρη σου, τη Βούλα! Δεν ήξεραν ότι ήταν αδερφές. Πέσες φορές δεν ήρθε σπίτι σου η Τζένη μας, χωρίς να το ξέρει πως ήσουν ο πατέρας της!

Έκείνος θέλησε να διαμαρτυρηθεί, ν' αρνηθεί. Έκείνη όμως, του φώναξε:

— Κάνε όπως σου λέω, Τάσο! Η Βούλα σου είναι αδελφή της Τζένης μας και δικαιούται αυτό το δώρο... Κι' αν η ψυχή της αδικαστικότητας κορούλας μας με βλέπει από κει ψηλά, σε βεβαιώ πως θα είναι πολύ ευχαριστημένη γι' αυτό που κάνω...

Ο Άναστάσης Άναστασιου πήρε τότε και τα δυο χέρια της και τα έσφιξε με συγκίνηση, μέσα στα δικά του...

— ΜΙΡΑΝΤΑ

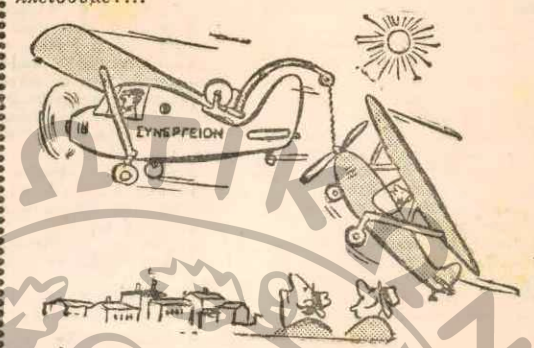

Με τέτοιο ποδαρικό, πως να μη σου πάη καλά η χρονιά, ρε Μάκη;... (Του Χρήστου Βασιλείου)

ΑΙΔΙΝΤΙΑΠ

— Λοιπόν, κύριε αποφασίσατε; Θέλουμε να κλείσουμε!...

Χωρίς λόγια...

— Βραίος πίνακας, μόνο που είχαν ένα μικρό λάθος όταν τον κορνίζωσαν!...

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Μια βδομάδα μετά το γάμο τους, ο Μαντού, ο μονοφθαλμος και κακότροπος καρδουιάρης, χτύπησε την 'Ατίρα μ' ένα βαρύ ραβδί.

Ένα μήνα αργότερα, έφτασε στους λόφους του Κοντρού, ο Σούκετ Σινγκ, ένας στρατιώτης του 102ου Συντάγματος. 'Ιθαγενής του Πουντζάμπ, είχε πάρει άδεια απ' το σύνταγμα του. Κι' ένθουσιασε τους χωριάτες, με τις διηγούμενες των ηρωισμών του και της εκτίμησής του που τον είχε ο συνταγματάρχης Σαχίμπ Μπαχαντούρ.

Η 'Ατίρα, τόν άκουγε σαν μαγεμένη κι' ένοιωσε ν' αβιβίσει ο έρωτας μιάς στην καρδιά της...

Μά ο Σούκετ Σινγκ, σαν τίμιος άντρας, δεν της έκρυψε την αλήθεια.

— Έχω μια γυναίκα, στο χωριό μου, της είπε. Κι' ε-
πειτα, πρέπει να γυρίσω σε λίγο καιρό στο σύνταγμα μου. Δεν μπορώ να γίνω λιποτάκτης... Σ' αγαπώ, 'Ατίρα, μ' αγαπώ πιο πολύ την τιμή μου...

— Δεν πειράζει, απάντησε εκείνη. Χάρισε μου τα φιλιά σου, όσο θα βρίσκεσαι εδώ. Δεν σου ζητώ τίποτ' άλλο...

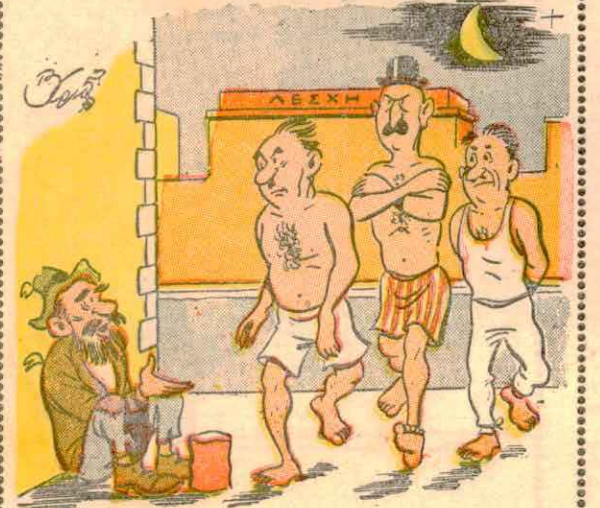
Λογάριασε όμως δίχως τόν άντρα της. 'Ο Μαντού δεν άργησε να τ' αμείψει. Και τότε ο Σούκετ Σινγκ αναγκάστηκε να τον ξυλοφορτώσει άγρια.

— Τώρα θα βρούμε πιά την ήσυχία μας, είπε στη φιλενάδα του.

— Μά τί λές; φώναξε η 'Ατίρα. Θα με σκοτώσει τώρα! Πρέπει να με πάρεις μαζί σου, μακριά από δω!

— Τί είν' αυτά που λές; διαμαρτυρήθηκε ο στρατιώτης. Δεν συλλογίζεσαι το σκάνδαλο; 'Η γυναίκα μου θάρρη να μου τραβήξει τ' αγγελάκια!... Θα ρεζιλευτώ στους συναδέλφους μου!

Μά, στο τέλος, ο έρωτας τον έκανε ν' αψηφήσει τ' α-
βήματα και να πάει μαζί του την 'Ατίρα. Κι' όλα έγιναν

— Κάντε μια ξεληυσούνη, αφεντάδες μου!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

μυαλό του. Και γέλασαν κι' οι δυο χαρούμενα, γιατί δι-
γαπιδόνταν φλογερά κι' είχαν
ορκιστεί να μείνουν ενωμένοι
ως το θάνατο...

Απ' την ώρα εκείνη, η 'Α-
τίρα άρχισε να παίρνει άπαντα
της.

Ο Σούκετ Σινγκ ζήτησε
άδεια απ' το συνταγματάρχη
του, κι' έφυγαν μαζί για τ'ο
Κοντρού. Ταξίδεψαν με τ'ο
τραίνο πρώτα, ύστερα με τ'ο
κάρο και τελευταία πεζή ως
τους ψηλούς λόφους. 'Η 'Α-
τίρα ανασταίει αχόρταγα τ'ο
δρόμο των πεύκων, τ'ο γνό-
ριμο εκείνο αέρα των 'Ιμα-
λαίων...

— Έξω απ' τ'ο Κοντρού, βρι-
σκόταν η καλύβα του δασο-
φύλακα. Πέρασαν από κεί
πρώτα. Κι' αφού παζάρεψε
κάμποσο ο Σούκετ Σινγκ ά-
γόρασε για 20 ρούπιες ένα
τουφέκι.

— Θα μου δώσης και τις
καλύτερες σφαίρες σου... εί-
πε στο δασοφύλακα.

— Δώσε όλα τα λεφτά σου
στους προστούς τ'ο χωριού,
του σάστησε ο μάγος. Αυτοί
θα κάνουν τότε συ-
μβούλιο και θα στείλουν μή-
νυμα πώς πρέπει να γυρίσει
πίσω η γυναίκα σου.

— Έτσι κι' έγινε. Με 27
ρούπιες — όλες τις οικονομίες
του Μαντού — κανονί-
στηκε τ'ο ζήτημα. Τ'ο συμ-
βούλιο των προστών έστειλε
τον αδελφό της 'Ατίρα στο
σύνταγμα του Σούκετ Σινγκ,
για να φέρει πίσω την άπι-
στη. Μά ο Σούκετ Σινγκ τόν
έφυγε πάλι, κι' η 'Ατίρα τόν
ήλωσε πώς δεν θα ξαναγύ-
ριζε ποτέ στον άντρα της.

— Τότε, λοιπόν, ο μάγος
Ντάζε, θά σου στείλει την
κατάρα του, και θα μαραθύνει
σαν ξεφλουτισμένο δέντρο!
τη φοβόρισε ο αδελφός της.

Κι' αλήθεια, απ' την άλλη
ημέρα, άρχισε να μαραζώνει
και να λιώνει η 'Ατίρα, για-
τί η καρδιά της είχε πλημ-
μυρίσει από φόβο — και
γιατί οι κατόρες σκοτώνουν
οποιον πιστεύει σ' αυτές. 'Ο
Σούκετ Σινγκ ήταν άελπι-
σμένος, γιατί αγαπούσε την
'Ατίρα πιο πολύ κι' απ' τ'ο
ζωή του.

Δύο μήνες πέρασαν έτσι.
Και, μιά μέρα, ο στρατιώ-
της είπε αποφασιστικά στην
αγαπημένη του:

— Πρέπει να γυρίσεις πιά
σ'α... Μά θάρρη κι' εγώ μαζί
σου!

Της εξήγησε τί είχε στο
μυαλό του. Και γέλασαν κι' οι
δυο χαρούμενα, γιατί δι-
γαπιδόνταν φλογερά κι' είχαν
ορκιστεί να μείνουν ενωμένοι
ως το θάνατο...

Απ' την ώρα εκείνη, η 'Α-
τίρα άρχισε να παίρνει άπαντα
της.

Ο Σούκετ Σινγκ ζήτησε
άδεια απ' το συνταγματάρχη
του, κι' έφυγαν μαζί για τ'ο
Κοντρού. Ταξίδεψαν με τ'ο
τραίνο πρώτα, ύστερα με τ'ο
κάρο και τελευταία πεζή ως
τους ψηλούς λόφους. 'Η 'Α-
τίρα ανασταίει αχόρταγα τ'ο
δρόμο των πεύκων, τ'ο γνό-
ριμο εκείνο αέρα των 'Ιμα-
λαίων...

— Έξω απ' τ'ο Κοντρού, βρι-
σκόταν η καλύβα του δασο-
φύλακα. Πέρασαν από κεί
πρώτα. Κι' αφού παζάρεψε
κάμποσο ο Σούκετ Σινγκ ά-
γόρασε για 20 ρούπιες ένα
τουφέκι.

— Θα μου δώσης και τις
καλύτερες σφαίρες σου... εί-
πε στο δασοφύλακα.

— Δώσε όλα τα λεφτά σου
στους προστούς τ'ο χωριού,
του σάστησε ο μάγος. Αυτοί
θα κάνουν τότε συ-
μβούλιο και θα στείλουν μή-
νυμα πώς πρέπει να γυρίσει
πίσω η γυναίκα σου.

— Έτσι κι' έγινε. Με 27
ρούπιες — όλες τις οικονομίες
του Μαντού — κανονί-
στηκε τ'ο ζήτημα. Τ'ο συμ-
βούλιο των προστών έστειλε
τον αδελφό της 'Ατίρα στο
σύνταγμα του Σούκετ Σινγκ,
για να φέρει πίσω την άπι-
στη. Μά ο Σούκετ Σινγκ τόν
έφυγε πάλι, κι' η 'Ατίρα τόν
ήλωσε πώς δεν θα ξαναγύ-
ριζε ποτέ στον άντρα της.

— Τότε, λοιπόν, ο μάγος
Ντάζε, θά σου στείλει την
κατάρα του, και θα μαραθύνει
σαν ξεφλουτισμένο δέντρο!
τη φοβόρισε ο αδελφός της.

Αναβόλιμο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο γελοῖος!

Ο Ναστραβίν, όταν ήταν νέος, και πρίν
γίνει Χότζας, πήρε την απόφαση να σπου-
δάσει στο Μεντρεσέ τ'ο Έσκή Σεχέρ, που
τόν διευθύνει ένας έμμελος, άγιος άνθρωπος.
Ο σοφός έμμελος διδάσκει τ'ο θεολογία τ'ο
Ισλάμ στην ανώτερη τάξη, όπου μαζί με άλ-
λους σοφάδες (σπουδαστές) είχε και τέσ-
σερα παλληκάρια εξυπνάκια.

Αλλά δεν τους μάθαιναν μόνο τ'ο μουσουλ-
μανική σοφία. Τους έτρεφε και με τόν έ-
ξοχιστοταύρο τ'ο τρόπου.

Ο έμμελος είχε ένα καλοθερμένο άρνι,
που έδωσε στη μεγάλη αλλη τ'ο Μεντρεσέ.
Όταν λοιπόν, δεν ήλπιζε φαγητό, έπιανε
τ'ο άρνι, τ'ο γέρνει, τ'ο περνούσε στη σου-
λά, ανάβε μια μεγάλη θρακιά και τ'ο γέ-
νη.

Υστερα τ'ο γένη με τούς μαθητές του.
Τους είχε κάνει όμως, μια σύσταση: Να
μη σπάσουν κανέναν τ'ο γ'ο ν'α μη ρίξει κανένα
κόκκαλο κατά γής, ούτε τ'ο παραμικρό!

Έτσι αφού τελείωναν τ'ο ψήμνο άρνι, οι
σοφάδες τ'ο μάζαναν ένα-ένα όλα τ'ο κόκ-
καλα, τ'ο συναρμολογούσαν όπως — όπως μέ-
σα στην προβιά και τ'ο τυλίγαν. Υστερα ο
έμμελος γονάτιζε μπροστά της κι' έκανε τ'ο
ναμάζ (προσευχή του).

Κατόπιν σηκώνονταν όρθιος και πρόστα-
ζε τ'ο άρνι να ζωντανέψει.

Και, ώ τ'ο θαύμα! Τ'ο άρνι σηκώνοντα-
νε και έτρεχε στο γρασιδί τ'ο Μεντρεσέ.

Μιά μέρα, όμως, πού έλειπε ο έμμελος έ-
ξο, τ'ο τέσσερα εκείνα παλληκάρια, αποφά-
σισαν να τ'ο δοκιμάσουν και μόνοι τους.

Πιάσανε λοιπόν, και σφάξαν τ'ο άρνι, ό-
πως έκανε κι' ο έμμελος, τ'ο σουβλίαν τ'ο
έψησαν και τ'ο φάγαν προσέχοντας τ'ο κόκ-
καλα. Κι' έπειτα, αφού τ'ο τυλίξαν μέσα
στο τομάρι, άρχισαν όλοι μαζί τ'ο προσέ-
χ'ο τους. Όταν όμως, πρόσταξαν όλοι μαζί
πάλι και καθένας χωριστά, τ'ο άρνι να ση-
κωθεί και να πάει στη βοσκή του, εκείνο χαμ-
παράκι δεν έπαρνε!

Τέλος ήρθε ο δάσκαλος και καταθυμώ-
μενος τ'ους ρώτησε:

— Ποιός, μπρέ, έσφαξε τ'ο άρνι;
— Έγώ, δάσκαλε, είπα ο ένας τρέμοντας.
— Έτσι να σ'ε σφάξαν και σένα, ινσαλ-
λάχι!...

— Άμέ ποιός, τ'ο γέρνει;
— Έγώ, δάσκαλε, είπα ο δεύτερος.

— Έτσι να σ'ε γέρνει και σένα. Και
ποιός τ'ο γέρνει;

— Έλεος, έφηνε! φώναξε ο τρίτος.
— Έτσι να ψήσουν και τ'ο άφεντιά σου!
τόν καταράστηκε ο έμμελος. Άμέ τ'ο λόγου
σου, τί έκανες; ρώτησε τόν τέταρτο, πού ή-
ταν ο Ναστραβίν.

— Έγώ γέλοισα, αποκρίθηκε εκείνος.

— Βάι, βάι, βάι! Γέλοισες μωρέ;
— Ο Ναστραβίν γέλασε πάλι.

Γέλοι! μουρμούρισε ο έμμελος.

Η προπαλαμένη λοιπόν, οι τ'ορφίμοι τ'ο
Μεντρεσέ έφυγαν από τ'ο Έσκή - Σεχέρ.

Στ'ο δρόμο, όμως τούς έπιασαν κουρά-
ροι. Τόν έναν τόν έσφαξαν, τόν άλλον τ'ο
έγδαξαν και τόν τρίτο τόν ψήσανε, όπως
τούς είχε καταράσει ο έμμελος.

Ο Ναστραβίν βλέποντας όλα αυτά, γε-
λοῖσε. Οι κουράροι τόν πήραν για τρελό.
Κι' έπειδή η μουσουλμανική θρησκεία τούς
τρέλλους τούς έχει για θρονοφύλακες, κι' ό-
ποιος άγγίζει τρελό θεωρείται βέηλος,
άφησαν ελεύθερο τόν Ναστραβίν, που γύ-
ρισε στο χωριό του κι' έγινε Χότζας.

Από τότε, όταν διαδίδουμε τ'ο καμώμα-
τα τ'ο Ναστραβίν, δεν μπορούμε να μη γε-
λοῖσουμε. 'Η κατάρα τ'ο έμμελος έπιασε: 'Ε-
λaine γελοῖος!...

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιοδήποτε
βήματος τ'ο παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου
άδειας τ'ης Διευθύνσεως τ'ο 'Εφημερίδος.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τ'ο άρθρο 6 § 7
τ'ο Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεω-
ργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. 'Υπεύ-
θυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπιλλάς, άδ'ος
Διεύσεως, Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΑΙ
ΕΙΣΠΕΡΙΚΟΥ 'Ετησίως Δρχ. 200.000
'Εξαμηνίως » 100.000
'Τριμηνίως » 60.000

'Εμβάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής έπι-
ταγής και 'Εξωτερικού διά τραπεζικής τοι-
αύτης πρὸς τόν κ. 'Ιωάννην Παπαγεωργίου.

ΡΥΝΤΑΡ ΚΙΛΙΝΓΚ

Ο κάτοικος ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

Παράξενο διήγημα

Ο άρχισυντακτης άνοιξε τ'ην πόρ-
τα τ'ο γραφείου τ'ης συντάξεως.

— Ποιός από τ'ους εδούκωνται να τρέξω
στο μπάρ τ'ο Μπάρνεϊ; ρώτησε.

Δεν είχα να κόμω τίποτα εκείνη τ'ην
ώρα και προθυμοποιήθηκα να πάω έγω.

— Άκουσε, μου είπε ο άρχισυντα-
κτης, και με πήρε παραμύθε. Στ'ο
Μπάρνεϊ βρίσκεται ένας άνθρωπος που
ισχυρίζεται πως ήρθε από τ'ον 'Αρη...

Υποθέτω πως θα είναι κάποιος τρελ-
λος! Πήγαινε, ωστόσο, να τόν ίδης...

— Ισως βγ'η καμιά έντονοπλοκή είδηση.
'Ετρεξα άμέσως στο μπάρ.

Ο Μπάρνεϊ μου είδειε στ'ο βάθος
έναν άνθρωπο που καθόταν σ' ένα τρα-
πέζακι και φαίνονταν βυθισμένος σ'ε σκέ-
ψεις.

— Άλέ! πώς ήρθε από τόν 'Αρη και
πώς είναι ο μόνος που έπέζησε από
τούς κατοίκους του, μου έξήγησε. Άλ-
λά δεν ξέρει πως βρέθηκε εδώ και ζη-
τάει κάποιον που να νά μπορεί να τόν
βοηθήσει. Γι' αυτό τηλεφώνησα στην έ-
φημερίδα...

— Σού είπα πως λέγεται; ρώτησα.

— Ναί, λέγεται Γιάνγκαν Ντάκι...

— Έπειτα από μιά στιγμή, βρισκόμουν
στο τραπέζι του. Ο Μπάρνεϊ μάς σε-
βίρισε δύο μπύρες.

— Είμαι βέβαιος πως θα με περάσει
για τρελό, μου είπα αυτός ο άν-
θρωπος. Άλλά δεν είμαι...

— Κι' έρχόσαστε από τόν 'Αρη;
— Ναί. Είμαι ο μόνος που έπέζησα
από τούς κατοίκους του. Είδα τ'α πτώ-
ματά τους πρίν από δύο ώρες...

— Βρισκόσαστε πρίν από δύο ώρες
στον 'Αρη; είπα. Και πως ήρθατε εδώ;

— Δεν τ'ο ξέρω, μου απάντησε. Τ'ο μόν-
ο που ξέρω είναι πως όλοι οι άλλοι
πέθαναν. 'Ημασταν έκαστο έκαστομύρια.

— Ο 'Αρης είχε έκαστο έκαστομύρια
κατοίκους;

— Ναί. Κι' όλοι αυτοί πέθαναν έκτός
από μένα. 'Ημουν στ'ο Σ'κάρ κι' όταν
είδα πως πέθαναν όλοι, πήκα σε μια
βολίδα και πήγα στο Ούντονελ και κα-
τόπιν στο Ζαντάρ... Άλλά κι' εκεί βρή-
κα μόνον πτώματα. Πρέπει να ζέρε-
τε πως η τραγωδία είχε άρχισει από
καρδύ, στ'ον 'Αρη. Πρίν από δύο αιώ-
νες, όλοι οι κάτοικοι τ'ο Ξεπερνόσαν τ'α
τρία διακεκομμένα. Άλλά δεν είχαν
πιά να φάνε και πέθαναν σιγά-σιγά.

Ο πληθυσμός περιορίστηκε στ'ο ένα τρι-
ακστό. Ζητούσαμε από τ'ους κατοίκους
του 'Αρεως πού είχε έπιζήσει λεγόταν
στην πραγματικότητα Μάθιους Κένεντι
κι' ήταν φοιτητής στο κολλέγιο
Μπάρνεϊ. Σπούδαζε αστρονομική και
τ'ο κεφάλι του ήταν γεμάτο από τις
θεωρίες για τ'ο διαπλανητικό ταξίδι
από τ'ο μέλλοντος.

Ο Κένεντι έμενε λοιπόν, στ'ο ίδιο
σπίτι με τούς Ουλίκους κι' είχε έρωτευ-
θει παράφορα τ'ο Σούζαν, που ήταν,
στ' αλήθεια, μιά πολύ γοητευτική γυ-
ναίκα.

Άλλ' ο Κένεντι δεν έμοιαζε με τούς
άλλους έρωτευμένους. Όπως έδειχνε έ-
να «'Ημερολόγιο» που βρέθηκε στ'ο σπι-
τι του, μέσα στο μυαλό του σχηματί-
σθηκε σιγά-σιγά η ιδέα ότι αυτός ή-
ταν ο άντρας τ'ης Σούζαν κι' ότι ε-
κείνος που έμνησθόταν σαν τέτοιος ή-
ταν ένας ξένος, ένας σφετεριστής, που
έπρεπε να πάει να τ'ον βρει στην έ-
ξοισία του.

Έτσι, πήρε τ'ην απόφαση να τόν
σκοτώσει. Άλλά τ'ο έγκλημα τ'ο έκα-
με τ'ο λογικό του να σκεφτεί ολότελα!

Και τότε η φλογερή αγάπη του για
τ'ο Σούζαν, κι' ο πόθος του για τ'ο
διαπλανητικό ταξίδι έσφιξαν μέσα
στην άρρωστη φαντασία του και δημι-
ούργησαν τ'ην παράξενη 'Ιστορία που
σας άφηθήκατε.

Είναι περίεργο να σας πω πως η έ-
φημερίδα μου είχε μιά πρώτη τάδεως
έπιτυχία τ'ην άλλη μέρα.

Έχουν περάσει έξη χρόνια από τ'ο-
τε. Δεν ξέρω τί άπαινε η Σούζαν
Ουλίκου. Άλλά μπορώ να σας πω
για τ'ον Μάθιους Κένεντι. Άλ-
λ' σκεφτείτε τ'ο φρενολογικό άστρο τ'ου Νί-
ου-Τέρερ. Είναι ήρεμάτος. Άλλά ά-
φηνεϊται πάντα τ'ην περιέργη 'Ιστορία
για τούς κατοίκους τ'ο 'Αρεως, τ'ην
εισόδο του μέσα στο κορμί τ'ο Χού-
σαντ Ουλίκου και τ'ην αγάπη του για
τ'ο Σούζαν...

Όλες οι προσπάθειες
των γιατρών για να μπορέσουν να τ'η
βγάλουν από τ'ο μυαλό τόν έφεραν
αποτελέσματα.

ΦΡΕΝΤΡΙΚ ΜΠΡΑΟΥΝ

Φοδ δέν είμαι ο Χόουαρντ; μου απάν-
τησε.
Δεν έχει σημασία ποιός είσαστε,
του είπα. Δεν μπορείτε ν' αφήσετε μιά
γυναίκα ν' άνησυχ'η, χωρίς να ξέρη τί
γινήκατε... Έχετε τόν αριθμό τ'ης Σού-
ζαν;

— Τί τόν θέλετε;
— Νά τ'ης τηλεφωνήσω ότι θα πάτε
σε λίγο...

— Ποτέ! μου απάντησε. Δεν θα πάω
ποτέ! 'Η Σούζαν... δεν είναι γυναίκα
μου!

Τόν κατάφερα, ωστόσο, να μου δώ-
ση τόν αριθμό τ'ης κι' έτρεξα άμέσως
στον τηλεφωνικό θάλαμο.

— Έμπρός! 'Η κυρία Χόουαρντ Ουίλ-
κους;

— Ναί, μου απάντησε μιά άδύνατη
φωνή από τ'ην άλλη άκρη τ'ο σύρμα-
τος... Ποιός τηλεφωνεί;

— Τ'ος τ'ο νομ'α μου και προσπά-
θησα κατόπιν να τ'ης εξηγήσω, όπως
μπορούσα καλύτερα, ότι ο άντρας τ'ης
είχε πιά λίγο περισσότερο εκείνο τ'ο
βράδυ κι' ότι δεν θ' άργούσε να γυ-
ρισ'η στο σπίτι... Δεν έπρεπε ν' άνη-
συχ'η...

Κάτι σαν λυγμός έφτασε στ' αυτιά
μου από τ'ην άλλη άκρη τ'ο σύρματος.

— Τί λέτε, κύριε; μου απάντησε. Ο
άντρας μου... Άλλά μου τόν σκότωσαν.
Δεν τ'ο ξέρετε, λοιπόν; Πού και πότε
είχε πιά ο Χόουαρντ;... Δεν καταλα-
βαίνα...

— Τόν σκότωσαν; είπα αστασιμένος.
Πού; Πότε;

— Άφαισε, τ'ην ώρα που έφυγε από
τ'ο γραφείο του... Ο συνάδελφός του
είδαν έναν άγνωστο να τόν πλησιάζει
εξαφνικά και ν' άδειάζει πάνω του τ'ο
περιστρόφο... Κι' ο άγνωστος α-
υτός μένει ακόμη ασύλληπτος... Κανείς
δεν τόν βρήκε ακόμη...

— Καλά, κυρία, της είπα. Ξανακρε-
μάστε τ'ο άκουστικό... Θά σας ιδώ σε
λίγο...

Ξαναγύρισα κοντά στον παράξενο
συνωμιλήτη μου.

— Η Σούζαν σ'ας περιμένει, του εί-
πα χαμογελώντας.

Τ'α μάτια του έλαμψαν άμέσως.

— Σ'ας είπα πως με περιμένει; με
ρώτησε. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε
πόσο είμαι εύτυχισμένος... Σούζαν!...
Μοναδική μου αγάπη!

— Πάμε...

Φύγαμε σε λίγο.

Άλλ' άντί να τόν οδηγήσω στ'ο σπι-
τι τ'ης Σούζαν, τόν πήγα στ'ο γειτονι-
κό αστυνομικό τμήμα.

Και τώρα να η αλήθεια όπως οι
αστυνομικοί κι' εγώ καταφέραμε στ'ο
τέλος να τ'ην μάθουμε...

Ο «μοναδικός από τούς κατοίκους
του 'Αρεως που είχε έπιζήσει» λεγόταν
στην πραγματικότητα Μάθιους Κένεντι
κι' ήταν φοιτητής στο κολλέγιο
Μπάρνεϊ. Σπούδαζε αστρονομική και
τ'ο κεφάλι του ήταν γεμάτο από τις
θεωρίες για τ'ο διαπλανητικό ταξίδι
από τ'ο μέλλοντος.

Ο Κένεντι έμενε λοιπόν, στ'ο ίδιο
σπίτι με τούς Ουλίκους κι' είχε έρωτευ-
θει παράφορα τ'ο Σούζαν, που ήταν,
στ' αλήθεια, μιά πολύ γοητευτική γυ-
ναίκα.

Άλλ' ο Κένεντι δεν έμοιαζε με τούς
άλλους έρωτευμένους. Όπως έδειχνε έ-
να «'Ημερολόγιο» που βρέθηκε στ'ο σπι-
τι του, μέσα στο μυαλό του σχηματί-
σθηκε σιγά-σιγά η ιδέα ότι αυτός ή-
ταν ο άντρας τ'ης Σούζαν κι' ότι ε-
κείνος που έμνησθόταν σαν τέτοιος ή-
ταν ένας ξένος, ένας σφετεριστής, που
έπρεπε να πάει να τ'ον βρει στην έ-
ξοισία του.

Έτσι, πήρε τ'ην απόφαση να τόν
σκοτώσει. Άλλά τ'ο έγκλημα τ'ο έκα-
με τ'ο λογικό του να σκεφτεί ολότελα!

Και τότε η φλογερή αγάπη του για
τ'ο Σούζαν, κι' ο πόθος του για τ'ο
διαπλανητικό ταξίδι έσφιξαν μέσα
στην άρρωστη φαντασία του και δημι-
ούργησαν τ'ην παράξενη 'Ιστορία που
σας άφηθήκατε.

Είναι περίεργο να σας πω πως η έ-
φημερίδα μου είχε μιά πρώτη τάδεως
έπιτυχία τ'ην άλλη μέρα.

Έχουν περάσει έξη χρόνια από τ'ο-
τε. Δεν ξέρω τί άπαινε η Σούζαν
Ουλίκου. Άλλά μπορώ να σας πω
για τ'ον Μάθιους Κένεντι. Άλ-
λ' σκεφτείτε τ'ο φρενολογικό άστρο τ'ου Νί-
ου-Τέρερ. Είναι ήρεμάτος. Άλλά ά-
φηνεϊται πάντα τ'ην περιέργη 'Ιστορία
για τούς κατοίκους τ'ο 'Αρεως, τ'ην
εισόδο του μέσα στο κορμί τ'ο Χού-
σαντ Ουλίκου και τ'ην αγάπη του για
τ'ο Σούζαν...

Όλες οι προσπάθειες
των γιατρών για να μπορέσουν να τ'η
βγάλουν από τ'ο μυαλό τόν έφεραν
αποτελέσματα.

ΦΡΕΝΤΡΙΚ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ελγές η σπῖλοι μελαγχρωματικοί

Οι σπῖλοι, οι έλγες, μπορούν να φανούν μόλις γεννη-
θ'η τ'ο παιδί (και τότε έχουν πολύ μεγάλη έκταση) ή πο-
λύ αργότερα.

Τους μελαγχρωματικούς σπῖλους τους χωρίζουν ανάλο-
γα με τ'ο σχήμα τους, τ'ην έκτασή τους και τ'ο χρώμα τους.

Οι ήπατικές κηλίδες ή όμαλοι μελαγχρωματικοί σπῖ-
λοι ξεχωρίζουν από τ'ο άλλο δέρμα μόνο με τ'ο βαθύτε-
ρο χρώμα τους. Είναι ανοιχτό ή σκούρο καφέ και σπάνι-
α σχεδόν μαύρο. Είναι επίσης στρογγυλοί ή άκανόνι-
στοι και τ'ο μέγεθός τους είναι σαν φακή ή και μεγαλύτε-
ρο, όσο μιά παλάμη και πιά πολύ ακόμα!

Οι φακίδες είναι κηλίδες καστανές, μαύρες ή μπλε
με όμαλη επιφάνεια που σπάνια μόνον προεξέχουν από
τ'ο δέρμα. Δεν είναι πιά μεγάλες από φακή και είναι
στρογγυλές ή άκανόνιστες. Βγαίνουν στο πρόσωπο, στ'ο
λαιμό και στ'ους ώμους πιο συχνά, άμέσως μετά τ'η γέν-
νησι ή αργότερα μέχρι ήλικίας δέκα ετών. Έπειτα χά-
νονται σιγά-σιγά από μόνον μόνον όπως προέχουν από
τ'ο δέρμα. Οι φακίδες δεν πρέπει να μετρεδώνονται με τις
εφηλίδες ή πιτσιλές ή φακίδες που όφειλονται στις ακτί-
νες τ'ο ήλιου και δεν έχουν καμιά σχέση με τούς σπῖ-
λους.

Μαλακές μυρμηκίες ή διο

Θηορευ@ός

— Στο καλό!... Καὶ τοῦ χρό-
νου!... Καὶ μὴ ξεχάσετε νὰ μοῦ
στείλετε τὸ σακκάκι τοῦ ταγιέρ
μου!..